

Giới thiệu Tường Phong Truyền Kỳ

Truyện Tường Phong Truyền Kỳ của tác giả Già Lãng Công Tử là một truyện ngôn tình kiếm hiệp, trinh thám, hài, HE. Một câu truyện hài tẻ ghê liên tục, truyện có cảnh báo là tránh xa người khác khi đọc.

Người ta là không có gì không thể, nàng cũng vậy; Nhưng người ta là cầm kỳ thi họa vạn năng, còn nàng thì là bịp bợm lừa gạt toàn năng. Người ta là đào hoa đầy mình, nàng cũng vậy; Nhưng người ta là mỹ nam như hoa vậy quanh, nàng thì là người xui xẻo kẻ lừa đảo vậy quanh. Người ta là chủ một phái, nàng cũng vậy; Nhưng người ta là Bang chủ người người kính ngưỡng, nàng là Giáo chủ tà ma ngoại đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Mở Đầu

Tường Phong tự đề

Khoái ý giang hồ ta độc hành

Tiêu sái đa tình cũng vô tình

Một kiếm một ngựa một bầu rượu

Một cây sừ bút phú Xuân Thu.

Phàm là người trong giang hồ, không ai không biết Sừ bút thế gia.

Thân là người trong giang hồ, vĩnh viễn không bao giờ thoát khỏi chém chém giết giết, ai lại không muốn lưu danh hậu thế, ghi thêm một dòng trong Vô lâm sử. Vì vậy nên có Sừ bút tiên sinh.

Vô lâm đời đời tương truyền, Sừ bút tiên sinh cũng đời đời tương truyền, đến nay đã truyền được 18 đời, đang lúc cực thịnh, nghiễm nhiên trở thành người đứng đầu trong Vô lâm tứ đại thế gia.

Nếu nói Sừ bút thế gia là một truyền kỳ lớn trong giang hồ, vậy thì Tường Phụng tiên sinh cũng là một truyền kỳ trong truyền kỳ này.

Tường Phụng tiên sinh là một nữ nhân, nhưng là vị nữ tiên sinh duy nhất trong trăm năm nay của Sừ bút thế gia.

Triển Kiều, tự Tường Phụng. Thông minh từ nhỏ, 8 tuổi đoạt được danh hiệu Sừ bút tiên sinh, từ đó rời nhà hành tẩu giang hồ, 10 năm nay Vô lâm bí sử xuất hiện nhiều kỳ xảo, bất luận là chuyện quý dị cơ mật chừng nào, cũng đều có ghi lại chi tiết như chính mình trải qua. Chủ của Sừ bút thế gia bây giờ là Triển Đãng Vân, huynh trưởng của Triển Kiều cũng từng nhiều lần than thở rằng: “Muội muội ta thật là Tường vân chi phụng*, chỉ tiếc là nữ nhi, nếu không thì chắc chắn sẽ là chủ của nhà này.” Vì vậy người trong giang hồ gọi Triển Tường Phong là Tường Vân Phụng, tôn xưng Tường Phụng tiên sinh, còn tên thật thì dần dần bị bỏ quên mất.

*Tường vân chi phụng: Phụng bay trong mây

Người thật sự gặp Tường Phụng tiên sinh không nhiều, rất nhiều người đều là sau khi xem được Vô lâm sử chí của Sừ bút thế gia công bố mỗi năm, mới bàng hoàng nhận ra rằng thì ra lúc đó Tường Phụng tiên sinh cũng từng ở gần mình, tiếc là bản thân chưa thể nhìn thấy phương dung.

Truyền rằng thợ rèn Thiên hạ đệ nhất Họa Linh Lung từng có được một khối Huyền thiết thạch, muốn rèn thành một thanh Vô lâm đệ nhất kiếm, cất giữ nhiều năm, mang theo không nổi rồi, từng cự tuyệt vô số kiếm khách có lòng cầu kiếm. Tường Phụng tiên sinh cũng nghe danh mà đến, hai người chuyện trò vui vẻ, Tường Phụng tiên sinh lưu lại trong Linh Lung tiêu trúc hơn một tháng, cuối cùng mang Du Long kiếm nhẹ nhàng ra đi. Du Long kiếm danh chấn giang hồ, người người chỉ cần nhìn thôi cũng thấy vinh hạnh. Giang hồ có câu “Du Long kiếm, Tường Phụng bút”, cùng xếp thứ ba trong bảng xếp hạng vũ khí. Chủ nhân của chúng chính là Tường Phụng tiên sinh.

Sừ bút thế gia lấy văn tài nổi danh giang hồ, nhưng các Sừ bút tiên sinh đều không giỏi võ công. Tuy hắc bạch lưỡng đạo thường không chủ động mạo phạm Sừ bút tiên sinh, nhưng khó tránh đao kiếm không có mất, mỗi năm đều có một hai vị Sừ bút tiên sinh vô tội gặp họa, bỏ mạng hoàng tuyền. Tường Phụng tiên sinh lại là một ngoại lệ, từ khi xuất đạo đến nay, trải qua vô số tranh bá chôn giang hồ, nhưng mỗi lần đều có thể an toàn rút lui, không hề thương tổn, đây cũng là một nét đặc sắc thần bí trong cuộc đời truyền kỳ của con người này.

Nhưng Tường Phụng tiên sinh, truyền nhân đặc ý nhất của Giang hồ Sừ bút thế gia, truyền kỳ mà người trong giang hồ thích bàn luận nhất, lại bị người ta sát hại trong ngày Mộ Dung thế gia tổ chức thọ thần thứ 60 cho Lão thái quân...

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Giang Nam Hắc Điểm

Một ngày xuân ấm áp tháng ba, trên quan đạo* Giang Nam, hai con ngựa đang phi như bay về phía trước. Đi đầu là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, mày rậm mắt to, anh khí bùng bùng, chàng ta lớn giọng hô to với người phía sau: “Sư phụ, nhanh một chút đi, trễ nữa thì sẽ không kịp thọ yến của Mộ Dung lão thái quân đâu!”

*Quan đạo: công lộ, quốc lộ ngày nay

Bào Đại An vừa cố gắng giục con hắc mã vừa mắng: “Đứa trẻ xui xẻo này, dọc đường chỉ biết giục giục giục. Bộ xương già của ta sắp bị xóc đến rã ra rồi này. Tên tiểu tử thôi Lôi Tiểu Thư nguoi, chẳng qua là thọ yến của Mộ Dung lão thái bà thôi mà, có gì đâu mà ham.”

“Đương nhiên là ham rồi, sư phụ ời, đó là Mộ Dung đại thế gia đệ nhất Giang Nam đó.” Lôi Tiểu Thư hớn hờ phi ngựa đến, “Hơn nữa nghe nói lần này Thiếp mời đều là đặc chế, có Thiếp mới được vào, người đến dự đều là đại nhân vật có tiếng tăm trong giang hồ. Đúng rồi, nói đi nói lại, thật không ngờ sư phụ người mà cũng có phần...”

Lời còn chưa nói hết, Bào Đại An đã cóc mạnh lên đầu Lôi Tiểu Thư, “Tên nhóc xui xẻo này, xem thường sư phụ nguoi à, nhớ lại năm đó ta chính là Phích... Lịch Sơn Tốiai Thạch Kim Cang Chương, đại bộ khoái danh vang khắp Lục Phiến Môn, tuy bây giờ đã lui xuống hàng hai rồi, nhưng hồ chết để da, người chết để tiếng mà...”

“Phải phải phải, con biết sư phụ là giỏi nhất rồi,” Lôi Tiểu Thư sờ sờ đầu, cười hi hi không hề để tâm, “Phía trước có một khách điểm, chúng ta nghỉ một lát rồi hãy lên đường nhé.”

Bên trong Quá Lộ khách điểm.

“Nhị vị nhìn lạ mặt quá, lần đầu tiên đến tiểu điểm phải không?”, điểm tiểu nhị ân cần tiếp đón hai người, “Có muốn ném thử Phần ăn đào hoa tiểu điểm mới giới thiệu mấy ngày gần đây không? Đây là phần ăn thiết kế riêng cho những giang hồ hào hiệp đến Mộ Dung gia dự Thọ yến như ngài đây đó.”

Bào Đại An và Lôi Tiểu Thư mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau một hồi rồi đồng thời mở miệng hỏi:

“Tiểu nhị sao nguoi biết chúng ta đến dự Thọ yến của Mộ Dung gia?”

“Tiểu nhị ca, Phần ăn đào hoa là cái gì? Tên nghe quái lạ quá vậy.”

“Nghe ngài nói kia, tiểu nhân đây dù sao cũng có chút nhãn lực. Nhị vị bụi bặm đầy mình, sau lưng mang đao, lại cười ngửa tốt, vừa nhìn thì biết là người trong giang hồ. Hơn nữa, mấy ngày gần đây, đại hiệp hào khách đến tiểu điểm mấy ngày gần đây sơ sơ cũng có trăm người, chẳng phải đều đến dự Đào hoa yến của Mộ Dung lão thái quân đó sao? Tiếc là Đào Hoa yến của Mộ Dung gia không phải ai cũng có thể vào, bởi vậy tiểu điểm đã theo thực đơn trong yến tiệc mà mô phỏng theo vài món ăn, phần ăn này là chủ ý của Tiểu Phụng, khách nhân đều rất thích, 10 người thì có 8, 9 người chọn ăn rồi.” Điểm tiểu nhị vừa cười đáp, vừa gọi vào trong nội đường, “Tiểu Phụng, Phần ăn đào hoa, hai người.”

Một tiểu tỷ áo xanh từ trong nội đường dạ một tiếng, tay bưng hai khay thức ăn đến trước bàn. Bào Đại An và Lôi Tiểu Thư hiếu kỳ ngẩng lên nhìn vị Tiểu Phụng cô nương này, xem chừng khoảng 16, 17 tuổi, tướng mạo bình thường, không mập không ốm, nhưng đôi mắt lại linh động vô cùng, khuôn mặt tròn tròn phớt với cái miệng cong cong, giống như lúc nào cũng cười lay động lòng người, ngay cả khi không nói chuyện cũng khiến người ta ưa thích.

Hai người lại nhìn khay thức ăn được gọi là Phần ăn đào hoa của mình, một chén com trắng to không thể bình thường hơn nữa, trái phải hai cục được nước hoa đào nhuộm thành màu đỏ, đang cảm thấy kinh ngạc thì bỗng nhiên nghe giọng nói trong trẻo của Tiểu Phụng: “Cái này gọi là Nhân diện đào hoa.”

Bào Đại An nhìn bát com trắng có hai chấm hoa đào đỏ mà mặt đen thui, lại nhìn đĩa măng xào thịt trong khay, được trộn những sợi hoa đào màu đỏ hồng. “Đó là Trúc ngoại đào hoa.” Tiểu Phụng cười hi hi giải thích. Bào Đại An tiện tay gấp một đũa, ừm, quả nhiên là chỉ có “vài ba”* lát thịt.

*Trúc ngoại đào hoa tam lưỡng chỉ: Ngoài khóm trúc đào hoa mấy nhánh, thơ của Tô Đông Ba.

Hắn chỉ đành lắc đầu nhìn đồ đệ Lôi Tiểu Thư đang ngồi ở đối diện lúc này đang kích động vớt ra một con cá nhỏ dài chừng một tấc trong tô canh, Tiểu Phụng ở một bên chỉ vào bát canh có thả vài cánh hoa đào nổi ở trên tiếp tục kể tên món ăn: “Đào hoa lưu thủy.” Lôi Tiểu Thư nhìn con cá nhỏ xú trong tay, miệng nhin không được mà giật giật, được lắm, đây cũng miễn cưỡng coi là cá rô mập*.

*Đào hoa lưu thủy quyết ngư phi: Nước chảy hoa đào mập cá rô, thơ của Trương Chí Hòa

Tiểu Phụng nhìn hai người thần sắc có chút không đúng, vội vàng từ sau lưng biến ra một mâm đào tươi, cười lấy lòng: “Đây là Đào hồng xuân mà bốn điểm tặng thêm. Nhị vị từ từ dùng nhé, ta đi tiếp đãi các khách nhân khác. Đúng rồi, phần ăn này tổng cộng là hai lượng bạc, trực tiếp đưa cho Tiểu Long ca, là tiểu nhị ca đó.” Nói xong liền nhanh như bay mà trốn mất.

Bào Đại An và Lôi Tiểu Thu ngẩn ra nhìn nhau, không bắt ngờ gì mà từ trong mắt nhau đọc ra hai chữ: “Hắc điểm!” Quả nhiên ra là đen tối vô cùng!

Vội vã kết thúc bữa ăn đất đỏ, hai người chuẩn bị tiếp tục lên đường. Vừa ra khỏi khách điểm lại thấy Tiểu Phụng cô nương kia đã sớm ôm một bọc vải màu xanh ngồi xõm bên chuồng ngựa, mặt mũi hân hoan vẫy đuôi: “Nhị vị quan gia muốn đến Mộ Dung gia phải không, đưa ta theo một đoạn nhé.”

Nghe xong, Bào Đại An âm thầm nắm chặt cán đao, nghi hoặc nhìn nàng ta: “Sao cô biết bọn ta là quan sai?”

Tiểu Phụng bắt lực chỉ chỉ dưới chân Lôi Tiểu Thu, Bào Đại An đưa mắt nhìn theo rồi lập tức trợn mắt nhìn Lôi Tiểu Thu. Lôi Tiểu Thu sờ sờ mũi, ngại ngừng giải thích: “Đề giày quan dày mà thoáng khí, con mạng thấy thoải mái lắm, nhất thời lười biếng quên thay mất.”

Bào Đại An trong lòng âm thầm tức giận, đang chuẩn bị lên ngựa, lại liếc thấy Tiểu Phụng mặt mày rạng rỡ nhìn mình lấy lòng, hân hoan một tiếng: “Tiểu cô nương tâm tư tí mĩ, lại biết võ công, cần gì phải theo chúng ta bằng được chứ?”

Lôi Tiểu Thu quay sang hiếu kỳ hỏi: “Tiểu Phụng cô nương, cô cũng có Thiếp mời à?”

“Đương nhiên là có.” Tiểu Phụng vênh mặt, khẩu khí vô cùng chắc chắn, nhưng ngay lập tức mặt lại đỏ lên một cách khả nghi, ông ẹo cả nửa ngày rồi mới nhỏ giọng nói: “Vốn dĩ ta có Thiếp mời, nhưng sau đó không biết làm sao, ngủ một giấc dậy thì không thấy đâu nữa, hình như... bị trộm mất rồi...”

Đào hoa yến của Mộ Dung thế gia phát tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín tám Đào hoa thiếp, mời toàn là nhân vật đặc biệt có tiếng tăm trong giang hồ và Chương môn các phái, võ công kiến thức đương nhiên là hàng đầu, nhưng Tiểu Phụng nha đầu tướng mạo bình thường trước mặt này, lại mặt không biến sắc tự xưng là mình cũng có thiếp mời, hơn nữa lại còn bị trộm ngay trước mắt!

Bào Đại An đương nhiên là không tin những lời này, hần tí mĩ xem xét Tiểu Phụng một hồi, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm, nhìn tướng mạo nàng ta cũng không giống kẻ xấu, có lẽ thuần túy chỉ là một tiểu cô nương muốn đi xem náo nhiệt thôi, hơn nữa có mình giám sát, có cho nàng ta cũng không dám giờ trò gì. Nghĩ đến đây, Bào Đại An vẫy tay, “Vậy thì cùng lên đường đi.”

Trên đường đi cũng không có gì xảy ra. Tiểu Phụng cười con lừa trụi lông của mình, cố gắng đuổi theo Bào Đại An và Lôi Tiểu Thu đã giảm tốc độ, rồi kể là vì thiếu tiền nên đã đem con tuấn mã của mình đi cầm từ lâu rồi, con lừa trụi lông này cũng là mượn của bằng hữu, sau đó đi đến đây thì lộ phí hết sạch, nên làm công trong khách điểm kiếm tiền, Phần ăn đào hoa đó nàng và Chương quỳ Tiểu Hồ sẽ chia ba bảy, thời buổi này, tri thức chính là sức mạnh, sang tạo cũng có thể đào được vàng.

Lôi Tiểu Thu nghe ông chủ khách điểm tên là Tiểu Hồ thì không nhận được mà cười, tiểu nhị là Tiểu Long, tạp vụ là Tiểu Phụng, khách điểm này đúng là tuyệt phối, hần bỗng nổi hứng hỏi: “Vậy Chương quỳ không phải tên Tiểu Báo đó chứ?” Kết quả Tiểu Phụng khinh thường nhìn hần rồi điềm tĩnh đáp: “Đó là tên của đầu bếp.”

Bào Đại An không để ý đến hai người đang đầu đầu, chỉ là lúc nghe thấy “Long, hồ, báo” thì mí mắt khẽ động một chút, rồi lập tức khôi phục lại bộ dạng như cũ. Hần luôn âm thầm quan sát Tiểu Phụng, cũng không thấy nàng ta có tiếp xúc với nhân vật khả nghi nào, tuy có xem thường nàng ta ăn ké uống ké, nhưng làm việc cũng gọn gàng, ăn gió nằm sương cũng không than thở, tìm thức ăn, nhóm lửa, trải nệm cỏ... đều rất thành thực, vừa nhìn là biết xuất thân nơi hoang dã. Mấy ngày tiếp theo, Bào Đại An cũng dần dần bớt cảnh giác, Tiểu Phụng nghe nhiều hiểu rộng, thoải mái phóng khoáng, tính tình cũng hào sảng như Lôi Tiểu Thu, giang hồ nhi nữ không có nhiều úy kỵ, thân thiết rồi thì xưng huynh gọi đệ, vô cùng nhiệt tình.

Rất nhanh, ba người đã đến chân Mộ Dung sơn trang ở Cẩm Hồ thành.

Kim đao thần bộ Lôi Tiểu Thu, thân thể chưa rõ, từ một vụ án Giang Nam Mộ Dung mà tuổi trẻ thành danh. Chính trực trầm ổn, nghĩa khí đầy mình, khoái đao như gió, cả đời nhiều lần phá kỳ án, không giết bừa, không lạm dụng hình phạt, không thiên vị, trọng tình nghĩa, võ lâm người người kính ngưỡng. Hoàng đế ngự ban kim bài Thần bộ và kim đao, phong là Kim đao thần bộ. Sư phụ Bào Đại An, thân thể sư phụ đều chưa rõ, thân mạng võ nghệ gia nhập Lục Phiến môn, sở trường Kim Cang Chương, tài nghệ kinh hồn, sau khi gia nhập Lục Phiến môn, thâm lặng vô danh, 20 năm cũng không có công trạng gì. [Võ lâm chí, Danh bộ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Hai chữ “Chưa rõ” luôn luôn mang ý bí mật, nói rằng người này một là rất truyền kỳ rất thần bí, không thì kín tiếng vô cùng, không thì chính là có một đoạn quá khứ vô cùng cầu huyết. Đương nhiên, còn một tình huống nữa, đó là người viết sử quá lười biếng. [Sổ tay của Tường Phong] (Đánh loạn tỳ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.1 - Chương 3: Tường Phụng Tiên Sinh

Bào Đại An đi một mạch đến lúc sắp hoàng hôn, Tiểu Phụng tuy không có Thiếp mời, nhưng nàng ta cũng như Lôi Tiểu Thu, đều lấy danh nghĩa đồ đệ của Bào Đại An mà thuận lợi theo vào Mộ Dung sơn trang.

Người phụ trách tiếp đón khách nhân của Mộ Dung gia là Nữ tổng quản Mộ Dung Đa Đa, thân mặc cẩm bào, tóc dài búi cao, dùng vòng vàng cố định, thể hiện sự khỏe khoắn thành thực. Nhìn nàng có vẻ không quá 25 tuổi, tuổi còn trẻ mà trầm ổn như nước, chỉ huy hạ nhân nhận lễ vật, đăng ký, tiếp đón

khách nhân đầu vào đó.

Lôi Tiểu Thư nhìn dáng người khiêm cung của Mộ Dung Đa Đa đang dẫn đường phía trước, trong lòng tự hỏi, sư phụ và mình chẳng qua chỉ là hai bộ khoái vô danh của Lục Phiến môn, trước nay luôn hành sự theo tác phong “Phiêu bạt trong giang hồ nhất định phải kín tiếng” của sư phụ, tại sao lần này Mộ Dung gia lại tiếp đón trịnh trọng như vậy, không chỉ đưa thiệp mời đích danh, bây giờ đích thân Tổng quản còn ra dẫn đường.

Hắn nhìn bóng dáng hơi lộ vẻ già cỗi của Bảo Đại An, lại nghĩ tới người sư phụ luôn thích nói dóc là năm xưa mình oai phong thế nào, nhưng một khi gặp nguy hiểm đầu đá thì luôn trốn qua một bên trước, chờ các bộ đầu khác tới tới kẻ xấu rồi mới nhảy ra, trong lòng thâm lắc đầu, sư phụ nhìn thế nào cũng không giống một đại hiệp âm trầm, chắc có lẽ Mộ Dung gia chỉ là coi trọng lễ mạo đối với quan sai thôi.

Tiểu Phụng không hề biết Lôi Tiểu Thư bên cạnh đã suy nghĩ bao nhiêu chuyện, nàng vui mừng hơn hờ tham quan Đào Hoa Ổ của Mộ Dung sơn trang nổi danh Giang Nam. Từ khi tiên tổ của Mộ Dung gia định cư ở Cẩm Hồ thành tới nay thì luôn trồng hoa đào trong khắp sơn trang, trải qua mấy đời đã thành quy mô, sau đó lúc Mộ Dung lão thái quân gả vào đây khi còn trẻ, lại khai phá toàn bộ hậu sơn, đến nay đã trở thành mười dặm rừng đào miền miền bất tận, rực rỡ như ráng chiều, nổi danh thiên hạ. Người Giang Nam chưa thấy Đào Hoa Ổ thì thật là chuyện nuôi tiếc trong đời, chỉ tiếc là cửa lớn của Mộ Dung gia không phải người nào cũng có thể bước vào.

Đi vào bên trong lại nghe thấy tiếng người ồn ào, thì ra là các nhân vật đến từ danh môn đã tới từ lâu đang hàn huyên. Vô danh tiểu tốt Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng bằng hữu đương nhiên là không có duyên kết giao với những đại nhân vật này, bởi vậy hai người rất biết thân phận trốn đến một góc yên tĩnh ngắm hoa đào.

Hoa đào đương nhiên đẹp mắt, nhưng vị mỹ nhân trước mắt này cũng rất động lòng, chỉ tiếc vị mỹ nhân này là một... nam nhân. Nam nhân xinh đẹp bị quấy rầy kia từ từ thu lại móng sói đang đặt trên eo thon của tiểu sư muội Nga My nào đó, chớp chớp đôi mắt đào hoa câu hồn, vô tội mà thuần khiết nhìn hai khách nhân làm hồng chuyện tốt này.

Lôi Tiểu Thư lập tức cảm thấy bản thân tội nghiệt trầm trọng, vội chấp tay xin lỗi, “Quấy rầy nhã hứng của nhị vị thật ngại quá, mặc kệ bọn ta, các vị cứ tiếp tục.” Tiểu Phụng nghe xong nhin không được miệng giật giật, bảo người ta làm sao mà tiếp tục đây chứ.

Nam nhân nhẹ nhàng phất cánh hoa trên trán, tư thế ưu nhã động lòng người, đôi mắt tràn đầy tình ý quét qua hai người làm hồng chuyện, một tên tiểu tử ngốc ngếch ngớ ngẩn và một tiểu cô nương thôn dã tướng mạo bình thường, ừm, có thể coi như không thấy. Vậy nên hắn quyết định thuận theo dân ý, tiếp tục.

Trong lúc Lôi Tiểu Thư tròn mắt há miệng kinh ngạc và Tiểu Phụng vô cùng hứng thú xem kịch, nam nhân tiếp tục tiến lại gần cái miệng nhỏ vị tiểu sư muội Nga My mặt đỏ còn hơn hoa đào kia, tiến gần, tiến gần...

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân vội vã vang lên, xuyên qua hành lang, từ xa đã nghe được một giọng nói hưng phấn: “Tổng quản! Tổng quản!”

Lần này thì nam nhân liên tiếp bị phá đám kia không cách nào tiếp tục được nữa, hắn bực bội thả tay, đương nhiên, người thất vọng còn có Tiểu Phụng. Nàng còn chưa xem được kịch hay, chỉ đành cùng Lôi Tiểu Thư quay người về phía âm thanh phá đám ầm ĩ kia.

Mộ Dung Đa Đa cũng không được vui, đôi mày khẽ nhíu. Trước mặt bao nhiêu nhân vật lão làng trong võ lâm, thủ hạ của mình lại kinh hoàng thất thố thế này, thật quá không xứng với xưng hiệu “Thiết diện Tổng quản” của bản thân. Nàng ta đành mặt lại, đang tính trách mắng thì người đến kích động nói: “Tổng quản! Tường... Tường Phụng tiên sinh báiiiii trang!”

Người bên trong lại một phen náo động.

Tượng Phụng tiên sinh! Tường Phụng tiên sinh từ xưa đến nay không dùng diện mạo thật gặp người khác lại trực tiếp đến đăng môn báiiiii phòng Mộ Dung gia!

Mộ Dung Đa Đa không không chế được sự kinh động trong lòng, dường như muốn xông ra ngay để mịc kích chân dung, nhưng lý trí của nàng ta cuối cùng cũng được tu dưỡng bao năm kéo trở về. Nàng ta nhìn sang đại thiếu gia Mộ Dung Chu Y thần tình không giấu nổi kinh ngạc bên cạnh, “Chu Y thiếu gia, nhị vị Lão gia và Lão thái quân đều không ở đây, chỉ bằng người và ta cùng ra cung nghinh Tường Phụng tiên sinh?”

Câu nói chưa hết thì một giọng nữ nhân trong treo từ bên ngoài đình vọng vào, “Không dám làm phiền chủ nhân, Tường Phụng tự mình vào là được rồi.”

Chúng nhân hoa mắt, một thân ảnh trắng muốt từ giữa các cây hoa nhẹ nhàng lướt xuống, chân ngọc khẽ điểm, nhẹ tựa lông hồng, trong lúc chúng nhân còn thất thần thì nữ tử áo trắng đã theo cánh hoa hạ xuống giữa đình, hồng và trắng giao nhau, tự nhiên yếu điệu, đứng vững trong gió. Chúng nhân không nhìn được thâm khen ngợi, giang hồ đồn đại quả không ngoa, thật đúng là tựa như Lăng ba tiên tử.

Lôi Tiểu Thư cũng không nhìn được mà kích động trong lòng, hắn vui mừng quá độ kéo kéo cánh tay của Tiểu Phụng, “Là Tường Phụng tiên sinh đó! Là Tường Phụng tiên sinh đó! Thật là đẹp quá đi!”

Tiểu Phụng giật dử nhìn hắn, miệng lẩm bẩm: “Cô ta mang khăn che mặt mà, ai biết được là đẹp hay xấu, là thật hay giả chứ?”

Câu này của Tiểu Phụng tuy rất nhỏ, nhưng từ khi Tường Phụng tiên sinh tiến vào trong đình, bốn phía rất yên tĩnh, bởi vậy nghi vấn của nàng ta vẫn lọt được vào tai của từng người.

Nữ tử kia nhẹ nghiêng đầu về phía Tiểu Phụng, mặt cách một lớp sa không thấy được biểu hiện, Tiểu Phụng rút người về phía sau Lôi Tiểu Thư.

Nữ tử kia trấn tĩnh nhìn quanh một lượt, ngọc thủ nhẹ vậy, một vật từ trong tay bay thẳng về phía Mộ Dung Chu Y, Mộ Dung Chu Y giơ tay lên theo bản năng, đồ vật kia bèn rơi vào tay hắn. Hắn nhìn xuống, là một lệnh bài màu vàng và một tấm thiệp, thiệp đương nhiên là thiệp mời của Mộ Dung gia, lệnh bài chỉ to bằng một bàn tay, dùng vàng ròng chế tạo, mặt trước dùng chữ triện khắc “Sử bút”, mặt sau là chữ “Phụng” và ấn giám của Sử bút thế gia.

Mộ Dung Chu Y không lên tiếng, hắn đem lệnh bài đến trước mặt Chương môn Thiếu Lâm và Võ Đang, cung kính vòng tay, “Nhị vị Chương môn, Chu Y tài sơ học thiển, chưa từng hân hạnh nhìn thấy lệnh bài của Sử bút tiên sinh, nhị vị Chương môn học nhiều hiểu rộng, không biết có thể phân rõ thật giả chăng?”

Nhị vị Chương môn đón lấy lệnh bài, sau khi tỉ mỉ xem xét thì gật đầu thừa nhận, ngay lập tức chứng nhân lại một phen huyền ảo, cúi đầu rỉ tai nhau.

Nữ nhân trước mắt đích thực là Tường Phụng tiên sinh thật!

Tường Phụng vẫn luôn im lặng không lên tiếng, lạnh lùng nhìn chúng nhân kiểm nghiệm lệnh bài. Đến khi Mộ Dung Chu Y mặt cười rạng rỡ bước đến trước mặt, hai tay dâng lệnh bài lên, ngữ khí thêm phần khách sáo, “Tiên sinh đại giá quang lâm, trang viện sơ sài, chỉ bằng để tiểu nhân dẫn đường, mời tiên sinh dời bước đến khách phòng nghỉ ngơi.”

Mộ Dung Chu Y là người niên kỷ lớn nhất trong thế hệ văn bối của Mộ Dung gia, hắn không phong lưu mê người bằng Nhị đệ Mộ Dung Cẩm Y, võ công cũng không cao cường bằng Tam đệ Mộ Dung Huyền Y, nhưng lại chấp nhận gánh trọng trách gia tộc, lo chuyện làm ăn của Phưởng rượu và Phưởng nhuộm. Do hắn tính khí tốt, trọng chữ tín, chuyện làm ăn của Mộ Dung gia cũng ngày càng đi lên. Một năm trước hắn mua được bí phương, ủ được Men nếp nhân đặc chế của Mộ Dung gia, đem Phưởng rượu sắp phá sản khỏi từ hồi sinh, nên đã trở thành truyền kỳ trong giới thương gia.

Tục có câu, đưa tay lên không đánh người đang cười, huống chi Mộ Dung Chu Y trước mặt cười vô cùng thân thiết, giống như Bò tát được thờ trong miếu, vậy nên Tường Phụng cũng không nói nhiều. Đang muốn theo hắn bước vào nội đường thì bỗng nhiên sau tai có gió, nàng ta lạnh lùng hừ một tiếng, tay áo cuộn nhẹ, bên trong kẹp được vật bay tới, thuận thế hất trả về nơi phát ra.

Mộ Dung Chu Y quay người lại nhìn, không nhận được trách: “Cẩm Y, đệ đang làm gì vậy?”

Mộ Dung Cẩm Y nhàn nhã bước tới, đôi mắt đào hoa vô tội vẫn lóe sáng như cũ, vừa rồi Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng không chú ý kỹ đến cách ăn mặc của hắn, lần này thì coi như nhìn kỹ, ừm, quả nhiên là Cẩm y lang danh đúng như thực. Một thân đoạn bào màu tím nhạt, tay áo và vạt áo viền bằng chỉ vàng, trên áo có một đóa mẫu đơn lớn thêu bằng chỉ ngũ sắc, vô cùng rực rỡ, phú quý sang trọng. Nếu đổi lại là người khác mặc thì nhất định là quê mùa vô cùng, nhưng may mà là hắn mặc nên lại phong lưu tiêu sái không kề xiết, ngay cả trên tay cầm một nhánh hoa đào trĩu trĩu cũng có sức hút riêng, hoa đào thì đã bị tay áo của Tường Phụng băng hữu vật trĩu trĩu rơi xuống đất rồi.

Tường Phụng không nói không rằng nhưng trong lòng lại âm thầm kinh sợ, vừa rồi lúc cuộn lấy và bắn trả, bản thân đã thuận thế tăng thêm năm phần kinh lực, không ngờ người này mặt mũi trông như kẻ vô lại, nhưng lại có thể điềm tĩnh như không mà đón lấy.

Mộ Dung Cẩm Y cười tươi như nắng xuân, đương nhiên cũng phóng ra sóng điện làm hôn mê thêm vài tiểu sư muội Không Động, hắn nhẹ giọng than thở: “Đại ca đừng nóng, đệ chỉ là muốn lấy hoa đào tặng mỹ nhân, không ngờ Tường Phụng cô nương lại không hiểu phong tình như vậy, thật tiếc cho hoa đào của đệ quá đi.”

Tường Phụng lắc đầu không đáp. Mộ Dung Cẩm Y tiến gần thêm một bước, ánh mắt như mê như say khóa chặt lấy khuôn mặt sau tấm khăn che mặt màu trắng của nàng ta, “Tường Phụng tiên sinh nổi danh giang hồ nhưng xưa nay không gặp người khác, lần này đã chịu công khai xuất hiện chốn đông người, tại sao lại còn che che giấu giấu như vậy?”, hắn vừa nói vừa đưa mạnh giật mạnh tấm khăn che mặt.

Tường Phụng giận dữ la một tiếng “Hỗn xược”, đưa tay cản lại, hai người bèn giao thủ. Một tím một trắng, nhưng chỉ thấy thân ảnh lay động, hoa đào rơi rụng. Mộ Dung Chu Y thấy tình huống không hay bèn vội tiến tới, đang định mở miệng thì đột nhiên thấy một bóng đen lóe lên, hai người đã tách ra.

Ngón trỏ phải của Mộ Dung Cẩm Y xoay xoay tấm khăn che mặt, tay trái đặt sau lưng, biểu hiện trên mặt vô cùng đắc ý. Chúng nhân lại nhìn Tường Phụng, mày cong như trăng lưỡi liềm, da trắng hơn tuyết, mặt tựa phù dung, lạnh lùng như sương, trên tay đã có thêm một thanh nhuyễn kiếm màu đen, mũi kiếm lấp lánh bất định, bạch y hắc kiếm, xinh đẹp lạnh lùng, nét mặt quý dị mà mê hoặc.

Du Long kiếm!

Lôi Tiểu Thư một lần nữa không chế tâm trạng kích động, nắm chặt lấy cánh tay Tiểu Phụng, “Đó chính là Du Long kiếm, danh kiếm Du Long xếp hạng thứ ba trong Binh khí phổ đó nhaaa...”

Tiểu Phụng lần này không giận hắn, nàng dán mắt vào thanh kiếm trên tay Tường Phụng lắm lắm: “Ngay cả... ngay cả Du Long kiếm... cũng làm ra được!”

Lúc này Mộ Dung Chu Y vừa hoàn hồn liền vội vàng vòng tay tạ tội, “Tiên sinh lượng thứ, tiểu đệ nghịch ngợm, nếu có chỗ đắc tội, mong người hải lượng bao hàm.”

Tường Phụng không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng liếc về mặt muốn ăn đấm như cũ của Mộ Dung Cẩm Y, thu kiếm quay người đi vào nội đường, Mộ Dung Chu Y tức giận trở trở Mộ Dung Cẩm Y, rồi không kịp trách hắn liền đuổi theo phía sau Tường Phụng đi vào.

Người xung quanh thấy không có kịch hay cũng lần lượt tản ra, trong đình chỉ còn lại Mộ Dung Cẩm Y vẫn đứng tại chỗ. Một lúc sau, hắn từ từ rút tay trái từ phía sau ra, vội điểm huyết cầm máu, vừa lắm lắm vừa cười: “Thủ đoạn thật độc ác, suýt chút tổn thương đến kinh mạch rồi.”

Triều Kiều, tự Tường Phong, hay còn gọi Tường Phụng tiên sinh. Thông minh từ nhỏ, giỏi kinh sử, đọc qua liền nhớ, là Ban cô* của Võ lâm. Năm 8 tuổi đoạt được danh hiệu Sử bút, bảo huy hiệu: “Tiếc là thân nữ nhi.” Thiều thời ngao du thiên hạ, tính tình phóng khoáng thẳng thắn, kết giao rộng rãi. Truyền rằng thích mặc y phục trắng, đeo Du Long danh kiếm, nhẹ nhàng tựa Lăng Ba tiên tử. [Võ lâm chí, Danh bổ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

*Ban cô, hay còn gọi là Ban Chiêu, được xem là nữ sử gia đầu tiên của Trung Quốc.

Ta luôn tưởng là đập cánh hoa từ không trung bay xuống là một trong những cách xuất hiện ngu ngốc nhất, nhưng không ngờ rằng có một ngày mình lại xuất hiện trước mặt người ta như vậy, che mặt. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Hắc Y Nữ Nhân

Ngày thứ hai, Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng cùng gia nhập Phái đoàn tham quan võ lâm do các nhân sĩ võ lâm nhân tạp hợp thành, dưới sự hướng dẫn của Mộ Dung Đa Đa, tham quan các địa điểm du lịch nổi tiếng của Mộ Dung sơn trang như nơi trồng hoa của Mộ Dung gia, Kỉ niệm đường nơi Phi Tuyết công tử học hành, dốc Đào hoa ở hậu sơn, nơi tổ chức lễ tiệc..., xem trình tự làm việc ở Phường nhuộm của Mộ Dung gia, mọi người đều đối với sản nghiệp ủ rượu của Mộ Dung gia tán thưởng không ngớt, lại đề xuất thêm nhiều ý kiến quý giá. Tổng giám đốc tập đoàn Mộ Dung Chu Y thay mặt Chủ tịch hội đồng quản trị Lão thái quan biểu thị sự hoan nghênh nhiệt liệt đối với các vị quan khách. Dưới sự hăng hái marketing của Giám đốc PR Mộ Dung Cẩm Y tiên sinh, các tiểu sư muội của phái đoàn tham quan không chịu nổi mê hoặc, mỗi người đều mua chậu hoa đào mới trồng của Mộ Dung gia với giá mua tập thể giảm 40%, còn có tranh do đích thân Phi Tuyết công tử đề tặng, dung dịch sáng mắt do Mộ Dung Cẩm Y làm đại diện quảng cáo...

Ngày thứ ba, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của bằng hữu đôi bên, hoạt động Nghiên cứu học thuật toàn giang hồ lần thứ 26 và Chương trình du lịch Đào hoa lần thứ nhất chính thức khai mạc.

Chủ tịch Tập đoàn Mộ Dung lão thái quan thống lĩnh các thành viên chủ chốt của Tập đoàn như đại lão gia Mộ Dung Trùng (người phụ trách trồng hoa kiêm kĩ thuật viên), Nhị lão gia Mộ Dung Trầm (có vấn danh dự của hiệp hội mỹ thực Giang Nam, hội viên siêu VIP của quán bar Cẩm Hồ, ông chủ club Phong Nguyệt), Tổng giám đốc Mộ Dung Chu Y... ra mắt quan chúng. Kế toán Mộ Dung Thái Y tiểu thư vì mang bệnh không thể xuất hiện. Phó tổng giám đốc Mộ Dung Huyền Y tiên sinh vì đi công tác không về kịp, nhưng đã thông báo cho Thư ký Mộ Dung Bích Y tiểu thư thể hiện sự xin lỗi sâu sắc đối với quan khách, đồng thời chúc đại hội thành công tốt đẹp.

Sau đó, đại biểu của quan khách các phái lần lượt chúc mừng. Chương môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My... lần lượt có bài phát biểu về “So sánh Thiếu Lâm Kim Cang chương và Tây Dương Teakwondo”, “Nghiên cứu Thái cực bát quái trong 20 năm gần đây”, “Bảo cáo phân tích văn hóa sản nghiệp Nga My thời kỳ đổi mới”. Đại hội cũng mời Bảo Đại An tiên sinh của Lục Phiến Môn và Liễu Sinh Như Họa nữ sĩ đại biểu của phái Hải Quy lần lượt phát biểu thành quả nghiên cứu mới nhất của mình là “Vận dụng tâm lý học tội phạm trong thực tiễn – Vụ án xác chết ở Tây Kinh” và “Sử luận phát triển Đông Doanh nhân thuật”. Cuối cùng, Võ lâm minh chủ có lời tổng kết, ông khẳng định thành tích mà các phái trong võ lâm đạt được thông qua lý luận và nghiên cứu vận dụng vào thực tiễn, tuyên bố đại hội bế mạc thắng lợi.

Buổi tối là màn trọng điểm của võ lâm tụ hội lần này – Thọ yến của Mộ Dung lão thái quan.

Chu đường hoa yến, quan khách uống mừng. Một lúc sau, Tường Phụng bèn chê quá ồn ào nên cáo lui. Bóng bạch y là lướt rồi đi, không ảnh hưởng đến cảm xúc cao hứng của những người khác. Rất nhanh, Đào hoa yến chính thức bắt đầu.

Lôi Tiểu Thư bụng sôi ùng ục nhìn mấy đĩa thủy tinh đựng Nhân diện đào hoa tương ánh hồng trên bàn trước mặt mình, tuy nó được làm từ nếp tinh tuyển chất lượng cao của Thái Hồ và hoa đào màu xanh không ô nhiễm bảo vệ môi trường do Mộ Dung gia trồng, tuy nó được chứng nhận của Cục thực phẩm giang hồ về thực phẩm bổ dưỡng, tuy tên của món ăn ý thơ tràn đầy khiến ruột gan quặn thắt, tuy công nghệ chế tạo vô cùng cao siêu, nhưng Lôi Tiểu Thư không có té bào lãng mạn lại thấy bát com trắng Nhân diện đào hoa của Tiểu Phụng ăn còn no bụng hơn.

Nghĩ đến Phần ăn đào hoa đen tối vô cùng kia, Lôi Tiểu Thư không nhìn được nhìn về Tiểu Phụng ngồi kế bên, bỗng nhiên phát hiện, chỗ ngồi trống không, không biết từ lúc nào đã chẳng thấy bóng dáng Tiểu Phụng đâu...

Lôi Tiểu Thư đầu óc mơ hồ tiếp tục nhẩn nại, từng món từng món ngấu nghiến hết mấy đĩa thức ăn tinh xảo nhưng vẫn chưa hiểu tại sao nữ nhân nào cũng thích đặt mấy cái tên văn thơ kinh thiên động địa cho mấy món ăn nhìn là biết ngay món gì, xem ra lão nhân gia nói không sai, mỗi nữ nhân đều là một đóa hoa rực rỡ, đều là đóa hoa cái đầu thông minh tài trí.

Nửa canh giờ qua đi, Tiểu Phụng vẫn chưa trở lại. Hắn nhìn quanh bốn phía, nhân sĩ võ lâm vẫn đang ăn uống trò chuyện giao lưu cảm tình, không ai chú ý đến tình hình chỗ hắn, thế là hắn lặng lẽ rời khỏi yến tiệc.

Dọc đường rất yên tĩnh, đa số người đều ở trong đại sảnh, còn Tiểu Phụng lại cũng không ở trong phòng khách. Lôi Tiểu Thư lượn lờ từ Đông sang Tây, rất nhanh bị lạc đường giữa đám lau gác. Bỗng nhiên hắn dừng bước, vì hắn dường như ngửi được một mùi máu tanh bay trong không khí, thế là không nhịn được bước nhanh về hướng Đông Bắc.

Đình viện phía Đông Bắc yên tĩnh dị thường, hoa cỏ tạp nham, cây lá rậm rạp, có thể thấy rất ít có người đến dọn dẹp, có hai con đường mòn quanh co

đi vào trong rừng, trong đó có một đường thông đến một tiểu viện gạch trắng ngói đen hẻo lánh. Một đường khác thông đến một nơi gần như hoang phế, mà Tường Phụng chính là đối diện ở chỗ này.

Lôi Tiểu Thư dừng bước một chút, rồi tức tốc bước nhanh đến tiểu viện hẻo lánh. Cửa đóng kín, hắn dùng sức gõ cửa, không ai trả lời, vậy là hắn lui lại bên tường, tính tìm chỗ chui vào. Bỗng nhiên sau tai thổi đến một luồng chướng phong, đầu hắn nghiêng qua một bên tránh đòn, chỉ nghe một tiếng nữ nhân cười lạnh, tiếp đó lại một chưởng nữa hướng ngực hắn đánh tới. Lôi Tiểu Thư không thể tránh nữa, chỉ đành dùng hai tay đỡ lấy, bỗng thấy đôi tay tê rần, người đánh thấy một đòn không trúng, chướng phong thuận thế đổi thành ung trào, nhắm mắt và vết hầu của Lôi Tiểu Thư đánh tới, rõ ràng là muốn lấy mạng hắn. Lôi Tiểu Thư thấy tình hình không hay, không kịp nghĩ kỹ, bèn dùng Cẩm nã thủ bí truyền của Bào Đại An, nữ nhân kia thấy chiêu thức quái dị, hơi khựng lại một chút, Lôi Tiểu Thư thừa cơ nhảy ra, đôi tay thủ thế đề phòng đối phương tập kích.

Nữ nhân kia cũng không đuổi theo, chỉ buông tay mà đứng. Lôi Tiểu Thư lúc này mới có cơ hội nhìn rõ ràng ta, một thân hắc y hòa vào bóng đêm, đầu che một lớp khăn đen, nhìn không rõ dung mạo, nhưng thân hình yếu điệu, thiết nghĩ cũng là mỹ nhân, chỉ là lòng dạ hơi độc ác một chút, gấp mặt là ra sát chiêu.

Nghĩ đến đây, ngữ khí của Lôi Tiểu Thư cũng hơi nặng, “Cô nương là ai? Ta và cô không quen biết, không thù không oán, sao lại muốn lấy mạng ta?”

Nữ nhân kia im lặng không đáp, chỉ là ống tay phải lại động, thiết nghĩ là đang vận khí đánh thêm một đòn, Lôi Tiểu Thư nhìn tình hình, cũng vận khí đề phòng, tay phải hướng đến bồ đào sau lưng.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, một giọng nam nhân ôn hòa cất lên: “Thái Y, không được vô lễ.” Mộ Dung Chu Y thật thà đôn hậu vội vã chạy đến, ngăn cản hai người đối đầu.

Hắc y nữ nhân Mộ Dung Thái Y nhìn Mộ Dung Chu Y, sau đó cho hắn một ánh mắt ám thị mà người khác không phát giác, vậy là Mộ Dung Thái Y không để ý đến Lôi Tiểu Thư nữa, quay người đi về phía tường, thân hình động một cái phi thân nhảy lên trên tường rồi rơi xuống tiểu viện tối om.

Lôi Tiểu Thư ngẩn ra nhìn hắc y nữ nhân mới lúc này còn thâm hiểm độc ác bây giờ lại nghe lời như vậy, đến rồi đi đều vội vã, đột nhiên cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Mộ Dung Chu Y tiến lên phía tường, nhẹ vòng tay, vẫn cười đến cong mày, thân thiết chân thành, “Lôi huynh đệ, thật ngại quá, Thái Y tính tình hơi cổ quái, khiến huynh đệ kinh sợ rồi.”

Lôi Tiểu Thư phẩy tay, ngốc nghếch cười đáp: “Không có gì, chỉ cảm thấy Thái Y cô nương có chút quen thuộc.” Đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, “Có chút giống Tường Phụng tiên sinh, cũng lãnh ngạo ít nói, thân hình cũng tương tự.”

Mộ Dung Chu Y mắt thoáng lóe lên một tia tinh quang, chớp mắt đã biến mất, ha ha cười nói, “Thái Y là đường muội của ta, ta không nhận sai đâu. Tường Phụng tiên sinh là thiên chi kiêu nữ, đương nhiên phải có ngạo khí, Thái Y đâu thể bì được.” Nói xong liền hạ giọng, “10 năm trước Thái Y đột nhiên gặp biến cố, từ đó lạnh lùng ít nói, không ra khỏi cửa, có thể là tính tình cũng quái dị đi một chút, Lôi huynh đệ đừng trách nhé.”

Lôi Tiểu Thư ngại ngùng lắc đầu, biểu thị mình không để tâm, rồi khách sáo cáo từ, lúc đi lại nghĩ đến một chuyện, lại níu Mộ Dung Chu Y lại, “Chu Y đại ca, vừa rồi lúc ta giao thủ với Thái Y cô nương, dường như ngửi thấy một mùi máu tanh, không biết có phải Thái Y cô nương bị thương rồi không?”

Mộ Dung Chu Y biến sắc mặt, rồi trở lại như bình thường, “Vay ta đi theo xem thử, đa tạ Lôi huynh đệ nhắc nhở.”

Chờ Lôi Tiểu Thư đi khỏi, Mộ Dung Chu Y gõ cửa tiểu viện, rất nhanh, thân ảnh màu đen của Mộ Dung Thái Y xuất hiện bên cửa.

Mộ Dung Chu Y nhìn vào trong, ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc. Hắn nhíu mày, ngữ khí không tốt, “Ta có chuyện muốn nói với muội.” Mộ Dung Thái Y hừ lạnh một tiếng, rồi nghiêng người để hắn vào trong...

Lôi Tiểu Thư dựa vào trí nhớ từ từ quay về, vừa hay gặp Tiểu Phụng tìm mãi không thấy. Tiểu Phụng cũng bị gác lầu của Mộ Dung Gia khiến cho lạc đường quáng gà, nhìn thấy Lôi Tiểu Thư thì mừng rỡ ra mặt, chỉ thiếu chút là vẫy vẫy đuôi, vậy là hai người cùng quay về yến tiệc huyền ảo.

Không lâu sau, Mộ Dung Chu Y cũng trở lại, nhìn thấy Lôi Tiểu Thư, mỉm cười gật đầu, Lôi Tiểu Thư cũng lịch sự gật đầu. Tiểu Phụng bên cạnh thấy hai người gật đầu tới gật đầu lui, trên mặt từ từ hiện lên hứng thú.

Đêm nghe tiếng mưa xuân, lặng thầm rơi trên đất. Sáng sớm hôm sau, đón không khí tươi mới và sương sớm đọng trên hoa, Hội trường Hội những người hâm mộ Tường Phụng tiên sinh Mộ Dung Bích Y vừa hát vừa cầm bánh do mình tự làm, nhảy nhót đi vào phòng của Tường Phụng. Đi đến góc hẻo lánh nơi Tường Phụng ở, Mộ Dung Bích Y đột nhiên ngửi thấy một mùi dị thường, trong gió lẫn mùi bùn đất tươi mới của hoa cỏ sau cơn mưa, lại bay đến một mùi tanh xộc vào mũi.

Mộ Dung Bích Y cẩn thận dựa vào cửa phòng, nhẹ nhàng gọi “Tường Phụng tỷ tỷ”, gọi liền mấy tiếng không ai trả lời. Cô bé giơ tay đang định gõ cửa, vừa đụng đến khung cửa thì phát hiện nó tự mở rồi, thò đầu nhìn vào bên trong thì chẳng có ai cả.

Mộ Dung Bích Y lại nhảy nhót ra khỏi phòng, nhìn Đông nhìn Tây, thật là chẳng có ai cả, vậy là cô bé tiếp tục lắc đầu đi ra ngoài. Lúc này, một giọt chất lỏng bỗng rơi trên cánh tay cô bé, lạnh lạnh mát mát, cô bé đưa tay nhìn thì thấy đó là một vết máu hồng hồng.

Mộ Dung Bích Y thuận thế ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn thì đã rụng rời tay chân. Chỉ thấy Tường Phụng bị đánh nửa người trên cột nhà, y phục trắng toàn là vết máu ghê người, tanh tưởi đáng sợ vô cùng, đầu của nàng ta không biết mất đi đâu, chỉ còn lại thân thể trắng chạch đong đưa trong không trung.

“Á!” , hộp com rơi xuống đất, Mộ Dung Bích Y thất thanh kêu xé không gian yên tĩnh...

Mộ Dung Thái Y, trưởng nữ của Mộ Dung Trạm, thiếu thời tàn nhẫn, độc lai độc vãng, thích chặt tay người ta, ai nấy đều sợ hãi tránh xa. Lúc 17 tuổi đột nhiên thoát ần giang hồ, ẩn cư khuê phòng, thường che mặt, không ai biết nguyên do. Có lời đồn rằng dung nhan bị hủy, gân bị đứt, ai tai, dùng võ phạm cấm kỵ, hậu bối phải thận trọng đề phòng. [Võ lâm chí, Mộ Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Bổn nhân đóng sổ, có chuyện đốt giấy. [Sổ tay của Tường Phong] (Đánh loạn tỳ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Li Thiên Thất Sát

Tường Phụng tiên sinh bị hại!

Tin tức này nhanh chóng được truyền khắp mọi ngõ ngách của Mộ Dung sơn trang. Lúc Lão thái quân đến hiện trường thì trong ngoài đã đông nghịt người rồi. Nhưng đại bộ phận đều ở ngoài cửa, bên trong chỉ có Bào Đại An, Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng đang kiểm tra thi thể. Ngoài cửa, Mộ Dung Chu Y đang an ủi Mộ Dung Bích Y bị dọa sợ hãi.

Lão thái quân liếc nhìn Mộ Dung Bích Y đang khóc lóc, giọng bất mãn trách mắng: “Khóc lóc cái gì, nhìn bộ dạng không ra gì của ngươi, đâu giống con cháu của Mộ Dung gia chúng ta! Đều trách cha ngươi và Chu Y bảo vệ ngươi quá kỹ, một chút sóng gió cũng không chịu được.”

Cảm thán về thất bại giáo dục xong, Lão thái quân lại nhìn nữ Tổng quản Mộ Dung Đa Đa đang mặt đầy lo âu, nàng ta cũng đang đứng ngoài cửa không vào trong.

Mộ Dung Đa Đa đang quan sát tình hình vội vàng khoanh tay bẩm báo sự việc, rồi chuyển lời của đặc phái viên Tô trọng án hoàng gia Lục Phiến Môn Bào Đại An và Lôi Tiểu Thư yêu cầu giữ nguyên hiện trường hung án, giải tán đám người bên ngoài... Sau khi nghe hồi báo, Lão thái quân nhíu đôi phụng nhãn tinh minh, không nói gì thêm, rồi chống cây trượng gỗ Từ đàn đi vào trong phòng.

Bên trong, thi thể của Tường Phụng đã được lấy trên cột nhà xuống. Mấy ngày trước vẫn còn thân mang trường kiếm lộng lẫy, giờ lại lạnh lẽo nằm dưới đất, khiến người ta không tránh khỏi thờ dãi.

Lôi Tiểu Thư cẩn thận kiểm tra vết thương của Tường Phụng, trên người có mấy vết kiếm mới, ngực bị một kiếm đâm xuyên tim, thiết nghĩ hung thủ và Tường Phụng đã từng giao đấu, sau cùng Tường Phụng không địch lại nên mất mạng, hung thủ tàn nhẫn đã cắt đầu để trút hận, rồi dùng thanh Du Long huyền kiếm màu đen treo nàng ta lên trên cột nhà, điên cuồng hung tàn như vậy thật khiến người ta phẫn nộ.

Tiểu Phụng lật tới lật lui xem tay của Tường Phụng như chọn rau, ngẩng đầu lên nhìn thấy Bào Đại An lão tiền bối đang nhìn mình cảnh giác, nàng ta cười một tiếng, “Lão gia tử có phát hiện gì sao?”

Ánh mắt Bào Đại An đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, giống như hổ báo phát hiện con mồi, đáp nhưng không trả lời câu hỏi, “Tạm thời vẫn chưa có. Nhưng mà ta đột nhiên phát hiện một chuyện càng thú vị hơn, nha đầu Tiểu Phụng cô cũng to gan quá nhỉ, đối diện với xác chết không đầu cũng không sợ mà còn hứng thú thể này nữa.”

Nụ cười của Tiểu Phụng hơi cứng lại, nhưng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái bình thường ngày, nàng ta rút vai, “Từ nhỏ ta đã lăn lộn trong giang hồ, có gì mà sợ chứ, lão gia tử có muốn xem xét chuyện mời ta vào Lục Phiến Môn không, ta cũng được việc lắm đó.”

“Hừ!” , Lão thái quân đột nhiên hừ lạnh một tiếng thu hút ánh mắt của ba người tổ tra án, ngữ khí không khoan nhượng, “Nếu đã không điều tra được gì thì ba người hãy về nghỉ đi. Chuyện trong giang hồ tự nhiên sẽ do người giang hồ xử lý, không phiền tôn giá của Lục Phiến Môn.”

“Đầu thể nói vậy được”, Tiểu Phụng cười hi hi nhìn Lão thái quân, nói như vô ý, “Dù sao chuyện cũng xảy ra ở Mộ Dung sơn trang, nói thể nào thì Mộ Dung gia cũng không tiện nhúng tay tra án.”

Lão thái quân trừng mắt, thúc mạnh cây trượng, ánh mắt giận giữ nhìn tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày dám chống lại mình: “Ngươi nói vậy là có ý gì, lẽ nào nghi ngờ là người của Mộ Dung gia ta ra tay sao?”

Tiểu Phụng thề lời, cái đầu không có khí phách rút về, nhỏ giọng nói: “Chỉ là nói thôi mà, dù sao người cũng do các người tìm tới, bây giờ xảy ra chuyện rồi, vẫn nên giao cho quan sai xử lý thì thích hợp hơn.”

Lão thái quân cười lạnh một tiếng, ẩn ý nhìn Bào Đại An vẫn đang im lặng đứng một bên: “Nếu nói khả nghi, e là mỗi người ở đây đều bị hiềm nghi. Cũng được, Mộ Dung gia cây ngay không sợ chết đứng, cứ để Lục Phiến Môn điều tra vậy.” Nói rồi quay người dẫn dò Mộ Dung Đa Đa, “Ngươi sắp xếp cho người của các phái, lúc vẫn chưa tra ra chân hung, không ai được phép rời khỏi.” Tiếp đó cung tay về phía Bào Đại An, “Bào đại quan gia, có thể nói chuyện riêng một chút không?”

Mộ Dung lão thái quân đi thẳng về phòng mình, không quay đầu lại mà lên tiếng: “Chuyện này ông thấy thế nào?” ngữ khí thân thiết như nói với bằng hữu lâu năm.

Bào Đại An vẫn đang đi sau nhủ chặt mày lắc đầu, “Trước mắt vẫn chưa có manh mối.”

Lão thái quân quay người nhìn ông ta, “Ông đừng giờ trò này với ta, để mấy lời nhà quan này nói cho kẻ khác nghe đi. Ông thấy có khi nào là... đám người của Li Thiên giáo làm không?”

“Li Thiên?” Bào Đại An giật mình, “Nhìn thù pháp thì có hơi giống...”, tiếp đó lại lắc đầu, “Nhưng mà không lý nào bọn chúng lại làm vậy, giết Tường Phụng tiên sinh không thì có lợi gì cho chúng? Hơn nữa 20 năm trước, Li Thiên giáo gần như bị diệt giáo rồi mà.”

“Vậy thì chưa chắc.” Lão thái quân cắt lời ông ta, “Ông đừng quên, năm đó Thất sát có 2 tên thoát được, hơn nữa cái bọn già không chết ở Tây Cương vẫn còn sống tốt lắm. Hơn nữa, gần đây có vài dư nghiệt đến Mộ Dung gia gây chuyện.”

Bào Đại An nghe xong câu cuối, dường như nghĩ ra gì đó, mắt sáng lên, “Nói đến điểm này, ta lại nhớ ra rồi, trên đường đến đây có gặp phải một khách điểm, chương quây, tiểu nhị và đầu bếp, vừa hay tên có chữ Long, Hồ, Báo, có khi nào là Thất sát kế nhiệm không?”

Lão thái quân phì cười một tiếng, “Ông đúng là càng già càng nhát gan, mấy cái tên thôi đã nghi thần nghi quỷ, chẳng qua là trùng hợp thôi.”

Bào Đại An thần sắc lại càng trịnh trọng hơn, “Chương quây và tiểu nhị tuy cố ý che giấu nội công, nhưng vẫn nhìn ra được võ công không yếu, chuyện này không thể nói là trùng hợp được. Còn có Tiểu Phụng kia cũng từng làm việc trong khách điểm đó.”

“Ồ”, Lão thái quân trầm tư, “Tiểu Phụng đó lai lịch thế nào? Có khi nào cô ta là Phụng trong Thất sát không? Tường Phụng có phải bị cô ta giết không?”

Bào Đại An nghĩ một hồi rồi phủ định khả năng này, “Nha đầu đó lai lịch không rõ, cả ngày mồm mép tron tuốt, 10 câu thì có 8 câu là không đáng tin, hơn nữa cước bộ nhẹ nhàng, thiết nghĩ kinh công không tệ, nhưng mà căn cơ không vững, công phu thật sự chắc cũng không ra làm sao. Hơn nữa Tường Phụng võ công thượng thừa, dựa vào bộ dạng dờ dỏng dờ chết của cô ta, vốn không giết nổi Tường Phụng. Nếu nói khả nghi, thì hành vi của cô ta lại giao hoạt như Hồ hơn, trong Thất sát, chỉ có Hồ kế nhiệm mới không cần thân thủ nhất đẳng.”

“Hừ, mặc kệ cô ta là Hồ hay Phụng, muốn gây sóng gió trước mắt ta, không dễ vậy đâu!” Lão thái quân dường như trong khoảnh khắc, khôi phục lại chí khí oanh liệt năm xưa, đôi mày dựng đứng, “Đúng rồi, tối qua có kẻ trộm nhân lúc ta đang ở yến hội trong đại sảnh đã lên vào phòng ta, khởi động cơ quan, tiếc là cuối cùng để hấn chạy thoát.”

“Vậy có mất thứ gì không?” Bào Đại An hỏi.

“Cái đó... thì không.” Lão thái quân ngừng một lát, ngẩng đầu nhìn cây cột bên cửa, tấm danh thiếp mấy ngày trước bị mình dán trên cột đã không thấy bóng dáng đâu, nét mặt bà hiện lên một nụ cười quý dị, “Trước là âm thầm lên vào phòng bỏ đồ lại, sau đó lại lấy đồ đi, haha, đám người này thật coi Mộ Dung gia ta là khách điểm đi lại tùy ý.”

Từ phòng Lão thái quân đi ra, Bào Đại An dọc đường gặp Tào Tháo Tiểu Phụng vừa làm bộ khoái dự bị xong. Nhìn khuôn mặt mập mạp tròn tròn và ánh mắt cười như trăng khuyết của nàng ta, Bào Đại An ngày càng có cảm giác nha đầu này sao mà càng nhìn càng thấy giống một con hồ ly vậy. Ông ta ho một tiếng, Tiểu Phụng bèn dừng bước, ánh mắt xán lạn nhìn ông ta.

Bào Đại An cố gắng khiến biểu hiện của mình trở nên hiền từ, “Tiểu Phụng này, ta thấy cô cũng được việc lắm, vào Lục Phiến Môn thì cũng khá, có thể suy nghĩ đề tiến cử, đúng rồi, sư thừa của cô là môn phái nào vậy?”

Tiểu Phụng hơi kinh sợ, tiếp đó nét mặt ưu thương thờ dãi: “Đừng hỏi ta từ đâu tới, quê ta xa lắm.”

Một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu Bào Đại An, ông ta cố gắng áp chế cơn điên cuồng, tiếp tục kiên nhẫn dụ dỗ: “Vậy nhà cô ở đâu? Ra ngoài lâu như vậy không nhớ nhà sao?”

Tiểu Phụng lúc này hào tình vạn trượng, hồng tình lấp lánh, “Thiên hạ rộng lớn, đâu cũng là nhà của ta, nữ nhi chỉ tại chân trời, đâu đâu cũng là nhà.”

Bào Đại An bắt đầu nổi giận, quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Ngươi đừng có giờ trò, Li Thiên giáo muốn tái xuất Trung thổ, tinh anh Thất sát đánh trận đầu, Long, Hồ, Báo đều đến rồi, chính là 3 người trong khách điểm, ngươi cũng là một trong Thất sát!”

Tiểu Phụng nhíu đôi mày cong, cười haha: “Lão gia từ ông lừa ta à, Thất sát gì chứ?”

Bào Đại An âm thầm đề khí vận chương, ánh mắt thâm sâu nhìn bộ dạng vô tội của nàng ta, “Người thường có lẽ không biết, Li Thiên thất sát gồm: Long, Hồ, Phụng, Báo, Lang, Ưng, Hồ. Ngươi chính là Hồ trong số đó, tốt nhất thành thật khai ra, có lẽ còn giữ được cái mạng.”

“Vậy hà...” Tiểu Phụng dài giọng, đột nhiên tỉnh ngộ, cuối cùng bất lực buông tay, “Nhưng ta thật không phải mà.” Tiếp đó nàng ta cười cười tiến lại gần, “Thật ra lão gia từ ông cũng không chắc chắn đúng không, nếu không ông đã trực tiếp bắt người rồi. Đúng rồi, lão gia từ, một chuyện bí mật của Li Thiên giáo người thường không biết, sao ông lại hiểu rõ vậy? Lẽ nào... lão gia từ ông cũng là...”

Bào Đại An ngẩn ra, lạnh lùng nhìn nàng ta rồi đi mất, để lại một câu, “Có ta ở đây, ngươi đừng hòng giờ trò gì.”

Nhìn bóng dáng già nua của Bào Đại An đi khỏi, Tiểu Phụng vừa nghĩ vừa cười, nhưng lại như không cười, “Ha ha, Li Thiên thất sát, hình như ngày càng

thứ vị rồi...”

Từ Ngọc môn, Dương quan đi ra, có 36 nước Tây Vực, bắt đầu qua lại từ thời Niêm Hoa công tử. Các quốc gia Tây Vực có đất, có thành trì, có ruộng vườn gia súc, có ngựa, có sư tử, sản xuất nho, có linh lăng, Người mắt sâu, râu rậm, giỏi buôn bán. Sau đó sai người đến tiến cống, có ba quận Đôn Hoàng, Tuyền Tuyền, Vô Uy thuộc Tây Cương, do Vô Uy đại tướng quân quản lý.

Li Thiên giáo, ở Tây Vực, ít qua lại với Trung thổ, Từ giáo chủ, Trưởng lão, Tà Hữu hộ pháp trở xuống thì có Thất sát, gồm có Long, Hồ, Phụng, Báo, Lang, Ưng, Hồ, tuyển chọn tinh anh trong giáo kế nhiệm. Lúc Niêm Hoa công tử chưa thông Tây Vực, Li Thiên giáo từng xâm phạm Vô lâm Trung nguyên, đến khi Mộ Dung thị ở Giang Nam ra sức chống lại, Giáo chủ vong mạng, tổn hao nguyên khí rút lui. 20 năm sau, Li Thiên giáo tái phạm Mộ Dung sơn trang. [Vô lâm chí, Tây Cương liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Thật ra chính và tà, đen và trắng, thị và phi, vốn rất khó phân rõ. Giữa Ma giáo Tây Vực và Vô lâm trung nguyên, xưa nay đều là những món nợ không triền miên không thể tính rõ, trong đó có một màn ân oán cầu huyết diễn mãi không hết, [Sổ tay của Tường Phong] (Đánh loạn tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Cẩm Y Ngọc Lang

Trong phòng chứa thi thể. Lôi Tiểu Thư đặt áo quan của Tường Phụng xuống, nhìn thi thể không đầu trông trơn, hần than một tiếng rồi cầu nguyện thầm, “Tường Phụng tiên sinh, cô ở trên trời có linh thì phù hộ cho ta sớm ngày bắt được hung thủ, tìm được đầu của cô, rửa oan cho cô.”

Tiểu Phụng một chân bước vào phòng, nhìn thấy Lôi Tiểu Thư vẻ mặt thành khẩn, nàng ta thu lại bộ mặt cười, nghiêm túc hỏi: “Thế nào rồi? Có phát hiện gì không?”

“Tìm thấy vài nghi điểm” Lôi Tiểu Thư vẫy tay gọi Tiểu Phụng tiến tới, chỉ vào thi thể của Tường Phụng, “Cô xem, vết máu trên y phục của Tường Phụng tiên sinh, mọi chỗ đều là hình giọt, đây là lúc máu phun ra mà tạo thành, nếu là vết thương của cô ấy thì vết máu sẽ không phân bố như vậy, trừ khi vết máu trên người cô ấy là do hung thủ để lại...”

Tiểu Phụng nhìn những đốm máu màu hồng trên khắp y phục trắng của Tường Phụng, giống như nhiều đóa hoa đào bằng máu, nàng ta bóp cằm suy nghĩ, “Nói vậy hung thủ cũng bị thương nặng, nói không chừng còn đứt tay đứt chân gì đó rồi?”

“Không loại trừ khả năng này.” Lôi Tiểu Thư gật đầu, “Còn nữa, chỗ ở của Tường Phụng tiên sinh không hề có dấu vết đánh nhau, hơn nữa ta cũng không tìm thấy dấu máu phun ra thế này, vậy tức là Tường Phụng tiên sinh có thể không phải bị hại trong căn phòng này.”

“Theo như người nói, vậy hung thủ đó dụ Tường Phụng tiên sinh ra ngoài trước, giết chết cô ta rồi mới dời thi thể vào trong phòng, chém đầu treo lên? Vậy Tường Phụng tiên sinh chết lúc nào?” Tiểu Phụng cũng bắt đầu nghiêm túc một cách hiếm thấy.

“Căn cứ theo độ đông của máu, có thể khoảng năm sáu canh giờ rồi, hơn nữa tối quan sau khi yến hội kết thúc thì trời mưa, nếu di chuyển thi thể trong mưa thì trong phòng thế nào cũng có vết bùn đất, mà y phục của Tường Phụng tiên sinh cũng không có tích nước, để giày của cô ấy cũng sạch sẽ, có thể thấy trước khi trời mưa thì cô ấy đã bị hại rồi, bởi vậy, tổng hợp thời gian đã nói, chắc là trong yến hội...”, nói đến đây, Lôi Tiểu Thư dường như nghĩ ra điều gì, nghi ngờ nhìn Tiểu Phụng, “Tiểu Phụng, tối qua trong lúc yến hội cô cũng chạy ra ngoài...”

Tiểu Phụng tròn tròn mắt. Còn chưa kịp đợi nàng ta mở miệng chửi mắng thì Lôi Tiểu Thư đã tự mình lắc đầu lắc bả: “Không thể là cô được. Võ công của cô kém như vậy, sao có thể một kiếm xuyên tim giết chết Tường Phụng tiên sinh được? Võ công của cô ấy cao hơn cô cả mười lần.”

Tiểu Phụng lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng đến sắp rơi nước mắt, dùng lực thúc mạnh vào ngực Lôi Tiểu Thư, “Người thật quá đáng, cho dù là sự thật, thì người cũng không cần nói thẳng ra vậy chứ, ta không muốn học thôi, nếu học thì cũng nhất định là cao thủ.”

“Thật ngại quá, vô tình nói ra sự thật.” Lôi Tiểu Thư sờ mũi, vội vàng thành khẩn xin lỗi, tiếp đó lại nhanh chóng chuyển chủ đề, “Hơn nữa hung thủ đó kiếm pháp tốt, kinh công cũng rất giỏi, không hề lưu lại dấu chân trong phòng.”

“Khá lắm, khá lắm” Tiểu Phụng dùng sức vỗ vai Lôi Tiểu Thư tán dương, “Ta vốn tưởng người và Bào Đại An chỉ là những bộ khoái nhàn rồi không có gì làm ngồi hưởng bổng lộc, không ngờ người cũng có vài ngón nghề nhỉ, một lúc thôi đã phát hiện ra nhiều vấn đề như vậy.”

Lôi Tiểu Thư được biểu dương lại ngốc nghếch lắc đầu cười. Tiểu Phụng thu lại bàn tay hơi đỏ của mình, ui, lần sau không vỗ mấy loại người da thô thịt dày này nữa, nếu không chỉ làm đau mình thôi. Nàng ta sắp lại gần cười quý d: “Vay người có từng nghĩ, tại sao hung thủ lại muốn giết Tường Phụng tiên sinh không? Sử bút tiên sinh chỉ viết sử thôi mà, rất ít kết oán với ai, hơn nữa giang hồ vì muốn lưu danh tốt, nên thường đều không chủ động gây chuyện với Sử bút sơn trang. Người này công khai giết chết Tường Phụng tiên sinh, người không thấy kỳ quái sao?”

Lôi Tiểu Thư có chút nghi hoặc, “Có khi nào bản thân hung thủ có thâm thù với Tường Phụng tiên sinh không?”

“Kaka...” giọng của Tiểu Phụng thấp xuống, “Không những có thù, hơn nữa võ công không dưới Tường Phụng tiên sinh, người thấy ai có khả năng

nhất?”

“Mộ Dung... Cẩm Y?” Giọng Lôi Tiểu Thư có chút không chắc chắn, “Có phải là hấn không? Tường Phụng tiên sinh trước nay chỉ có xung đột với mình hấn thôi.”

“Cái tên công tử đào hoa đó là đáng nghi nhất, có động cơ, cũng có bản lĩnh giết Tường Phụng tiên sinh.” Tiểu Phụng gật đầu tán dương, “Vậy đi, người đi tra hỏi tên công tử đào hoa đó, ta đi tìm Mộ Dung Đa Đa tổng quản, nhờ cô ta tra xét thử tôi qua trong yến hội còn có ai bỏ đi giữa chừng, có ai vừa mới bị thương.”

Mộ Dung Cẩm Y nhủ mắt, thị tỷ Úc Tiểu Lâu ôn hương nhuyễn ngọc đang nằm trong lòng, miệng chộp lấy miếng quýt đã lột sẵn trong tay ngọc của nàng ta, thừa cơ sờ lên bàn tay nhỏ trắng ngần của nàng ta, khiến Úc Tiểu Lâu cười nhẹ.

Nếu Tiểu Phụng nhìn thấy cảnh hưởng thụ này, nhất định sẽ phần nộ chửi mắng là hủ bại, sau đó thầm tiếc người hưởng phúc không phải là mình. Nhưng tiếc là người đi vào lại là Lôi Tiểu Thư da thô thịt dày.

Mộ Dung Cẩm Y ánh mắt đào hoa xán lạn, chớp chớp hàng mi dài, cầm nửa tựa lên trường kỷ, nghiêm túc nghe Lôi Tiểu Thư hỏi, mái tóc đen dài như thác nước của hấn xỏa ra phủ trên vai, sợi tóc yêu kiều như đang treu đùa. Chỉ tiếc người trước mắt là Lôi Tiểu Thư không biết thưởng thức mỹ nhân.

“Tôi qua ấy à...” Mộ Dung Cẩm Y dài giọng, nghĩ một hồi, “Trong bữa tiệc, ta cùng tiểu sư muội Nga My đi dạo dưới trăng một lúc, sau đó thấy trời sắp mưa nên đưa nàng ấy về, tiếp đó là đến phòng tiểu sư muội Không Động ăn điểm tâm nàng ấy làm, tiếp đó nữa thì ra ngoài gặp Từ Hà tiên tử của Tiên Hà phái, sau đó thì cùng nàng ấy ngắm sao tâm sự, sau đó thì Thanh Hà tiên tử lấy dù đưa ta về, có qua có lại, thế là ta lại đưa nàng ấy về, đưa tới đưa lui, đưa lui đưa tới... cho đến khi trời sáng, ta bèn về ngủ.” Vừa nói vừa lấy tay trái che miệng ngáp một cách lười nhác nhưng nho nhã.

Lúc tay áo của Mộ Dung Cẩm Y trượt xuống, Lôi Tiểu Thư vừa hay thấy được tay trái của hấn bị một vết kiếm đâm, vết thương dường như rất sâu, còn chưa kết sẹo, chắc là mới bị không lâu, “Cẩm Y huynh, huynh bị thương lúc nào vậy?”

“Ờ?” Mộ Dung Cẩm Y không nhanh không chậm kéo tay áo lên, bình thản nói, “Mấy ngày trước luyện kiếm bất cẩn bị thương.” Đột nhiên thần tình hấn biến đổi, ngữ khí có phần thương cảm, “Việc đó... Tường Phụng cô nương thật sự bị hại rồi sao?”

Lôi Tiểu Thư gật đầu. Mộ Dung Cẩm Y thở dài một tiếng, “Thật là đáng tiếc, tuy nàng ta hơi kiêu ngạo tàn nhẫn, nhưng một đại mỹ nhân như vậy mà chẳng còn nữa rồi...”

Điều tra hai ngày, Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng vẫn chẳng có thu hoạch gì, theo hồi báo của Mộ Dung Đa Đa, thù hạ các phái không có ai bị thương, còn nô bộc quân sự trong trang, cũng không có thêm nhân vật khả nghi nào.

“Tôi đó Mộ Dung son trang giới bị nghiêm ngặt, hơn nữa cũng không phát hiện khuôn mặt nào mới, nói vậy, hung thủ đang ẩn mình giữa chúng ta.” Tiểu Phụng ngồi bên cửa sổ, hai chân đóng đũa, vừa hờ hững nghịch bím tóc vừa tự nói tự đáp. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Lôi Tiểu Thư đang ngốc nghếch bên cạnh, nháy xuống gò tay lên đầu hấn, “Người từ chỗ Mộ Dung Cẩm Y có điều tra ra được gì không? Có thật hấn không phải là hung thủ không?”

“Ừ”, Lôi Tiểu Thư hờ hững đáp, rồi lập tức gật đầu, “Những gì hấn nói ta đều chứng thực rồi, tuy hấn và Tường Phụng tiên sinh từng có xung đột, lại mới bị thương, nhưng hấn không giống hung thủ lắm” Tiếp đó hấn vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Tại sao?”, Tiểu Phụng vội giật bỏ đũa của Lôi Tiểu Thư lại.

Rồi Lôi Tiểu Thư thốt ra một câu ngẫu nhất mà Tiểu Phụng được nghe kể từ khi quen biết hấn: “Vì trực giác của nam nhân.”

Chờ Tiểu Phụng phản ứng lại thì Lôi Tiểu Thư đã đi ra ngoài cửa rồi, một thân ảnh xanh nhạt vừa hay nhảy vào. Mộ Dung Bích Y bóp trán, trong lòng thầm oán hận đại bộ khoái Lôi Tiểu Thư, nhưng lại không tiện phát tác, cô bé giương khuôn mặt đáng yêu, cái tua bướm bướm trên đầu cũng nhẹ rung, “Lôi đại ca, các người muốn đi đâu vậy?”

Lôi Tiểu Thư gặp được cô bé liền vui mừng, “Bích Y cô nương, vừa hay ta đang muốn gặp Thái Y cô nương nhà cô, có thể dẫn ta đi gặp một chút không?”

“Kaka, coi như huynh tìm đúng người rồi đó.” Mộ Dung Bích Y đắc ý tung tăng đi phía trước, “Thái Y tỷ tỷ thường không gặp người ngoài, nhưng mà tỷ ấy vẫn nể mặt ta vài phần.”

“Nghe nói Thái Y cô nương luôn đeo khăn che mặt, là vì từng gặp phải chuyện gì bất hạnh sao?” Lôi Tiểu Thư hỏi chen vào.

“Ừ.” Mộ Dung Bích Y dừng bước gật đầu, sắc mặt trầm ngâm, quay đầu nói nhỏ với hai người, “Các người biết là được rồi, ta cũng lén nghe được đó. 10 năm trước Thái Y tỷ tỷ và Nhị bá ra ngoài làm việc, kết quả là lúc trở về mặt trúng độc bị hủy dung, kinh mạch tay phải bị phế, từ đó tay phải không thể động võ nữa. Tỷ ấy mũi lòng nán chí, bèn ở riêng một mình, bên cạnh chỉ có một tiểu nha hoàn.”

Tiểu Phụng thờ dài, “Ca ca đào hoa của cô xinh đẹp như vậy, Thái Y cô nương với hấn là tỷ đệ, nhất định là xinh đẹp lắm, con gái bị hủy dung nhan thì chắc chắn là không muốn gặp ai rồi, kè làm cô ấy bị thương là ai vậy?”

“Không biết.” Mộ Dung Bích Y lắc đầu, “Nhưng hình như bị Thái Y tỷ tỷ giết chết rồi, hơn nữa vì chuyện này mà bà nội tức giận lắm, nhốt Thái Y tỷ tỷ hết mấy ngày, sau đó Nhị bá và Cẩm Y ca ca cầu xin mới được thả ra sớm.”

“Ồ”, Lôi Tiểu Thư kinh ngạc, “Tại sao Thái Y cô nương giết cừu nhân mà Lão thái quân lại tức giận? Chuyện này thật khó hiểu.”

Mộ Dung Bích Y cũng ngỡ ngàng, “Ta cũng không biết, chuyện này ta nghe lén đại ca và cha nói vậy đó.”

Tiểu Phụng đảo mắt, đôi chủ đề khác, “Bích Y à, nghe nói cô sưu tập rất nhiều đồ của Võ lâm tứ đại công tử hả?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mộ Dung Bích Y vừa nghe đến chuyện này thì mắt sáng lên, “Ta có bút lông mà lúc nhỏ Huyền Y ca ca dùng, có vòng tay Mầu đơn đích thân Đạp Nguyệt công tử thiết kế để bán đấu giá từ thiện, có lược sừng trâu Niêm Hoa công tử dùng lần cuối trước khi quy y cửa Phật, còn có cái quạt số lượng có hạn toàn Võ lâm do chính tay Lưu Vân công tử Triển Đẳng Vân vẽ nữa đó.” Nói đến bảo vật liền móc ra một cây quạt bình thường xòe ra, lật tới lật lui, vẻ mặt đắc ý vô cùng, “Tỷ xem, không dễ gì mới giành mua được đó.”

Tiểu Phụng xem kỹ hình rồng bay phượng múa trên chiếc quạt, rồi trình trọng cho Mộ Dung Bích Y biết, “Cô bị lừa rồi, cái này là giả đó, cô xem ngay cả ấn giám cũng không có.” Nói đến đây liền móc ra một cây quạt đen ánh vàng, phạch một tiếng xòe ra, quạt bằng một tư thế phóng khoáng nhất, “Cô xem, cái của ta mới là thật nè.”

Mộ Dung Bích Y đón lấy, xem kỹ hai cây quạt, cuối cùng phát hiện, bất luận là từ thủ công, mặt quạt, bút mực, hay khí thế thì cái quạt của Tiểu Phụng mới đích thực là giống thật. Cô bé vô cùng buồn bã quăng cây quạt của mình đi, sau đó nắm tay không cam lòng nhìn Tiểu Phụng đang phe phẩy cái quạt.

Tiểu Phụng bị nhìn chăm chăm cảm thấy ngại nhưng cuối cùng cũng phát giác ra, “Bích Y, cô... cô có muốn cây quạt này của ta không?”

Mộ Dung Bích Y gật đầu liên tục, cái tua buồm bướm cũng theo đó mà lắc lắc.

“Nhưng mà... Cái của ta là mặc bảo* của Lưu Vân công tử đó.” Tiểu Phụng có chút tiếc nuối.

*Mặc bảo: tự họa quý giá

“Cái của ta... cũng là mặc bảo của Huyền Y ca ca mà, huynh ấy cũng là Phi Tuyết công tử đó, ta đổi với tỷ.” Mộ Dung Bích Y hai mắt đầy trái tim, bộ dạng phải có cho bằng được, vừa nói vừa móc trong túi, cuối cùng móc được một phong thư rồi dụ dỗ, “Đây là gia thư của Phi Tuyết công tử đó, rất trực tiếp, rất đòi thường, đòi nào đòi nào.”

Tiểu Phụng cuối đầu suy nghĩ, cuối cùng hai người hăm mộ vui vẻ trao đổi báu vật của mình. Còn tiểu viện của Mộ Dung Thái Y thì cũng đã ở ngay trước mắt.

Mộ Dung Cẩm Y, thứ tử của Mộ Dung Trạ, xinh đẹp động lòng, phong lưu bất kham, xài tiền như nước, thích rượu ngon và mỹ nhân, phong lưu trắng gió, tính tình giống người cha, nhiều người cười chê. Lại đồn rằng, người này thật ra là cao thủ thâm tàng bất lộ, không hề thua kém đường đệ Phi Tuyết công tử, haiz, thật không thể trông mặt bắt hình dong. [Võ lâm chí, Mộ Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Trực giác là một thứ rất huyền diệu, nữ nhân dùng nó để giải thích những chuyện không nói rõ, nam nhân dùng nó để khỏa lấp những chuyện không muốn nói rõ, tóm lại, trực giác là lời biện bạch tốt nhất khi gặp một chuyện nào đó không muốn nói rõ hoặc dùng để tăng thêm phần đặc sắc mờ ám của nó. Các vị khán giả có rõ chăng? [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Bích Huyết Đào Hoa

Đáp lời ra mở cửa là một tiểu tỷ áo xanh, đầu cúi thấp không nhìn rõ dung mạo. Mộ Dung Bích Y tùy tiện hỏi: “Thái Y tỷ tỷ có trong đó không?”

Tiểu tỷ đó gật đầu, bỗng nhớ ra điều gì, lại vội lắc đầu. “Rốt cuộc là có không? Thật là, bị người làm cho hồ đồ rồi.” Mộ Dung Bích Y khẽ nhíu mày, quay người sang nói với bọn Lôi Tiểu Thư, “Thôi đi, ta đưa hai người trực tiếp đến phòng tỷ ấy được rồi.”

Lôi Tiểu Thư vừa đi vừa xem xét tiểu viện, cây cỏ âm u, trúc xanh rì rì, giữa đình bỗng nhiên có một hòn đá Thái hồ, bên dưới là nước lạnh trong veo, nước xanh nhưng không có cá bơi, có hương hoa nhưng không có tiếng chim, mặc dù trời xuân nắng ấm, đào hồng liễu xanh, nhưng tiểu viện này lại trầm lặng lạ thường, không hề có chút sinh khí.

Bỗng nghe thấy Mộ Dung Bích Y đang dẫn đường phía trước kinh hô một tiếng, chỉ thấy cô bé vội hươ tay múa chân, miệng không ngừng than thở: “Thật là, sao mà nhiều ruồi vậy?”

Tiểu Phụng vội vàng tiến lên giúp cô bé đuổi ruồi, cười hóm hỉnh: “Chỉ nghe thấy chiêu ong dụ bướm, chứ chưa nghe thấy dụ ruồi bao giờ, Bích Y, cô là người đầu tiên đó.”

“Cái gì chứ.” Mộ Dung Bích Y quạt miệng, chỉ mấy cái cây thấp lùn không quá tầm mắt ở góc Đông Nam, “Tỷ xem, ruồi bay từ phía đó tới kia, rõ ràng

là mấy cái cây đó dụ tôi chứ đâu phải ta.”

Lôi Tiểu Thư bắt lực nhìn bọn họ đầu khầu, lắc đầu, “Được rồi, chúng ta nên làm chính sự trước đi thì hơn.”

Phòng của Mộ Dung Thái Y không một bóng người. “Kỳ lạ, Thái Y tỷ tỷ bình thường đều không thích ra ngoài mà, sao hôm nay lại không ở trong phòng?” Mộ Dung Bích Y vừa gãi đầu vừa lẩm bẩm.

Lôi Tiểu Thư xem xét kỹ bốn phía, lập tức phát hiện ra chỗ không đúng, phía Tây phòng bày một loạt tủ, nhưng gần như không đặt đồ vật gì, để lộ ra hơn nửa bức tường. Hắn đi sang tường phía Đông, khom xuống kiểm tra, phát hiện trên mặt đất có dấu vết để gia cụ rất rõ ràng. Vậy là hắn quay lại mặt tường phía Tây, chuẩn bị dịch giá sách qua, đột nhiên một giọng nói nữ nhân lạnh lùng vang từ ngoài cửa vào, âm thấp khàn, “Các người đang làm gì?”

Lôi Tiểu Thư dừng tay quay đầu, người đến đứng là Mộ Dung Thái Y tới qua vừa giao thủ với mình, nàng ta vẫn một thân hắc y che mặt, nhưng cách tắm khăn cũng có thể cảm nhận được nàng ta không vui.

Mộ Dung Bích Y vội chạy đến trước mặt nàng ta, giọng điệu quan tâm, “Thái Y tỷ tỷ, giọng của tỷ sao khàn vậy? Tỷ bệnh rồi sao?”

Mộ Dung Thái Y không đếm xỉa gì đến cô bé, trực tiếp đi vào phòng, chỉ nhìn chăm chăm Lôi Tiểu Thư. Phát giác Mộ Dung Thái Y không có ý tốt, Lôi Tiểu Thư vội vòng tay biểu thị mục đích, hi vọng nàng ta phối hợp điều tra, cho biết hành tung của mình trong lúc xảy ra sự việc tối qua. Đương nhiên, là một bộ khoái được huấn luyện đủ tiêu chuẩn của Lục Phiến Môn, Lôi Tiểu Thư cũng hoàn toàn theo trình tự tư pháp nói với Mộ Dung Thái Y những lời thoại kinh điển của Lục Phiến Môn mà người người đều thuộc: “Cô có quyền giữ im lặng, nhưng những gì cô nói sẽ trở thành chứng cung trên công đường.”

Sau đó là một hồi im lặng.

Lôi Tiểu Thư ngượng ngùng sờ mũi, không ngờ Mộ Dung Thái Y lại không phối hợp như vậy, quả thật là kiên quyết giữ im lặng, ngay cả những lời thoại hung dữ như là: “Ta muốn tìm trạng sư, trước khi trạng sư của ta đến, ta sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào hết.” cũng không buồn nói lấy một câu.

Cuối cùng, đối diện với Mộ Dung Thái Y ngàn năm băng giá đánh chết không mở miệng, chúng nhân bắt lực chỉ đành xấu hổ cáo từ, lặng lẽ chuồn ra khỏi tiểu viện, đến cả tiểu nha hoàn cũng không ra tiễn khách nữa.

Ra khỏi cửa không lâu, Mộ Dung Bích Y bị người của Lão thái quân phái đến gọi đi, chỉ còn lại Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng tiếp tục buồn chán lượn lờ tứ phía.

“Người nghi ngờ Mộ Dung Thái Y kia có vấn đề sao?” Tiểu Phụng đột nhiên mở miệng hỏi.

Lôi Tiểu Thư gật đầu, kể lại một lần chuyện đêm xảy ra vụ án vô tình gặp phải Mộ Dung Thái Y và giao thủ với nàng ta. “Lúc đó ta thật ngốc, tưởng là nàng ta bị thương, không ngờ là nếu như nàng ta giết Tường Phụng tiên sinh thì cũng bị dính vết máu thôi.”

“Xem ra nàng ta thật là đáng ngờ, võ công không yếu, hơn nữa thời gian lại trùng hợp.” Tiểu Phụng cũng bắt đầu hiểu ra.

“Còn nữa,” Lôi Tiểu Thư bổ sung, “Gia cụ trong phòng nàng ta rõ ràng từng bị xê dịch, nàng ta đem hết tủ phía Đông chuyển sang phía Tây, rõ ràng là muốn che giấu điều gì. Nếu nói phòng nàng ta là hiện trường hung án thứ nhất, vậy trên tường rất có khả năng lưu lại vết máu không thể tẩy rửa được, bởi vậy nên mới dùng đồ vật che lại, như vậy thì có thể giải thích được rồi.”

“Người nói cũng rất có lý, chỉ tiếc là Mộ Dung Thái Y này không cho chúng ta tra xét, bởi vậy chẳng có chứng cứ sát thực gì cả, cũng không tiện trực tiếp bắt người ở Mộ Dung sơn trang...” Tiểu Phụng đột nhiên quay người, tiến lại gần Lôi Tiểu Thư cười nham hiểm, “Kaka, nhưng mà không sao, không thể xét ban ngày thì ban đêm chúng ta đến xét!”

“Đêm đến xét?” Lôi Tiểu Thư dừng bước, ngẩng đầu lên thì mới phát hiện hai người đã đi đến góc Tây Bắc của sơn trang, trước mặt hiện lên một mảng rừng đào rực rỡ, đẹp tựa mây chiều, hắn ngập ngừng một hồi, “Đây... hình như là vườn đào của Mộ Dung gia?”

Tiểu môn Tây Bắc của Mộ Dung sơn trang nối liền với rừng đào vạn mẫu, lúc Lão thái quân còn nắm quyền đã cùng toàn bộ nông hộ xung quanh giao kèo với giá thấp, nông hộ được mượn rừng đào này để phát triển du lịch sinh thái, mở nhà nghỉ, xây dựng chợ bán hoa sỉ, khiến cho kinh tế cả vùng Cẩm Hồ thành cũng theo đó mà phát triển phồn vinh, trước mắt rừng đào Cẩm Hồ đã trở thành thắng cảnh văn hóa 4A nổi tiếng toàn quốc, còn nghĩa cử Lão thái quân năm đó cũng được triều đình và bá tánh tán dương không ngớt.

Bây giờ rừng đào vạn mẫu chỉ còn lại một mảnh đất nhỏ, trở thành nơi Mộ Dung gia trồng hoa, nghiên cứu chủng loại mới. Còn kỹ thuật viên kiêm nghiên cứu viên chủ yếu của nơi này, chính là Đại lão gia Mộ Dung Trùng của Mộ Dung gia, cũng chính là phụ thân của Mộ Dung Chu Y và Mộ Dung Bích Y. Mộ Dung Trùng đại thúc và con trai Mộ Dung Chu Y giống hệt nhau, bộ dạng hiền lành lương thiện, bản tính cũng thân thiết ôn hòa, đang vui vẻ bưng Bánh đào hoa và Mỹ nhân nhưỡng trong yến tiệc đến chiều đãi bọn Lôi Tiểu Thư đang cực khổ tra án. Vui vẻ uống trà chiều xong, Tiểu Phụng lại kéo Lôi Tiểu Thư đi du xuân trong vườn đào.

Lôi Tiểu Thư đi theo Tiểu Phụng một cách không tự giác, trong đầu đang khổ sở suy nghĩ thiết kế Báo cáo phân tích tính khả thi của việc đêm khuya dò thám tiểu viện của Mộ Dung Thái Y. Do vậy người dẫn đường là Tiểu Phụng bằng hữu mù đường siêu cấp lại còn vừa đi vừa ăn vừa lượn lờ, nên theo lẽ thường, hai người lại bất tri bất giác lạc giữa rừng đào phồn hoa như gắm.

Sau một hồi đau khổ, Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng cuối cùng cũng bò tới được một căn nhà nhỏ có rào trúc bao quanh. Căn nhà nhỏ nằm chơ vơ giữa rừng đào, kỳ lạ là một trượng quanh căn nhà nhỏ, lá hoa đào toàn bộ đã bị rụng hết, cây đào chỉ còn trơ lại cành khô. Còn chưa tiến đến gần rào trúc,

hai người đã ngửi thấy một mùi thơm ngát, giống như mùi hoa hồng thơm ngọt ngào, lại nồng như mùi đàn hương, mùi hương như có như không dẫn hai người bất tri bất giác đi tới.

Đẩy cánh cửa gỗ, miệng hai người liền há to không thể nào ngậm lại được, bị chôn chân tại chỗ không cách nào cử động. Một hồi sau, Tiểu Phụng phản ứng được trước, nhưng vẫn là vừa không ngừng tán thưởng vừa sững sờ bước về phía vườn hoa, “Quá... thật là quá đẹp rồi!”

Nửa mẫu ruộng hoa, mây đỏ như lửa, cành hoa cao chưa bằng nửa người, đóa hoa rực rỡ như mẫu đơn, nhưng lại không phải mẫu đơn, mỗi đóa hoa đều to bằng cái tô, đỏ rực nhưng lạnh lẽo như máu, yêu mị câu hồn, nhụy hoa mọc ra vài sợi tơ đỏ, giương nanh múa vuốt, thêm vẻ quý mị yêu dị cho áng mây lửa diễm lệ, nụ hoa tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng trên người, khiến người ta không rời đi.

Lôi Tiểu Thư dần dần lấy lại thần trí, tiến lại gần Tiểu Phụng do dự hỏi: “Loại hoa này ta chưa thấy bao giờ, cô có biết không?”

“Không biết, ta cũng chưa thấy bao giờ.” Tiểu Phụng lắc đầu, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nghiêm túc quay lại nhìn Lôi Tiểu Thư, “Nhưng mà ta nghĩ đến một câu chuyện tình yêu thê lương có liên quan đến hoa trong truyền thuyết, ngươi có muốn nghe không?”

Vậy là Lôi Tiểu Thư nể mặt gật đầu, nghiêng tai lắng nghe. Tiểu Phụng bèn bắt đầu kể, “Ngày xưa có một đại mỹ nhân rất đẹp rất đẹp, người yêu của nàng và một nam nhân khác tranh đoạt thiên hạ, cuối cùng bình bại bị vậy, trong đêm cuối cùng của cuộc đời, mỹ nhân đó bèn ca hát nhảy múa trước mặt người yêu, hát mãi cho đến khi tia nắng đầu tiên xuất hiện, sau đó nàng rút bảo kiếm, xoẹt, tự vẫn chết.” Tiểu Phụng làm động tác cứa cổ, tiếp đó tới trước mặt Lôi Tiểu Thư vừa bị dọa một phen, giọng điệu trầm trọng hỏi: “Ngươi biết sau đó thế nào không?”

Lôi Tiểu Thư ngốc ngếch lắc đầu. Tiểu Phụng tiếp tục kể một cách sinh động: “Sau khi nữ nhân đó cắt đứt cổ, máu tươi phun ra, toàn bộ phun trên đám hoa đại dưới đất. Kể từ đó, bên đường mọc đầy loại hoa vô danh đỏ tươi thê lương như máu.” Nói xong liền chỉ ruộng hoa, “Nè, giống như loại hoa này vậy, nghe nói buổi tối đi ngang qua bụi hoa, còn có thể nghe thấy tiếng ca oán của nữ nhân đó nữa.”

Mất Lôi Tiểu Thư hướng về giữa Tiểu Phụng và ruộng hoa, dần dần có một loại dự cảm không tốt trời dấy. Tiểu Phụng quý dị thấp giọng hỏi, “Ngươi có biết tại sao những bông hoa này lại đặc biệt có màu đỏ tươi không?”, thấy hắn vẫn lắc đầu, vậy là Tiểu Phụng đắc ý chông nạnh cao giọng nói: “Là vì nó dùng máu người để nhuộm thành đó!”

Tương tư, kỳ hoa Tây Vực, hình dạng giống mẫu đơn, màu sắc tựa Mạn châu sa hoa, hương thơm dụ người, đỏ như ráng chiều, tươi thắm hơn máu, câu hồn phách con người, hiếm thấy ở Trung thổ. Có thể dùng để nuôi cỏ trùng, ấu trùng lấy gốc hoa làm thức ăn, vật bài tiết lại có thể nuôi cành hoa, sống nương nhờ vào nhau. Chờ khi lấy trùng ra làm cỏ thì hoa đã to như cái bát, bên trong có sợi màu đỏ, có thể mài ra làm thuốc, giảm đau quên phiền, ăn nhiều có thể sinh nghiện, không thể bỏ được, ăn mòn xương nhập vào tim, nên có tên là Tương tư. [Vô lâm chí, Kỳ hoa chí] (Giang hồ chính truyện)

Thứ càng đẹp thì càng độc, mỹ nhân cũng vậy, hoa đẹp cũng vậy, bởi vậy cổ nhân có câu: Biết yêu quý sinh mạng thì tránh xa độc phẩm. Đây là quy tắc khi hành tẩu giang hồ, nhớ lấy mà tránh xa. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Âm Dạ Kinh Hồn

Một đàn quạ đen gần đây tần suất xuất hiện vô cùng cao lại bay ngang qua đỉnh đầu, Lôi Tiểu Thư rầu rĩ cực độ đứng nguyên tại chỗ, bên cạnh là giọng cười điên cuồng của Tiểu Phụng, “Hahahaha...”, Lôi Tiểu Thư bộ khoái, lần này ngươi biết hoa kia tại sao lại đỏ vậy rồi chứ, nói không chừng đóa hoa đỏ nhất mà ngươi mới sờ vào kia cũng là dùng máu người để nuôi đó...”

Đột nhiên, sắc mặt Lôi Tiểu Thư trở nên cực kỳ nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào Tiểu Phụng. Tiểu Phụng bị thần tình cổ quái của hắn dọa cho một mẻ, lập tức nín cười ho vài tiếng, yếu ớt vịn vào ngón tay: “Chuyện đó... là lúc nhỏ ca ca ta bịa ra dọa ta đó, ngươi đừng coi là thật, vừa rồi ta chỉ đùa với ngươi thôi.”

Lôi Tiểu Thư bỗng đưa tay chụp lấy Tiểu Phụng, không nói tiếng nào mà lôi nàng ta đi nhanh ra ngoài. Tiểu Phụng không vùng ra được, chỉ đành lật đật chạy theo phía sau, “Ngươi sao vậy? Đã nói là ta lừa ngươi rồi mà.”

Lôi Tiểu Thư không hề quay đầu, “Ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện, chúng ta phải chuẩn bị một ít công cụ.”

Tiểu Phụng nghe vậy lại ngăn ra, nhưng nhanh chóng thức tỉnh, dùng sức kéo Lôi Tiểu Thư lại, “Có phải ngươi lại phát hiện ra manh mối gì mới không?”

Lôi Tiểu Thư dừng lại, quay người nhìn nàng ta gật đầu khẳng định, “Vừa rồi chẳng phải cô nói là lấy máu nuôi hoa sao, ta đột nhiên nghĩ đến chỗ Mộ Dung Thái Y sáng nay chúng ta tới, cô còn nhớ lúc đó Bích Y cô nương nói có ruồi không?”

“Ruồi...” Tiểu Phụng nhớ lại, hình như đã hiểu ra, “Ngươi nói mấy cái cây đó... có vấn đề à?”

“Ừ, ruồi bị máu thu hút, nếu dưới mấy cái cây đó có chôn thi thể hay gì đó thì ruồi sẽ có khả năng bu lại không bay đi.” Lôi Tiểu Thư vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Hơn nữa, nếu vừa chết không lâu, thường thì trong thời gian ngắn sẽ không thu hút được nhiều ruồi như vậy, bởi vậy ta suy đoán chắc cùng

lắm là hai ba ngày thôi.”

“Hai ba ngày...” Tiểu Phụng giương cằm, mắt sáng lên, “Người nói ở đó có khi nào chôn cái đầu của Tường Phụng tiên sinh mà chúng ta lật tung cả Sơn trang cũng tìm không thấy không?”

“Có khả năng.” Lôi Tiểu Thư suy ngẫm rồi gật đầu, thần sắc biến đổi, “Xem ra Mộ Dung Thái Y bị hiềm nghi rất lớn, tối nay vẫn phải dò thám một phen mới được.”

“Kaka, vậy còn chờ gì nữa, nào nào, chúng ta lên kế hoạch đi.” Tiểu Phụng kéo Lôi Tiểu Thư ngồi xổm xuống, hai cái đầu chụm lại thì thầm...

Một canh giờ sau, Mộ Dung Trùng vất vả lắm mới tìm được hai con dê con lạc đường. Lúc trở về, Lôi Tiểu Thư thuận miệng nhắc đến ruộng hoa rực lửa vừa mới nhìn thấy, “Trùng đại thúc, hoa đó là do thóc trồng sao?”

“Đúng vậy,” Mộ Dung Trùng vẫn cười ha ha như cũ, vẻ mặt ôn hòa thân thiết, “Đó là do một bằng hữu của Chu Y mang đến, trồng được hơn một năm rồi, có đẹp không?”

“Đâu chỉ đẹp, phải nói là tuyệt sắc kinh hồn.” Tiểu Phụng đưa cái đầu nhỏ qua, “Hoa này tên gì vậy ạ?”

“Hả?” Mộ Dung Trùng ngại ngùng cười, “Ta cũng không biết, quên hỏi mất rồi.”

“Kaka, ta thấy có thể gọi là Bá vương hoa.” Tiểu Phụng càng nói càng hứng thú, chỉ tứ phía, “Hai người xem, chỗ hoa này nở, 10 thước quanh đó hoa khác đều không thể sinh tồn, thật đúng là duy ngã độc tôn, bách hoa xưng thần, Bá vương tên đúng như thực.”

Sắc mặt Mộ Dung Trùng hơi biến đổi, chỉ nghe Tiểu Phụng lại hiếu kỳ hỏi: “Trùng đại thúc, nghe nói một năm trước Mộ Dung gia mới tung ra rượu Mỹ nhân nương, một trong số nguyên liệu là nước cốt hoa, có phải là loại hoa này không?”

Mộ Dung Trùng vuốt râu, cười kaka mấy tiếng, “Tiểu Phụng nha đầu này, đây là bí mật kinh doanh, không thể nói không thể nói đâu.”

Tiểu Phụng lại sờ cằm rồi không hỏi nhiều nữa.

Đêm đến. Trời tối đen như mực. Hai bóng đen âm thầm bay vào tiểu viện của Mộ Dung Thái Y.

Theo kế hoạch ban đầu, Tiểu Phụng khinh công giỏi thuận lợi dụ Mộ Dung Thái Y đang nghỉ ngơi đi chỗ khác. Lôi Tiểu Thư tức tốc lên vào phòng, tốc chiến tốc quyết xê dịch mấy cái tủ phía Tây, đốt hỏa tập trong tay lên, quả nhiên nhìn thấy trên tường phun đầy vết máu đỏ. Thế là hần bắt đầu lục soát trong phòng xem thử có manh mối nào khác không.

Đột nhiên phía sau có một luồng chưởng phong đánh tới, Lôi Tiểu Thư theo ý thức nghiêng đầu qua một bên, hỏa tập bị tắt. Người đến và Lôi Tiểu Thư giao thủ trong đêm tối, đánh được mấy chiêu, Lôi Tiểu Thư đã phát hiện người đến không phải Mộ Dung Thái Y, chiêu thức trầm ổn hữu lực, giống nam nhân hơn. Sau khi đối một chiêu, hai người tách ra, Lôi Tiểu Thư phát giác bàn tay băng lạnh, vội vã đốt hỏa tập, vừa nhìn thấy đã thất kinh: “Chu Y đại ca? Tại sao lại là huynh?”

“Câu này ta hỏi đệ mới đúng.” Mộ Dung Chu Y trước nay vẫn ôn hòa thân thiết giờ đây mặt mũi bao phủ một lớp sương lạnh, ngữ khí càng không vui, “Nửa đêm canh ba, đệ làm gì trong phòng của Thái Y?”

Lôi Tiểu Thư bèn dẫn Mộ Dung Chu Y đến trước bức tường, tường thuật đơn giản lại những nghi vấn của mình. Sau khi Mộ Dung Chu Y nghe xong cũng kiểm tra vết máu, mày nhíu chặt. “Thái Y là đường muội của ta, muội ấy và Tường Phụng tiên sinh không thù không oán, chỉ dựa vào suy đoán và chút chứng cứ này của đệ thì ta không thể tin.”

Lôi Tiểu Thư tính toán thời gian, “Nơi này không tiện ở lâu, Thái Y cô nương chắc cũng sắp về đến rồi, Chu Y đại ca, huynh đi theo ta.”

Dưới mấy cây đào ở góc Đông Nam, Tiểu Phụng nhủ mày nhìn Mộ Dung Chu Y, trách mắng Lôi Tiểu Thư: “Chuyện gì đây? Có phải đi dã ngoại đâu, sao lại lòi người đến vậy?” Lôi Tiểu Thư vội vàng nhỏ giọng kể lại chuyện xảy ra, Tiểu Phụng bèn không lên tiếng nữa.

Mộ Dung Chu Y nhìn cái cuốc dưới gốc cây, mày cau lại, “Các người có chuẩn bị mà đến, cả công cụ cũng chuẩn bị rồi. Không chừng là phí công một phen đó. Có khi chỉ là con mèo chết hay chó chết gì đó thôi.”

Tiểu Phụng nheo mắt nhìn hần, mày đen tàn ra, một ánh trắng rơi trên khuôn mặt tự tin chắc chắn của nàng ta, “Bọn ta thấy dưới gốc cây này tám chín phần là chôn cái đầu mất tích của Tường Phụng tiên sinh. Huynh cũng đến giúp đi, có phải Thái Y bị oan hay không thì sẽ mau chóng được rõ ràng thôi.”

Đào một chưa đến một thước, cái cuốc của Lôi Tiểu Thư hình như chạm phải vật gì đó, hần ngồi xổm xuống cẩn thận vạch bùn đất xung quanh ra, dường như nhìn thấy một cái đầu có tóc xỏa lộ ra một nửa. Mộ Dung Chu Y và Lôi Tiểu Thư nhìn thấy có phát hiện, cũng vội vàng đến giúp đào đất. Chờ đến khi đầy hết từng chút bùn đất xung quanh, ba người đều sửng sốt, ngay cả Tiểu Phụng tràn đầy tự tin cũng lú lười trở mắt.

Dưới gốc cây đích thực chôn một nữ thi, nhưng lại là một thi thể hoàn chỉnh có đầu, thân thể nhỏ nhắn, mặt đã hơi thối rữa. Lôi Tiểu Thư kiểm tra một lần, ngực có vết kiếm đâm, thời gian từ vong chắc là hai ba ngày trước.

“Kỳ lạ thật, thời gian từ vong tương tự với Tường Phụng tiên sinh, nhưng lại không phải là Tường Phụng.” Tiểu Phụng do dự nhìn Mộ Dung Chu Y cũng đang trầm tư, “Hơn nữa theo kết quả điều tra của Đa Đa tổng quản, Mộ Dung gia và các phái đều không bị thiếu mất ai, vậy nữ nhân này là ai đây?”

Lôi Tiểu Thư hất mái tóc dài của nữ nhân kia ra, lấy hỏa tập xem kỹ một hồi rồi gọi hai người kia, “Các người qua đây xem, người này hình như đã gặp ở đâu rồi.”

Tiểu Phụng nhìn gương mặt đã hơi thối rửa một hồi, hoảng hốt la lên: “Người... người này hình như là tiểu nha hoàn mở cửa cho chúng ta lúc sáng mà!”

Hai người nhìn nhau, trao đổi ý kiến, giả thiết nữ nhân này mới là tiểu nha hoàn thật sự, vậy người mở cửa cho họ lúc sáng lại là ai đây?

Lôi Tiểu Thư chống tay trầm tư, bắt đầu suy đoán từng bước, “Nếu tiểu nha hoàn chúng ta gặp lúc sáng là do hung thủ giả dạng... cô ta giết nha hoàn thật trước, chôn dưới gốc cây, sau đó dịch dung thành bộ dạng nha hoàn, rồi giết chết Tường Phụng tiên sinh. Vì Thái Y cô nương thường ân cư khuê phòng, tiểu nha hoàn trong tiểu viện cũng sẽ không ai chú ý đến, bởi vậy hung thủ có thể tiếp tục trà trộn trong Mộ Dung sơn trang mà không bị phát hiện.”

Mộ Dung Chu Y gật đầu đồng ý, “Nói vậy thì có thể giải thích được rồi, vậy chúng ta đi bắt nha hoàn do hung thủ giả dạng kia đi.”

“Không xong rồi!” Lôi Tiểu Thư đột nhiên nhảy lên, “Nói không chừng Thái Y cô nương có nguy hiểm!”

Mộ Dung Chu Y nghe xong mặt liền biến sắc, quay người đi về hướng phòng của Mộ Dung Thái Y. Lôi Tiểu Thư và Tiểu Phụng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Sắp đến phòng của Mộ Dung Thái Y, bỗng nhiên nghe tiếng nữ nhân kinh hô, ba người càng gia tăng cước bộ. Mộ Dung Chu Y một mình xông cửa vào trước, thấy thân ảnh màu đen của Mộ Dung Thái Y bị đánh nằm dưới đất, không rõ sống chết.

Lúc bọn Lôi Tiểu Thư đuổi theo vào phòng thì thấy Mộ Dung Chu Y đang ôm lưng Mộ Dung Thái Y lật lại, nhìn thấy hai người vào bèn vội chỉ về phía cửa sổ bị phá, “Mau, ta thấy có bóng người từ trong đây nhảy ra, đi về hướng Tây Nam rồi.”

Lời chưa nói hết thì Tiểu Phụng nhún chân, người đã ở ngoài một trượng, không hề chậm trễ một khắc, nhảy ra ngoài cửa sổ, Lôi Tiểu Thư sợ nàng ta có chuyện nên cũng vội đi theo.

Mộ Dung Chu Y, trưởng tử của Mộ Dung Trùng, tính tình thuần lương trung hậu, trầm ổn như sơn, rất có phong thái của đại tướng. Biết sơ về Huyền băng chương, võ công bình thường, không có gì nổi trội, không có danh vọng trong giang hồ. Biết luân lách, kinh doanh uy tín, là doanh nhân kỳ tài, chương quản mọi việc của Mộ Dung gia. [Võ lâm chí, Mộ Dung Thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Chân tướng tuyệt đối chỉ có một, nhưng người ta thường bị vẻ bề ngoài và lối suy nghĩ theo quán tính che mắt. Thật ra, thương nhân có uy tín chưa chắc là không biết kiếm lợi, Lão Thực hòa thượng (hòa thượng thật thà) cũng chưa chắc không biết giết người. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Công Tử Phi Tuyệt

Lúc Lôi Tiểu Thư đến cửa tiểu viện thì đã không thấy bóng dáng Tiểu Phụng đâu, vậy là hắn chỉ đành tiếp tục đuổi theo hướng Tây Nam. Một lúc sau thì thấy Tiểu Phụng tay không trở về, Lôi Tiểu Thư vội tiến lên phía trước, “Thế nào?”

“Đừng nhắc nữa, ngay cả vật áo cũng không thấy.” Tiểu Phụng ảo não lắc đầu, nàng ta thất vọng nhìn Lôi Tiểu Thư, trên mặt hắn cũng không giấu được thất vọng, “Ta tin khinh công của ta tuyệt đối không tệ, vừa rồi lại dùng hết toàn lực. Nhưng người có tin không? Như vậy mà cũng không đuổi kịp!”

Lôi Tiểu Thư trầm mặc không nói, vừa rồi Tiểu Phụng thi triển khinh công thượng thừa đích thực ngoài sức tưởng tượng của hắn, nhưng nghĩ cũng biết, lẽ nào khinh công của hung thủ kia còn cao hơn Tiểu Phụng?

Hai người im lặng trở về, sau giây lát trầm mặc, Tiểu Phụng đột nhiên đi nhanh, “Ta không tin trên giang hồ lại có người khinh công giỏi như vậy, tại sao trước nay ta chưa từng nghe nói tới!”

Lôi Tiểu Thư đang muốn an ủi nàng ta mấy câu như sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân, thắng bại là chuyện thường của binh gia, mời đại hiệp làm lại từ đầu... vân vân và mây mây, nhưng lại thấy một bóng người chạy tới, nhìn gần mới thấy là Mộ Dung Chu Y. Lôi Tiểu Thư vội tiến tới, “Chu Y đại ca, sao huynh lại đến đây? Thái Y cô nương không sao chứ?”

Mộ Dung Chu Y thấy cả hai đều không sao cảm thấy rất vui mừng, “Thái Y chỉ bị thương nhẹ, ta thấy hai người đi cả buổi không về, e là có sơ suất gì, không yên tâm nên ra đây đón.”

Ba người về đến chỗ ở của Mộ Dung Thái Y, đẩy cửa ra thì trong phòng không có ai cả. Mộ Dung Chu Y ngăn người nói: “Chuyện gì xảy ra vậy? Lúc ta đi rõ ràng muội ấy vẫn còn ở đây mà.”

“Không phải bị hung thủ quay lại bắt đi rồi chứ?” Tiểu Phụng sờ môi lẩm bẩm, “Lẽ nào vừa rồi là kẻ điếu hổ ly sơn...”

Sắt mặt Lôi Tiểu Thư đành lại, “Chúng ta mau tìm khắp nơi xem.”

Ba người chia nhau tìm trong tiểu viện nhưng vẫn không thấy bóng dáng Mộ Dung Thái Y, cuối cùng gặp nhau ở hòn giả sơn bên hồ trong đình, nhìn thấy đôi phương không có thu hoạch gì, trong lòng ai nấy đều nặng trĩu. Tiểu Phụng dựa vào bên hồ, trầm ngâm trong phút chốc, “Các người nói có khi nào hung thủ có đồng bọn không? Một người dụ chúng ta đi, một người thừa cơ ra tay?”

Lôi Tiểu Thư nghĩ kĩ một hồi, chậm chậm lắc đầu phủ quyết khả năng này, “Mộ Dung son trang phòng bị nghiêm ngặt, ngay cả một tên hung thủ trà trộn vào cũng đã khả nghi rồi, đừng nói chỉ cùng lúc trà trộn vào hai tên. Hơn nữa, vết thương trên người Tường Phụng tiên sinh và nha hoàn kia rõ ràng là do một người làm.”

Mộ Dung Chu Y gật đầu liên tiếp, “Lôi huynh đệ nói đúng, son trang chúng ta từ chủ nhân đến nô bộc đều từng luyện võ, người thường muốn âm thầm giết chết họ cũng không dễ. Huống hồ cao thủ các phái đều ở đây, tra xét cũng nghiêm ngặt hơn, nếu thật là có hai cao thủ trà trộn vào thì thế nào cũng để lộ dấu vết.”

Tiểu Phụng cong môi, mắt sáng lên, đột nhiên chỉ một vật đen nổi trên mặt hồ, “Í, các người xem, kia là cái gì?”

Lôi Tiểu Thư nhảy tới đưa tay vớt lên, là một cái đầu của nữ nhân nổi trên mặt nước, vì bị ngâm trong nước nên mặt bị sưng phù, hai mắt trợn tròn, nửa mặt kia bị hủy dung.

Mộ Dung Chu Y vừa lại gần xem thì lập tức bị thương nện ngào, “Thái Y! Đây là Thái Y!”

Liên tiếp mất ba mạng người, nhưng hung thủ lại biến mất tăm mất tích, vốn tưởng Mộ Dung Thái Y có liên quan đến việc Tường Phụng tiên sinh bị giết, nhưng không ngờ nàng ta cũng là người bị hại, manh mối đến đây thì bị đứt.

Lão thái quân vừa tức vừa giận, nhìn tiểu bộ khoái “vô năng” Lôi Tiểu Thư cười lạnh. Người của các phái cũng ngồi không yên, ngày nào chưa tra ra hung thủ thì ngày đó họ không thể rời đi, trong lòng mọi người đều tức tối, mặc kệ vẫn đang ở trên địa bàn của Mộ Dung son trang, động một chút là bới móc cái gì. Lần này khổ cho Tổng quản Mộ Dung Đa Đa, từ sáng tới tối đi khắp nơi dập lửa.

Hôm nay, Lôi Tiểu Thư mang trách nhiệm nặng nề tỉ mỉ kiểm tra lại thi thể ba người một lần nữa, ngẩng đầu nhìn Tiểu Phụng ở một bên chăm chăm vào quan tài như đang suy nghĩ gì đó. Phát giác được ánh mắt chú ý của Lôi Tiểu Thư, Tiểu Phụng quay đầu sang hắt, “Người nói xem người tiếp theo hung thủ ra tay là ai đây?”

Lôi Tiểu Thư một tay vỗ mạnh lên quan tài, giọng điệu kiên định chắc chắn, “Bất kể hung thủ là ai, võ công cao bao nhiêu thì ta có liều chết cũng không để hần tùy ý giết hại thêm người nào nữa!”

Lần này Tiểu Phụng không thích thú trêu chọc hần như thường lệ, nàng ta gật đầu không nói gì thêm. Nàng ta quay người quét mắt qua áo quan bỗng nhiên kêu lên kinh ngạc, vội gọi Lôi Tiểu Thư.

Lôi Tiểu Thư bước lại xem, thấy mắt mũi và tai của Mộ Dung Thái Y đang chảy máu, hần bỗng lạnh người. Trong lòng Tiểu Phụng cũng không tránh khỏi sợ hãi, tiến lại gần Lôi Tiểu Thư hạ giọng nói: “Người nói có khi nào là chết không nhắm mắt không?”

Lôi Tiểu Thư cắn răng, nhìn ba cỗ quan tài cúi người bái một cái, “Các người yên tâm, ta nhất định sẽ dốc toàn lực, nhanh chóng bắt hung thủ về quy án để an ủi vong linh các người trên trời.”

Ra khỏi phòng để xác, Lôi Tiểu Thư quyết định đến chỗ sư phụ Bào Đại An. Tiểu Phụng hiếu kỳ nghiêng đầu nhìn hần, “Có phải lần nào người cũng đem kết quả tra án báo lại hết cho sư phụ người không?”

Lôi Tiểu Thư gật đầu, khó hiểu nhìn nàng ta, “Đúng vậy, sư phụ cũng là bộ khoái mà, tuy bây giờ vụ án này giao cho ta xử lý, nhưng hồi báo với lão nhân gia để thỉnh giáo cũng nên mà.”

“Không việc gì.” Tiểu Phụng hươ tay, “Ta thuận miệng hỏi thôi, người đến chỗ ông ấy đi, ta về nghỉ một lúc đã.”

Ăn cơm tối xong, Tiểu Phụng lười nhác buồn chán nằm trên giường, gãi tay lên đầu, chân đang đưa, nhìn chiếc giường đơn điệu từ từ nghĩ lại từng chi tiết một. Hừm, giết ba người rồi, trong đó có hai người bị phanh thây, nhưng cái đầu của Tường Phụng và thân thể của Mộ Dung Thái Y đến giờ vẫn chưa tìm được... Một cái đầu và một cái thân này bị giấu ở đâu đây...

Đột nhiên đầu nàng lóc lên, bật ngồi dậy, tự mình lẩm bẩm: “Thì ra là vậy...” Tiếp đó lại nằm xuống, tay gõ gõ vào cạnh giường, tiếp tục suy nghĩ nghĩ điem:

Mộ Dung Thái Y đã bị giết, Mộ Dung Bích Y nhìn có vẻ ngây thơ, Mộ Dung Chu Y lần nào cũng trùng hợp xuất hiện, Mộ Dung Cẩm Y giả heo ăn thịt hổ, Mộ Dung Huyền Y trước nay chưa lộ diện, còn có... “Mộ Dung Tuyệt Y” trên danh thiếp, nổi danh nhưng chưa từng nghe nói tới nữa, Mộ Dung gia này rốt cuộc muốn làm gì đây?

Lúc Lôi Tiểu Thư từ phòng Bào Đại An đi ra thì đã quá canh hai, thảo luận án tình cả buổi chiều nhưng vẫn không có chút tiến triển nào. Lôi Tiểu Thư ngầm cảm nhận được sư phụ Bào Đại An dường như biết được gì đó nhưng lại không muốn nói cho mình biết. Hơn nữa trong thời gian mình điều tra, sư phụ và Lão thái quân hình như có gặp mặt mấy lần, sau đó các cửa ngõ trọng yếu của Mộ Dung son trang đều phải thêm người, phòng bị cũng nghiêm

ngặt hơn lúc mới tới nhiều. Hắn có một dự cảm bất an, đằng sau ba vụ án mạng này hình như còn che giấu một âm mưu to lớn hơn.

Đang nghĩ thì bỗng thấy cách rừng hoa mười bước có một bóng người nhảy qua nhanh như con gió, cành hoa chỉ bị rung nhẹ. Lôi Tiểu Thư không nghĩ ngợi gì cũng vội vã nhanh chân đuổi theo.

Người trước mặt thân hình mảnh khảnh, điểm nhẹ lên cành cây chỉ làm lá cây hơi rung một chút, tư thế cực kỳ nhẹ nhàng. Ngược lại với Lôi Tiểu Thư, khinh công của hắn bình thường, mỗi lần rơi xuống thì cành cây rung như muốn gãy. Âm thanh lớn như vậy đương nhiên cũng kinh động người trước mặt, hắn lập tức dừng bước, nhàn nhã quay đầu, nghiêm chỉnh chờ Lôi Tiểu Thư đuổi đến.

Dưới ánh trăng sáng trong, người kia trường mặc trường sam xanh mực, tay ôm trường kiếm, phiêu dật tiêu sái đứng trên cành hoa, mặt ngọc màu kiếm mắt sao, phong thần tuấn nhã, đầu mày lộ ra ngạo khí bức người.

Lôi Tiểu Thư trong lòng thầm tán thưởng, ôm quyền hành lễ, “Tại hạ Lôi Tiểu Thư của Lục Phiến Môn, không biết các hạ là ai?”

Người kia vung kiếm, pose một tư thế vô cùng ngẫu, cảm hát lên, nghiêng mắt nhìn từng chữ như thả vàng: “Mộ, Dung, Huyền, Y!”

Phi Tuyết công tử, Mộ Dung Huyền Y, phi hoa vô ảnh, đập tuyết vô ngân*, câu trước tán thưởng kiếm pháp của hắn, câu sau ca tụng khinh công của hắn.

*Ngân: dấu vết

Mộ Dung Huyền Y cũng đang quét mắt nhìn Lôi Tiểu Thư, giọng điệu vẫn ngạo mạn, “Lôi Tiểu Thư? Ngươi là tiểu bộ khoái càng tra án càng nhiều người chết mà Lão thái quân nói đó à?”

Không thể không thừa nhận, Lôi Tiểu Thư trong tiềm thức thật ra vẫn là một người hâm mộ đơn thuần, từ Tường Phụng tiên sinh đến Vô lâm Tứ công tử, những người này tuổi tác tương đương hắn nhưng từ lâu đã là những thần tượng trẻ tuổi ưu tú nổi danh giang hồ, có thể nói đều là những ngọn núi mà hắn ngưỡng mộ. Đương nhiên lúc này Lôi Tiểu Thư vẫn không biết có một ngày mình cũng trở thành nhân vật nổi danh trên triều đình, một truyền kỳ trong võ lâm. Còn hắn của hiện tại thì ngoài kích động cũng chỉ có kích động, đương nhiên không có gì có thể so được với giọng điệu cao ngạo và thái độ ngạo mạn của Mộ Dung Huyền Y.

Lôi Tiểu Thư khách sáo vòng tay (Lớp bồi dưỡng Tri thức giang hồ của Bảo Đại An quả nhiên hiệu quả), ngốc ngếch cười hỏi: “Phi Tuyết công tử có việc gì mà khuya vậy mà vẫn còn tản bộ trên ngọn cây?”

Mộ Dung Huyền Y hừ lạnh, cảm càng hát lên cao, “Chiều nay ta mới về sơn trang, vừa nãy từ chỗ Lão thái quân đi ra thì phát hiện có bóng người khả nghi, kết quả đuổi đến gần chỗ này thì không thấy đâu nữa.” Hắn quay người xem xét bốn phía, “Ồ đây gần chỗ của Chu Y đại ca, đi thêm nữa hình như là...”

“Phòng đề xác!” Lôi Tiểu Thư nhìn phương hướng, thần tình trên mặt khê biến, “Ta lập tức qua đó xem thử!”

Mộ Dung Huyền Y, con trai độc nhất của Mộ Dung Triệt, đích tôn của Mộ Dung Anh, gia chủ đời thứ 14 của Mộ Dung thế gia. Năm 13 tuổi tự sáng tạo “Phi Tuyết kiếm pháp”. Kiêu ngạo tự phụ, văn võ song toàn, kiếm pháp nhanh nhạy, phi hoa vô ảnh, đập tuyết vô ngân. Nhất kiếm tung hoành Giang Nam, hiệu “Phi Tuyết công tử”, cùng với Lưu Vân, Đạp Nguyệt, Niêm Hoa hợp thành Vô lâm Tứ công tử. [Vô lâm chí, Mộ Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Cái gọi là Vô lâm công tử chẳng qua là xuất thân tốt một chút, gia thế mạnh một chút, ngân lượng nhiều một chút, bộ dạng đẹp trai một chút, võ công cao một chút, kiêu căng một chút, tính tình thì đương nhiên là hơi quái một chút. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Thật Thật Giả Giả

Trong phòng đề xác mọi thứ vẫn bình thường, ngoài ba cỗ quan tài thì không có ai khác. Mộ Dung Huyền Y rào quanh quan tài kiểm tra một lần, dừng lại chỗ quan tài của Mộ Dung Thái Y trong chốc lát rồi lại đến trước quan tài của Tường Phụng tiên sinh, cầm thanh nhuyễn kiếm màu đen lên xem xét, “Đây chính là Du Long Kiếm, bình khí xếp thứ ba trong Bảng xếp hạng đó sao? Chẳng qua cũng vậy thôi.” Hắn quay đầu nói với Lôi Tiểu Thư, “Xem ra không có ai cả, đi thôi.”

Đi đến cửa, Mộ Dung Huyền Y đột nhiên quay người, tay phải cầm Du Long kiếm phóng về phía xà ngang, sau đó bảo kiếm trong tay hắn cũng được rút ra khỏi vỏ, người như một con nhạn, phi thân lên nhào đến chỗ hắc y nhân đang núp trên xà nhà. Tất cả động tác đều nhanh như chớp, không những hắc y nhân trên xà nhà mà ngay cả Lôi Tiểu Thư cũng không kịp phản ứng.

Hắc y nhân bị dọa cho một mẻ, nhưng trong hiểm cảnh cầu sinh hắn cũng rất nhanh trí, lật người tránh được Du Long kiếm đâm tới, nhưng không ngờ cả người lại bị bao phủ dưới kiếm quang của Mộ Dung Huyền Y. Phi Tuyết kiếm pháp đương nhiên không phải chỉ có cái tên hay, người kia chống đỡ ngay

càng yếu ớt, chỉ dựa vào thân pháp linh hoạt mà tránh tới né lui, đột nhiên thuận tay chạm vào Du Long kiếm cắm trên xà, thuận thế nhỏ ra phi thân xuống đất, không dám ứng chiến nữa mà xông như ra cửa như tên bắn.

Không ngờ Lôi Tiểu Thư cũng chém tới một đao, cắt đứt đường lui của hắn, chỉ nghe Mộ Dung Huyền Y lạnh lùng lên tiếng sau lưng: “Không cần người giúp, đứng yên một bên đi.” Lôi Tiểu Thư chỉ đành lui qua một bên, vung đao chặn cửa ra vào và cửa sổ, chăm chăm nhìn hắc y nhân đề phòng hắn trốn thoát.

Hắc y nhân kia che mặt, nhìn thân hình hơi ốm, luận kiếm pháp đương nhiên không tính diệu bằng Mộ Dung Huyền Y, nhưng thân pháp của hắn linh hoạt, bộ pháp lại càng kỳ quái, lần nào cũng trốn được công kích của Mộ Dung Huyền Y, cứ như vậy mà đánh nhau hơn trăm chiêu. Mộ Dung Huyền Y dần dần hết kiên nhẫn, hắn vung kiếm xuất ra một chiêu “Lưu quang dịch tán”, hư thật tương sinh, kiếm quang loang loáng, người kia tránh không kịp, trên vai chịu một đòn khê la lên một tiếng, giọng nói trong trẻo là của nữ nhân.

Mộ Dung Huyền Y không thương hương tiếc ngọc như Mộ Dung Cẩm Y, chiêu tiếp theo hắn hạ thủ càng không lưu tình. Hắc y nhân liên tục thoái lui, chống đỡ không nổi, Du Long kiếm tuốt khỏi tay bay ra, hắn cũng lăn lông lốc, nhảy ra với tư thế vô cùng khó coi rồi hét lớn một tiếng: “Ta chịu thua, không đánh nữa!”

Lôi Tiểu Thư nghe tiếng hét của hắc y nhân liền biến sắc cũng vội la lên: “Phi Tuyết công tử, kiếm hạ lưu nhân!”

Mộ Dung Huyền Y không để ý đến họ, kiếm trong tay cũng không ngừng, chiêu nào cũng đâm vào chỗ hiểm. Hắc y nhân phần nộ, vừa luống cuống chống đỡ vừa la lên: “Đã nói kiếm hạ lưu tình rồi sao người còn đánh?!” Chỉ phân tán tư tưởng một khắc mà chân lại trúng một kiếm nữa, nằng ta lao đảo rồi tro mắt nhìn thanh kiếm trong tay Mộ Dung Huyền Y đâm thẳng đến ngực mình.

“Đình!” một tiếng, đao kiếm va chạm, hồ khẩu của Lôi Tiểu Thư tê rần, nhưng dù sao cũng chặn được một kiếm mạnh mẽ lao đến. Sau đó hắn không để ý đến sắc mặt Mộ Dung Huyền Y đành lại, quay người kéo khăn che mặt của hắc y nhân đang nửa quỳ trên đất.

“Tiểu Phụng! Thật là cô!”

Tiểu Phụng vừa cắn răng nhin đau bôi thuốc, vừa giận dữ trừng mắt nhìn Mộ Dung Huyền Y, còn hắn chỉ ôm kiếm cười lạnh. Lôi Tiểu Thư cảm nhận được địch ý giữa hai người, bèn quay sang Mộ Dung Huyền Y giải thích: “Phi Tuyết công tử, đây là Tiểu Phụng, là người của mình, vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Ồ?” Mộ Dung Huyền Y nhưn mày kiếm, giọng điệu mỉa mai, “Ta lại không biết là Lục Phiến Môn có thêm một nữ bộ khoái thích làm quân tử trên xà nhà từ lúc nào vậy?”

Lôi Tiểu Thư hơi ngượng ngùng, vội vàng tiếp tục giải thích, “Tiểu Phụng không phải là bộ khoái, cô ấy là bằng hữu giang hồ ta và sư phụ kết giao trên đường, nhưng cô ấy không phải là hung thủ.”

“Hừ, không phải hung thủ tại sao lên lên lút lút nửa đêm canh ba chạy tới đây?” Mộ Dung Huyền Y vẫn không buông tha, từng bước dồn ép.

Tiểu Phụng vẫn chuyên tâm xử lý vết thương, lúc này mới ngẩng đầu lên, không nhìn được bèn lên tiếng biện bạch, “Ta đột nhiên nghĩ ra nghi điểm mới chạy đến tra xét thôi.”

Mộ Dung Huyền Y liếc nàng ta một cái, “Ăn mặc như vậy đến điều tra? Tưởng ta là kẻ ngốc sao?!” Nói xong liền nhìn Lôi Tiểu Thư, lạnh giọng mỉa mai: “Xem ra Lôi bộ khoái coi người ta là bằng hữu nhưng chưa chắc người ta coi người là bằng hữu đâu, chuyện gì cũng giấu diếm người.”

Lôi Tiểu Thư trầm ngâm không nói, lòng biết rõ chuyện Mộ Dung Huyền Y nói là sự thật, giữa bằng hữu quý nhất là chân thành, Tiểu Phụng lên lút đi vào như vậy rõ ràng là không muốn người khác biết, trong lòng hắn không khỏi buồn bã.

Tiểu Phụng nhìn bộ dạng trầm ngâm của Lôi Tiểu Thư, thở dài một tiếng, “Được rồi, để ta nói nghi điểm ta vừa mới phát hiện.”

Tiểu Phụng đi đến giữa hai quan tài, “Hung thủ tổng cộng giết chết hai người...”

“Là ba người.” Lôi Tiểu Thư tốt bụng nhắc nhở.

“Không, là hai người, chỉ có hai người thôi.” Tiểu Phụng khẳng định, nói rồi khom người cầm cái đầu của Mộ Dung Thái Y lên.

“Keng” một tiếng, kiếm quang lóe lên, kiếm của Mộ Dung Huyền Y đã kề lên cổ nàng ta, giọng điệu phần nộ, “Người làm gì đó, mau bỏ đầu của Thái Y xuống.”

Tiểu Phụng đảo mắt, không tránh không né, để đầu của Mộ Dung Thái Y xuống thân thể của Tường Phụng, sau đó vẫy tay gọi Lôi Tiểu Thư đến. “Người xem, chúng ta vẫn tìm không thấy thân thể của Mộ Dung Thái Y, thật ra là ở đây, bởi vậy trên thực tế chỉ có Mộ Dung Thái Y và tiểu nha hoàn mới là người bị hại.”

Mộ Dung Huyền Y khẽ nói lòng kiếm, giọng điệu vẫn lạnh lùng như cũ, “Người dựa vào cái gì mà nói đây là thân thể của Thái Y chứ không phải của Tường Phụng?”

Tiểu Phụng tiếp tục không đếm xỉa đến hắn, chỉ giải thích với Lôi Tiểu Thư: “Người có nhớ lúc giao thủ với Mộ Dung Thái Y cô ấy từng dùng tay gì không?”

Lôi Tiểu Thư nhớ lại chi tiết tình cảnh lúc đó, gật đầu, “Cô ấy dùng cả hai tay, chưởng pháp mạnh mẽ, nội công không yếu.”

“Vậy thì đúng rồi,” Tiểu Phụng giờ tay xác nhận, “10 năm trước Mộ Dung Thái Y bị trọng thương, tay phải bị phế, rõ ràng không thể dùng lực.” Nói xong liền nhắc tay phải của thi thể Tường Phụng, “Người lại đây xem, tay này không có vết chai, rõ ràng chủ nhân rất lâu rồi không dùng võ công.” Nói xong liền thả tay phải, nhắc tay trái của thi thể lên, “Còn tay này thì khác, trên tay có vết chai rất dày, tay phải của Mộ Dung Thái Y không thể dùng sức, vậy nên cô ấy chuyển sang tập võ tay trái.”

Lôi Tiểu Thư và Mộ Dung Huyền Y tiến lên xem xét, quả nhiên là vậy. Lôi Tiểu Thư nhú mày, “Nhưng mà nếu đây là Mộ Dung Thái Y, vậy cái đầu của Tường Phụng tiền sinh đâu rồi?”

Tiểu Phụng bắt lực nhìn Lôi Tiểu Thư vẫn u mê như cũ, vỗ lên đầu hấn thật mạnh, tức giận nói, “Tường Phụng kia vốn chưa chết, chính cô ta đã giết Mộ Dung Thái Y!”

“Trong thọ yến hôm đó, Tường Phụng mượn cơ không khỏe mà rời đi, thực tế là lên vào chỗ Mộ Dung Thái Y, sau một hồi giao thủ, cô ta giết Mộ Dung Thái Y và nha hoàn. Sau đó cắt đầu Mộ Dung Thái Y xuống, mặc y phục màu trắng của mình cho Mộ Dung Thái Y, còn cô ta thì mặc y phục đen của Mộ Dung Thái Y, đeo khăn che mặt lên. Bởi vậy vết máu mà chúng ta tưởng là của hung thủ để lại trên thân thể của Tường Phụng đã chết kia, thật ra đó chính là máu của Mộ Dung Thái Y.”

“Sau đó Tường Phụng lại đem thi thể không đầu của Mộ Dung Thái Y về chỗ của mình treo lên xà. Rồi trên đường trở về lại gặp Lôi Tiểu Thư người, cô ta vốn muốn giết người diệt khẩu, kết quả Mộ Dung Chu Y xuất hiện phá vỡ kế hoạch của cô ta, vậy nên cô ta mới tha cho người. Trở về tiểu viện của Mộ Dung Thái Y, cô ta chôn thi thể nha hoàn dưới cây đào, sau đó dịch dung thành nha hoàn, bởi vậy lúc Mộ Dung Đa Đa tổng quản kiểm tra nhân số cũng không phát hiện thiếu ai.”

“Sau đó Mộ Dung Thái Y và nha hoàn chúng ta nhìn thấy, thật ra đều là do một người giả dạng, người có phát hiện nha hoàn kia và Mộ Dung Thái Y thật ra chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc không? Mộ Dung Thái Y thật bình thường không thích nói chuyện với ai, lại đeo khăn che mặt, bởi vậy Tường Phụng dễ dàng lừa được mọi người.”

“Tôi đó chúng ta đi điều tra, cô ta thấy sự tình bại lộ nên giả vờ bị tập kích để dụ chúng ta đi, sau đó quăng đầu của Mộ Dung Thái Y xuống hồ nước để chúng ta phát hiện, tưởng là Mộ Dung Thái Y cũng chết rồi. Như vậy Tường Phụng đã chơi chiêu Di hoa tiếp mộc, trên thực tế chỉ dùng một thi thể tạo ra hai án mạng, còn cô ta vẫn có thể lên trốn ở nơi nào đó trong sơn trang, thần không biết quỷ không hay mà tiếp tục giết hại mục tiêu tiếp theo.”

Lôi Tiểu Thư vừa nghe vừa gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn nghi hoặc, “Cô phân tích rất có đạo lý, nhưng ta vẫn nghĩ không thông, Tường Phụng tiền sinh sao có thể là hung thủ? Tại sao cô ta lại giết hại Mộ Dung Thái Y?”

Tiểu Phụng điềm đạm đáp: “Tường Phụng tiền sinh thật đương nhiên không làm vậy rồi, nhưng người chúng ta gặp thật ra chỉ là hàng nhái!”

“Hả?” Lôi Tiểu Thư càng kinh ngạc hơn, “Tường Phụng tiền sinh giả? Tiểu Phụng, sao cô biết đó là giả?”

“Haha.” Mộ Dung Huyền Y vẫn luôn trầm mặc suy nghĩ đột nhiên cười lớn, ánh mắt lóe lên, giọng điệu mỉa mai, cười như không cười nhìn chằm chằm khuôn mặt bình tĩnh của Tiểu Phụng, “Đương nhiên cô ta biết! Dưới gầm trời này còn ai có thể rõ hơn cô ta đâu là Tường Phụng thật đâu là giả chứ?”

“Bởi vì – cô ta mới chính là Tường Phụng tiền sinh thật!”

Trong đại sảnh. Mộ Dung lão thái quân ác ý thăm dò Tiểu Phụng trong bộ dạng nữ phi tặc – Triền Tường Phong. Tường Phụng tiền sinh thật sự, cây quái trượng gỗ gỗ xuống đất, vang lên tiếng kêu nhưc tai trong đêm khuya thanh vắng.

Bào Đại An vừa rời ngủ chưa bao lâu đã bị gọi dậy cũng cảm khái nhìn Tường Phong, thật không ngờ thật không ngờ, không phải “Phụng”, không phải “Hò”, tiểu nha đầu miệng lưỡi trơn tuột này lại là Tường Phụng tiền sinh nổi danh trong giang hồ, từ đầu đến chân chẳng có chỗ nào giống hệt? Thật là nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi.

Lôi Tiểu Thư mang bộ mặt bị đá kích ngồi ở góc tường xoay xoay cánh hoa. Còn Mộ Dung Huyền Y thích dùng bạo lực để giải quyết vấn đề vẫn đang kẻ kiếm vào cổ Tường Phong, chỉ đưa mắt xin ý kiến của Lão thái quân.

“Haha, thật không ngờ lão thân hồ đồ rồi, lần này lại mời Tường Phụng tiền sinh giả đến sơn trang ngồi.” Lão thái quân cười lạnh nhìn khuôn mặt vô tội xu nịnh của Tường Phong, nụ cười càng lúc càng mỉa mai, “Không biết Tường Phụng tiền sinh tìm người mạo nhận cô là có ý gì? Chê Mộ Dung sơn trang là chỗ không người sao?!”

“Không hề, không hề có ý đó!” Tường Phong xua tay liên tục, ý muốn đứng dậy, “Kẻ giả mạo kia không phải ta tìm tới, lệnh bài và yến thiếp của ta trên đường không cánh mà bay rồi.”

Mộ Dung Huyền Y đề thanh kiếm trong tay, Tường Phong lại sợ hãi ngồi xuống lại. Hấn cười lạnh, “Người muốn gạt ai hả? Ai có khả năng âm thầm trộm đồ từ chỗ người mà không bị phát hiện chứ?”

Tường Phong bắt lực quét mắt nhìn hấn, “Phi Tuyết công tử đại nhân ơi, ta cũng rất muốn biết kẻ nào mà có bản lĩnh như vậy đây, nhưng đồ đã bị mất một cách kỳ quái vậy đó.”

“Hừ, toàn lời xằng bậy, rõ ràng là người đưa tín vật cho Tường Phong giả kia, sau đó kết bè kết đảng với ả, gây sóng gây gió ở Mộ Dung sơn trang ta.”

Khuôn mặt anh tuấn của Mộ Dung Huyền Y bao phủ một lớp sương lạnh, vốn không tin lời biện bạch của Tường Phong.

Tường Phong khóc không ra nước mắt, “Nếu ta cấu kết với Tường Phong giả thì sao lại vạch trần cô ta là giả chứ?”

“Haha...” Tiếng nữ nhân cười lạnh đột nhiên vang lên từ ngoài đại sảnh, chúng nhân vội vàng xông ra ngoài.

Người đến chính là sát thủ liên hoàn Tường Phong giả xinh đẹp lạnh lùng, y phục trắng đã đổi thành màu đỏ như lửa, chói lòa trong đêm đen và cũng đặc biệt phô trương. Trên tay nàng ta đang cầm Du Long kiếm lúc này Tường Phong dùng để giao thủ với Mộ Dung Huyền Y, xinh đẹp chói lòa. Nàng ta liếc Tường Phong, cười lạnh từng hồi, “Tường Phụng tiên sinh, người không thể thấy sự việc bại lộ rồi thì khai Phụng Mạch Mạch ra chứ!”

Phụng Mạch Mạch, “Phụng” trong Li Thiên thất sát. Đẹp như đào lý, lạnh lùng như sương, độc ác vô tình, một kiếm cắt yết hầu. Là sát thủ xếp hàng thứ sáu, thứ năm là Cẩm Yêu của Mẫu Đơn môn, đều là nữ nhân nhưng Phụng Mạch khoái kiếm đoạt mệnh, Cẩm Yêu túy tâm câu hồn, thủ đoạn độc ác, hành sự tàn nhẫn, võ lâm nghe thôi đã biến sắc. [Giang hồ chí, Sát thủ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Cái gọi là án oan luôn bao gồm ít nhất một chuyên gia đoán bùa thích giành lời của người khác, một hung thủ còn thông minh hơn nhân vật chính và một người tốt vô tội nói cả ngày cũng không giải thích rõ sự thật, cho đến khi bị người ta đá vào mông. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Sát Thủ Phụng Mạch

Tường Phong như con thú bị nhốt đi tới đi lui trong phòng giam hết 123 lần, nhìn trời thờ dài hết 99 lần rồi ngâm ngùi nhìn xiềng xích trên tay chân mình, tại sao Tường Phụng giả kia lúc đầu được săn đón như thượng khách, còn Tường Phụng tiên sinh thật như nàng thì lại bị tù tội thế này.

Thân phận thực sự Tường Phụng giả đêm đó là Phụng của Li Thiên thất sát, nữ sát thủ Phụng Mạch mạch nổi danh giang hồ chỉ lộ ra chút bản lĩnh, bỏ lại một câu nói hại chết người, giao đấu sơ sơ với Mộ Dung Huyền Y vài chiêu rồi chạy mất tăm mất tích. Mộ Dung Huyền Y không bắt được người nên cầm dao chém vào nàng, ép Lôi Tiểu Thư xích nghi phạm này lại, nhốt trong địa lao của son trang, haiz, người tốt quả nhiên là dễ bị oan mà.

Tường Phong đang than thở thì bỗng nhiên trên cửa có tiếng động, Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư đi vào. Mộ Dung Huyền Y hai tay chấp sau lưng, vẫn bộ dạng cao ngạo như cũ, “Thế nào rồi, suy nghĩ kĩ chưa, tốt nhất là người thành thật khai ra tất cả, thành thật sẽ được khoan hồng, nếu kháng cự thì...”

Tường Phong đảo mắt nhìn mất, bộ dạng choai choai kia thật đáng ghét y hết con hồ ly ở nhà, tính tình y hết đám Võ lâm công tử, càng nhìn càng không vừa mắt. Vậy là nàng chịu thua nhưng không nhụt chí, chống nạnh hất cằm, đầu còn ngẩng cao hơn Mộ Dung Huyền Y, “Không có gì để nói hết, người động não đi có được không hả? Tại sao ta phải cấu kết với đám người của Li Thiên giáo chứ?”

Mộ Dung Huyền Y cười lạnh, bình thân nói: “Gia chủ hiện nay của Sử bút thế gia Lưu Vân công tử Triền Đằng Vân là huynh trưởng của Tường Phụng tiên sinh, người ngoài đều cho rằng chắc chắn là thù tạc tình thâm, huynh muội hữu ái.” Nói đến đây hẳn dừng một chút, nhìn Tường Phong đang dẫu môi với hân từ trong ngực, “Thật ra không phải vậy, Triền Tường Phong luôn đổ kị với tài năng của huynh trưởng, đối với việc mình không thể ngồi vị trí gia chủ ghi hận trong lòng.”

Tường Phong khẽ nhủ mày, cong môi cười nhạt đầy ảm ý, “Con hồ ly kia nói với người vậy à?”

Mộ Dung Huyền Y không đáp, tiếp tục tường thuật câu chuyện sau lưng huynh muội Triền gia, “Để đoạt lại vị trí gia chủ, Triền Tường Phong bèn cấu kết với dư nghiệt của Li Thiên giáo, Li Thiên giáo muốn rửa hận xưa, Triền Tường Phong muốn trừ bỏ kẻ chống đối, vậy nên đã đem tín vật giao cho Phụng Mạch Mạch, để ả mụyon yến hội của Mộ Dung son trang trà trộn vào, dù sao thì cũng không ai đoán được, Tường Phụng tiên sinh đỉnh đỉnh đại danh lại cấu kết với Ma giáo.”

Tường Phụng tròn to mắt, cứng họng cả buổi muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng mới thốt lên: “Người... người thật nên đi tham dự cuộc thi giọng nói vàng Võ lâm kỳ này.”

“Hừ, uống cho người là Sử bút tiên sinh chép sử.” Mộ Dung Huyền Y liếc mắt nhìn nàng, kiêu ngạo hất lọn tóc mái, “Ta chính là biện thủ giỏi nhất của kỳ thi trước.”

Tường Phong đen mặt, bắt lực bò trên cột nhà lao, “Ngay cả động cơ, quá trình người cũng nghĩ giùm ta hết rồi, ta thật không còn lời nào để nói.”

“Vậy đồng bọn Phụng Mạch Mạch của người trốn ở đâu rồi?”

“Ta... không biết, ta cũng rất muốn biết ả trốn ở đâu.”

Mộ Dung Huyền Y sắc mặt lạnh giá, nhưng cũng không nổi giận, “Haha, người không chịu nói ta cũng bắt được ả như thường.” Nói xong quay qua Lôi Tiểu Thư vẫn đang im lặng, “Chúng ta đi, tiếp tục lục soát, ta không tin ả còn có thể lên trời xuống đất được.”

Lôi Tiểu Thư nhìn Tường Phong một cái, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, quay người bỏ đi. Lúc hắn vừa bước qua cửa thì Tường Phong hét lớn, “Lôi Tiểu Thư, chờ đã!”

Lôi Tiểu Thư lại quay lại. Tường Phong vẫy tay gọi hắn tiến lại gần, thấp giọng hỏi. “Thật là vẫn chưa tìm được Phụng Mạch Mạch kia sao?”

Lôi Tiểu Thư ngần ra, nhưng vẫn gật đầu, “Bọn ta đã lục soát kỹ càng khắp sơn trang hai lần rồi, nhưng vẫn không có phát hiện gì.”

Tường Phong nhíu mày, khẽ sờ khoe môi rồi lại hỏi: “Mộ Dung Huyền Y kia nói với bên ngoài thế nào?”

“Phi Tuyết công tử chỉ nói với bên ngoài đã điều tra ra hung thủ là người của Li Thiên giáo, đám nhân sĩ võ lâm kia rửa sạch hiềm nghi, có thể đi rồi.” Lôi Tiểu Thư cũng không giấu diếm, “Hắn không đề cập đến việc cô mới là Tường Phụng tiên sinh.”

“Đó là vì hắn vẫn chưa có đủ chứng cứ, không dám tùy tiện đắc tội với Sử bút thế gia, những điều vừa rồi chẳng qua cũng là suy đoán thôi.” Tường Phong lầm bầm, “Thà giết lầm chứ không bỏ sót, đúng thật là phong cách của Mộ Dung gia.”

Chờ Lôi Tiểu Thư đi rồi, Tường Phong ngồi xổm xuống suy nghĩ kỹ lại, Phụng Mạch Mạch này có thể đi lại như không trong sơn trang, còn có thể trốn mắt tầm mắt tích, thật là rất đáng ngờ...

Hoàng hôn, dường như nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, Tường Phong trở mình trên đồng cỏ đang nằm, không thèm để ý đến mà tiếp tục ngủ. Một lúc sau, cửa ngục truyền đến mấy tiếng kêu thảm, sau đó có tiếng động, nàng thức tỉnh, hai tay đan trước ngực ngồi trên đồng cỏ, cười hihi với người đến bên ngoài thiết lao, “Cuối cùng ngươi cũng đến rồi, Phụng Mạch Mạch!”

Theo sau Phụng Mạch Mạch, nhìn nàng ta một mình một kiếm giết sạch đám thủ vệ cản đường, tránh được tất cả các cạm bẫy một cách quen thuộc, rất nhanh, Tường Phong đã ra khỏi sơn trang. Nàng âm thầm nhớ phương hướng, hình như hai người luôn đi về hướng Tây, nửa canh giờ sau, đến một khu rừng bí mật nào đó, Phụng Mạch Mạch dừng bước, quay lại nhìn Tường Phong.

Tường Phong ngẩng đầu nhìn lên trời, cổ thụ cao vút, che hết chút ánh sáng còn sót lại, ừm, quả nhiên là một chỗ tốt để giết người diệt khẩu. Nàng lên xem xét bốn phía, tìm một con đường để chút nữa trốn đi.

“Đừng nhìn nữa!” Phụng Mạch Mạch nhắc thanh nhuyển kiếm đen lên, hồng y phấp phới, kiếm phong chỉ thẳng về Tường Phong, “Đám người Mộ Dung sơn trang bây giờ đang bận chữa lửa, còn mấy kẻ theo sau tự nhiên sẽ có người xử lý, ngươi nhận mệnh đi.”

Tường Phong cười hehe, bắt an xoa tay, vừa khẽ nhích về phía sau, vừa tìm chủ đề đánh lạc hướng, “Ngươi phóng hỏa ở đâu vậy?”

“Phòng đề xác.” Phụng Mạch Mạch cũng thẳng thắn, xem ra đã có chuẩn bị, không sợ Tường Phong giở trò, hỏi bèn đáp ngay.

“Ngươi!” Tường Phong run lên, nhẹ than một tiếng, “Người đi đã đi rồi, ngươi cũng thật độc ác. Con khổng tước kia không đi chữa lửa trước cũng không được.”

Phụng Mạch Mạch nghĩ đến phản ứng không kinh không sợ của Tường Phong khi nhìn thấy mình lúc này bèn hỏi ngược lại: “Hình như ngươi đoán được ta sẽ tới cứu ngươi sao?”

“Ngươi đã cố ý muốn đồ tội thì đương nhiên cũng phải diễn cho trọn vở chứ.” Tường Phong nghĩ đến việc này thì lại giận, nhưng không dám nhảy tới cắn Phụng Mạch Mạch, chỉ đành dùng ánh mắt như giết người trừng nàng ta, “Ngươi cũng thật là khác người, biết rõ Mộ Dung Huyền Y nhốt ta lại để dụ đồng bọn như ngươi mắc câu, vậy ngươi vẫn chẳng sợ hãi gì cả mà đến?!”

Gương mặt lạnh như băng Phụng Mạch Mạch có chút ý cười: “Thật đáng tiếc, Mộ Dung Huyền Y không tin ngươi, lần này hắn lại càng thêm tin tưởng chúng ta là đồng bọn. Nhưng mà ngươi đã đoán được hết rồi sao vẫn chịu liều mình theo ta ra đây?”

Tường Phong nhìn nàng ta bằng một thần sắc nghiêm túc hiếm thấy, không bỏ qua bất kỳ biến hóa nào trên mặt nàng ta, “Bởi vì... ta... cũng... không... tin... người của Mộ Dung gia, vẫn là tự mình rửa oan thì yên tâm hơn.”

“Keng” một tiếng, kiếm phong khẽ rung, bò ra như một con rắn đen, “Ngươi thấy mình còn cơ hội này sao?”

“Cứu ta rồi lại giết ta, người khác chỉ cho rằng chúng ta nội bộ lục đục, chiều này quả nhiên độc ác.” Tường Phong vừa dán mắt vào động tác trên tay nàng ta, vừa cẩn thận đưa tay vào ngực mình, sờ trúng thanh Du Long kiếm thật, chuẩn bị liều mình bất cứ lúc nào.

“Hừ!” Phụng Mạch Mạch không lên tiếng, đột nhiên thu kiếm về vò, “Lần này ngươi đoán sai rồi, ta rất vui lòng làm vậy, nhưng tiếc là bề trên không cho. Ngươi đi đi.” Nói xong quay người rồi đi.

Ý chí chiến đấu Tường Phong áp ủ cả buổi lại bị mấy câu nói làm tiêu tan mất, chờ đến khi sức tỉnh, nàng đuổi theo mấy bước với giọng gọi theo: “Không giết ta? Chủ nhân của ngươi là ai? Li Thiên giáo chủ tiền nhiệm chẳng phải chết rồi sao?”

Phụng Mạch Mạch lại rút kiếm ra khỏi vò, giọng điệu cũng mất kiên nhẫn, “Nghe cho rõ đây, ngươi không được phép đi theo, nếu không ta cũng mặc kệ mệnh lệnh của bề trên mà giết ngươi luôn.”

Tường Phong ngần ra, cảm thấy vẫn là cái mạng nhỏ quan trọng hơn, chỉ đành tro mắt nhìn Phụng Mạch Mạch đi về hướng Bắc.

Tường Phong dựa vào trí nhớ cuối cùng cũng bò ra khỏi khu rừng, nhìn ánh tà dương như máu ở chân trời, Tường Phong vừa thoát một kiếp từ Quỷ môn quan đột nhiên cảm thấy cuộc sống thật đẹp biết bao. Đi không bao lâu cuối cùng nàng cũng thấy được khuôn mặt gấp gáp của Lôi Tiểu Thư. Thấy chỉ có một mình hắn, Tường Phong bèn hiện thân gọi hắn.

Lôi Tiểu Thư kinh ngạc bước lên phía trước, “Tiểu Phụng, cô không sao chứ?” đột nhiên nghĩ đến bây giờ nàng ta là Tường Phụng tiên sinh nhưng vẫn gọi “Tiểu Phụng” dường như không ổn lắm, vậy là hắn xấu hổ lắc đầu.

Tường Phong cũng không để tâm, vẫy vẫy tay, “Người tùy ý gọi gì cũng được, dù sao đám bằng hữu cũng tùy ý gọi ta là tiểu Phong tử, đại lừa bịp gì đó.” Nói xong lại hỏi, “Tên Không tước công tử kia đâu?”

Lôi Tiểu Thư ngăn ra một hồi rồi mới hiểu nàng hỏi Mộ Dung Huyền Y, “Phụng Mạch Mạch đốt thi thể của Mộ Dung Thái Y, Phi Tuyết công tử vô cùng tức giận, Mộ Dung gia bây giờ đang phái người đi truy tìm tung tích các người khắp nơi. Ta nhìn thấy ký hiệu cô để lại dọc đường nên mới một mình đuổi đến đây.”

“Haiz, Phụng Mạch Mạch xem chừng rất kỹ, không dễ để lại ký hiệu, vất vả cho người rồi.” Tường Phong vỗ vai hắn, “Tiếc là ta vẫn chưa điều tra ra được tung tích đồng bọn của cô ta, nhưng mà cũng may là giữ được cái mạng nhỏ này.”

Lôi Tiểu Thư cũng quan tâm an ủi: “Cô không sao là tốt rồi, hiếm khi Phụng Mạch Mạch thủ hạ lưu tình, cô ta dù sao cũng là sát thủ nổi danh giang hồ, người có thể thoát ra từ tay cô ta mấy năm nay chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi.”

“Xì.” Tường Phong trề môi, “Cô ta mà làm gì có lương tâm thủ hạ lưu tình chứ. Cô ta thả ta đi là để dụ bọn Mộ Dung Huyền Y đi thôi, dù sao thì cái con không tước tự cho mình đứng kia đã nhận định ta là đồng bọn của cô ta rồi, cô ta cứ để lại mạng ta để ta làm tấm bia thu hút sự chú ý, lần này ta có trốn lên trời cũng không trốn khỏi số phận bị truy bắt rồi.”

“Vậy cô bây giờ tính sao?”

“Ta à...” Tường Phong nghĩ một hồi, “Ta quyết định đi về phía Bắc, Phụng Mạch Mạch không cho ta đi theo, chắc chắn là có gì cổ quái, khách điểm ta làm việc ai nấy đều là cao thủ, có người cho ta biết bọn tiểu nhị ca cũng là sát thủ của Li Thiên giáo, ta đi xem thử nói không chừng có để lại manh mối gì đó.”

“Vậy ta đi cùng cô, thêm một trợ thủ.”

“Cũng được.” Tường Phong cũng thẳng thắn, nói đi là đi, “Ta đưa người đến chỗ một bằng hữu ngồi chơi trước đã.”

Lôi Tiểu Thư bước nhanh đi theo, hiếu kỳ hỏi: “Bằng hữu của cô à? Ai vậy?”

Tường Phong quay đầu nhìn hắn, nụ cười vô cùng rực rỡ, vẻ mặt ranh mãnh, “Tiểu Bạch!”

Y Như Bạch, thân thể bí mật, thích mặc áo trắng, xinh đẹp dịu dàng, không tập võ, vô cùng nhỏ mọn. Năm 10 tuổi đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài Giang thành, Đông Nam Giang thành gần Cẩm Hồ thành, Tây gần Thiên Đô sơn, sản vật phong phú, con người hào sảng. Bạch Như Y kinh doanh ở Giang Nam hơn 10 năm, trồng dâu nuôi cá, tích lũy tiền tài, giỏi kiếm lời, giàu không kể xiết, người đời gọi là “Nữ trung Đào Chu công”. [Võ lâm chí, Thương nhân liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Hành tẩu giang hồ quan trọng nhất thật ra không phải là nhân tài mà là tiền tài. Bởi vậy nếu bản thân không có nhiều tiền tài thì nhất định phải kết giao với một bằng hữu vô cùng có tiền. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Đại Hà Tiểu Bạch

Tiểu Bạch thật ra không phải họ Bạch, đương nhiên cũng không phải họ Tiểu. Tên thật của nàng là Y Như Bạch.

Ở Giang Nam nhắc đến Y Như Bạch, e là không có mấy ai không biết. Phụng nhuộm của Mộ Dung gia, Phụng vải của Y Như Bạch chính là song tuyết. Phụng nhuộm có thể nhuộm ra Tây Ảnh sa rực rỡ hơn rắng chiều, còn Phụng vải của Y Như Bạch chỉ bán loại vải trắng hơn băng tuyết. Mấy năm nay đám thiếu hiệp hiệp nữ ai nấy đều lấy màu trắng làm đầu, nam thì mặc theo kiểu phiêu nhiên xuất trần, nữ thì mặc để thấy da trắng tựa tiên. Bởi vậy chuyện làm ăn ở Phụng vải của Y Như Bạch ngày một phát triển.

Y Như Bạch và Tường Phong quen nhau thế nào thì không quan trọng, quan trọng là trong tình huống nguy cấp, Tường Phong luôn đến chỗ của Tiểu Bạch để tránh nạn đầu tiên, đối với tình bằng hữu sâu sắc như giai cấp cách mạng này, Y Như Bạch đơn thuần đương nhiên là cảm động vô cùng.

Lôi Tiểu Thư nhuộm nhoàm nhai cơm, ngẩng đầu lên nhìn sang bên cạnh Tường Phong, Y Như Bạch đang vừa lấy khăn tay lau nước mắt, vừa gấp thức

ăn cho nàng. Hắn khó hiểu nhìn Tường Phong. Tường Phong đang vui đầu ăn cơm cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của hắn, nàng ngẩng đầu lên, miệng vẫn ngâm đây cơm, giải thích với Lôi Tiểu Thư: “Mặc kệ cô ấy... khụ khụ... Tiểu Bạch... để đa sầu vậy đó... từ từ... sẽ... khụ khụ... quen thôi.”

Lôi Tiểu Thư quay đầu sang nhìn Y Như Bạch đang thương cảm đầy nước mắt, không thể không thừa nhận, có nữ nhân trời sinh đã thích hợp mặc y phục màu trắng. Y Như Bạch một thân y phục trắng như tuyết, tóc mây vấn cao, dùng một cây trâm ngọc cố định, không có thêm trang sức nào khác. Khuôn mặt trái xoan lung linh, mắt hạnh má hồng, dịu dàng yêu kiều, e lệ khép kín, đôi mắt đen như một con nai nhỏ vô tội, mỗi hành động cử chỉ đều động lòng người, ai mà tin được nàng là nữ cường nhân hô phong hoán vũ trên thương trường, đại chương quầy CEO Y Như Bạch của Phương vải chức.

Bữa tối xong, Tường Phong com no rượu say vừa xia răng vừa vỗ vỗ cái bụng hình như tròn thêm một vòng, thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Bạch, Đại Hà* nhà cô đâu?”

*Đại hà: con tôm lớn

Y Như Bạch hiện huệ đang thu dọn bàn ăn lập tức đỏ mặt, cả buổi sau mới lên tiếng vo ve như muỗi kêu, “Huỳnh... huỳnh... huỳnh ấy... đi... đi... đi... hành... hành... hành... hiệp... hiệp... hiệp rồi...”

“Ồ.” Không đợi nàng ta cả lăm xong, Tường Phong đã tiếp ngay câu nói chưa dứt, “Đại Hà đi hành hiệp trượng nghĩa chưa về sao?” Rồi lại nhìn Lôi Tiểu Thư đang kinh ngạc bên cạnh, tốt bụng giải thích, “Tiểu Bạch căng thẳng thì sẽ bị cả lăm, từ từ người sẽ quen thôi.”

Lôi Tiểu Thư gật đầu, mặt Y Như Bạch càng đỏ hơn, cúi đầu ngượng ngùng nhìn vạt áo, bộ dạng xấu hổ thật giống một đóa hoa sen không chịu được gió lạnh.

Tường Phong vờn vai, ngáp một cái rõ to, “Ta đi tắm rửa thay y phục trước đây, một hồi mấy ngày rồi, hơi chết được.” Sau đó lại nói với Lôi Tiểu Thư, “Người cứ tự nhiên dạo chơi, không cần khách sáo, cứ coi như ở nhà mình vậy.”

Trẻ ngoan Lôi Tiểu Thư, một trong 10 thanh niên ưu tú của Lục Phiến Môn đương nhiên không thể coi xư lạ như cổ hương giống Tường Phong, vậy nên hắn chỉ ngoan ngoãn ngồi ở đại sảnh, im lặng đối mặt với Y Như Bạch. So với đại sảnh của Mộ Dung sơn trang thì nhà của Y Như Bạch ấm áp và tình xảo hơn, không bài trí phú lệ đường hoàng, nhưng mỗi đồ vật đều được bày đúng chỗ, từ chiếc bình hoa Dương chi trên bàn cho đến bức rèm thủy tinh trên cửa, tất cả đều thể hiện dụng tâm tinh tế của nữ chủ nhân.

Mưa đêm Giang Nam rả rích, chuông gió treo dưới hiên nhà cũng theo gió đung đưa phát ra âm thanh vui tai. Y Như Bạch đang bất an vờn vờ vạt áo bỗng đứng dậy bước ra cửa, trên mặt không giấu nổi niềm vui. Lôi Tiểu Thư cũng bỗng nhiên đứng dậy, theo con mưa, một nam nhân cao to uy mãnh bước vào, phía sau là tiểu nữ nhân khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc Y Như Bạch.

Đại hiệp, quả nhiên là đại hiệp!

Đây là cảm giác của Lôi Tiểu Thư khi lần đầu nhìn thấy Ngũ Hoa. Một thân y phục vải thô màu nâu đơn giản quê mùa, khuôn mặt vuông vức toát lên chính khí, đôi mắt uy vũ có thần, hình tượng vô lâm là cái gì, điển phạm thành công của đại hiệp là cái gì, nam nhân trước mắt chính là đáp án hoàn mỹ nhất. Từ đầu đến chân, từ cách ăn mặc đến khí chất, tất cả đều cho thấy một sự thật đáng thét: Hắn, chính là đại đại hiệp trong truyền thuyết!

Nếu Lôi Tiểu Thư là Peter Pan trong các đại hiệp thì Ngũ Hoa tuyệt đối là Iron Man. Khi Peter Pan gặp Iron Man, ngoài kích động thì cũng chỉ có kích động (Lôi Tiểu Thư bằng hữu hình như đặc biệt dễ bị kích động nhì). Khi lưỡng hiệp đang nhìn nhau thì Tường Phong đã thay y phục, đầu tóc còn nhỏ nước bước ra, nhìn thấy Ngũ Hoa lập tức cười tươi chào hỏi: “Hi, Đại Hà, cuối cùng huỳnh cũng về rồi!” Nói xong liền chỉ hân giới thiệu cho Lôi Tiểu Thư, “Nè, đây là Đại Hà của Tiểu Bạch, thật Ngũ hoa, à, không, là Ngũ Hoa. Đại Hà, đây là Lôi Tiểu Thư bộ khoái của Phục Phiến Môn.”

Ngũ Hoa ôm quyền đáp lễ, sau đó liếc nhìn Tường Phong, “Sao rồi, cô vẫn còn sống sao? Chẳng phải có tin đồn là cô xảy ra chuyện ở Mộ Dung sơn trang rồi sao? Hại Như Bạch đau lòng khóc nức nở ngày trời, quả nhiên là di họa ngàn năm mà.”

“Đại Hà, huỳnh nói vậy thật khiến người ta buồn lòng quá đi, ta không dễ dàng gì mới thoát ra được, việc đầu tiên nghĩ tới là đến đây nhờ vả các người đó.” Tường Phong nghe xong liền bắt mẫn gào lên rồi đến ngồi bên bàn, rót một ly Bích loa xuân uống ừng ực, sau đó nhìn khuôn mặt không vui của Ngũ Hoa mà than thở, “Nhớ lúc xưa huỳnh được ta và Tiểu Bạch cứu về, tên của huỳnh cũng do ta đặt mà, sao nhanh vậy đã độc mồm độc miệng với ân nhân cứu mạng rồi, đây không phải là chuyện mà Đại Hà huỳnh nên làm đâu.”

“Haha...” Ngũ Hoa phì cười, “Cô còn không biết ngược mà nói ra nữa, cô đặt cho ta cái tên gì đây hả, uống cho cô là thủ khôi của Sử bút tiên sinh, thật nghi ngờ là lúc xưa cô thăng cấp bằng cách đi cừa sau.”

“Việc này có thể trách ta sao?” Khuôn mặt tròn tròn của Tường Phong nghiêng sang một bên, vẻ mặt không tán đồng, “Ai bảo lúc cứu huỳnh thì ta và Tiểu Bạch đang ăn lẩu chứ, vừa hay là cô ấy cũng đang gấp một miếng thịt Ngũ hoa, vậy nên lấy đó làm tên cho huỳnh luôn. Mà Tiểu Bạch cũng thích nhất là ăn thịt Ngũ hoa, huỳnh cũng đâu có thiệt thời.”

Ngũ Hoa nhìn thực nữ Y Như Bạch thích ăn thịt Ngũ hoa đang im lặng đứng một bên vờn vờ tà áo, khuôn mặt đen sì của hắn đỏ lên một cách đáng ngờ, rồi hắn cũng không lên tiếng nữa.

Lôi Tiểu Thư mắt tròn mắt dẹt nhìn hai người đầu khẩu, một đại hiệp siêu cấp hóa thân của chính nghĩa, một Tường Phụng tiên sinh nổi danh giang hồ không ngờ sau lưng lại trẻ con như vậy. Y Như Bạch thận trọng tiến lại gần, nhẹ giọng nói: “Huỳnh... huỳnh... đừng... đừng... để... để tâm họ... họ... chính... chính... là... là... vậy... vậy... đó...”

Lôi Tiểu Thư nhìn hai người giống như con gà chọi kia rồi gật đầu, thuận miệng tiếp lời: “Ta biết rồi, từ từ sẽ quen thôi.”

Một đêm ngủ ngon, mặt trời lên ba con sào. Tường Phong bằng hữu vì ngủ ngon quá nên bỏ mất bữa trưa đang vui vẻ ăn bữa phụ do Y Như Bạch làm riêng cho nàng, tùy tiện kéo khăn tay bằng Tuyết sa đáng giá ngàn vàng của Y Như Bạch lau miệng, sau đó nốc một ngụm lớn trà Phổ nhĩ như trâu uống nước, đang định mở miệng thì Y Như Bạch ngồi một bên hiểu ý đưa ra một xấp ngân phiếu, xem xem, tình hữu nghị cách mạng thâm hậu là gì, hảo hữu tri kỷ nhiều năm là gì, Tường Phong lập tức sáng mắt nhìn xấp ngân phiếu cười không khép miệng, lập tức nhảy qua chỗ Y Như Bạch...

Lúc này Lôi Tiểu Thư và Ngũ Hoa cũng vừa trao đổi võ nghệ xong lần lượt đi vào, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc này. Không thể không thừa nhận, khí chất quả nhiên là thứ trời sinh, cùng mặc y phục trắng, nhưng Y Như Bạch thì phong tư trác việt, băng cơ ngọc cốt, ai thấy cũng yêu, còn Tường Phong mặc thì hoàn toàn là chuyện khác. Trên khuôn mặt bình thường như bao người luôn treo một nụ cười gian, hai bím tóc to đã được thay bằng chùm tóc đuôi ngựa nghiêng nghiêng sau đầu, đôi mắt vốn linh động giờ đang lấp lánh ánh vàng. Một tay nàng đang choàng qua bờ vai thon của Y Như Bạch, không biết thì thầm cái gì, Y Như Bạch cười nhẹ, sau đó xáu hồ đánh Tường Phong một cái. Cảnh này nhìn thế nào cũng thấy giống lưu manh đang ghẹo Hằng Nga tiên tử, chỉ thiếu chỉ tiết không cảm quát nói “Đại gia, cười một cái nào” thôi.

Ngũ Hoa bước lên phía trước một bước, lập tức kéo cừu non Y Như Bạch tránh xa sói xám Tường Phong đem giấu sau lưng mình, về mặt đề phòng nhìn Tường Phong, bất nhẫn hỏi: “Cô đã lấy tiền rồi sao còn chưa đi?”

Tường Phong vừa giấu xấp ngân phiếu trong tay vào ngực, vừa đắc ý vẫy tay, “Đi ngay đây, Đại Hà, huynh thật chẳng có chút khoan dung nào, ta đang bị truy sát mà, làm gì mà vội vã đuổi ta đi như vậy.”

Y Như Bạch yêu điệu thò đầu ra từ sau lưng Ngũ Hoa, thò thè khiến người nghe thoải mái từ đầu đến chân, “Tiểu Phong, cô phải đi rồi sao, chuẩn bị đi về hướng nào vậy?”

“Hướng Bắc.” Tường Phong vừa đáp vừa gói ghém đồ đạc, “Phụng Mạch Mạch chỉ là tiên phong thôi, Li Thiên giáo chắc vẫn còn âm mưu khác, kakaka, muốn bày mưu với ta à, đầu có dễ vậy.”

“Nhưng nhưng... nhưng mà, họ... họ lấy được được... được tin vật... vật của cô.” Y Như Bạch lo lắng đến sắp khóc.

“Nói đến cái này ta nghĩ mãi mà không thông, lúc trước uống rượu ở chỗ cô thì thiếp mời và lệnh bài vẫn còn, ai ngờ sau đó tự nhiên biến mất.” Tường Phong nghĩ đến chuyện này thì cúi cái đầu nhỏ xuống, bộ dạng phiền não vô cùng, thật là tổn thương đến tự tôn, để người ta thần không biết quỷ không hay trộm mất tin vật bên mình, quá thất bại rồi, nói đến là thấy mất mặt.

“Có thể thấy được đám người đó thật không thể xem thường.” Ngũ Hoa vẫn luôn liếc xéo Tường Phong lúc này đột nhiên mở miệng, “Li Thiên giáo không dễ đối phó vậy đâu, hay là ta đi cùng các người một chuyến nhé.”

“Không cần không cần.” Tường Phong liên tục vẫy tay, ám muội nhìn Y Như Bạch quyền luyến không rời và Ngũ Hoa mặt lạnh tim nóng, “Tiểu Bạch không biết võ công, Đại Hà huynh cứ chăm sóc cô ấy cho tốt là được, ta không cản trở thế giới của hai người nữa, đi thôi.” Nói xong liền không ngoảnh đầu mà đi thẳng ra đại sảnh.

Dương liễu quyền luyến, đang lúc biệt ly, Lôi Tiểu Thư nhìn trời thờ dài, rồi lại nhìn nữ nhân làm từ nước là Y Như Bạch đang khóc bù lu bù loa ở trước cửa Phưởng vại, Ngũ Hoa thì đang cố gắng kéo đôi tay đang níu chặt lấy tay áo Tường Phong, Lôi Tiểu Thư lắc đầu, cảnh này có nhìn thế nào cũng giống như là Pháp Hải đang chia rẽ uyên ương, không bắt ngờ, không bắt ngờ, hần đã từ... từ... quen... rồi.

“Đứng rồi, Đại Hà.” Tường Phong cuối cùng cũng thoát được kiềm chế của Y Như Bạch, đi được vài bước thì nghĩ ra gì đó, quay đầu lại dặn dò Ngũ Hoa, “Khi huynh ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa, nếu nhìn thấy một công tử trẻ tuổi cũng khá đẹp trai, nhưng mắt mũi miệng đều hướng lên trời, hần có nghe ngóng hành tung của ta thì huynh cứ giả vờ thật thà cho hần biết ta đi về hướng Nam rồi, nhớ là hướng Nam đó nhé.”

Ngũ Hoa, sư thừa, thân thế không rõ. Bộc trực thẳng thắn, giỏi Thiết sa chương, con người trượng nghĩa, lòng dạ nhiệt tình, thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, là kẻ hào hiệp. Sống ở Giang thành, được Y Như Bạch yêu thích, anh hùng mỹ nhân, thân tiên quyền lữ, khiến thế nhân ngưỡng mộ. [Võ lâm chí, Du hiệp liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Cái gọi là đại hiệp đương nhiên là thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, trượng nghĩa thì sơ tài*, bởi vậy không có nền tảng kinh tế vững chắc thì không thể nào làm đại hiệp được. Sau lưng mỗi một đại hiệp đều có một nữ nhân không tầm thường: Một là nữ nhân liều mạng xài tiền, còn không thì là nữ nhân cam tâm tình nguyện kiếm tiền cho hần xài. Bởi vậy cổ nhân có nói, đại hiệp thì có nhiều, nhưng tiểu bạch** thì hiếm lắm. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

*Sơ tài: tán gia bại sản

**Tiểu bạch: người ngây thơ

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 13: Lời Đồn Giang Hồ

Lôi Tiểu Thư và Tường Phong lại cất bước ra đi, lúc bắt đầu thì hai người đi về hướng Bắc một đoạn, nhưng rất nhanh sau đó, Tường Phong lại đưa Lôi Tiểu Thư từ quan đạo rẽ sang một khu rừng ở hướng Tây, sau đó đi về hướng Tây.

Sau một hồi rẽ Đông rẽ Tây men theo khe suối trong khu rừng nhỏ, cuối cùng Lôi Tiểu Thư không nhịn được bèn hỏi: “Chẳng phải chúng ta đi về hướng Bắc sao? Tại sao bây giờ cứ đi về hướng Tây vậy?”

“Hehe, đây gọi là Binh bất yếm trá mà.” Tường Phong vẫy vẫy cành liễu trong tay, vừa tạt nước trong khe suối vừa giải thích, “Mộ Dung Huyền Y tự cho là thông minh hơn người, nếu người qua đường đều cho hắn biết là nhìn thấy chúng ta đi về hướng Nam, hắn nhất định sẽ cho rằng chúng ta bày nghi trận, bởi vậy đa phần hắn sẽ đi về hướng Bắc, ta cứ cho hắn đi chạm mặt với bọn Li Thiên giáo trước, chúng đi về hướng Tây dạo chơi trước rồi tính sau.”

Lôi Tiểu Thư hiểu ra, lập tức bước nhanh theo, nhưng có một câu hắn vẫn giữ trong lòng chưa dám nói, hắn đột nhiên phát hiện, thật ra Tường Phong cũng nham hiểm xảo trá lắm. Đi được một hồi, Tường Phong bỗng bật ra một câu, “Có một câu ta luôn muốn hỏi người, tại sao người lại tin ta không hại người vậy?”

Lôi Tiểu Thư ngẩn ra một hồi, “Chúng ta chẳng phải là huynh đệ tốt bằng hữu tốt sao, ta đương nhiên là tin con người cô rồi.”

Tường Phong nhủ thầm, “Nhưng tên Mộ Dung Huyền Y kia phân tích cũng có đạo lý lắm, ngay cả ta cũng cảm thấy ta nên hợp tác với Li Thiên giáo, người chịu tin ta như vậy cũng thật hiếm thấy.”

“Nhưng ta thấy cô không giống loại người đó, tuy cô có hơi tham lam lừa dối, hơi tham sống sợ chết, hơi thích giở trò vặt, nói chuyện cũng chẳng đầu vào đâu, hành sự khiến người ta không đoán được, nhưng ta vẫn cảm thấy cô không phải là người muốn đoạt quyền, cô cũng sẽ không tàn hại huynh trưởng, càng không giết người vô tội.” Lôi Tiểu Thư nghiêm túc biểu dương con người của Tường Phong đồng thời truyền đạt sự tin tưởng của mình.

Tường Phong nghe mà thấy khóe xanh bốc lên từng trận trên đầu, miệng không nhịn được mà co giật, khuôn mặt nhỏ nhắn thành chữ 囧, theo lý mà nói thì những lời này là khen mình, nhưng tại sao nghe lại thấy xấu hổ như vậy nhỉ. Nàng ho khan một tiếng, ngăn cản Lôi Tiểu Thư tiếp tục biểu dương, sau đó nghiêm túc nhìn hắn, “Tuy sự thật chứng minh người tin tưởng ta là chính xác, nhưng người đừng quên người là bộ khoái, không thể chỉ dựa vào nghĩa khí và trực giác để xét án được, phạm chuyện gì cũng cần chứng cứ, không được thiên vị, vậy mới có thể hợp tiêu chuẩn... a a a...” Đột nhiên Tường Phong chỉ tay xuống khe suối hưng phấn hét lớn, “Mau mau mau, bên đó có cá, vừa hay có thể thêm thức ăn.”

Lôi Tiểu Thư bước từ dưới nước lên xắn ống quần xuống, cõng bỏ bỏ đao trên lưng, lau chùi chỗ bị nước bắn vào trên vỏ đao. Hắn vừa bỏ đao xuống thì thấy Tường Phong vừa giữ con cá, vừa móc trong ngực ra một thanh trùy thủ màu đen chuẩn bị mổ cá một cách thành thực. Lôi Tiểu Thư nhận ra thanh trùy thủ này, trên đường đến Mộ Dung sơn trang, Tường Phong dùng nó để lột da thỏ, chặt cây, lúc đó vẫn chưa biết Tiểu Phụng cô nương thôn dã này chính là Tường Phụng tiên sinh, bây giờ nhìn thanh trùy thủ này...

Lôi Tiểu Thư đột nhiên nhảy dựng lên, dè dặt chỉ thanh trùy thủ, giọng điệu không chắc chắn: “Đây đây đây... không phải chính là...”

Tường Phong ngoảnh đầu nhìn hắn, vẫy vẫy thanh trùy thủ chẳng xem ra gì trong tay, bộ dạng ra vẻ đây là điều đương nhiên: “Du Long kiếm đó.”

Sét đánh giữa trời quang, Lôi Tiểu Thư như hóa thạch tại chỗ, liên tưởng đến thanh nhuyễn kiếm đen của Phụng Mạch Mạch, khí phái hào tráng, thế như du long, thập phần bá khí, oai phong凛冽. Còn thanh trùy thủ đen đúa trước mắt này chỉ dài hơn bình thường một chút, nếu là vũ khí thì cũng nhỏ gọn sắc bén lắm, nhưng so với thanh nhuyễn kiếm kia thì nhìn thế nào cũng thấy thanh trùy thủ này giống giả hơn. Nhưng càng quan trọng hơn là, “Cô cô cô... lại lại lại dùng Du Long kiếm mổ mổ mổ cá giết giết giết thỏ sao!!!”

“Đang yên đang lành người học Tiểu Bạch nói chuyện làm gì vậy.” Tường Phong vẻ mặt bức bối, tiếp tục chuyên tâm xử lý con cá trong tay, “Yên tâm đi, ta chưa từng dùng nó để giết người, không có mùi máu người đâu, những thứ người ăn đều là sơn trân dã vị chính gốc.”

Nhưng... mà... đây... không... phải... là... trọng... điểm

Lôi Tiểu Thư khóc không ra nước mắt, vẻ mặt không dám tin nhìn nàng, chỉ thiếu điều dùng loa hét lên, “Cô dùng Du Long kiếm xếp hạng thứ ba trong Bảng xếp hạng binh khí để giết thỏ mổ cá! Lẽ nào nó đối với cô chỉ có chút tác dụng này thôi sao?!!!!”

“Ai nói nó chỉ có chút tác dụng này!” Tường Phong đưa tay lau mồ hôi trên trán, buồn cười nhìn Lôi Tiểu Thư đang phẫn nộ, cải chính cho Du Long kiếm yêu quý, “Nó còn có thể chế củi, chặt đá, mở đường, hù dọa, gán nợ, làm que xiên, còn có thể chặt trúc làm bút hoặc làm sáo thổi, giải tỏa cô đơn buồn chán trên đường nữa, đúng là vật vô cùng cần thiết khi đi du lịch.” (Du Long kiếm kiêm vô số chức vụ như dao cắt rau chế củi kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ: Thấy chưa, tác dụng của ta lớn lắm đó.)

Quạ, quạ đâu rồi. Lôi Tiểu Thư phẫn nộ trừng mắt nhìn nữ nhân không biết quý bảo vật trước mặt mình mà lắm bầm, “Giang hồ đồn rằng Thợ rèn đệ nhất thiên hạ Họa Linh Lung có được một khối Huyền thiết thạch ngàn năm hiếm thấy, đặc biệt vì Tường Phụng tiên sinh rèn bảy bảy bốn mươi chín ngày mới ra được Du Long kiếm tuyệt thế vô song này...”

“Người nói tiểu tiên nữ à, thanh kiếm này đúng là của cô ấy rèn. Chắc chắn, tiểu tiên nữ quả là có mấy phần bản lĩnh, có thể hoàn toàn theo yêu cầu thiết kế của ta mà làm.” Tường Phong vô cùng đắc ý, không để tâm đến sắc mặt như trái cà tím của Lôi Tiểu Thư, “Rèn xong rồi thì đòi đặt tên, ta nói đặt là Ô Long trùy thủ được rồi, cô ấy nổi trận lôi đình, giận gần như người vậy đó, nói là nếu ta dám đặt tên này thì cô ấy sẽ lấy nó cắt cổ ngay, sau đó ta chỉ đành thuận theo ý cô ấy mà đặt là Du Long kiếm thôi.” Nói xong liền vỗ vỗ vào vai của Lôi Tiểu Thư đang bị đả kích, “Người cũng nói là lời đồn giang hồ mà, có những chuyện không nên coi là thật, hehe.”

Lôi Tiểu Thư ngốc ngếch nhìn Tường Phong cười gian trá như một con hồ ly, những lời đồn liên quan đến Tường Phụng tiên sinh bay qua bay lại trong

đầu, khiến người kinh sợ... thông minh nho nhã... tài mạo song toàn... võ công cao cường... bạch y tiên từ... lãng ba vi bộ... phiền nhược du long... tưởng vẫn chỉ phụng vân vân.

Linh hồn non nớt của Lôi Tiểu Thư bằng hữu đáng thương đơn thuần yếu đuối lần đầu chịu đả kích lớn như vậy, sau này khi hắn được ngự ban “Kim đao thần bảo”, được mời đến thuyết giảng về “Lịch sử phát triển của giang hồ” cho người mới của Lục Phiến Môn, câu đầu tiên hắn nói chính là “Cái gọi là lời đồn giang hồ, thật ra chính là thứ không đáng tin nhất...”

Nắng chiều chiếu rọi khiến con người ta lười nhác, nằm trên bãi cỏ bên khe suối, nghe tiếng nước chảy róc rách và tiếng chim hót, Tường Phong khẽ nhíu mắt, miệng ngâm nga một tiểu khúc, bộ dạng hưởng thụ tự đắc. Được một hồi, nàng mở mắt nhìn mây bay trên trời đến xuất thần, đột nhiên thông dong nói một câu, “Rảnh rồi quá hay là chúng ta thảo luận án tình đi.”

Lôi Tiểu Thư đang dựa vào một cây to lại ngẩn ra, Tường Phong chống tay cười hihi nhìn hắn, “Nếu ngươi đã tin tưởng ta như vậy thì ta cũng nên nhận đao trả lý, cung cấp cho ngươi một ít manh mối.”

Lôi Tiểu Thư vội đến ngồi xổm bên cạnh nàng, Tường Phong cũng ngồi dậy bắt đầu kể lại phát hiện của mình: “Lúc Phụng Mạch Mạch đó giả làm ta xuất hiện ta cũng thật kinh ngạc lắm, nhưng ta không vạch mặt ả tại chỗ, một là vì tín vật ở trên người ả, hai là ta cũng rất hiếu kỳ về lai lịch của ả. Sau đó mấy lần ta theo dõi ả nhưng đều bị mất dấu, ngươi biết tại sao không?”

Lôi Tiểu Thư ngờ ngác lắc đầu, kinh công của Tường Phong hắn đã từng thấy qua, nếu thật là nàng cố ý muốn theo dõi thì bình thường chắc sẽ không mất dấu.

Tường Phong thu lại nụ cười, “Đó là vì Mộ Dung son trang bố trí giống như mê cung vậy, không phải người trong trang thì sẽ không quen thuộc, rẽ Đông rẽ Tây một chút là lạc đường ngay. Nhưng mà ta phát hiện Phụng Mạch Mạch kia giống như là quen thuộc với bố cục trong son trang lắm, chỗ nào có đường mòn, chỗ nào có cơ quan cô ta đều nắm rõ như ở nhà mình vậy.”

“Hà?” Lôi Tiểu Thư nghĩ kỹ lại, phát hiện quả đúng như lời Tường Phong nói, không có người dẫn đường thì bản thân hắn cũng từng vòng vèo tới vòng lui trong Mộ Dung son trang, giọng hắn nghi hoặc, “Ý cô là...”

Tường Phong vô cùng khẳng định tiếp lời: “Không sai, ta dám khẳng định trăm phần trăm là Phụng Mạch Mạch nhất định... có... nội... ứng trong Mộ Dung son trang!”

Lôi Tiểu Thư nhíu đôi mày rậm nghe Tường Phong nói tiếp. “Hơn nữa tên nội ứng kia chắc địa vị cũng không thấp, hắn đem bố cục trong son trang cho Phụng Mạch Mạch biết từng chi tiết, sau đó Phụng Mạch Mạch mấy lần mất tích một cách kỳ lạ trong son trang, xem ra là trốn ở chỗ tên nội ứng kia, bởi vậy các người mới không lục soát ra được ả.”

“Tên... tên nội ứng kia có thể là ai chứ?” Lôi Tiểu Thư hít một hơi, bắt đầu suy nghĩ.

“Trước mắt người chết là Mộ Dung Thái Y, bởi vậy cha cô ấy Mộ Dung Trầm và đệ đệ ruột Mộ Dung Cẩm Y cơ bản có thể giải trừ nghi ngờ, những người còn lại đều có hiềm nghi.” Đôi mày cong của Tường Phong nhíu thành hình chữ bát (八), “Lúc đầu Phụng Mạch Mạch giả làm ta rồi giả chết, ta vốn tưởng mục tiêu của hung thủ chính là ta nhưng lại ngộ sát Tường Phụng giả. Sau đó phát hiện người chết thật ra là Mộ Dung Thái Y, ta lại tưởng Mộ Dung son trang tìm người giả làm ta, cố ý làm ra vẻ huyền hoặc để giả họa cho Tường Phụng tiên sinh, bởi vậy ta nghi ngờ Mộ Dung gia muốn đối phó với ta, thậm chí là Sứ bút thế gia. Nhưng bây giờ Phụng Mạch Mạch lại giả họa cho ta, sự tình cũng ngày càng phức tạp rồi! Nếu Li Thiên giáo muốn đối phó với ta thì ta lại không có thù oán với chúng, nếu Li Thiên giáo chỉ là muốn đối phó với Mộ Dung son trang thì tại sao cứ nhất định phải lôi ta vào?”

Tường Phong nói một hơi dài rồi nhìn Lôi Tiểu Thư đang không hiểu, “Tóm lại ta vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là đang hát vở kịch nào? Còn nữa, tiền nhiệm Li Thiên giáo chủ 20 năm trước đã chết trong tay Mộ Dung lão thái quân rồi, Phụng Mạch Mạch là Phụng trong Thất sát của Li Thiên giáo hiện tại, tính tình cô ta kiêu ngạo lạnh lùng, không tùy tiện nghe lệnh kẻ khác đâu, người có thể khiến cô ta, còn Thất sát kia cúi đầu nghe lệnh chỉ e không có mấy ai, nhưng gần đây Sứ bút thế gia lại không nghe nói có tin Li Thiên giáo tuyển chọn Giáo chủ mới, kẻ đầu lĩnh đứng sau là ai đây chứ?”

Lôi Tiểu Thư gật đầu liên tiếp, “Nhưng có một điểm rất rõ, Li Thiên giáo và Mộ Dung son trang kết oán rất sâu, chúng nhất định vẫn còn đối phó với Mộ Dung gia nữa.”

Tường Phong khều mũi, rồi lại sờ miệng, “Đương nhiên rồi, Mộ Dung Thái Y chỉ là mở đầu, Phụng Mạch Mạch bây giờ đã đi hội họp với những kẻ khác, bước tiếp theo không chừng là khôi phục lại thế lực đó.”

“Vậy mà cô vẫn dấn dặt để Phi Tuyết công tử chạm mặt giao thủ với bọn Phụng Mạch Mạch...” Lôi Tiểu Thư nhỏ giọng lầm bầm.

“Haha, yên tâm đi, con không tước kia sẽ không có chuyện gì đâu, có thể tề danh với con hồ ly nhà ta thì làm gì chết dễ vậy được.” Tường Phong đứng dậy phui phui bùn đất bám trên y phục màu xám (Mặc màu trắng nhưng từ lâu đã thành màu xám, quả là bại gia nữ), phun ngọn cỏ xanh trong miệng ra, “Hơn nữa nếu Mộ Dung Huyền Y là nội ứng thì hẳn càng không thể chết.” Nói xong liền vẫy tay, “Đi thôi, chúng ta tiếp tục lên đường.”

“Cái gì?” Lôi Tiểu Thư cầm lấy đại đao đang dựa vào gốc cây, bước nhanh về phía trước, “Cô hoài nghi Phi Tuyết công tử là nội ứng sao?”

Tường Phong dừng bước, quay người thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn hắn, “Ngoài ngươi ra ta không tin bất kỳ ai trong Mộ Dung son trang, bao gồm sư phụ ngươi Bào Đại An.”

Du Long kiếm, thần binh xếp hạng thứ ba, bội kiếm của Tường Phụng tiên sinh. Đồn rằng Du Long kiếm dài ba thước sáu tấc, được rèn từ Huyền thiết ngàn năm, thợ rèn đệ nhất thiên hạ Họa Linh Lung tốn hết bảy bảy bốn mươi chín ngày rèn thành, ngày kiếm thành có ô long bay trên không nên lấy tên

là “Du Long”. Chém sắt như chém bùn, sáng như sương xanh, dùng lực uốn cong thả ra lại có thể thẳng như dây cung. Lại có lời đồn rằng kiếm dài một thước, nặng chưa tới một cân, có thể uốn cong tùy ý, trong kiếm có huyền cơ, thật ra là chính Uyển ương song kiếm, nhẹ nhàng vô hình. “Danh kiếm mình” viết: Giấu kĩ nhưng gọn gàng, lấy ra rất nhanh, là một lợi khí. [Vô lâm chí, Thần binh chí] (Giang hồ chính truyện)

Về mặt kĩ thuật mà nói, đàn cổ cầm và đàn bongo gần căn bản không có gì khác biệt, giống như kiếm giết người và kiếm giết heo thật ra cũng tương tự nhau, xài quen là được. Bởi vậy, gập kiếm không cần sắc bén, có thể chém là được rồi, binh khí không cần quý giá, chỉ cần dùng tốt là được. [Sở tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỳ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Truyền Thuyết Thê Mỹ*

*Thê mỹ: Thê lương nhưng đẹp đẽ

“Ngoài người ra ta không tin bất kỳ ai trong Mộ Dung sơn trang, bao gồm sư phụ người Bào Đại An.”

Lôi Tiểu Thư ngẩn ra không biết nên nói gì, nên thật lòng cảm tạ sự tin tưởng của Tường Phong hay nên lên tiếng biện bạch cho sư phụ mình. Đột nhiên Tường Phong sắp lại gần, khuôn mặt tròn tròn chỉ cách trong gang tấc, “Người là nam nhân mà sao lại thoa phấn thơm vậy?”

“Hả?” Lôi Tiểu Thư gãi đầu khó hiểu, trông rất vô tội, “Ta đâu có thoa, sao ta có thể bỏ cái đồ thơm nức mũi đó lên người ta được chứ.”

Tường Phong đi quanh Lôi Tiểu Thư mấy vòng, lúc thì giật tay áo hất, lúc thì áp sát vào cổ hất, giống như một con chó ngửi Đông ngửi Tây, cuối cùng lấy bồ đào trên lưng hất xuống kiểm tra tỉ mỉ rồi đột nhiên biến sắc, “Không hay, trúng kẻ rồi!”

“Hừ, ta nói rồi mà, sao cái con không tước kia lại thả một mình người đi chứ, thì ra hất đã lên thoa Thập lý hương đặc chế của Mộ Dung gia lên vỏ đao của người từ lâu rồi, loại hương này bình thường không mùi không màu, chỉ có loại thúy điều nhà hất nuôi mới theo dấu được, nhưng gặp nước thì sẽ tỏa ra mùi thơm đặc trưng.” Nói xong Tường Phong sải chân đưa thanh đao cho Lôi Tiểu Thư, bất bình chu miệng, “Xem ra hất vốn không hề tha cho người, nếu không phải vừa rồi người bắt cá ươn thanh đao thì nói không chừng sẽ bị hất theo dõi đến chỗ chúng ta cần đến đó.”

Lôi Tiểu Thư xem xét bốn phía không một bóng người, rồi cũng vì sự sơ xuất của mình mà ảo não, lập tức kiến nghị, “Vậy làm sao đây? Hay là chúng ta mau chóng lên đường đi?”

“Không cần đâu.” Tường Phong trừng mắt nhìn con chim xanh nhỏ trông có vẻ bình thường giữa hai ngọn cây, “Lần này ta sơ ý. Mộ Dung Huyền Y nhất định đang ở gần đây, chúng ta cứ ở đây chờ hất chủ động hiện thân là được rồi.” Nói xong liền lấy một hòn đá bắn về phía con chim.

“Xoẹt” một tiếng, một hòn đá khác được bắn ra từ trong rừng, hai hòn đá chạm nhau, hòn đá của Tường Phong bị vỡ thành từng mảnh vụn. Theo đó là một tiếng hừ lạnh, Mộ Dung Huyền Y kiều ngạo chấp tay bước ra, đầu đội kim quán, y phục sang trọng, mày kiếm sắc nhọn, mắt như hàn tinh, lưng đeo trường kiếm, ngọc thụ lâm phong, chân không dính bụi, Vô lâm công tử phong độ ngời ngời. Hất miệt thị quét mắt qua Tường Phong rồi vòng tay với Lôi Tiểu Thư, “Lôi huynh đệ, địch ta chưa rõ, ta không thể không đề phòng, mong người đừng trách.”

Lôi Tiểu Thư vội khách sáo đáp lễ. Tường Phong cười xì một tiếng, ngoảnh đầu sang một bên. Mộ Dung Huyền Y cũng kiều ngạo cười lạnh, “Ta biết có người không tin ta, ta cũng không tin người ta. Nếu ta đề xuất việc đồng hành thì thiết nghĩ ai kia cũng không đồng ý đâu.”

Tường Phong nhún mày, hai tay vòng trước ngực, cười híp mắt gật đầu tán đồng, “Người cũng biết thân biết phận đó, vậy thì sao?”

“Vậy nên ta quyết định dùng một tin tức để đổi với người.” Mộ Dung Huyền Y thẳng thắn.

“Không hứng thú.” Tường Phong quay người đi, trong lòng thầm tính toán, với khinh công của mình thì muốn thoát khỏi Mộ Dung Huyền Y chắc cũng không khó lắm, nhưng Lôi Tiểu Thư thì hơi gay go, hay là vút hất lại vậy? Hình như có hơi không trọng nghĩa lắm.

Mộ Dung Huyền Y cũng không đuổi theo, chỉ đưa mắt nhìn Lôi Tiểu Thư, giọng điệu nhàn nhã, không nhanh không chậm, “Lôi huynh đệ, người có biết tại sao bây giờ ta mới đuổi kịp các người không? Có muốn biết tung tích của Y Như Bạch cô nương không?”

Tường Phong đang vênh tai nghe chột dưng bước. Lôi Tiểu Thư ngẩn ra, “Y cô nương không phải ở chung với Ngũ huynh đệ sao?”

Tường Phong quay đầu liếc nhìn Mộ Dung Huyền Y mĩa mai, “Mộ Dung thế gia đổi nghề bắt cóc từ lúc nào vậy? Ngũ Hoa đại hà ăn chay rồi sao?!”

Đứng dưới chân núi thiên Đô, trong không trung sấm chớp rền vang, sự bất mãn tích lũy của Mộ Dung Huyền Y đối với Tường Phong cuối cùng cũng bộc phát, hất rút kiếm, “Đây là chỗ người muốn đến à? Người đi điều tra manh mối hay du sơn ngoạn thủy?”

Tường Phong lúc này tâm trạng cực kỳ tốt phi thân lên ngựa, tung tăng lên núi, “Dù sao cũng đến rồi, luôn tiện dạo chơi đi, ta đâu có ép người theo đến đây.” Lôi Tiểu Thư nhìn sắc mặt đánh lại của Mộ Dung Huyền Y, ngoài đồng tình cũng chỉ có đồng tình, cuối cùng vẫn phải lặng lẽ đi theo.

Núi Thiên Đô thật ra không kém sông núi Giang Nam là mấy, núi không cao, cây cỏ tươi xanh, phồn hoa tựa gấm, nhỏ nhắn nhưng tinh tế, nhưng danh tiếng của núi Thiên Đô nằm ở cái tên “Thiên Đô song kỳ” của nó.

Mộ Dung Huyền Y vốc một ngụm nước núi mát lạnh rửa mặt, áp chế lửa giận trong lòng. Phụng Mạch Mạch không biết đi hướng nào, trong Sơn trang còn có nội ứng, đã chết hai người rồi, Ly Thiên giáo thì có thể xâm phạm bất cứ lúc nào, còn Tường Phong không biết đang giờ trò gì ở đây. Hắn ngẩng khuôn mặt anh tuấn lên đi vào trong đình nghỉ mát ở lưng núi, vừa hay nghe thấy Tường Phong đang khua môi múa mép kể cho Lôi Tiểu Thư nghe về “Thiên Đô song kỳ”.

“Thật ra núi Thiên Đô còn có tên là Cửu Thập Cửu dụng sơn, Tại sao lại có cái tên kỳ quái như vậy? Vậy thì phải kể đến một câu chuyện tình yêu thê mỹ. Chuyện kể rằng nhiều năm về trước, cũng ở triều đại này, có một thư sinh tài cao bác đậu và người yêu của hắn ân ái bên nhau, chẳng là gió thổi là cát, hai người hẹn nhau chờ hán đô đạt thì sẽ dùng kiệu tám người khiêng phong quang quang cưới nàng. Kết quả thì sao, tiểu thư đó cứ chờ rồi lại chờ, chờ rất lâu cũng không thấy thư sinh trở về, vậy là nàng trải qua trăm cay ngàn đắng, ngàn dặm tìm chồng, tìm đến Kinh thành mới biết Thư sinh kia năm xưa đã thi trượt trở về quê từ lâu, vậy là nàng lại đi tìm hắn tìm đến chỗ này. Người nói xem sau đó thế nào?”

Lôi Tiểu Thư ngờ ngác lắc đầu, nhưng qua những lần thất bại trước, lần này hắn có dự cảm câu chuyện tình yêu thê mỹ này không chừng cuối cùng sẽ hoa hoa lệ lệ biến thành một câu chuyện ma đáng sợ.

“Thì ra thư sinh kia năm đó bị kẻ gian hãm hại ám toán, sau khi thi trượt hắn buồn bã hồi hương, trên đường về đi ngang ngọn núi này, cảm nhận được sự đen tối của quan trường, hắn bụng đầy kinh luân nhưng không có đất dụng võ, bèn trút cảm phẫn lên bia đá ở đình nghỉ mát này, nè, chính là mấy chữ này đây.” Nói xong Tường Phong chỉ tay về mấy chữ rồng bay phượng múa trên bia đá trong đình. Lôi Tiểu Thư lại gần xem kỹ, chữ viết mạnh mẽ hữu lực, giống như nước chảy mây bay, xem ra không giống một thư sinh yếu đuối viết.

“Ngẩng đầu cười to bước ra cửa, chín mươi chín chỗ dùng đều là ta*.” Mộ Dung Huyền Y ngâm mấy câu thơ khắc trên bia đá rồi cảm thán, “Người này cũng có khí thế lắm”

*Sorry, mình dịch thơ rất tệ -_-

Tường Phong giương cằm tỏ vẻ tiếu tuôi, “Tiếc là tố chất tâm lý quá kém” Nói xong liền kéo Lôi Tiểu Thư đến bên bờ vực, “Sau khi viết xong mấy câu này thì bùm, thư sinh kiên liên quăng bút không hề do dự mà nhảy xuống vực sâu này.”

“Hả?” Lôi Tiểu Thư ngăn ra, “Vậy sau đó thì sao? Hắn chết như vậy à?”

“Đương nhiên rồi, tuy núi không cao, nhưng đó là thư sinh mà, có phải đại hiệp đâu, nhảy như vậy đương nhiên là chết rồi” Tường Phong giang tay bắt lực nói. “Sau đó có người khắc mấy câu thơ của hắn lên tấm bia này, tiểu thư đó tìm tới đây thấy di tích của thư sinh, ôm bia đá khóc ba ngày ba đêm, sau đó cũng bùm một tiếng nhảy xuống dưới luôn.”

“Cái gì?” Lôi Tiểu Thư la lên, “Cô ấy cũng chết luôn à?”

“Ừ.” Tường Phong chống nạnh gật đầu, ra vẻ nghiêm túc nói, “Đương nhiên là phải chết vì tình rồi, nếu không làm sao gọi là câu chuyện tình yêu thê mỹ?!” Nói xong liền vỗ tay đi lên núi như không có chuyện gì xảy ra, “Được rồi, chuyện kể xong rồi, tiếp tục lên đường thôi.” Quay người nhìn Lôi Tiểu Thư vẫn còn ngờ ngác đứng bên bờ vực phì cười, “Đi thôi, người có nhìn thế nào thì cũng không ai sống lại được đâu. Sau đó để tưởng niệm chuyện này, người ta đặt tên đình này là Thư Sinh đình, núi Thiên Đô cũng có tên là Cửu Thập Cửu Dụng sơn, đám tú tài thi trượt đều thích đến đây để chữ phát tiết cảm xúc, người xem vực núi bên kia đi, toàn là lời cảm thán của họ. Đây chính là một trong hai kỳ cảnh lớn của núi Thiên Đô.”

“Vậy cái còn lại là gì?” Lôi Tiểu Thư tự cảm thấy lại mắc lừa bèn thu ngay cảm xúc thương cảm, cũng phải mộng đi theo.

Tường Phong chỉ đỉnh núi xanh rì che miệng cười hehe, giống như một con mèo ăn vụng, “Tiên nữ! Tiểu tiên nữ xinh đẹp cao thâm khó lường!”

Cầm Yêu, một trong bốn sát thủ của Mẫu Đơn môn, tiếng đàn như ma như quỷ, đoạt hồn đoạt phách, khiến lòng người say đắm. Thích những thiếu niên mỹ mạo, trong đêm trăng tròn dùng tiếng đàn mê hoặc, móc tim ăn sống, triều đình treo giải thưởng ngàn vàng nhưng nhiều năm vẫn chưa bắt được. Đồn rằng Cầm Yêu thiếu thời từng gặp kẻ phụ bạc, sau khi trải qua tình biến bèn nhập Ma đạo, bình sinh ghét nhất là thư sinh tài tử. Tiếc thay, thật khiến người ta thương cảm. [Võ lâm chí, Sát thủ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Truyện thuyết là gì, chính là một câu chuyện vốn chỉ có một hai người kể, nhưng lại bị ba bốn người cải biên, sau đó lại có năm sáu người thêm thắt, rồi bảy tám người lưu truyền, cuối cùng trở thành cảm thán của trăm ngàn người, trong lòng mỗi người đều có một câu chuyện mà mình cho rằng đó là truyền thuyết, nhưng chân tướng của câu chuyện đó thật ra rất đơn giản. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Linh Lung Tiên Tử

Vòng qua ngọn đồi, trước mặt xuất hiện một Tử trúc lâm. Trong Tử trúc lâm không có tiếng đàn của bạch y thiếu niên, cũng không có kẻ địch hung ác mai phục đã lâu, nhưng lại có mấy con rắn bò tới bò lui đi dạo sau bữa ăn. Tường Phong vừa lấy gậy trúc múa may đuổi rắn, vừa lăm bằm trong miệng, “Muốn tìm tiểu tiên nữ thật phiền phức quá, ở xa như vậy thì không nói, từ sáng tới tối còn hô hào bảo vệ môi trường sinh thái gì đó, kết quả là rắn trong rừng trúc này ngày càng nhiều.”

Cuối cùng cũng đến được chỗ đất trống trong rừng trúc, Tường Phong vui vẻ hứng chí vút gậy trúc trong tay chạy vào giữa lên giọng gọi to: “Tiểu tiên nữ! Tiểu tiên nữ!”

Bốn phía tĩnh lặng như tờ, một lúc sau, “xào xạt” vài tiếng, mấy dải lụa trắng từ trên trời giáng xuống, quấn vào thân trúc bên cạnh ba người. Ba người ngẩng đầu lên nhìn dải lụa trắng, một thiếu nữ áo lam che mặt nhẹ nhàng đáp xuống ngọn tử trúc cao bảy tám trượng trước mặt, rồi duyên dáng yêu kiều nhẹ phát tay áo từ từ theo dải lụa trượt xuống dưới, tư thế uyển chuyển, phiêu diêu tựa tiên.

Trượt rồi lại trượt, bay rồi lại bay.”Xoẹt” một tiếng, giống như là tiếng vật gì bị cắt đứt. Lôi Tiểu Thư quay người ra phía sau, chỉ thấy Tường Phong vẻ mặt vô tội cầm Du Long kiếm ngăn ngửng, trên kiếm còn dính một đoạn lụa trắng rõ ràng là mới vừa bị cắt đứt. Lôi Tiểu Thư mất chữ O miệng chữ A, lập tức quay sang nhìn tiểu tiên nữ áo lam từ không trung té xuống.

Ngay lúc nhìn thấy thân ảnh màu lam rơi xuống, Mộ Dung Huyền Y sớm đã thi triển khinh công bay lên cứu người, giống như những trường đoạn anh hùng cứu mỹ nhân kinh điển, hần ôm eo thiếu nữ áo lam, bốn mắt thâm tình nhìn nhau, hai thân ảnh một lam một xanh cứ vậy mà ưu nhã xoay xoay trong không trung. Sau khi xoay xong vòng thứ hai mươi bốn (Không còn cách nào, vị trí tiểu tiên nữ xuất hiện quá cao nên vẫn chưa tiếp đất được), tiểu tiên nữ áo lam cuối cùng không nhịn được mà chớp chớp đôi mắt ướt ướt, nhẹ mở cánh môi đào cất giọng oanh vàng, “Công tử, chúng ta có thể đừng xoay nữa mà tiếp đất luôn được không?”

Sau khi tăng tốc để tiếp đất, Mộ Dung Huyền Y vừa buông tay thì tiểu tiên nữ bị xoay đến chóng mặt lập tức chạy vào một phía của Tử trúc lâm... không ngừng ới mưa. Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư bốn mắt nhìn nhau, đen mặt bối rối, chỉ có Tường Phong không hề đồng tình đang bò lăn ra đất ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tiểu tiên nữ yếu đuối cuối cùng cũng ới mưa xong, chậm rãi quay người lại, nhìn thấy kẻ đầu sỏ Tường Phong, thù cũ hận mới cùng dâng trào, không quan tâm đến phong độ tiên tử nữa, vừa giật khăn che mặt vừa nhanh như chớp phóng đến kẻ chỗ kẻ gây họa Tường Phong, chân đạp lên tảng đá lớn, tay nắm cổ áo nàng, “Con mụ điên nhà cô, sao lại làm đứt lụa trắng của ta, muốn hại chết ta à!”

Tường Phong đang cười hí hóp mắt cổ gắng thoát khỏi gọng kềm của nàng, lui lại mấy bước, rụt vai tỏ vẻ không để tâm, “Ai bảo cô lần nào cũng trượt từ trên đó xuống hết cả nửa canh giờ, ta thật là không chờ được nữa.”

“Hừ, người trong giang hồ đều gọi ta là Xảo thủ tiên tử, tiên tử đó có biết không hả? Tiên tử phải xuất hiện như vậy đó!” Tiểu tiên nữ bị chọc giận mặt đỏ lửa, phẫn nộ xia vào vai Tường Phong, “Còn nữa, cô lại đến làm gì? Lần trước ta đã nói rồi mà, đời này đừng hòng ta rên cho cô bất kỳ thanh quý kiếm nào nữa!”

Tường Phong bị xia ngăn ra lùi lại vài bước, bắt lực chi tay vào Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư đã bị triệt để lờ đi bên cạnh, “Khụ khụ, có người khác nữa đó, đừng quên cô là tiên tử, phải bảo thủ! Bảo thủ!”

Tiểu tiên nữ khựng lại, ngậy người theo ngón tay của Tường Phong nhìn sang Lôi Tiểu Thư trung hậu thật thà, rồi lại nhìn Mộ Dung Huyền Y tuấn lãng bên cạnh, má lập tức đỏ lên, kêu một tiếng rồi ôm mặt quay người chạy vào trong Tử trúc lâm, biến mất không thấy bóng dáng.

Trong không gian tĩnh lặng, một con gió nhẹ thổi qua cuốn bay lá trúc vừa rơi xuống đất. Tường Phong cười ha ha ngẩng mặt lên trời, “Thời tiết hôm nay tốt quá, không gió không mưa lại có nắng, thích hợp để du ngoạn.” Mộ Dung Huyền Y quét mắt nhìn bầu trời xanh gần như bị rừng trúc che mất, không nói một lời. Lôi Tiểu Thư thâm trầm trầm, bằng hữu của Tường Phong đúng là người nào người nấy cũng... kỳ quái, ừ, phải quen, phải quen.

Vòng qua Tử trúc lâm, bước lên con đường đá, cuối cùng ba người cũng tới được đích đến của chuyến đi lần này, “Linh Lung tiểu trúc”. Trúc xanh nhà nhỏ dây leo đá, cầu nhỏ nước trôi có bóng ai. Trên cầu trúc có bóng giai nhân áo xanh đang đứng, khăn che mặt đã được lấy xuống, mày như núi xa, mặt như trăng sáng, tóc xỏa xuống vai, dịu dàng thanh tú, nhẹ nhàng như gió, yểu điệu thướt tha, sáo dài xanh ngọc như đang khóc đang than, tiên âm bay bổng như mơ như ảo.

Khúc nhạc dứt, thiếu nữ áo xanh thu lại cây sáo, ưu nhã nhún người hành lễ, “Quý khách giá lâm, tiểu nữ tử Họa Linh Lung hữu lễ.” So với bộ dạng vừa rồi giật áo hét vào Tường Phong trong rừng tựa như là hai người khác nhau.

“Hi, tiểu tiên nữ, tốc độ trang điểm thay y phục lần này cũng nhanh đó nhì.” Tường Phong không hề để ý mà vẫn chào hỏi như bình thường.

Họa Linh Lung trừng nằng một cái rồi khẽ phát tay áo tiếp tục khom người hành lễ với Lôi Tiểu Thư và Mộ Dung Huyền Y, “Các vị từ xa đến đây, đi đường vất vả, chi bằng mời vào tiểu trúc nghỉ ngơi trước để Linh Lung tận tình gia chủ.”

Hai người hơi ngần ra rồi vội đáp lễ, Lôi Tiểu Thư và Mộ Dung Huyền Y không hổ danh thiếu hiệp quân tử, đều không nhắc đến chuyện vừa nãy trong rừng lấy một chữ, bước qua cầu trúc đi vào trong. Tường Phong che miệng cười thầm đi cuối cùng, lúc đi ngang qua Họa Linh Lung bị nàng ta giật lại.

Họa Linh Lung dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe được, giọng dừ uy hiếp nàng: “Cô không được giờ trò gì để ép lão nương phá công nữa, nếu không thì cô biết tay đó!”

“Biết rồi!” Tường Phong vẻ mặt gian xảo không ngừng cười thầm, “Cô đúng là giả tiên trong ngoài bất nhất.”

Com canh vừa được bung lên, Tường Phong đã đuổi Họa Linh Lung ra ngoài hút tinh hoa nhật nguyệt, nàng giải thích với Lô Tiểu Thư và Mộ Dung Huyền Y là “Tiểu tiên nữ bình thường chỉ ăn hoa, không thích bị những khối lửa phạm trần.” Nói xong Họa Linh Lung tròn to đôi mắt ươn ướt, môi đào khẽ động, trừng trừng nhìn Tường Phong đang chớp mắt cười xấu xa, rồi lại nhìn Mộ Dung Huyền Y anh tuấn tiêu sái, thầm niệm “Ta là thực nữ” một trăm lần, cuối cùng quyến luyến đứng dậy bước ra ngoài ăn cánh hoa hút linh khí.

Lô Tiểu Thư ngấu nghiến ăn com, cứ một lúc là ngẩng đầu nhìn Họa Linh Lung đang ở trong bụi hoa bên ngoài, vừa chậm rãi ngồi xổm dưới đất tách cánh hoa ra ăn, vừa uất ức nhìn vào trong nhà dò xét, trong lòng hẳn nghĩ, Vô lâm tiên tử quả nhiên là khác người, ăn hoa mà cũng no được sao.

Họa Linh Lung, Xảo thủ tiên tử rên Du Long kiếm cho Tường Phong. Đây là tin tức duy nhất Mộ Dung Huyền Y biết được, nhưng tại sao Tường Phong lại đặc biệt chạy đến tìm cô ấy vào lúc này, Họa Linh Lung có liên quan gì đến thâm án ở Mộ Dung sơn trang? Thân là công tử danh giá có giáo dục tốt, lúc này Mộ Dung Huyền Y không mạo muội đưa ra câu hỏi, chỉ đành âm thầm ăn nằm trong chén.

Ăn bữa tối mà ai cũng lòng đầy toan tính, chỉ có một mình Tường Phong vẫn nhàn nhã, mặc kệ Họa Linh Lung lừa giận bưng bưng và Mộ Dung Huyền Y ánh mắt nghi hoặc, không chút vui vẻ.

Đêm đến, mọi người đều ngủ say, một thân hình nhỏ nhắn lén lút bò vào nhà bếp. Mở tủ ra, không có, lật chén thức ăn, vẫn không có.

“Nè, đừng tìm nữa, thức ăn còn lại cũng hết luôn rồi.” Tường Phong cầm đèn lồng đứng dựa vào cửa bếp, vỗ vỗ cái bụng căng tròn, lười nhác lên tiếng.

Họa Linh Lung từ từ xoay người lại, trong mắt lóe lên ánh vàng (Là ánh vàng vì sắp đói xiu), nàng nhảy tới bóp cổ Tường Phong thấp giọng gào lên: “Lão nương liều với cô! Cô muốn ta đói chết sao!”

Tường Phong bình tĩnh lùi từ sau lưng ra một gói giấy dầu thơm nức mũi vẫn còn nóng. . .

Trăng tròn trên núi luôn sáng và đẹp hơn bình thường, không khí cũng thanh tân lạ thường, Họa Linh Lung ngồi trên vách đá vừa vội vã nhét hết miếng thịt không biết là mùi vị gì trong túi giấy vào miệng, vừa ngẩng đầu lên trông Tường Phong đang uống rượu cười thầm bên cạnh, “Hừ, cô từng tưởng. . . như vậy là ta sẽ tha thứ cho cô. . . A a a, bị ghen rồi.”

Tường Phong vội đưa túi rượu trong tay ra, vừa vội vã giúp nàng vỗ lưng thông khí. Họa Linh Lung không dễ gì mới nuốt xuống được lại giật lấy cổ áo Tường Phong, “Lần này cô lại giờ trò gì đây? Lần trước thanh kiếm quên của cô gãy vỡ và ta đủ lắm rồi, ta ta ta. . . thật là không biết kết giao bằng hữu mà.” Nói xong liền lấy tay áo lau mấy giọt nước vừa mới cổ nặn trong mắt ra.

Tường Phong rút vai xua tay, “Được rồi, có ai ở đây đâu, đừng giả vờ nữa. Cô cũng thật là, sao phải giả làm thực nữ trước mặt người khác cho bằng được làm gì, kẻ khó là cô chứ ai.”

“Hừ, cô biết cái gì chứ, tiên tử đều phải như vậy đó. Cô có thấy tiên tử nào mà ăn thô uống tục như cô không?” Họa Linh Lung bắt màn quẹt miệng, chỉ ngón tay mảnh khảnh vào Tường Phong, “A, ta biết rồi, cô ghen tị với dung mạo dịu dàng và khí chất ưu nhã của ta, nên có ý bày trò để ta xấu mặt trước Phi Tuyết công tử.”

“Xì, cô và Mộ Dung Huyền Y thật đúng là một đôi, kẻ nào kẻ nấy đều tự kỷ như vậy.” Tường Phong đẩy ngón tay nàng ta ra, thoải mái nằm xuống đất, đầu gối lên cánh tay ngấm trắng, kết quả cả ngày cũng không nghe Họa Linh Lung lên tiếng. Nàng quay đầu nhìn thấy Họa Linh Lung đang đỏ mặt bứt cổ. Tường Phong đột nhiên hiểu ra, cười cười chống tay nhìn nàng ta, “Cô. . . không phải là cô chăm con không tước đó rồi chứ?”

Họa Linh Lung khêu mũi giọng đầy uy hiếp, “Sao? Không được sao?” Tư thế như lại muốn xông tới bóp cổ Tường Phong.

“Được, sao lại không được chứ?” Tường Phong vội giơ tay đầu hàng, “Cô là tiên tử, hẳn là công tử, đúng là quạ đen một đôi, không tước trắng một đôi, trai tài gái sắc, giặc cướp gặp nhau.” Nói xong còn cố ý lắc đầu như tiếu nữ, “Haiz, cũng tại mấy cú xoay kia gây họa.”

Họa Linh Lung tâm trạng đang tốt không tính toán đến câu cuối cùng, tiếp tục cúi đầu chuyên tâm ăn thịt, “Đúng rồi, thịt cô lấy đâu ra mà ngon quá vậy?”

Tường Phong nhìn miếng thịt rắn chỉ còn vài mảnh nhỏ trong túi giấy, xoa xoa cái cổ cũng được coi là nhỏ nhắn của mình, thôi vậy, vẫn là không nên cho tiểu tiên nữ biết sự thật thì hơn. Nàng đảo mắt, nhìn sau lưng Họa Linh Lung rồi ôm miệng kêu lên, “Ủa, Mộ Dung Huyền Y, người. . . người đến lúc nào vậy?”

Họa Linh Lung ngẩn ra, miếng thịt đang ngậm trong miệng cũng “phịch” một tiếng rơi xuống, nàng vội vàng tay chân hốt hoảng vứt gói giấy vào trong đồng lửa phi tang chứng cứ, sau đó vừa đứng dậy vừa chỉnh trang y phục, quay đầu nhẹ nhàng hành lễ, “Phi Tuyết công tử, tiểu nữ từ. . .” Lời còn chưa dứt thì khựng lại tại chỗ, bốn phía vẫn là đêm đen, vốn chẳng có một bóng người, nàng dụi dụi mắt, vẫn không có.

Tường Phong đang bò lẩn lộn trên đất ôm bụng cười lớn. Họa Linh Lung từ từ quay lại, đôi mắt thu ba ươn ướt nổi lửa phừng phừng, thân ảnh yếu điệu nhào tới, “Cô. . . cô dám trêu chọc ta. . . ta ta. . . tối nay cô không xong với ta đâu!”

Họa Linh Lung, thợ rèn đệ nhất thiên hạ, được xưng tụng là “Xảo thủ tiên tử”. Đoan trang ưu nhã, dịu dàng đáng yêu, tinh lãng như hoa, động tác như liễu, thanh thuần thoát tục, thông minh khéo tay, lúc mười tám tuổi gặp Phi Tuyết công tử Mộ Dung Huyền Y, trai tài gái sắc, từ đó quyến luyến đến cuối đời. Tác giả của “Họa tử bình pháp”, “Truy phu tam thập lục kế”, phẩm là nữ nhi giang hồ giai nhân khuê các đều lấy đó làm tôn chỉ. [Vô lâm chí, Hiệp nữ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Cái gọi là Vô lâm tiên tử chính là nhà đầu ở trên núi, lúc xuất hiện thì phải bay, khăn che mặt dài đến eo, chớ có các thiếu hiệp đến lựa chọn, yêu kiều hơn người, lai lịch đều không tầm thường, nói chuyện ít hơn người thường, tư thế thoả sáo rất đẹp, có thể thấy làm tiên tử cũng phải có kĩ thuật. [Số tay

của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 16: Tuyệt Y Thần Bí

Họa tử viết: Nam truy nữ, cách một ngọn núi, ngăn cách đó chính là Brokeback Mountain*; nữ truy nam, cách một lớp sa, ngăn cách đó chính là Hàm cá mập*. Bởi vậy, một khi phát hiện cô phiêu có tiềm năng thì phải lập tức đầu tư số lượng lớn, nắm chặt trong lòng bàn tay, đừng cảm tử chiến, tuyệt không nương tay.

*Tên hai bộ phim

Họa tử lại viết: Bí kíp truy phụ kế thứ nhất, lúc gần lúc xa, thả con tép bắt con tôm.

Bởi vậy sáng sớm hôm sau, lúc Tường Phong mang đôi mắt gấu mèo đề xuất việc đưa Lôi Tiểu Thư và Mộ Dung Huyền Y tham quan kho binh khí của Họa Linh Lung, nàng ta không hề do dự mà đồng ý ngay. Làm thế nào để thể hiện một cách linh hoạt sự thông minh khéo tay của mình cũng là một môn học, trực tiếp làm thức ăn hay đánh đàn về tranh là hạ sách, chỉ có vô tình biểu lộ ưu thế, không hạ mình không kiêu ngạo, lúc gần lúc xa mới là thượng thừa sách. Bởi vậy, Họa Linh Lung đối với việc Tường Phong vứt hòn đá lót đường này vô cùng vừa ý, lòng thầm vui mừng nhưng trên mặt lại không hề biểu hiện, chỉ mỉm cười dẫn đường phía trước.

Thợ rèn đệ nhất Họa Linh Lung đích thực không phải chỉ có hư danh, các loại binh khí đao kiếm sáng chói khiến Lôi Tiểu Thư nhìn hoa cả mắt, không kịp ứng phó, ngay cả Mộ Dung Huyền Y mắt đề trên đầu cũng ngưỡng mộ kinh ngạc, liên tiếp tán dương “Vật nào cũng tinh xảo hơn người, không hổ là Linh Lung tiên tử.”

Họa Linh Lung được khen khê nhún mình khiêm tốn cười nhạt, khóe mắt lóe sáng quét qua nhìn Tường Phong đang lục lọi đồ đạc trong góc, bất giác tim co lại. Âm thầm tiến lại gần kéo tay áo Tường Phong bất mãn nhỏ giọng hỏi: “Mụ điên này, cô lại đang giờ trò gì vậy?”

Tường Phong vô tội chớp mắt, cảm lấy một khối đá huyền thiết thấp giọng, “Ta đang tìm cái này, sao chỉ còn có một chút này vậy, có phải cô...”

Còn chưa dứt câu thì bộ dạng lén lút lút gây sự chú ý của hai người đã thu hút Lôi Tiểu Thư, “Tiểu Phụng, Linh Lung cô nương, hai người đang làm gì vậy?” Nói xong liền cầm lấy miếng huyền thiết đen trong tay Tường Phong, vô cùng kinh ngạc, “Cái này... Cái này là huyền thiết ngàn năm đây sao? Dùng để rèn Du Long kiếm phải không?”

Thấy bị phát hiện, Tường Phong cũng không che giấu nữa mà gật đầu luôn, cười híp mắt nhìn Họa Linh Lung, giọng điệu đầy thâm ý, “Không sai, đây là huyền thiết ngàn năm, huyền thiết độc nhất vô nhị trong thiên hạ!”

“Hả?” Mộ Dung Huyền Y cũng bước đến nhìn miếng quặng màu đen, đột nhiên trong đầu lóe lên, hần nhìn Tường Phong, “Du Long kiếm của cô chưa bị đánh cắp đó chứ?” Tường Phong gật đầu, hần lại ngập ngừng, “Vây... vậy thanh Du Long kiếm giả trong tay Phụng Mạch Mạch là...”

“Ha ha, đó cũng không thể coi là giả, ta đã tra xét thanh nhuyễn kiếm đen của Phụng Mạch Mạch rồi, nó cũng dùng miếng huyền thiết này rèn thành đó.” Nói xong Tường Phong nghiêng đầu nhìn Họa Linh Lung, nụ cười trên mặt càng đầy thâm ý hơn.

Trong Linh Lung tiểu trúc. Họa Linh Lung đứng ngồi không yên cảm thấy mình không nhìn được sắp phát điên rồi, ý trung nhân Mộ Dung Huyền Y về mặt nghiêm túc nhìn mình im lặng, Lôi Tiểu Thư thật thà cũng vô cùng hồ nghi, còn Tường Phong ở bên cạnh xem nào nhiệt lại cười xấu xa đồ thêm dầu vào lửa, “Tiểu tiên nữ, cô với Phụng Mạch Mạch cấu kết thế nào, còn còn giúp cô ta rèn Du Long kiếm giả nữa, thành thật khai hết mười mười ra đi.”

“Nha đầu cô %#!” Họa Linh Lung nuốt nửa câu sau vào cổ họng, cuối cùng vẫn nhìn được mà không phá công, may quá may quá, suýt chút nữa thì mắng “nói vớ vẩn*” rồi, phải bảo thủ bảo thủ. Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Huyền Y, đôi mắt đẹp chớp chớp, giọng nhẹ nhàng mềm mại, uyển chuyển ni non, “Phi Tuyệt công tử, công tử cũng cho rằng tiểu nữ từ cấu kết với Ma giáo sao?” Nói xong liền lấy tay áo lau mấy giọt nước mắt vừa nặn ra, “Tiểu nữ từ tuy xuất thân hàn vi nhưng cũng biết phân biệt chính tà thị phi, không tham danh lợi, không màng hư vinh.” Họa Linh Lung ngừng một chút, mặc kệ Tường Phong ở bên kia cúi đầu vai giật giật không ngừng, thăm cảnh giới bản thân, Linh Lung à, phải nhìn, một lúc nữa không có ai rồi mới tính sổ với nha đầu chết tiệt Tường Phong.

*Nguyên văn là “Đánh rắm”, cũng có nghĩa là Nói vớ vẩn.

“Năm đó khi ta tìm được huyền thiết ngàn năm, Tường Phong đã đến đeo bám muốn ta rèn kiếm cho cô ấy, ta mất hơn cả tháng, phí bao tâm tư mới rèn được thanh Du Long danh kiếm này, sau đó bệnh nặng một trận.” Trong lòng Họa Linh Lung thầm nói, bị nha đầu chết tiệt kia chê tới chê lui yêu cầu đủ thứ mới tức giận sinh bệnh thì có.

“Du Long kiếm hao tổn tâm huyết cả đời ta, nghĩ là sau này không thể rèn ra được binh khí hoàn mỹ hơn, vậy nên tiểu nữ từ đã tuyên bố là từ nay về sau không rèn kiếm nữa.” (Thật ra ta bị thanh kiếm quên đó dày vò đến mức nghe thấy hai chữ “Rèn kiếm” thôi là đã muốn ói rồi.)

“Nhưng ba tháng trước có một nam một nữ lên núi cầu kiếm, chọn mấy thanh đều không vừa ý, còn nói lời ngông cuồng. Nói ra thì tiểu nữ tử cũng là nhất thời không nhìn được, năm đó sau khi Tường Phong đi, ta thấy mảnh huyền thiết còn thừa lại kia vứt đi thì tiếc quá, nên đã tùy ý rèn một thanh nhuyễn kiếm đen đơn giản, vậy là hôm đó ta đem thanh kiếm đó ra.” (Ha ha, đơn giản thì đơn giản chứ chém người thì không thành vấn đề.)

“Đôi nam nữ đó vừa nhìn đã khen ngợi không ngớt, nói là bằng lòng mua giá cao, tiểu nữ tử nào phải kẻ tham tiền, đương nhiên là không đồng ý, ai ngờ họ lại đoạt kiếm rồi đi mất.” (Thật ra chủ yếu là ngân phiếu của họ quá hấp dẫn, tiền tử cũng phải ăn cơm mua phần son mà, hơi thay đổi quá trình một chút chắc không thành vấn đề đâu nhỉ.)

“Nhưng ta không ngờ là họ lại đem kiếm đi gây nhiều chuyện như vậy. Haiz, tiểu nữ tử nói mà không giữ lời là hành vi không thành thật, kiếm từ chỗ ta mà ra, trợ Trụ làm ác là hành vi bất nghĩa. Liên lụy người nhà công tử chết thảm là ta có lỗi với công tử.” Nói xong Họa Linh Lung cúi đầu che mặt khóc, nhìn có vẻ rất đau lòng.

Sắc mặt Mộ Dung Huyền Y cũng từ từ dịu lại, thấy Họa Linh Lung bên cạnh khóc lóc nhất thời cũng không biết làm thế nào. Hắn nhìn sang Lôi Tiểu Thu và Tường Phong cầu cứu, kết quả là một người thì ngơ ngác ngẩng mặt lên trời, người còn lại thì cúi đầu còn thấp hơn Họa Linh Lung, vai run rẩy dữ dội hơn nàng. Xem bộ không trông mong gì được, cuối cùng Mộ Dung Huyền Y thở dài, lấy một cái khăn tay trắng tinh ra, “Linh... Linh Lung cô nương, chuyện này không thể trách cô, cô không cần tự trách.”

Họa Linh Lung ngẩng khuôn mặt thanh tú khóc sưng lên, nhận lấy khăn tay rồi “ò” một tiếng nhào vào lòng Mộ Dung Huyền Y khóc càng lớn tiếng hơn. Mộ Dung Huyền Y tay chân bối rối, khuôn mặt anh tuấn đỏ lên như tôm luộc, lại không dám đẩy giai nhân yếu đuối này ra, chỉ đành mặc nàng ta ôm mình khóc lớn.

Họa Linh Lung vừa khóc vừa nhìn qua vai Mộ Dung Huyền Y, tay trái Tường Phong đang chống khuỷu tay phải, tay phải bịt mũi bịt miệng, mắt không che được ý cười, tay trái giấu trong áo thâm giương ngón cái khen bản thân. Họa Linh Lung thu lại ánh mắt, miệng cong lên ý cười, càng khóc run rẩy thể thảm hơn.

Họa tử viết: Nếu lúc chúng ta ôm một nam nhân khóc mà hắn không đẩy ra thì tức là hắn ít nhất có quan tâm đến mình, lúc này càng phải nhân lúc lửa nóng mà rèn, bám chặt lấy hắn như tơ nhện, triền triền miên miên mới có thể bầu bạn mãi đến chân trời mà.

Họa tử lại viết: Bí kíp truy phu kế tứ hai, thể hiện sự yếu đuối đúng lúc, lấy nhu khắc cương.

“Được rồi!” Tường Phong cười đủ rồi bèn thức tỉnh lương tâm, đến kéo Họa Linh Lung ra, giải cứu cho Mộ Dung Huyền Y bị nấu đến sắp nhừ. Nàng chìa tay ra với Họa Linh Lung đang trừng mắt nhìn mình, “Lấy ra đi.”

“Cái gì?” Tiếng khóc của Họa Linh Lung chợt dừng, vừa chùi mắt vừa thuận miệng hỏi.

“He he, ngân phiếu đôi nam nữ đó để lại đó.” Đôi mắt nhỏ của Tường Phong híp lại, trong mắt lộ ra tia uy hiếp Họa Linh Lung đang có tật giật mình, “Đừng nói là cô không có nhé, có người thích đoạt kiếm còn để lại ngân phiếu nữa, đúng không? Mau đưa ra cho bọn ta xem thử, không chừng sẽ có manh mối đó.”

Họa Linh Lung bất mãn đi vào trong lấy ra một tấm ngân phiếu, Tường Phong bước lên trước giật lấy xem sơ qua, liếc Mộ Dung Huyền Y một cái rồi lập tức cất vào trong ngực.

Mộ Dung Huyền Y can lại, “Đưa cho ta.”

Tường Phong đẩy tay hắn ra, chậm rãi đi đến bên ghé trúc ngồi xuống, “Muốn xem cũng được, nhưng phải dùng một tin tức để đổi.”

Mộ Dung Huyền Y nhú mày, giọng điệu bức bối, “Ngươi muốn biết điều gì?”

“Mộ Dung Tuyết Y là ai?” Tường Phong như cười như không, thần thần nhanh chóng.

Mộ Dung Huyền Y ngẩn ra, mày nhú chặt hơn, “Làm sao ngươi biết Mộ Dung gia còn có Tuyết Y? Ai cho ngươi biết?”

“Việc này ngươi không cần lo, ngươi chỉ cần trả lời ta Mộ Dung Tuyết Y là thần thánh phương nào.” Tường Phong nhìn Mộ Dung Huyền Y vẻ mặt bất thiện, đầu ngoe ngậy, ngón tay chỉ vào mặt hắn lắc lắc, “Ngươi đừng vọng tưởng là sẽ dùng vũ lực cưỡng đoạt, ta có bị đánh chết cũng không giao ngân phiếu ra đâu.”

Mộ Dung Huyền Y vòng tay trước ngực, khi mũi một tiếng, “Hừ. Mộ Dung Huyền Y ta cũng không thích bị người ta uy hiếp, lẽ nào không có ngân phiếu thì ta không tra ra sao?!”

Nữ nhân chưa xuất giá Họa Linh Lung cẩn thận lại gần, nhẹ giọng khuyên can hắn, “Thật ra tấm ngân phiếu đó cũng không có gì đặc biệt đâu.” (Có điều con số tương đối lớn thôi, trong lòng đang chảy máu – ینگ, tròn một ngàn lượng đó, Phong nhà đầu đáng chết.)

Mộ Dung Huyền Y không thoải mái dịch nhẹ ra một bước, không dám nhìn vào mắt Họa Linh Lung, khẽ ho một tiếng, “Linh Lung... cô nương, cô còn nhớ tướng mạo đôi nam nữ đó không?”

Họa Linh Lung nghĩ kỹ một hồi rồi chậm chậm lắc đầu, “Họ đều đều đội nón phủ khăn, nói chuyện cũng cúi đầu, hình như cố ý không muốn để người khác phát hiện.” Nàng lại nhú mày nghĩ một hồi, “Ồ, đúng rồi, nữ nhân kia vẫn luôn không lên tiếng, nàng ta dùng tay trái viết lời muốn nói lên giấy đưa cho nam nhân kia, rồi nam nhân kia mới nói lại với ta, xem ra nam nhân kia hình như nghe lệnh của nữ nhân.”

“Nói như vậy cơ bản là không có bao nhiêu manh mối hết, không dễ điều tra đâu.” Lôi Tiểu Thư im lặng hồi lâu cuối cùng cũng mở miệng.

Tường Phong trầm ngâm trong thoáng chốc rồi lắc đầu phủ định, “Vây thì chưa chắc, ít ra chúng ta biết nếu nữ nhân đó là Phụng Mạch Mạch thì nam nhân đi với ả chắc chắn là nội ứng trong Mộ Dung sơn trang.”

“Ha, sao cô khẳng định là người của Mộ Dung sơn trang?” Mộ Dung Huyền Y cười lạnh một tiếng, “Nói không chừng chỉ là đồng bọn của Phụng Mạch Mạch thôi.”

Tường Phong quay đầu nhìn hấn xua tay thờ dãi, “Bởi vì tám ngân phiếu đó có ấn giám của Mộ Dung sơn trang các người.”

Mộ Dung Tuyết Y, hành sự bí ẩn, Võ lâm ít người nghe đến, thậm chí vụ án ở Mộ Dung gia Giang Nam cũng không mấy ai biết tới. Mẹ là Mộ Dung Tương con gái thứ tư của Mộ Dung Anh, có lẽ cha là Giáo chủ đời thứ chín của Ly Thiên giáo, hai mươi năm trước mất mạng ở Mộ Dung sơn trang. Yêu hận chính tà đan xen, hai bên đều là máu mủ, Tuyết Y khó xử đôi bề. [Võ lâm chí, Mộ Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Nữ hiệp chính phái thương yêu soái ca của Ma giáo, lẽ nào nam nhân phải xấu thì nữ nhân mới yêu? Sau lưng mỗi một đại bang phái luôn có một câu chuyện cay đắng khiến người nghe phải đau lòng, đây đều là trách nhiệm của gia đình và xã hội, bởi vậy mới nói “Có khổ hơn nữa cũng đừng làm khổ con cái”, tổ chức giáo dục phải nuôi dưỡng từ nhỏ. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Huyền Băng Như Tuyết

Thấy bị phát hiện, Tường Phong chậm rãi bò dậy, phúi phúi bụi trên y phục, không chút ngại ngùng mà nhẹ nhàng chào hỏi Mộ Dung Huyền Y mắt sắp phóng hỏa và Họa Linh Lung đứng sau hấn đang muốn mài răng bóp cổ mình. Trẻ ngoan Lôi Tiểu Thư đã bị Tường Phong dạy hư coi như cũng còn tự giác, thần sắc có chút bối rối, ngại ngùng gãi đầu, liên tục xin lỗi.

“Ngươi lại muốn giờ trò gì đây?” Mộ Dung Huyền Y bức bối hỏi Tường Phong đang cười hí hửng.

“Ta tìm tiểu tiên nữ có chút chuyện, hay là các người cứ tiếp tục đi, coi như bọn ta không tồn tại là được rồi.” Tường Phong cười lấy lòng, chớp mắt ám muội nhìn Họa Linh Lung.

Họa Linh Lung kiềm nén bất mãn trong lòng, cố gắng nở nụ cười như hoa mùa hạ với con kỳ đà Tường Phong, kẽ răng rít ra một câu, “Không cần đâu, ta và Huyền Y đại ca nói sắp xong rồi, cô có gì thì mau nói đi.”

Tường Phong nhảy vào ngồi trên ghế đá trong đình, lấy trong ngực ra một phong thư đưa cho Họa Linh Lung, “Cô xem thử có nhận ra chữ viết trên đây không, có phải giống với chữ của nữ nhân cầu kiếm hôm đó không?”

Họa Linh Lung nhìn rồi lắc đầu. Tường Phong gật đầu, “Ta cũng nghĩ vậy, vậy là Mộ Dung Huyền Y ngươi đã được giải bỏ hiềm nghi rồi.”

Nghe lời này Mộ Dung Huyền Y ngẩn ra, quét mắt nhìn lá thư, không nhận được mà giật lấy rồi giận dữ nói với Tường Phong: “Đây là gia thư ta viết cho Bích Y, ngươi ăn trộm ở đâu vậy?”

“Làm gì mà nói khó nghe vậy, đây là do ta dùng cái quạt của con hồ ly chết tiệt kia đòi được đó.” Tường Phong nghiêng đầu khêu mũi, ra vẻ khinh bỉ.

“Còn nữa, vừa rồi lời ngươi nói là có ý gì?” Mộ Dung Huyền Y lúc này mới phản ứng được lại càng giận dữ hơn, “Nghỉ ngơi ta thì thôi đi, còn dám nghỉ ngơi ta là nữ nhân cầu kiếm kia nữa!”

Tường Phong hoàn toàn lờ đi lửa giận của Mộ Dung Huyền Y, cười híp mắt nói: “Ha ha, trước khi chân tướng rõ ràng chúng ta đều phải to gan đặt giả thuyết, cẩn thận suy luận mà. Lôi Tiểu Thư, ngươi nói có đúng không?” Lôi Tiểu Thư ngờ ngác gật đầu. Tường Phong lại chớp đôi mắt vô tội tiếp tục nói: “Nói không chừng nữ nhân đó là do nam nhân cải trang, cố ý bày nghi trận để đánh lừa chúng ta. Ngươi lại không chịu cho ta biết Mộ Dung Tuyết Y là ai, ta đương nhiên chỉ đành đoán bậy thôi.”

“Vốn dĩ ta có chút hoài nghi Mộ Dung Huyền Y ngươi chính là nội ứng kia, võ công ngươi giỏi, khinh công cũng kém ta có một chút xíu thôi, quan trọng hơn đó là, ngươi có động cơ.” Tường Phong chống cằm cười cười nhìn Mộ Dung Huyền Y sắc mặt âm trầm.

Mộ Dung Huyền Y vòng tay dựa vào cột đình cười phì, “Ta có động cơ gì? Mộ Dung sơn trang cần gì mà không có, ta cần phải cấu kết với dư đảng của Ly Thiên giáo có mối thù giết cha sao?”

“He he, vậy thì sao? Lợi ích trước mắt có gì mà không thể chứ?” Tường Phong lắc ngón tay than, “Bây giờ vị trí gia chủ của Mộ Dung thế gia vẫn còn bỏ trống, tuy ngươi là đích tôn, nhưng người bên ngoài ai mà chẳng biết quân sự của Mộ Dung sơn trang là đường huynh Mộ Dung Chu Y của ngươi, còn có một Mộ Dung Bích Y thâm tàng bất lộ như hổ rình mồi, cuối cùng rốt cuộc ai có thể ngồi lên vị trí gia chủ còn chưa nói chắc được đâu.”

Mộ Dung Huyền Y biến sắc đáp lại, “Hừ, ngươi tưởng ai cũng như ngươi, ngày ngày đổ kị việc huynh trưởng ngươi là gia chủ à.”

“Xí, ân oán giữa ta và con hồ ly chết tiệt đó thì ngươi biết quái gì chứ!” Tường Phong phi nhỏ, nhắc đến đại ca Lưu Vân công tử Triển Đăng Vân là nàng lửa giận một bụng.

“Hắn vốn là một con hồ ly ngàn năm bi ối vô sỉ, nham hiểm xảo trá, ý mạnh hiếp yếu, cơ hội bất lương, chuyên ức hiếp những người tâm linh yếu đuối thuần khiết non nớt.”

“Ha, luận về bi ối vô sỉ, nham hiểm xảo trá, ý mạnh hiếp yếu, cơ hội bất lương thì còn ai hơn ngươi nữa? Ngươi đừng thừa cơ phi báng Đăng Vân huynh nhé.” Mộ Dung Huyền Y khinh bỉ miệt thị nhìn Tường Phong đang phồng mang trợn má, “Rõ ràng là ngươi học nghệ bất tinh, tài không bằng người, bại dưới tay Đăng Vân huynh. Đăng Vân huynh vẫn thường hay nói tốt cho ngươi, đây gọi là khí độ, khí độ đó.”

“Hắn được lợi rồi còn khoe mẽ.”

“Ngươi đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Hắn cũng được coi là quân tử à? Quân tử trên xà nhà* còn quang minh lỗi lạc hơn hắn.”

*Ý chỉ kẻ trộm

“Ha, ta thật nghi ngờ ngươi rốt cuộc có phải là muối muối ruột của Đăng Vân huynh không, sao cách biệt lại lớn vậy?”

“À, vấn đề này thì từ ba tuổi ta đã bắt đầu suy nghĩ rồi, ta cũng cảm thấy mười phần thì hết chín hẳn là do cha mẹ ta nhặt bên ngoài về.”

...

“Khụ khụ, các vị lạc đề rồi.” Lôi Tiểu Thư đứng một bên không nhìn được, tốt bụng nhắc nhở hai người đang không ai nhường ai.

Mộ Dung Huyền Y và Tường Phong khinh bỉ nhìn đối phương một cái rồi quay đầu đi, cuối cùng cũng im miệng.

Tường Phong vẫy tay nịnh nọt gọi Họa Linh Lung rồi lại bắt đầu mò mẫm trong túi. Họa Linh Lung liếc nàng một cái, bực dọc nói, “Cô tưởng cô là mèo máy ta làm à, từ sáng tới tối móc móc cái gì!”

Tường Phong cuối cùng cũng móc ra một tấm thiệp, huơ huơ trước mặt Họa Linh Lung, “Nè, tiểu tiên nữ, cô nhìn thử bút tích này xem.”

Họa Linh Lung thầm tức tối, đón lấy rồi tiện tay lật ra xem, “Ừ, bút tích rất giống.” Rồi đột nhiên sực tỉnh, lại lật ra xem đi xem lại, “Thật đó, thật là giống lắm, đặc biệt là chữ ‘Chi*’ này, nữ nhân đó cũng viết nghiêng thế này, hơn nữa ngay cả dấu chấm cũng kéo từ bên phải qua bên trái thế này.”

*Chữ “Chi”: 之

Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư nghe vậy cũng sáp lại gần. Tấm thiệp này dùng giấy viết thư hồng đào, tỏa ra một mùi hương thơm ngát, Lôi Tiểu Thư khê cau mày, mùi hương này... hình như từng biết ở đâu rồi. Mấy chữ trên giấy nhỏ nhắn thanh tú, nhưng nội dung thì không thanh tú chút nào: Thù cha mẹ hai mươi năm khó quên, có oán báo oán, nợ máu trả máu. Ký tên: Mộ Dung Tuyết Y.

Mộ Dung Huyền Y hồ nghi nhìn tấm thiệp, lại nhìn về mặt dương dương đắc ý của Tường Phong, không nhìn được hỏi: “Thứ này... ngươi kiếm đâu ra vậy?”

Tường Phong nhảy xuống đất chỉnh trang y phục, thuận miệng đáp: “Ồ, ta tìm được trong phòng Lão thái quân đó.” Ngẩng đầu lên, thấy ba người kia mỗi người một vẻ mặt đặc sắc nhìn mình, Họa Linh Lung thì bộ dạng như đang xem kịch hay, Lôi Tiểu Thư thì nửa á khẩu nửa bất lực, Mộ Dung Huyền Y thì không cần nói, vẻ mặt không vui còn thêm phần khinh miệt, giống như đang nói, “Xem đi, còn dám nói mình không phải là trộm.”

Tường Phong sờ mũi, lui về sau mấy bước, xua tay thờ dài, “Ta cũng là thuận đường thôi mà. Tối hôm Thọ yến vốn là đi theo dõi Phụng Mạch Mạch, kết quả là mất dấu, vô tình đi đến phòng Lão thái quân, kết quả là phát hiện ra tấm thiệp này được cắm trên cột nhà, đương nhiên là, he he, tiện tay lấy xuống.”

Mộ Dung Huyền Y không lên tiếng, nhìn tấm thiệp một hồi rồi nhàn nhạt mở miệng: “Thiết nghĩ đây chính là tấm danh thiệp thần bí xuất hiện trong phòng bà nội ta rồi, chỉ có bà nội biết nội dung thôi, không ngờ là trên đó lại viết như vậy.”

“Ồ?” Lôi Tiểu Thư và Tường Phong nhìn nhau, hẳn lại gần Mộ Dung Huyền Y, giọng điệu không chắc chắn, “Vậy có khi nào người đến tìm Linh Lung cô nương cầu kiếm và người thông đồng với Ly Thiên giáo chính là Mộ Dung Tuyết Y không?”

“Không thể nào.” Mộ Dung Huyền Y không hề do dự phủ định, “Bởi vì Tuyết Y... đã chết hai mươi năm trước rồi.”

Trong đình yên lặng một hồi. Tường Phong nhìn sang Mộ Dung Huyền Y đang trầm mặc, vẻ mặt không tin. Từ sau khi nói ra thông tin về cái chết của Mộ Dung Tuyết Y, hẳn không nói thêm một câu nào nữa, bất luận Tường Phong ở bên cạnh khích bác uy hiếp thế nào Mộ Dung Huyền Y cũng không chịu tiết lộ thêm bất kỳ tin tức gì liên quan đến Mộ Dung Tuyết Y nữa.

Trăm phương ngàn kẻ không thành, Tường Phong chỉ đành bỏ cuộc, nhìn sang Lôi Tiểu Thu, “Được rồi, chúng ta phân tích lại án tình một lần nữa, xem thử có bỏ sót chỗ nào không.”

Vậy là bốn người ngồi trên ghế đá. Tường Phong gõ gõ bàn đá lên tiếng trước, “Chúng ta bắt đầu từ đêm Phụng Mạch Mạch sát hại Mộ Dung Thái Y, Lôi Tiểu Thu, người đã gặp Phụng Mạch Mạch giả làm Thái Y ngoài tiểu viện, còn giao thủ với ả nữa.”

“Khoan đã.” Mộ Dung Huyền Y nhảy bèn bắt lấy sơ hở, nhìn sang Lôi Tiểu Thu, “Sao người biết được người đó là Thái Y, Thái Y ít gặp ai, hơn nữa còn đeo khăn che mặt, làm sao người nhận ra cô ấy?”

Lôi Tiểu Thu nghĩ một hồi, “Lúc đó đôi bên liêu minh động thủ, Chu Y đại ca xuất hiện ngăn cản, huynh ấy gọi cô ấy là Thái Y, hơn nữa còn nói mình không nhận nhầm đâu.”

“Ừ.” Mộ Dung Huyền Y gật đầu, nói với Tường Phong, “Người tiếp đi.”

Tường Phong quét mắt nhìn hẩn, quyết định lấy đại cuộc làm trọng nên cũng không thêm tính toán với tên mất lịch sự này, “Sau đó bọn ta nghi ngờ là Mộ Dung Thái Y giết người nên trong đêm đến dò thám ở tiểu viện của cô ấy, vậy là Phụng Mạch Mạch giả vờ bị đánh lên dụ bọn ta đi, sau đó bọn ta phát hiện được cái đầu của Thái Y thật sự. Ta luôn nghĩ không thông là tại sao mình dùng toàn lực cũng không đuổi kịp cái tên được gọi là kẻ đánh lên đó, bây giờ nghĩ lại thật ra – vốn – không – hề – có – người – này.”

“Á!” Lôi Tiểu Thu kêu lớn nhảy nhồm lên khiến ba người còn lại giật mình, hẩn kích động chỉ Tường Phong, “Nếu người này không tồn tại, vậy vậy vậy... tại sao lúc đó Chu Y đại ca nói nhìn thấy có bóng người chạy trốn? Lẽ nào huynh ấy đang nói dối?!”

Tường Phong chống cằm cắn móng tay, “Mộ Dung Chu Y này đích thực rất đáng ngờ, tại sao lần nào cũng xuất hiện một cách trùng hợp, hơn nữa luôn giúp Phụng Mạch Mạch dẫn dắt chúng ta.”

Lôi Tiểu Thu nhìn nàng một cái, gật đầu một cách ăy ý. “Đúng vậy, Tiểu Phụng, cô còn nhớ không, đầu của Thái Y cô nướng sau đó chảy máu.” Tường Phong nghĩ đến cảnh đó bất giác rùng mình.

Mắt Lôi Tiểu Thu sáng lên, “Vừa rồi ta đột nhiên nghĩ ra, lúc chúng ta phát hiện thi thể và đầu của Thái Y cô nướng, thời gian chênh lệch hai ba ngày, theo lý mà nói thì với thời tiết thế này, ít ra cái đầu cũng hơi thối rữa rồi, nhưng lúc chúng ta phát hiện thì ngoài việc bị ngâm nước trương lên lại không hề có hiện tượng thối rữa, bởi vậy chúng ta mới tưởng Thái Y cô nướng vừa bị hại không lâu.”

“Í, điểm này ta lại không chú ý đến, vậy Phụng Mạch Mạch kia làm sao bảo quản được đầu của Mộ Dung Thái Y nguyên vẹn trong hai ba ngày chứ?” Tường Phong khẽ nhíu mày.

“Nếu dùng băng đá để bảo quản thì chắc là được đó. Nếu nó từng được đóng băng thì như vậy có thể giải thích được tại sao cái đầu lại chảy máu rồi.” Họa Linh Lung này giờ không xen vào cuối cùng cũng phát huy sự thông minh tài trí của mình, nàng nhẹ nhàng nhìn sang Mộ Dung Huyền Y, “Huyền Y đại ca, Mộ Dung son trang chắc có hầm băng hay đại loại như vậy chứ.”

“Cái gì?!” Lần này đến lượt Tường Phong la to nhảy nhồm lên, “Phụng Mạch Mạch đáng chết, dám dùng dùng dùng... hầm băng để bảo quản thi thể của Mộ Dung Thái Y. Ta ta ta...” Liên tưởng đến mấy ngày đó mình cứ bám lấy Tổng quản Mộ Dung Đa Đa xin nước ô mai đá, nàng lập tức kích động đến mức muốn xông đi tìm Phụng Mạch Mạch chém chết, thật... thật là quá đáng, đúng là thậm có thể nhịn nhưng thúc* không thể nhịn, thúc có thể nhịn ta cũng không thể nào nhịn được.

*Thâm – thím, thúc – chú

Nhìn Tường Phong như mất hết lý trí không ngừng bóp tay đi vòng vòng trong đình, Lôi Tiểu Thu không nhịn được kéo vạt áo nàng, tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu Phụng, lần đầu tiên lục soát trong Sơn trang để tìm cái đầu của Tường Phong giả, ta đã kiểm tra hầm băng rồi, không phát hiện có hiện tượng bảo quản thi thể.”

Nghe vậy Tường Phong mừng rỡ ngồi xuống lại, cảm kích vẫy đuôi với Lôi Tiểu Thu. Lôi Tiểu Thu bẽn lẽn sờ gáy, “Thật ra ta từng nghe sư phụ nói có môn công phu cũng có thể ngưng tụ nước thành băng, không biết Phụng Mạch Mạch có biết loại công phu này không.”

Lúc này Mộ Dung Huyền Y im lặng đã lâu chậm rãi lên tiếng: “Đường huynh ta Mộ Dung Chu Y, huynh ấy biết Huyền băng chương.”

Triển Dục, tự Đằng Vân, huynh trưởng song sinh của Tường Phụng tiên sinh, gia chủ đời thứ mười tám của Sử bút thế gia. Ôn văn nho nhã, thuần lương khiêm tốn, quân tử lễ độ, không tham danh lợi, hành sự độc lập, tính cách xuất trần thoát tục, giang hồ phong danh hiệu “Lưu Vân công tử”, được Niêm Hoa, Phi Tuyết, Đạp Nguyệt vui lòng thành phục, phong làm người đứng đầu “Tứ công tử”. [Vô lâm chí, Sử bút thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Mấy dòng chính sử trên kia tuyệt đối không phải do ta viết, đây chính là điểm lợi của đặc quyền đó, vô cùng khinh bỉ miệt thị liếc xéo. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Huyền Băng Như Tuyết

Thấy bị phát hiện, Tường Phong chậm rãi bò dậy, phúi phúi bụi trên y phục, không chút ngại ngùng mà nhẹ nhàng chào hỏi Mộ Dung Huyền Y mắt sắp phóng hỏa và Họa Linh Lung đứng sau hắn đang muốn mài răng bóp cổ mình. Trẻ ngoan Lôi Tiểu Thư đã bị Tường Phong dạy hư coi như cũng còn tự giác, thần sắc có chút bối rối, ngại ngùng gãi đầu, liên tục xin lỗi.

“Ngươi lại muốn giở trò gì đây?” Mộ Dung Huyền Y bức bối hỏi Tường Phong đang cười hí hửng.

“Ta tìm tiểu tiên nữ có chút chuyện, hay là các người cứ tiếp tục đi, coi như bọn ta không tồn tại là được rồi.” Tường Phong cười lấy lòng, chớp mắt ám muội nhìn Họa Linh Lung.

Họa Linh Lung kiềm nén bất mãn trong lòng, cố gắng nở nụ cười như hoa mùa hạ với con kỳ đà Tường Phong, kể rằng rút ra một câu, “Không cần đâu, ta và Huyền Y đại ca nói sắp xong rồi, cô có gì thì mau nói đi.”

Tường Phong nhảy vào ngồi trên ghế đá trong đình, lấy trong ngực ra một phong thư đưa cho Họa Linh Lung, “Cô xem thử có nhận ra chữ viết trên đây không, có phải giống với chữ của nữ nhân cầu kiếm hôm đó không?”

Họa Linh Lung nhìn rồi lắc đầu. Tường Phong gật đầu, “Ta cũng nghĩ vậy, vậy là Mộ Dung Huyền Y ngươi đã được giải bỏ hiềm nghi rồi.”

Nghe lời này Mộ Dung Huyền Y ngẩn ra, quét mắt nhìn lá thư, không nhận được mà giật lấy rồi giận dữ nói với Tường Phong: “Đây là gia thư ta viết cho Bích Y, ngươi ăn trộm ở đâu vậy?”

“Làm gì mà nói khó nghe vậy, đây là do ta dùng cái quạt của con hồ ly chết tiệt kia đổi được đó.” Tường Phong nghiêng đầu khêu mũi, ra vẻ khinh bỉ.

“Còn nữa, vừa rồi lời ngươi nói là có ý gì?” Mộ Dung Huyền Y lúc này mới phản ứng được lại càng giận dữ hơn, “Nghỉ ngơi ta thì thôi đi, còn dám nghỉ ngơi ta là nữ nhân cầu kiếm kia nữa!”

Tường Phong hoàn toàn lờ đi lửa giận của Mộ Dung Huyền Y, cười híp mắt nói: “Ha ha, trước khi chân tướng rõ ràng chúng ta đều phải to gan đặt giả thuyết, cẩn thận suy luận mà. Lôi Tiểu Thư, ngươi nói có đúng không?” Lôi Tiểu Thư nghe ngắc gật đầu. Tường Phong lại chớp đôi mắt vô tội tiếp tục nói: “Nói không chừng nữ nhân đó là do nam nhân cải trang, cố ý bày nghi trận để đánh lừa chúng ta. Ngươi lại không chịu cho ta biết Mộ Dung Tuyết Y là ai, ta đương nhiên chỉ đành đoán bậy thôi.”

“Vốn dĩ ta có chút hoài nghi Mộ Dung Huyền Y ngươi chính là nội ứng kia, võ công ngươi giỏi, khinh công cũng kém ta có một chút xíu thôi, quan trọng hơn đó là, ngươi có động cơ.” Tường Phong chống cằm cười cười nhìn Mộ Dung Huyền Y sắc mặt âm trầm.

Mộ Dung Huyền Y vòng tay dựa vào cột đình cười phì, “Ta có động cơ gì? Mộ Dung son trang cần gì mà không có, ta cần phải cấu kết với dư đảng của Ly Thiên giáo có mối thù giết cha sao?”

“He he, vậy thì sao? Lợi ích trước mắt có gì mà không thể chứ?” Tường Phong lắc ngón tay than, “Bây giờ vị trí gia chủ của Mộ Dung thế gia vẫn còn bỏ trống, tuy ngươi là đích tôn, nhưng người bên ngoài ai mà chẳng biết quân sự của Mộ Dung son trang là đường huynh Mộ Dung Chu Y của ngươi, còn có một Mộ Dung Bích Y thâm tàng bất lộ như hồ rình mồi, cuối cùng rốt cuộc ai có thể ngồi lên vị trí gia chủ còn chưa nói chắc được đâu.”

Mộ Dung Huyền Y biến sắc đáp lại, “Hừ, ngươi tưởng ai cũng như ngươi, ngày ngày đồ kỹ việc huynh trưởng ngươi là gia chủ à.”

“Xì, ân oán giữa ta và con hồ ly chết tiệt đó thì ngươi biết quái gì chứ!” Tường Phong phì nhỏ, nhắc đến đại ca Lưu Vân công tử Triển Đăng Vân là nàng lừa gạt một bụng.

“Hắn vốn là một con hồ ly ngàn năm bi ối vô sỉ, nham hiểm xảo trá, ý mạnh hiếp yếu, cơ hội bất lương, chuyên ức hiếp những người tâm linh yếu đuối thuần khiết non nớt.”

“Ha, luận về bi ối vô sỉ, nham hiểm xảo trá, ý mạnh hiếp yếu, cơ hội bất lương thì còn ai hơn ngươi nữa? Ngươi đừng thừa cơ phi báng Đăng Vân huynh nhé.” Mộ Dung Huyền Y khinh bỉ niệt thị nhìn Tường Phong đang phồng mang trợn má, “Rõ ràng là ngươi học nghệ bất tinh, tài không bằng người, bại dưới tay Đăng Vân huynh. Đăng Vân huynh vẫn thường hay nói tốt cho ngươi, đây gọi là khí độ, khí độ đó.”

“Hắn được lợi rồi còn khoe mẽ.”

“Ngươi đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Hắn cũng được coi là quân tử à? Quân tử trên xà nhà* còn quang minh lỗi lạc hơn hắn.”

*Ý chỉ kẻ trộm

“Ha, ta thật nghi ngờ ngươi rốt cuộc có phải là mũi mũi ruột của Đăng Vân huynh không, sao cách biệt lại lớn vậy?”

“À, vấn đề này thì từ ba tuổi ta đã bắt đầu suy nghĩ rồi, ta cũng cảm thấy mười phần thì hết chín phần là do cha mẹ ta nhặt bên ngoài về.”

...

“Khụ khụ, các vị lạc đề rồi.” Lôi Tiểu Thư đứng một bên không nhìn được, tốt bụng nhắc nhở hai người đang không ai nhường ai.

Mộ Dung Huyền Y và Tường Phong khinh bỉ nhìn đối phương một cái rồi quay đầu đi, cuối cùng cũng im miệng.

Tường Phong vẫy tay nháy gọi Họa Linh Lung rồi lại bắt đầu mò mẫm trong túi. Họa Linh Lung liếc nàng một cái, bực dọc nói, “Cô tưởng cô là mèo máy ta làm à, từ sáng tới tối móc móc cái gì!”

Tường Phong cuối cùng cũng móc ra một tấm thiệp, huơ huơ trước mặt Họa Linh Lung, “Nè, tiểu tiên nữ, cô nhìn thử bút tích này xem.”

Họa Linh Lung thầm tức tới, đón lấy rồi tiện tay lật ra xem, “Ừ, bút tích rất giống.” Rồi đột nhiên sực tỉnh, lại lật ra xem đi xem lại, “Thật đó, thật là giống lắm, đặc biệt là chữ “Chi*” này, nữ nhân đó cũng viết nghiêng thế này, hơn nữa ngay cả dấu chấm cũng kéo từ bên phải qua bên trái thế này.”

*Chữ “Chi”: 之

Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư nghe vậy cũng sáp lại gần. Tấm thiệp này dùng giấy viết thư hồng đào, tỏa ra một mùi hương thơm ngát, Lôi Tiểu Thư khẽ cau mày, mùi hương này... hình như từng biết ở đâu rồi. Mấy chữ trên giấy nhỏ nhắn thanh tú, nhưng nội dung thì không thanh tú chút nào: Thù cha mẹ hai mươi năm khó quên, có oán báo oán, nợ máu trả máu. Ký tên: Mộ Dung Tuyết Y.

Mộ Dung Huyền Y hồ nghi nhìn tấm thiệp, lại nhìn về mặt dương dương đắc ý của Tường Phong, không nhìn được hỏi: “Thứ này... người kiếm đâu ra vậy?”

Tường Phong nhảy xuống đất chỉnh trang y phục, thuận miệng đáp: “Ồ, ta tìm được trong phòng Lão thái quân đó.” Ngẩng đầu lên, thấy ba người kia mỗi người một vẻ mặt đặc sắc nhìn mình, Họa Linh Lung thì bộ dạng như đang xem kịch hay, Lôi Tiểu Thư thì nửa á khẩu nửa bất lực, Mộ Dung Huyền Y thì không cần nói, vẻ mặt không vui còn thêm phần khinh miệt, giống như đang nói, “Xem đi, còn dám nói mình không phải là trộm.”

Tường Phong sờ mũi, lui về sau mấy bước, xua tay thờ dài, “Ta cũng là thuận đường thôi mà. Tối hôm Thọ yến vốn là đi theo dõi Phụng Mạch Mạch, kết quả là mất dấu, vô tình đi đến phòng Lão thái quân, kết quả là phát hiện ra tấm thiệp này được cắm trên cột nhà, đương nhiên là, he he, tiện tay lấy xuống.”

Mộ Dung Huyền Y không lên tiếng, nhìn tấm thiệp một hồi rồi nhàn nhạt mở miệng: “Thiết nghĩ đây chính là tấm danh thiệp thần bí xuất hiện trong phòng bà nội ta rồi, chỉ có bà nội biết nội dung thôi, không ngờ là trên đó lại viết như vậy.”

“Ồ?” Lôi Tiểu Thư và Tường Phong nhìn nhau, hần lại gần Mộ Dung Huyền Y, giọng điệu không chắc chắn, “Vậy có khi nào người đến tìm Linh Lung cô nương cầu kiếm và người thông đồng với Ly Thiên giáo chính là Mộ Dung Tuyết Y không?”

“Không thể nào.” Mộ Dung Huyền Y không hề do dự phủ định, “Bởi vì Tuyết Y... đã chết hai mươi năm trước rồi.”

Trong đình yên lặng một hồi. Tường Phong nhìn sang Mộ Dung Huyền Y đang trầm mặc, vẻ mặt không tin. Từ sau khi nói ra thông tin về cái chết của Mộ Dung Tuyết Y, hần không nói thêm một câu nào nữa, bất luận Tường Phong ở bên cạnh khích bác uy hiếp thế nào Mộ Dung Huyền Y cũng không chịu tiết lộ thêm bất kỳ tin tức gì liên quan đến Mộ Dung Tuyết Y nữa.

Trăm phương ngàn kế không thành, Tường Phong chỉ đành bỏ cuộc, nhìn sang Lôi Tiểu Thư, “Được rồi, chúng ta phân tích lại án tình một lần nữa, xem thử có bỏ sót chỗ nào không.”

Vậy là bốn người ngồi trên ghế đá. Tường Phong gõ gõ bàn đá lên tiếng trước, “Chúng ta bắt đầu từ đêm Phụng Mạch Mạch sát hại Mộ Dung Thái Y, Lôi Tiểu Thư, người đã gặp Phụng Mạch Mạch giả làm Thái Y ngoài tiểu viện, còn giao thủ với ả nữa.”

“Khoan đã.” Mộ Dung Huyền Y nhay bén bắt lấy sơ hở, nhìn sang Lôi Tiểu Thư, “Sao người biết được người đó là Thái Y, Thái Y ít gặp ai, hơn nữa còn đeo khăn che mặt, làm sao người nhận ra cô ấy?”

Lôi Tiểu Thư nghĩ một hồi, “Lúc đó đôi bên liều mình động thủ, Chu Y đại ca xuất hiện ngăn cản, huynh ấy gọi cô ấy là Thái Y, hơn nữa còn nói mình không nhận nhầm đâu.”

“Ừ.” Mộ Dung Huyền Y gật đầu, nói với Tường Phong, “Người tiếp đi.”

Tường Phong quét mắt nhìn hần, quyết định lấy đại cuộc làm trọng nên cũng không thêm tính toán với tên mất lịch sự này, “Sau đó bọn ta nghi ngờ là Mộ Dung Thái Y giết người nên trong đêm đến dò thám ở tiểu viện của cô ấy, vậy là Phụng Mạch Mạch giả vờ bị đánh lén dụ bọn ta đi, sau đó bọn ta phát hiện được cái đầu của Thái Y thật sự. Ta luôn nghĩ không thông là tại sao mình dùng toàn lực cũng không đuổi kịp cái tên được gọi là kẻ đánh lén đó, bây giờ nghĩ lại thật ra – vốn – không – hề – có – người – này.”

“Á!” Lôi Tiểu Thư kêu lớn nhảy nhồm lên khiến ba người còn lại giật mình, hần kích động chỉ Tường Phong, “Nếu người này không tồn tại, vậy vậy vậy... tại sao lúc đó Chu Y đại ca nói nhìn thấy có bóng người chạy trốn? Lẽ nào huynh ấy đang nói dối!?”

Tường Phong chống cằm cắn móng tay, “Mộ Dung Chu Y này đích thực rất đáng ngờ, tại sao lần nào cũng xuất hiện một cách trùng hợp, hơn nữa luôn giúp Phụng Mạch Mạch dẫn dắt chúng ta.”

Lôi Tiểu Thư nhìn nàng một cái, gật đầu một cách ăn ý. “Đúng vậy, Tiểu Phụng, cô còn nhớ không, đầu của Thái Y cô nương sau đó chảy máu.” Tường

Phong nghĩ đến cảnh đó bất giác rung mình.

Mắt Lôi Tiểu Thư sáng lên, “Vừa rồi ta đột nhiên nghĩ ra, lúc chúng ta phát hiện thi thể và đầu của Thái Y cô nương, thời gian chênh lệch hai ba ngày, theo lý mà nói thì với thời tiết thế này, ít ra cái đầu cũng hơi thối rữa rồi, nhưng lúc chúng ta phát hiện thì ngoài việc bị ngâm nước trương lên lại không hề có hiện tượng thối rữa, bởi vậy chúng ta mới tưởng Thái Y cô nương vừa bị hại không lâu.”

“Í, điểm này ta lại không chú ý đến, vậy Phụng Mạch Mạch kia làm sao bảo quản được đầu của Mộ Dung Thái Y nguyên vẹn trong hai ba ngày chứ?”
Tường Phong khẽ nhủ vậy.

“Nếu dùng băng đá để bảo quản thì chắc là được đó. Nếu nó từng được đóng băng thì như vậy có thể giải thích được tại sao cái đầu lại chảy máu rồi.”
Họa Linh Lung này giờ không xen vào cuối cùng cũng phát huy sự thông minh tài trí của mình, nàng nhẹ nhàng nhìn sang Mộ Dung Huyền Y, “Huyền Y đại ca, Mộ Dung son trang chắc có hằm băng hay đại loại như vậy chứ.”

“Cái gì?!” Lần này đến lượt Tường Phong la to nhảy nhồm lên, “Phụng Mạch Mạch đáng chết, dám dùng dùng dùng... hằm băng để bảo quản thi thể của Mộ Dung Thái Y. Ta ta ta...” Liên tưởng đến mấy ngày đó mình cứ bám lấy Tổng quản Mộ Dung Đa Đa xin nước ô mai đá, nàng lập tức kích động đến mức muốn xông đi tìm Phụng Mạch Mạch chém chết, thật... thật là quá đáng, đúng là thậm có thể nhịn nhưng thúc* không thể nhịn, thúc có thể nhịn ta cũng không thể nào nhịn được.

*Thâm – thím, thúc – chú

Nhìn Tường Phong như mất hết lý trí không ngừng bóp tay đi vòng vòng trong đình, Lôi Tiểu Thư không nhịn được kéo vạt áo nàng, tốt bụng nhắc nhở: “Tiểu Phụng, lần đầu tiên lục soát trong Son trang để tìm cái đầu của Tường Phong giả, ta đã kiểm tra hằm băng rồi, không phát hiện có hiện tượng bảo quản thi thể.”

Nghe vậy Tường Phong mừng rỡ ngồi xuống lại, cảm kích vẫy đuôi với Lôi Tiểu Thư. Lôi Tiểu Thư bên lên sờ gáy, “Thật ra ta từng nghe sư phụ nói có môn công phu cũng có thể ngưng tụ nước thành băng, không biết Phụng Mạch Mạch có biết loại công phu này không.”

Lúc này Mộ Dung Huyền Y im lặng đã lâu chậm rãi lên tiếng: “Đường huynh ta Mộ Dung Chu Y, huynh ấy biết Huyền băng chương.”

Triển Dực, tự Đằng Vân, huynh trưởng song sinh của Tường Phụng tiên sinh, gia chủ đời thứ mười tám của Sư bút thế gia. Ôn văn nho nhã, thuần lương khiêm tốn, quân tử lễ độ, không tham danh lợi, hành sự độc lập, tính cách xuất trần thoát tục, giang hồ phong danh hiệu “Lưu Vân công tử”, được Niêm Hoa, Phi Tuyết, Đạp Nguyệt vui lòng thành phục, phong làm người đứng đầu “Tứ công tử”. [Võ lâm chí, Sư bút thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Mấy dòng chính sử trên kia tuyệt đối không phải do ta viết, đây chính là điểm lợi của đặc quyền đó, vô cùng khinh bỉ miệt thị liếc xéo. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Sự Tình Phức Tạp

“Mộ Dung Chu Y biết Huyền băng chương, nếu hẳn lại quen biết Phụng Mạch Mạch nữa...” Lôi Tiểu Thư ngập ngừng nhìn Mộ Dung Huyền Y về mặt bình tĩnh.

“À... Thật ra ta cũng phát hiện...” Họa Linh Lung cũng lưỡng lự, “Giọng nói của Chu Y công tử hơi giống với nam nhân đến cầu kiếm hôm đó.”

Tường Phong đập bàn, “Ha ha, xem ra mười phần hết chín thì Mộ Dung Chu Y chính là nội ứng kia rồi.” Nói xong liền đứng dậy kéo Lôi Tiểu Thư, “Đi, còn chờ gì nữa, chúng ta đi tìm Mộ Dung Chu Y.”

Đi được mấy bước, quay đầu nhìn lại thì Mộ Dung Huyền Y vẫn bất động ngồi yên tại chỗ, Tường Phong kỳ quái hỏi: “Ê, người không đi cùng bọn ta sao?”

Mộ Dung Huyền Y chậm rãi lắc đầu, “Các người đi đi, ta... muốn yên tĩnh một mình.”

Họa Linh Lung đồng tình nhìn Mộ Dung Huyền Y, biết hẳn luôn vô cùng kính phục Mộ Dung Chu Y, đột nhiên phát hiện thì ra đường huynh mình tin tưởng nhất lại là đồng bọn của kẻ tàn hại người thân, đối với người kiêu ngạo như hẳn thì cho dù có thất vọng và buồn bã cũng chỉ âm thầm giấu trong lòng, mùi vị này thật không dễ chịu. Vậy là Họa Linh Lung quay người nói với bọn Tường Phong: “Ta cũng không đi, ta ở lại với Huyền Y đại ca.”

Lôi Tiểu Thư và Tường Phong vừa đi đến gần nơi ở của Mộ Dung Chu Y bỗng thấy Y Như Bạch vẻ mặt vui mừng, nàng cầm một tờ giấy cười ngọt ngào, nhìn Tường Phong vẫy tay từ xa xa rồi nhắc vạt áo trắng chậm rãi bước tới, “Tiểu Phong, cô xem, Mộ Dung Chu Y đã đồng ý ký đơn đặt hàng rồi.”

Đôi mắt nhỏ của Tường Phong nhìn sang, tờ khế ước lập tức biến thành một đám ngân phiếu bay qua bay lại. Lôi Tiểu Thư ho nhẹ, nhắc nhở mục đích

chuyến đi lần này, Tường Phong mới tiếc nuối thu lại nước bọt, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Bạch, cô vừa mới từ chỗ Mộ Dung Chu Y ra à?”

“Ừa? Các người tìm hân à?” Y Như Bạch ngẩn ra, chỉ về phía hành lang trống không, “Hân vừa đi rồi, hình như nói là hẹn ai đó uống rượu.”

Nha hoàn Úc Tiểu Lâu mềm mại dựa vào ngực Mộ Dung Cẩm Y, cánh môi đỏ nhẹ hóp một ngum rượu trong ly, rồi xoay tay đưa ly rượu đến bên miệng Mộ Dung Cẩm Y. Mộ Dung Cẩm Y khẽ nhú đôi mắt đào hoa, nhẹ cúi đầu uống hết rượu, vừa vớt ly vừa vùi đầu vào cổ Úc Tiểu Lâu liếm láp, Úc Tiểu Lâu vừa xấu hổ vừa nhột vội đưa tay đẩy hân ra, “Cẩm Y thiếu gia, Đại thiếu gia còn đang nhìn đó.”

Mộ Dung Chu Y ngồi ngay ngắn mắt không dời hướng, làm như cảnh tượng hương sắc trước mặt vốn không hề tồn tại. Mộ Dung Cẩm Y trong lòng cười lạnh nhẹ đẩy Úc Tiểu Lâu ra, đứng dậy chỉnh sửa y phục rồi liếc qua một ly rượu khác đặt bên giường, nhìn mỹ tửu đỏ thắm một cách đầy thâm ý rồi nhàn nhạt nói: “Đại ca lấy đầu ra bí phương này vậy, Mỹ nhân nương này quả thật khiến người ta quên tình mê đắm, hôm nay không uống thật ngứa ngáy trong lòng.”

Mộ Dung Chu Y chỉ cười nhìn hân rồi nói tránh đi, “Đệ thích là được rồi, hà tất hỏi nhiều vậy làm gì.”

“Vẫn nên hỏi rõ thì hơn.” Mộ Dung Cẩm Y nhảy xuống giường tiến đến trước mặt Mộ Dung Chu Y, ánh mắt thâm thúy nhìn Mộ Dung Chu Y sắc mặt bình tĩnh, “Một năm trước đại ca dựa vào nó khiến Phương rượu khởi tử hồi sinh, đệ vẫn luôn tự hỏi rượu này rốt cuộc có chỗ nào huyền diệu mà khiến nhiều người không tiếc ngàn vàng mà tranh giành như vậy.”

Mộ Dung Chu Y nhàn nhạt nhìn Úc Tiểu Lâu đang cúi đầu đứng một bên, nụ cười càng ôn hòa thân thiết hơn, “Đệ có một cô nương Đường môn giới giang như vậy làm trợ thủ, thiết nghĩ cũng tra ra được rồi chứ.” Nghe vậy Úc Tiểu Lâu bên cạnh thân hình khẽ run, bất an ngừng đầu nhìn Mộ Dung Cẩm Y.

Mộ Dung Cẩm Y không chút kinh ngạc, cũng không nhìn Úc Tiểu Lâu, chỉ lạnh lùng nhìn Mộ Dung Chu Y đang giả heo ăn thịt hổ, “Đáng tiếc là ngay cả người của Đường môn cũng không tra ra được là độc gì, bởi vậy ta mới càng hiếu kỳ.”

“Ha ha, nếu đệ bằng lòng hợp tác với ta thì ta nhất định biết gì nói nấy.” Mộ Dung Chu Y thẳng thắn.

“Ồ?” Mộ Dung Cẩm Y rũ nhẹ tà áo, nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh bàn, thu lại bộ dạng phóng đảng thường ngày, đôi mắt đào hoa lóe lên một tia tinh quang.

“Chúng ta đều là người thông minh, ta cũng không vòng vo nữa.” Mộ Dung Chu Y khẽ nghiêng người sát lại, thấp giọng nói, “Trong lòng Lão thái quân chỉ có cháu đích tôn của bà ấy, chúng ta hà tất may đồ cưới cho kẻ khác* chứ. Huống hồ lúc nào cũng phải cẩn thận dè dặt, chỉ sợ khỏi dậy đề phòng và sát ý của bà ấy. Bao nhiêu năm nay ta làm trâu làm ngựa, đệ ẩn nhẫn chẳng phải là vì chờ ngày này hay sao. Chỉ cần chúng ta liên thủ trừ đi Mộ Dung Huyền Y và Lão thái quân, vị trí gia chủ sẽ do đệ ngồi, ta chỉ cần việc làm ăn của Mộ Dung gia, đệ lo chuyện Võ lâm ta quản chuyện thương trường, huynh đệ chúng ta hợp lực phát dương quang đại Mộ Dung sơn trang, hùng bá Giang Nam, từ nay không cần cúi đầu thấp giọng nhìn sắc mặt người khác nữa.”

*Làm không công để người khác hưởng lợi

“Vậy à, đề nghị này đúng là rất hấp dẫn...” Mộ Dung Cẩm Y dài giọng, thoải mái dựa ra phía sau, “Nhưng tiếc là ta không nhận.”

Nhìn Mộ Dung Chu Y sắc mặt âm trầm phẩy tay áo bỏ đi, Úc Tiểu Lâu lo lắng nhìn Mộ Dung Cẩm Y, “Cẩm Y thiếu gia, ngài hà tất trở mặt với hân nhanh như vậy?”

Mộ Dung Cẩm Y không lên tiếng, chỉ đột nhiên đưa tay kéo nàng xuống, Úc Tiểu Lâu không đề phòng, lập tức ngã vào lòng hân. Nàng vùi đầu vào ngực Mộ Dung Cẩm Y nhẹ giọng hỏi, “Ngài... đã biết thiếp là do Đường môn phái đến từ lâu rồi sao?”

“Ừ.” Mộ Dung Cẩm Y lơ đãng ngửi mái tóc của Úc Tiểu Lâu, thích thú xoắn từng lọn từng lọn.

“Thiếp... Thiếp chỉ phụng mệnh đến tra xét Mỹ nhân nương thôi.” Úc Tiểu Lâu hơi hốt hoảng, “Nghe nói ngài... háo sắc nhiều tật, nên lúc đầu mới có ý tiếp cận ngài. Nhưng thiếp chưa từng có ý hại ngài.”

“Ta biết.” Mộ Dung Cẩm Y buồn cười nhìn Úc Tiểu Lâu gấp gáp biện minh cho mình, hân đưa tay giữ lại cánh môi đào của nàng, “Suýt, đừng nói, để ta yên tĩnh ôm một lát.”

Một hồi lâu sau, Mộ Dung Cẩm Y ngừng đầu, khôi phục lại bộ dạng phong lưu bất kham thường ngày. Hân buong Úc Tiểu Lâu ra đứng quay lưng về phía nàng, “Đêm nay nhân lúc không ai chú ý, nàng rời Mộ Dung sơn trang về Đường môn đi.” Nghe vậy Úc Tiểu Lâu không nhận được mà ngẩn ra.

Mộ Dung Cẩm Y quay lại nhìn nàng, khuôn mặt anh tuấn luôn ấm áp tình cảm trở nên lạnh lùng tàn nhẫn, “Nếu nàng không đi thì ta sẽ giết nàng.”

Đêm đến, bên ngoài thư phòng của Mộ Dung Chu Y. Tường Phong đập chết con muỗi thứ ba mươi sáu, lại bị Lôi Tiểu Thư nhú chặt mày đưa tay ra hiệu im lặng.

Tường Phong đỉnh đầu đầy cỏ ngựa trang rón rén bò đến bên cạnh Lôi Tiểu Thư nhỏ giọng hỏi: “Người nói tên Mộ Dung Chu Y này đang giờ trò gì vậy? Sau khi từ chỗ Mộ Dung Cẩm Y về thì ở mãi trong phòng, hơn hai ba canh giờ rồi cũng không thấy có ai khả nghi đến liên lạc với hân, lẽ nào hân tính ở trong thư phòng suốt đêm sao?”

Lôi Tiểu Thư càng cau chặt mày, “Đúng là có hơi đáng ngờ, chúng ta nhẹ nhàng lại gần xem thử đi.”

Hai người lại rón rén bò tới dưới cửa sổ cẩn thận nghe ngóng, trong phòng vẫn không có động tĩnh gì. Tường Phong đưa mắt nhìn Lôi Tiểu Thư, Lôi Tiểu Thư bèn nhẹ khom người chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ nhìn vào trong.

Bên trong hoàn toàn yên ắng, Mộ Dung Chu Y gục đầu trên bàn, mặt hướng vào trong, dưới tay có sổ sách, chỉ có nến đỏ vẫn còn cháy. Nhìn tình hình có vẻ giống như Mộ Dung Chu Y xem sổ sách mệt nên ngủ gục trên bàn.

Lôi Tiểu Thư rút đầu về, sáp lại gần Tường Phong nói nhỏ: “Chỉ có một mình hần, nhưng ta thấy hình như có chỗ nào không đúng.”

Tường Phong nhú đôi mắt cong cong, “Vây còn chờ gì nữa, ta đi cửa sổ, người đi cửa chính, đừng để hần chạy mất.” Nói xong một chường mở cửa sổ phi thân nhảy vào trong. Lôi Tiểu Thư nhìn cửa phòng bị khóa chặt, tuân theo tôn chỉ không phá hoại hiện trường khi tra án, vậy là cũng từ cửa sổ nhảy vào trong theo Tường Phong.

“Khụ khụ, Mộ Dung Chu Y!” Tường Phong ho vài tiếng. Mộ Dung Chu Y vẫn bất động.

Lôi Tiểu Thư kinh hoảng bước nhanh lên phía trước, lật thân thể của Mộ Dung Chu Y lại, chỉ thấy hai mắt Mộ Dung Chu Y nhắm chặt, thân hình nhũn ra trượt xuống đất, đưa tay xem thử thì thấy đã đoạn khí từ lâu.

Úc Tiểu Lâu, nữ đệ Đường môn, thông tuệ đa tình. Mỹ nhân nương của Mộ Dung son trang vang danh thiên hạ, Đường môn muốn đoạt bí phương nên phải đệ tử cải trang vào Mộ Dung gia dò thám, chưa có kết quả thì Úc Tiểu Lâu bỏ mạng xứ người. [Võ lâm chí, Tây Thục liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Nằm vùng trong chốn giang hồ thì khó nhất là mỹ nhân kế. Nhưng phạm là mỹ nhân thì đa số là lập trường không kiên định, dễ bị tình cảm mê hoặc mà phản bội. Bởi vậy sau vô số kinh nghiệm xương máu cho thấy phải tăng cường bồi dưỡng đạo đức nghề nghiệp của nghề này. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Sơn Vũ Dục Lai*

*Mưa đến từ trên núi

Lôi Tiểu Thư vòng quanh thư phòng kiểm tra một lượt, cửa phòng khóa trái từ bên trong, cũng không có hiện tượng từng xảy ra đã đâu. Sắc mặt Mộ Dung Chu Y bình tĩnh, trên người không hề có thương tích, ngoài việc không còn hơi thở hần chỉ trông như đang ngủ.

Tường Phong lại gần thấp giọng nói: “Chúng ta vẫn luôn canh giữ bên ngoài, không hề thấy bất kỳ ai vào phòng, hần đang yên đang lành sao mà chết được chứ?”

“Không có thương tích, chắc là trúng độc đó.” Lôi Tiểu Thư khom người xuống tỉ mỉ kiểm tra hai tay của Mộ Dung Chu Y, móng tay cũng không đổi màu, hần nhớ lại tất cả những độc vật khả nghi được giảng trong lớp học nhưng vẫn không tìm ra thứ thích hợp. Hần không nhận được nhũn mày than nhẹ, “Kỳ quái, là loại độc gì đây?”

Tường Phong đang định trả lời thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng bước chân, là người của Mộ Dung son trang hay tin vội đến. Đi đầu là phụ thân của Mộ Dung Chu Y và Mộ Dung Bích Y, Đại lão gia Mộ Dung Trùng chuyên tâm trồng hoa, lão vừa bước vào cửa phòng thì không nhìn được mà loạng choạng, xiêu vẹo bò đến bên thi thể Mộ Dung Chu Y ôm chặt không buông, cúi đầu khóc không thành tiếng. Mộ Dung Bích Y theo sát phía sau cũng nhào đến khóc lớn. Sau đó mới đến đám người Lão thái quân, Mộ Dung Cẩm Y. Tường Phong và Lôi Tiểu Thư tránh qua một bên, âm thầm quan sát thần sắc của chúng nhân tìm xem thử có manh mối nào hữu ích không.

Lão thái quân gạt nha hoàn Tâm nhi đang diu mình ra, nắm chặt trượng gỗ tiến tới mấy bước, tuy mặt bà không hề có biểu hiện gì, nhưng vẫn thấy được bàn tay run run vì phẫn nộ.

Mộ Dung Cẩm Y trên mặt thoáng một tia kinh ngạc, tuy lập tức vụt tắt nhưng vẫn bị Tường Phong thấy được, nàng khẽ hất cằm với Lôi Tiểu Thư rồi xoay về phía Mộ Dung Cẩm Y, dùng ánh mắt biểu thị, Lôi Tiểu Thư cũng hiểu ý gật đầu.

Bàn tay của Mộ Dung Huyền Y giấu trong tay áo nắm chặt rồi lại buông ra, hần đi đến trước mặt Lôi Tiểu Thư và Tường Phong, trấn áp lửa giận và bi thương thấp giọng chất vấn: “Chẳng phải các người nghi ngờ đường huynh ta sao? Bây giờ chuyện là thế nào đây? Lẽ nào huynh ấy tự sát sao?”

Tường Phong tự thấy phán đoán sai, sờ sờ mũi, ánh mắt xoay chuyển bất định, nhìn Đông ngó Tây, yếu ớt lẩm bẩm, “Nói không chừng là đồng bọn của hần thấy sự tình bại lộ nên giết người diệt khẩu thì sao.”

“Vây đồng bọn là ai? Làm thế nào vào giết người được?” Mộ Dung Huyền Y tiếp tục truy hỏi.

Tường Phong á khẩu, cũng phải, nàng và Lôi Tiểu Thư luôn ở bên ngoài nhưng không thấy có ai vào trong, Mộ Dung Chu Y càng không thể tự mình nuốt thuốc độc. “Chuyện đó...” Nàng nhìn sang Lôi Tiểu Thư hỏi thăm, “Có khi nào liên quan đến Mộ Dung Cẩm Y không, trước khi Mộ Dung Chu Y chết chỉ từng tiếp xúc với mình hân.”

Giọng Tường Phong tuy nhỏ, nhưng vẫn bị Mộ Dung Trùng đang ôm xác Mộ Dung Chu Y đau đớn khóc thương và những người khác trong phòng nghe thấy. Chúng nhân quay đầu nhìn sang Mộ Dung Cẩm Y mặt không biểu hiện, sắc mặt vẫn luôn hiền từ của Mộ Dung Trùng bỗng trở nên hung tợn, lão ngoảnh đầu đứng dậy, tay run run chỉ về phía Mộ Dung Cẩm Y, “Ngươi... ngươi...”

“Đại ca!” Mộ Dung Trạ, Nhị lão gia của Mộ Dung gia, cha của Mộ Dung Cẩm Y và Mộ Dung Thái Y này giờ vẫn luôn im lặng, vội tiến tới giữ Mộ Dung Trùng lại, ngăn lão nhào về phía Mộ Dung Cẩm Y, giọng điệu gấp gáp, “Không phải là Cẩm Y đâu, huynh đừng quên Thái Y của đệ cũng bị giết rồi.”

Mộ Dung Trùng quay đầu nhìn lão, miệng xúc động mấp máy: “Vậy... vậy là ai?”

“Mộ Dung Tương!” Mộ Dung Trùng đột nhiên nghĩ ra điều gì, mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, “Là A Tương, lúc đó muội ấy nguyên rủa Mộ Dung gia đoạn tử tuyệt tôn, là muội ấy, nhất định là muội ấy! Muội ấy hận chúng ta giết chết tình nhân Nguyễn Duy và con của muội ấy, nên bây giờ trở về báo thù đó!” Nói xong liền lui qua một bên, ánh mắt ngày càng hoảng sợ, “Năm đó Thái Y giết muội ấy, nên muội ấy tìm Thái Y đòi mạng trước. Bây giờ muội ấy giết Chu Y, tiếp theo sẽ là Huyền Y, Bích Y...”

“Đù rồi! Ngươi điên rồi!” Lão thái quân bước lên phía trước, “bóp” một tiếng ngăn cản Mộ Dung Trạ tiếp tục nói, bà chỉ tay ra ngoài cửa, “Ngươi cút ra ngoài cho ta, không được nói bậy bạ nữa!”

“Ha ha ha... Mẹ sợ rồi chứ gì? Mẹ chính tay hại con gái ruột của mình, bây giờ á này rồi chứ gì?” Mộ Dung Trạ cười lớn, loạng choạng chạy ra ngoài, còn chúng nhân ngơ ngác nhìn nhau đứng nguyên tại chỗ.

“Mộ Dung Tương, muội muốn đòi mạng thì đến mà đòi, ta chờ mười năm rồi, từ nay ta không nợ muội nữa.” Tiếng cười thê lương của Mộ Dung Trạ vang vọng hồi lâu ngoài hành lang.

Đêm đó, trong phòng Lôi Tiểu Thư. Tường Phong chấp tay không ngừng đi qua đi lại, cái đầu nhỏ của Y Như Bạch cũng theo đó mà xoay tới xoay lui. Ngũ Hoa đại hiệp bị nàng lượn tới lượn lui chóng mặt hoa mắt cuối cùng không nhịn được mà phát điên, chỉ vào cái ghế tròn hét to: “Cô ngồi xuống cho ta, nếu không ta sẽ điểm huyết cô đó.”

Tường Phong làm mặt quỷ với hân, kéo kéo tay áo do dự một lúc, cuối cùng quyết định hảo nữ không chịu cái thiệt trước mặt, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng miệng vẫn không phục câu nhàu: “Hử, muốn điểm huyết ta à? Huynh tưởng huynh là Lão Bạch à!”

Y Như Bạch vội nắm tay Tường Phong dưới bàn, rung rung nhìn nàng, “Đừng... đừng giận, huynh... huynh ấy không... không có ác ý đâu.” Tường Phong cười với nàng, một bên là tình bằng hữu, một bên là tình yêu, người khó xử chẳng phải là bản thân sao, Tiểu Bạch, cô vất vả rồi.

Tường Phong nghiêng đầu nhìn sang Lôi Tiểu Thư vẫn đứng bên cửa sổ không lên tiếng, “Thế nào, nghĩ ra được nghi điểm gì không?” Lôi Tiểu Thư suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

“Dù sao thì việc Mộ Dung Trạ nói Mộ Dung Tương đòi mạng ta cũng không tin, nhưng mà đây cũng là manh mối có thể điều tra, ngươi thấy thế nào?”

Lôi Tiểu Thư gật đầu đồng ý.

Tường Phong lại tiếp tục tường thuật suy nghĩ của mình, “Trước mắt thì xem ra Mộ Dung Cẩm Y có hiềm nghi lớn nhất, hân là con của thứ tử, nếu vì vị trí gia chủ thì phải trừ đi hai đối thủ mạnh là Mộ Dung Chu Y và Mộ Dung Huyền Y, việc này hoàn toàn có khả năng.” Lôi Tiểu Thư tiếp tục gật đầu.

Tường Phong quẹt miệng, bước đến vỗ vỗ vai Lôi Tiểu Thư, bắt nắn câu nhàu than thở, “Ê, ngươi chỉ gật đầu lắc đầu thôi là có ý gì, có suy nghĩ gì cũng nói ra nghe thử đi, tốt xấu gì cũng éc lên một tiếng chứ.”

Lôi Tiểu Thư ngẩng đầu trịnh trọng nhìn nàng, trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, chậm rãi lên tiếng, “Éc...”

Ba người còn lại ngã lãn ra đất. Ngũ Hoa bò dưới đất giận dữ nhìn Tường Phong về mặt vô tội, nhìn đi, một đứa trẻ thật thà trung hậu lương thiện ngây thơ như vậy mà bị cô dạy hư rồi đó.

Tường Phong uất ức bò dậy phui phui bụi, cao giọng đề xuất kiến nghị của mình, “Ta thấy bây giờ địch ta chưa rõ, trong tình huống ai cũng có thể là hung thủ, chỉ bằng chúng ta chia nhóm ra hành động, hai người một nhóm, giám sát lẫn nhau, đồng thời cũng có thể bảo vệ cho nhau, khiến hung thủ không thể có thừa cơ có người đơn độc mà ra tay.”

Mắt Lôi Tiểu Thư sáng lên, đang định gật đầu thì Tường Phong uy hiếp trước, “Ngươi còn dám éc hay lắc đầu gật đầu thì ta sẽ cắn chết ngươi đó!” Nói xong nhe hàm răng trắng bóng, he he cười lạnh.

Lôi Tiểu Thư ngơ ngác một lúc rồi lại chậm rãi lên tiếng: “Được...” Ba người kia lại ngã lãn ra đất.

Tường Phong đuổi sức bò dậy, kiểm chế sự kích động muốn bóp cổ Lôi Tiểu Thư, yếu ớt vẫy tay gọi mọi người lại gần, “Vậy nhé, Lôi Tiểu Thư và Mộ Dung Cẩm Y một nhóm, Đại Hà và Mộ Dung Huyền Y một nhóm...”

“Không được, Như Bạch không biết võ công, ta phải bảo vệ muội ấy.” Ngũ Hoa lập tức chém đinh chặt sắt phủ quyết sự sắp xếp của Tường Phong.

Nhưng lý do của Tường Phong cũng vô cùng hợp lý, “Đại Hà, võ công của huynh cao nhất, lỡ như phải giao thủ với Mộ Dung Huyền Y thì chỉ nhờ vào huynh thôi.”

“Cái gì?” Lôi Tiểu Thư nhũn mày, kỳ quái nhìn Tường Phong, “Cô vẫn nghi ngờ Huyền Y huynh à?”

“Mọi chuyện đều có khả năng.” Tường Phong thu lại nụ cười gât đầu, “Người nghi đi, chúng ta vừa mới nhắc tới chuyện nghi ngờ Mộ Dung Chu Y thì hẳn bị diệt khẩu ngay lập tức, lẽ nào hung thủ kia biết tiên tri bói toán sao? Lúc đó chỉ có người, ta, tiểu tiên nữ và Mộ Dung Huyền Y có mặt, tiểu tiên nữ thì không thể nào rồi.” Lôi Tiểu Thư nghĩ nghĩ, thấy lời nàng cũng có lý, không thể nào phản bác nên cũng đành tin theo.

Y Như Bạch lên kéo tay áo Ngũ Hoa, ánh mắt tha thiết khẩn cầu. Ngũ Hoa suy nghĩ một lúc rồi lấy đại cuộc làm trọng, “Được rồi, ta phụ trách Mộ Dung Huyền Y, nhưng Như Bạch làm sao đây?”

Tường Phong vỗ ngực, hào tình tráng chí hứa hẹn, “Đại Hà, huynh yên tâm đi, Tiểu Bạch cứ giao cho ta được rồi, bảo đảm hoàn trả cho huynh nguyên vẹn.”

Ngũ Hoa nhìn nàng chậm rãi lắc đầu, “Võ công của cô quá kém, ta không yên tâm”

“Xí, có phải tỷ võ chiêu thân đâu, võ công làm quái gì chứ, sao huynh lại xem thường người ta vậy! Trí thức mới là sức mạnh, với trí tuệ của ta, bảo vệ Tiểu Bạch tuyệt đối không thành vấn đề.” Tường Phong hừ mũi, nhưng cũng không làm gì được bộ mặt hoài nghi của Ngũ Hoa, “Được rồi, huynh không tin ta, vậy còn lại tiểu tiên nữ, Mộ Dung Bích Y, Mộ Dung Đa Đa, huynh chọn một người đi.”

Mỗi một người nàng nói Ngũ Hoa đều lắc đầu. Cuối cùng Tường Phong sắp lại gần hẳn cười xấu xa: “Hay là Mộ Dung lão thái quân đi, võ công bà ấy giỏi nhất, một lão bà vừa hiền từ lại vừa ôn hòa.” Ngũ Hoa vui vẻ gật đầu đồng ý.

Vậy là những người còn lại cũng dễ phân phối, Họa Linh Lung và Mộ Dung Bích Y một nhóm, Tường Phong và Tổng quản Mộ Dung Đa Đa một nhóm, Đại lão gia Mộ Dung Trừng và Nhị lão gia Mộ Dung Trạm một nhóm, như vậy tất cả các nhân vật mục tiêu chủ yếu đều có tiếp ứng

Sau khi chia nhóm như vậy, ngày thứ hai cũng không có nhân viên nào thương vong. Có điều Nhị lão gia Mộ Dung Trạm tối hôm trước bị Lão thái quân trách mắng, một mình chạy ra ngoài sơn trang uống rượu, phái người đi tìm cũng không thấy.

Lúc này, trên ngọn núi nhỏ bên ngoài Mộ Dung sơn trang, sát thủ xinh đẹp đã lâu không xuất hiện Phụng Mạch Mạch đứng bên triền núi nhìn xuống sơn trang, váy đỏ phấp phới, khoe miệng khê cong lên thành một nụ cười lạnh.

Một con bồ câu đưa thư bay đến rơi trên người nam nhân áo đen phía sau nàng, người đó lấy mảnh giấy dưới chân bồ câu, gương mặt trắng bệch lộ ra ý cười tàn nhẫn, chính là Chương quỳ Tiểu Hồ xuất hiện trong hắc điểm, có điều thân phận hiện giờ của hắn là Hồ của Ly Thiên thất sát, tên thật là Mạc Tê Thiên. Hắn quay người đặc ý nói với hai nam hai nữ, trong đó có cả Phụng Mạch Mạch: “Kẻ đó đưa tin nói là người đã đến đủ rồi, có thể hành động.”

“Hừ, dựa vào cái gì mà chúng ta phải nghe hắn! Hắn là thứ gì mà vì ý đồ của hắn năm người chúng ta phải từ xa chạy đến đây giết người cho hắn!” Một giọng nói kiêu mị của nữ nhân vang lên, nàng ta đang lười nhác nằm trên bãi cỏ, một chân thò ra ngoài tà váy tím đóng đưa, cảnh xuân lộ hết nhưng cũng không để tâm, vừa dũa móng tay sơn đỏ vừa khinh miệt lên tiếng.

“Được rồi, Hồ, cô bớt nói vài câu đi.” Một nam nhân trẻ tuổi khoảng hai bảy hai tám tuổi bộ dạng nho nhã khê nhũn mày, ngăn cản nàng ta tiếp tục than thở, “Hắn dựa vào cái gì à? Dựa vào Trương tư cô vương hắn đang nắm trong tay, dựa vào việc hắn nắm mệnh mạch của tất cả chúng ta, chỉ cần hắn không vui, kích động Cô vương thì chúng ta cầu chết không được, cầu sống không xong. Còn nữa, cô muốn chịu nổi khổ hàng vạn con kiến cắn xé tâm can không?”

*Cô: con sâu dùng để trừ ếm

Hồ – Tử Vận Y nghĩ đến sự đau khổ khi Trương tư cô phát tác trên người mình, bất giác toát mồ hôi lạnh, im lặng không lên tiếng nữa. Nam nhân nho nhã áo xanh kia quay đầu nhìn một nam nhân áo vàng một bên không hề lên tiếng chỉ chuyên tâm lau kiếm, “Bảo, người suy nghĩ kỹ chưa? Dù gì Bào Đại An cũng từng là... Nếu người không muốn tham gia thì ta cũng hiểu được.”

Bảo đứng dậy, thân hình cường tráng, trên khuôn mặt hơi trẻ con lại là ánh mắt tàn độc, “Long Thất, người không cần nói nhiều. Từ thời khắc hắn phản giáo, Triệu Tín ta đã không còn người sư phụ này nữa.”

Hồ – Mạc Tê Thiên vung thanh loan đao, lòi từ sau cái cây ra một nam nhân bị trời gô như cái bánh ú, chính là Mộ Dung Trạm đã mất tích. Nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Trạm lộ ra tia hoảng sợ, Mạc Tê Thiên càng đặc ý, hắn chậm rãi nhấc thanh loan đao trong tay cười độc ác: “Được rồi, cứ quyết định vậy đi, chúng ta tặng cho Mộ Dung sơn trang một phần đại lễ trước đây...”

Trong tiếng gió phàn phật, nhóm năm sát thủ tuần nam mỹ nữ nổi danh tàn nhẫn lạnh lùng “Long, Hồ, Phụng, Bảo, Hồ” xếp thành hình chữ nhất, tay mang đao kiếm đón gió xuất phát về hướng Mộ Dung sơn trang.

Ly Thiên thất sát, đứng đầu giáo chúng Ly Thiên giáo. Tuyển chọn cô nhi không phụ mẫu từ năm đến bảy tuổi, từ nhỏ huấn luyện công việc ám sát, thuật liêu minh chiến đấu, hằng năm đều tổ chức thi đấu loại bỏ kẻ yếu, cứ mười năm thì tuyển chọn giữ lại tinh anh. Thất sát gồm có Long, Hồ, Phụng, Bảo,

Lang, Ứng, Hồ. Trong Thất môn chỉ có kẻ xuất sắc mới được mang danh Thất sát, thống lĩnh giáo chúng môn hạ, nếu vong mạng thì Phó thống lĩnh sẽ kế vị. Long đứng đầu Thất sát; Hồ chuyên thích sát, thường đi tiên phong; Phụng đều là nữ nhân; Báo sở trường mai phục; Lang sở trường quần công*; Ứng dùng sự thần tốc để giành phần thắng, sở trường ám khí đoạt mạng; Hồ cơ trí mưu lược, xếp cuối trong Thất sát. [Võ lâm chính truyện, Sát thủ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

*Đánh hội đồng

Nhà đầu tư lớn nhất của chương này: Sở thú từ thiện Già Lãng. Tài trợ độc quyền cho phần quảng cáo cuối chương: Chuỗi cửa hàng vật nuôi Già Lãng. Xin cho một tràng pháo tay, xin cảm ơn. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Vãng Sự Như Yên*

*Chuyện xưa như mây khói

Đêm khuya, ánh trăng lạnh lạnh chiếu trên con đường đá nhỏ, Mộ Dung lão thái quân một mình đến tiểu viện ở Đông Nam, cảm địa của Mộ Dung son trang. Bà đẩy cửa, bước vào nơi Mộ Dung Trương con gái ruột của mình từng ở. Đã mười năm không có ai đến chỗ này, trong tiểu viện hoang vu từ khi nặng nề, cỏ dại um tùm, có cây sấp cao gần bằng thân người.

Lão thái quân từng bước đạp qua bụi cỏ, chuyện xưa cũng từng cảnh từng cảnh hiện ra trước mắt:

Trương nhi tám tuổi tóc thất bím, bất kể nóng lạnh đều ngày đêm khắc khổ luyện kiếm, nó ôm bà nũng nịu: “Mẹ, chờ con luyện kiếm xong sẽ giúp mẹ xử lý mấy lão già trong tộc, con tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai ức hiếp cô nhi quả phụ chúng ta!”

Trương nhi mười sáu tuổi một kiếm chém rơi đầu kẻ đến Mộ Dung son trang gây sự, nó xoay khuôn mặt dính máu lại cười với bà: “Mẹ, con và ca ca nhất định khiến danh tiếng của Mộ Dung thế gia lại vang khắp Giang Nam, không ai có thể xem thường chúng ta nữa!”

Trương nhi mười tám tuổi tâm cao khí ngạo, cự tuyệt tất cả những người đến cửa cầu thân, nó để lại cho bà một bức thư: “Mẹ, con biết mẹ ngày đêm lo lắng Ly Thiên giáo đến bắt mẹ đi, mẹ yên tâm, con sẽ đi giết Giáo chủ của bọn chúng.”

Trương nhi mười chín tuổi vẻ mặt khắt thiết quý trước mặt bà: “Mẹ, con đã chọn huynh ấy, huynh ấy đã là người của con rồi, con phải chịu trách nhiệm với huynh ấy. Bây giờ con đã có cốt nhục của huynh ấy, huynh ấy cũng hứa không làm khó mẹ nữa, mẹ thành toàn cho chúng con đi.”

Trương nhi hai mươi tuổi ôm chặt lấy đứa bé vừa ra đời, điên cuồng gào thét vào mặt bà: “Mẹ đã giết huynh ấy rồi, con sẽ không tin mẹ nữa đâu! Không ai có thể giành đi Tuyệt nhi của con, con nguyện rửa Mộ Dung gia các người đoạn tử tuyệt tôn, từng người từng người không được chết yên!”

Trương nhi ba mươi tuổi tóc tai rũ rượi, điên điên khùng khùng ở bên cạnh Tuyệt Y con nó không rời nửa bước. Không lâu sau, Trương nhi trốn khỏi Mộ Dung son trang, bà phái Mộ Dung Trầm và Mộ Dung Thái Y đi bắt nó. Rồi không lâu sau, họ mang về tin Trương nhi và Tuyệt Y đã chết...

Lão thái quân thở dài, thấp giọng nói: “Trương nhi, đừng trách mẹ, ai bảo con yêu ai không yêu, lại đi yêu Ma đầu của Ly Thiên giáo chứ...” Đột nhiên trong bụi cỏ truyền đến tiếng cành khô bị bẻ gãy, Lão Thái quân sức tỉnh, vừa rồi bà chìm trong hồi ức, có người đến cũng không phát hiện ra. Bà nắm chặt cây trượng trong tay, hướng về phía kia nghiêm giọng hỏi: “Lũ chuột nhắt phương nào? Cút ra đây cho ta!”

Một lúc sau, một thân ảnh màu trắng run rẩy bước ra, chính là Y Như Bạch dịu dàng nhất gan.

Lão thái quân nhíu đôi mắt phượng, giọng điệu không vui, “Cô lên lên lút lút đi theo ta làm gì? Cô đang nghe lén à?”

Y Như Bạch sợ hãi liên tục lắc đầu xua tay, lui về phía sau, “Tôi... tôi... tôi... không... không... nghe... nghe... lén, tôi... không... không... nghe... nghe... thấy... gì... gì... hết.”

Lão thái quân cười lạnh, “Bất kể vừa rồi cô nghe thấy điều gì, hãy nhớ lấy, quên hết tất cả đi, nếu không...”

Cái đầu nhỏ của Y Như Bạch sợ hãi gật như gà mổ thóc, chỉ sợ chạm một chút thôi thì sẽ bị Lão thái quân tát vào mặt.

Lão thái quân lại nghiêm giọng, “Cô theo dõi ta làm gì?”

“Tôi... tôi... tôi... và... và... Thái... Thái... quân... cùng... cùng... một... một... nhóm, phải... phải... tiếp... tiếp... ứng... ứng... cho nhau.” Y Như Bạch cúi đầu vờ về tà áo, cố gắng giữ nước mắt lại, trong lòng vô cùng uất ức, Tiểu Phong, cô lừa đảo, cô nói Lão thái quân hiền từ ôn hòa yêu thương tiểu bối, thì ra đều là dụ ta thôi, ta... ta... phải đi tìm Hoa ca.

Lão thái quân ngăn ra, nhớ lại việc chia nhóm lúc sáng, vậy là sắc mặt dịu đi nhiều. Bà nhìn Y Như Bạch tội nghiệp đáng thương, nhớ đến cháu gái đã mất

sớm Mộ Dung Tuyết Y của mình, mềm lòng phẩy tay, “Cô đi đi, nhớ là không được nói bậy, ta muốn yên tĩnh một mình.”

Y Như Bạch vượt qua kiếp nạn như trút được gánh nặng, vội vã nhấc váy chạy về phía cửa. Lão thái quân đứng yên tại chỗ nhìn nàng hoảng sợ trốn chạy như một con thỏ nhỏ, không nhìn được mà cười khô, rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu, những nghĩ đến đứa cháu ngoại vô duyên kia, nếu nó vẫn còn sống chắc cũng lớn như vậy rồi, không biết tại sao lại mềm lòng tha cho nàng.

Lão thái quân ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn ở chân trời, haiz, đều do ánh trăng gây họa, ánh trăng quá đẹp khiến ta quá dịu dàng, nên bất tri bất giác thả nó đi...

Y Như Bạch chạy một mạch, thở hồng hộc gõ cửa phòng Tường Phong. Tường Phong khoác áo ngoài ánh mắt mơ màng mở cửa, kinh ngạc nhìn Y Như Bạch thần hồn nát thần tính, “Tiểu Bạch? Cô sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Y Như Bạch chen vào phòng, vừa thở vừa lắp bắp nhìn Tường Phong, “Tiểu Phong, ta... ta... vừa... vừa... nghe được... được... một bí... bí... mật.”

Sáng hôm sau, trời thanh gió mát. Mới sáng sớm Lôi Tiểu Thu lòng nóng như lửa đốt gõ cửa phòng Tường Phong.

Tường Phong bị Y Như Bạch bám lấy cầu nhau cả đêm không ngủ được, đầu tóc lộn xộn như tổ chim, ánh mắt hung dữ chống nạnh nhìn lôi Tiểu Thu, “Lôi Tiểu Thu, tốt nhất là ngui cho ta một lý do chính đáng, nếu không thì... hừ hừ...”

Lôi Tiểu Thu nhìn Tường Phong giương nạnh múa vuốt như nữ quý, thoáng ngần ra rồi kéo lấy Tường Phong vừa ngáp vừa định quay về ngủ lại, vội vã nói: “Mộ Dung Cẩm Y, hần... chần chạy rồi.”

“Hả?”

Tường Phong còn ngái ngủ quay người lại nhìn Lôi Tiểu Thu, “Ngươi trông coi thế nào vậy? Sao mà chạy rồi?”

Lôi Tiểu Thu rụt cổ, “Vừa rồi hần đòi ra ngoài bằng được, mấy ngày nay bị nhốt trong son trang buồn quá nên muốn ra ngoài uống rượu, ta... ta không cản được hần...”

Tường Phong gõ mạnh vào đầu hần, “Ngươi không biết đi cùng à?”

Lôi Tiểu Thu đột nhiên đỏ mặt, hần cúi đầu nhỏ giọng thì thào: “Hần... hần nói muốn đến mấy thuyền hoa ở Cẩm hồ uống rượu hoa*...”

*Uống rượu ôm ^^

“Rượu hoa?” Đôi mắt của Tường Phong lập tức phát sáng, nàng đẩy Lôi Tiểu Thu ra khỏi cửa gấp gáp thúc giục, “Chúng ta cũng đi! Ta lập tức thay y phục ngay đây, ngươi đừng có lè mề nữa, mau đi gọi Mộ Dung Huyền Y đi, để hần còn trả tiền nữa.”

Lúc này Mộ Dung Huyền Y đang ngồi trong đại sảnh hưởng thụ bữa sáng tình yêu hiệu Tiểu tiên nữ thì đột nhiên toàn thân ớn lạnh...

Mộ Dung son trang tọa lạc ở Cẩm Hồ thành, tên đúng như thực, đương nhiên là có một cái hồ rất lớn. Hai bờ hồ đào lý chen chúc, trắng hồng đan xen, rực rỡ sáng ngời, mặt hồ phản chiếu ánh sáng vàng lấp lánh, trong tia sáng tựa như có xen lẫn màu tím, vì vậy có tên là Cẩm hồ.

Bên tai vang tiếng đàn ca hát xướng, Mộ Dung Cẩm Y cầm ly rượu nhũ mảy, nhìn mặt hồ lấp lánh thất thần một lúc. Thật là kỳ quái, rõ ràng hần không hề hạ độc Mộ Dung Chu Y, sao hần lại bị độc chết một cách kỳ quái như vậy? Lẽ nào là do Úc Tiểu Lâu xuất thân Đường môn ra tay? Mộ Dung Cẩm Y lắc đầu, không thể nào, Úc Tiểu Lâu đã rời khỏi son trang từ lâu, hơn nữa không có mệnh lệnh của hần thì nàng cũng tuyệt không làm bậy.

Đang nghĩ thì Mộ Dung Cẩm Y bỗng phát giác một ánh mắt cứ như có như không quét qua, âm thầm chú ý nhất cử nhất động của mình, hần theo ánh mắt nhìn tới, chỉ thấy một thiếu nữ áo tím đang gẩy đàn, cứ một lúc lại lén lút xem xét hần.

Mái tóc uốn nhẹ của thiếu nữ hơi phớt màu nâu, đồng tử màu xanh ngọc bích, môi đỏ kiêu diễm, ngực áo mở rộng, nửa tay áo trượt xuống khuỷu tay phải đang gẩy đàn, lộ ra bờ vai trắng như tuyết và cái yếm màu tím nhạt thêu một đóa mẫu đơn vàng. Tóc nàng xõa ra, hoàn toàn không mang một chút trang sức, thấy hần nhìn mình, nàng không kìm được mà cúi đầu cười xấu hổ, tiếp đó lại ngẩng đầu, sóng mắt xoay chuyển, ngón trở son màu đỏ nhẹ vuốt khóe môi đào, không tránh không né mà đón lấy ánh mắt của hần cười quyến rũ, thật là dịu dàng như tơ, yêu kiều câu hồn.

Mộ Dung Cẩm Y nờ nụ cười nhạt hứng thú, hần vẫy tay ra hiệu cho thiếu nữ áo tím tiến lên phía trước, chờ nữ nhân kia nửa muốn nửa không ông ẹo tiến lại gần, Mộ Dung Cẩm Y đưa tay kéo nàng vào lòng, tay trái giữ chặt lấy vòng eo thon và đôi tay, tay phải bóp cằm nàng, giọng điệu đột nhiên trở nên âm trầm: “Trước đây sao chưa từng gặp cô? Nói, cô là do ai phái tới?”

Bốn bề đột nhiên im lặng, các ca kỹ đang tấu nhạc và nhảy múa cũng đều dừng lại, vô cùng hoảng sợ nhìn Mộ Dung Cẩm Y đột nhiên trở mặt. Cánh tay giấu trong áo của thiếu nữ áo tím cũng không kìm được mà nắm chặt, nàng khẽ quay đầu nhìn về phía vũ đoàn, liếc ca kỹ Yên Chi Nô đang nhảy múa một cái.

Mộ Dung Cẩm Y nhìn theo ánh mắt nàng, khẽ nhũ mảy ra lệnh: “Tại sao dừng lại, tiếp tục múa đi.” Nói xong liền xoay cầm thiếu nữ áo tím, “Là bà chủ Tiểu Mãn phái cô tới phải không? Mãn Bảo này quả nhiên là cho ta một sự kinh ngạc lớn, ha ha ha...”

Thì ra là lo sợ vu vơ, nhìn Mộ Dung Cẩm Y cười lớn, chúng nhân cũng thờ phào tiếp tục ca múa giúp vui.

Ca kĩ Yên Chi Nô cũng khép mí uốn người, vai ngọc nhẹ buông, nhún chân đứng thẳng, y phục lay động, xõa ra các dải lụa ngũ sắc, eo thon lay chuyển, bắt đầu xoay tròn.

Tiếng đàn tiếng trống cùng nhau cất lên, nhịp phách ngày càng nhanh, tư thế tuyệt mỹ của các ca kĩ cũng xoay chuyển ngày càng nhanh, váy áo rực rỡ xoay tròn tạo lên một hình ảnh ưu nhã, đúng thật là thân như liễu rủ đón gió xuân, y phục tựa mây phiêu dật bồng bềnh.

Mộ Dung Cẩm Y xem múa liên tiếp vỗ tay khen hay, buồng thiếu nữ áo tím trong lòng ra giật lấy chiếc trống của một nữ nhạc công tự mình vỗ theo điệu nhạc.

Ca kĩ Yên Chi Nô càng lúc càng xoay nhanh, gần như không thấy được bóng dáng. Đột nhiên thân ảnh nàng nhảy lên không trung, các dải lụa màu sắc trên toàn thân từ nhiều hướng khác nhau nhanh như chớp giạt cuộn đến chỗ Mộ Dung Cẩm Y đang ngồi, tốc độ quá nhanh khiến người ta không thể phòng kịp, quần lấy hai tay hai chân Mộ Dung Cẩm Y.

Lúc này thì thiếu nữ áo tím Từ Vận Y vẫn luôn ngồi yên một bên cũng đột nhiên há miệng, mấy cây ngón châm như sợi tóc bay về hướng đôi mắt đang kinh ngạc của Mộ Dung Cẩm Y, đầu châm chớp lên ánh sáng xanh, quả nhiên là đã được tắm tẩm...

Từ Vận Y, Hồ của Ly Thiên thất sát, người tộc Lô Lan, mắt xanh tóc nâu, kiều mị vô cùng, bản tính gian trá, sở trường là Trường tiên độc châm, thường dùng mỹ sắc mê hoặc để đột kích, nhiều lần thành công. Phó thống lĩnh Hồ môn Yên Chi Nô, sở trường ca múa, thân nhẹ như yến, sở trường thân tốc đột kích, lấy nhu khắc cương. [Võ lâm chí, Sát thủ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Trên trời không bao giờ tự rụng rơi bánh xuống, mỹ nhân chủ động ôm ấp chưa chắc đã là diễm phúc, Liễu Hạ Huệ ngồi yên không loạn đó là vì hán đã bị sát thủ mỹ nữ điểm huyết. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

*Liễu Hạ Huệ: hiền nhân không bao giờ động lòng trước mỹ sắc

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Nhân Duyên Cầu Huyết*

*Cầu huyết: kinh điển của kinh điển, quen thuộc đến nỗi nhàm chán, đôi khi rất sến.

Khi bốn người Mộ Dung Huyền Y, Họa Linh Lung, Lôi Tiểu Thư và Tường Phong đến được bờ Cẩm hồ thì chiếc thuyền hoa Mộ Dung Cẩm Y bao đã rời khỏi bờ hồ từ lâu. Vậy là dưới sự thúc giục liên tục của Tường Phong, Mộ Dung Huyền Y chỉ đành đành mặt bao một chiếc thuyền hoa khác đuổi theo Mộ Dung Cẩm Y.

Liên tục đuổi kịp mấy chiếc thuyền nhưng đều không phải của Mộ Dung Cẩm Y, còn bị đám khách bị cụt hứng mắng chửi đuổi đi, bốn người cũng cảm thấy vô cùng bức bối.

Nhìn mặt hồ mênh mông trăm chiếc thuyền như một, rồi lại nhìn chiếc thuyền trống không vì các hoa nương đã bị hai tên nam nhân to xác không biết hưởng thụ cuộc sống đuổi đi, ngoài Họa Linh Lung giữa đường chủ động hiển nghệ thổi một khúc “Lâm hạ hành” ngộ ra trong lúc tĩnh tọa ở rừng trúc, giành được sự kinh ngạc khen hay và tiếng vỗ tay của Mộ Dung Huyền Y cùng Lôi Tiểu Thư, và Tường Phong bắt học vô tài ngáp dài ngáp ngắn, thì cả thuyền hoa vẫn luôn lạnh lẽo thê thảm.

Im lặng rồi lại im lặng, im lặng không sinh biến thái thì sẽ sinh cầu huyết.

Tường Phong đảo đảo tròn mắt đen, cười hi hi lên tiếng: “Chỉ chèo thuyền nghe nhạc thôi thì chán lắm, chi bằng ta kể một câu chuyện cho mọi người nghe nhé.

Nghe xong Lôi Tiểu Thư trầm rùng mình.

Tường Phong quét mắt một vòng, thấy không ai phản đối, bèn lấy giọng tiếp tục, “Khụ khụ, chuyện hôm nay ta kể vẫn là một câu chuyện tình yêu thê nữ.”

Thân hình Lôi Tiểu Thư lại bắt giác run một cái nữa.

“Vẫn là tại triều đại này, ở vùng đất Giang Nam hạnh hoa mưa phùn lãng mạn, hai mươi năm trước, có một nữ hiệp chính phái xinh đẹp dịu dàng, nàng gặp gỡ với một nam nhân phong lưu đỉnh đặc anh tuấn tiêu sái nhưng nụ cười hơi mang tà khí đến từ xứ khác, vậy là bọn họ yêu nhau. Nè, giống như chuyện của Dương công tử và Kỳ nữ hiệp của tiền triều vậy, bởi vì nam nhân đó cũng xuất thân Ma giáo Tây vực, hơn nữa còn là đối đầu với gia tộc của nữ hiệp kia, vì vậy chuyện tình kinh thiên động địa thần khóc quỷ thương vượt qua lễ giáo thế tục của họ đã bị gia tộc của nữ hiệp kia trăm phương ngàn kế ngăn cản.”

Nghe đến đây, Lôi Tiểu Thư lập tức tích cực giơ tay hưởng ứng, “Ta biết rồi, vậy là họ cùng nhảy hồ chết vì tình, địa điểm nhảy chính là Cẩm hồ này.”

Tường Phong he he cười lạnh rồi đá một cước, “Đó là chuyện Ro thiếu hiệp và Ju tiểu thư của nước Shakespeare, dùng ở đây không thích hợp.” Tiếp đó nàng liếc qua Mộ Dung Huyền Y sắc mặt không được tốt lắm, tiếp tục không nể mặt kẻ tiếp, “Danh môn chính phái thật ra cũng có lúc hành sự chẳng quang minh lỗi lạc chút nào, nham hiểm xảo trá hoàn toàn không thua kém gì tà ma ngoại đạo. Cũng giống như Hạ lang quân và Ôn cô nương của tiền triều, người trong gia tộc của nữ hiệp giả vờ đồng ý hôn sự của hai người, sau đó giăng bẫy hại chết nam nhân Ma giáo kia. Nữ hiệp đau đớn mất tình lang, lại bị người trong tộc truy sát, sau đó nàng giả chết trốn thoát, sinh ra đứa con của hai người, dạy cho nó võ công, kể cho nó biết về mối huyết thù này, sau đó nuốt lệ qua đời. Vậy là hai mươi năm sau đứa trẻ trưởng thành nên người trở về tìm...”

Nói đến đây Tường Phong đưa tay chỉ vào Mộ Dung Huyền Y, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, “Tìm Mộ Dung son trang các người đòi lại nợ máu.”

Họa Linh Lung và Lôi Tiểu Thư lạnh người, không kim được quay sang nhìn Mộ Dung Huyền Y mặt khề biến sắc.

“Hừ.” Mộ Dung Huyền Y vòng tay trước ngực hừ lạnh, “Người cũng thật biết bịa chuyện, nhưng mà câu chuyện không phải như vậy, vẫn nên để ta kể thì hơn.”

Vậy là ba người còn lại, bao gồm cả thân thuyền đồng thời rùng mình.

“Nữ hiệp mà người kể chính là cô cô ruột của ta Mộ Dung Tương, không sai, năm đó đích thực bà ấy và Giáo chủ Ly Thiên giáo Nguyễn Duy... Sau đó còn mang thai.” Mộ Dung Huyền Y hơi không thoải mái, xê dịch thân hình, xem ra không rành việc kể chuyện lắm. “Còn về chi tiết chuyện năm xưa thì ta cũng không rõ, có phải Mộ Dung gia họ không thì cũng chưa nói chắc được đâu.”

“He he, đương nhiên người không rõ. Mộ Dung gia trọng thể diện như vậy, năm xưa chồng Ly Thiên giáo vô cùng oanh liệt, dương danh vô lâm, làm sao có thể tự đào hố chôn mình, cho người khác biết họ hi sinh con gái, dùng mỹ nhân kế chứ.” Tường Phong vẻ mặt khinh bỉ, “E là người biết chuyện năm xưa đều bị Lão thái quân của nhà người diệt khẩu gần hết rồi, lúc đó người cũng vừa ra đời, bởi vậy cũng sẽ không biết chân tướng sự việc đâu.”

Mộ Dung Huyền Y im lặng, muốn mở miệng phản biện nhưng không thể không thừa nhận lời Tường Phong nói đích thực có lý. Hắn thở dài, “Nhưng bà nội không hề tàn nhẫn đến mức giết tiểu cô cô diệt khẩu, bà ấy chỉ nhốt tiểu cô cô đang mang thai lại, nói với bên ngoài là tiểu cô cô và cha ta đều hi sinh trong trận chiến với Ly Thiên giáo.”

“Vậy đứa trẻ được sinh ra kia chính là Mộ Dung Tuyết Y chưa bao giờ xuất hiện trên Tộc phổ của Mộ Dung tộc!” Tường Phong gật đầu, nhủ mày cảm khái, “Để che giấu chuyện xấu lan truyền, Lão thái quân của nhà người đứng thật là phí bao công sức, ngay cả Sử bút tiền sinh năm xưa cũng không biết rõ chuyện này. Nếu không phải vì huyết án lần này thì e là nỗi oan này cũng bị chôn vùi dưới lòng đất cả đời.”

Mộ Dung Huyền Y không phản bác, chỉ nhìn mặt hồ xuất thần, “Nơi tiểu cô cô ở là tiểu viện ở góc Đông Nam, đó là cấm địa của Mộ Dung son trang. Lúc nhỏ ta từng hiếu kỳ lên vào, lúc đó tiểu cô cô đã phát điên rồi, ta còn từng gặp biểu muội Tuyết Y, đã mười tuổi rồi nhưng thân hình vẫn như một đứa trẻ sáu bảy tuổi, ốm yếu vàng vọt, thấy ta liền hung dữ lên. Sau đó ta hỏi nhũ nương mới biết đó là tiểu cô cô và biểu muội, nhưng qua hôm sau thì nhũ nương biến mất.”

“Vậy làm sao họ thoát ra khỏi Mộ Dung son trang được?” Lôi Tiểu Thư hiếu kỳ hỏi.

“Phải, sau đó chính ta đã lên thả họ đi.” Mộ Dung Huyền Y ngừng lại, “Lúc họ rời khỏi ta mới biết thì ra tiểu cô cô không hề bị điên thật, bà ấy vì muốn bảo vệ Tuyết Y nên mới giả điên.”

“Sau đó Lão thái quân nhà người đã phái Nhị bá Mộ Dung Trầm và đường tử Mộ Dung Thái Y của người đi bắt họ về phải không?” Tường Phong liên kết các manh mối lại, tiếp tục truy hỏi.

“Ừ, nhưng mà, đường tử Thái Y lại...” Giọng Mộ Dung Huyền Y cũng nhỏ dần, “Tỷ ấy lại giết chết tiểu cô cô và Tuyết Y. Lúc họ trở về phục mệnh, bà nội tức giận đến mức suýt giết chết Thái Y tỷ.”

Lôi Tiểu Thư và Tường Phong nhìn nhau rồi đều trầm tư không nói. Họa Linh Lung ở bên cạnh nghiêng đầu nhìn họ, “Nói vậy Mộ Dung Tuyết Y chết thật rồi, có khi nào là người của Ly Thiên giáo giả mạo đến báo thù không?”

Bỗng nhiên mặt hồ huyền ảo, bốn người vội xông ra mạn thuyền xem thử. Chỉ nghe trên các thuyền xung quanh ồn ào, chúng nhân đều kiễng chân nhìn ngó chỉ trở về phía xa bàn luận.

“Nghe nói bên đó xảy ra án mạng rồi.” “Hình như là có người rơi xuống nước.” “Là một nam một nữ, nói không chừng là chết vì tình đó.”

Mộ Dung Tương, con gái thứ tư của Mộ Dung Anh, đích nữ của Hồ thị, xinh đẹp thoát tục, chết trong trận chiến giữa Ly Thiên giáo và Mộ Dung son trang. Lại có lời đồn rằng thiếu thời Tương và Giáo chủ đời thứ chín của Ly Thiên giáo là Nguyễn Duy yêu nhau, lên lút mang thai, nhưng chính tà khó dung, Hồ thị và Mộ Dung son trang trăm phương ngàn kế cản trở, bày kế dụ Ly Thiên giáo chủ Nguyễn Duy vào bẫy giết chết. Tương mất người yêu đau đớn, tình nghĩa nan toàn, cùng đứa con trong bụng không biết đi đâu, Hồ thị nói với bên ngoài rằng đã chết. [Võ lâm chí, Mộ Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Trên đời này vốn không có cầu huyết, nhưng người nuôi cầu thì nhiều, vì vậy nên có cầu huyết, cầu huyết nhiều quá không chứa được nữa thì tự nhiên sẽ phun ra ngoài. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Nước Chảy Mây Trôi

Thuyền hoa náo loạn, nhạc sư và ca kĩ bốn bề nhón nháo. Dải lụa đầy màu sắc của ca kĩ Yên Chi Nô trôi chặt lấy tay chân Mộ Dung Cẩm Y, thiếu nữ áo tím, “Hô” Từ Vận Y của Ly Thiên giáo ở bên cạnh cũng đang phóng ngân châm tằm độc vào mắt hắn.

Khi ngân châm cách Mộ Dung Cẩm Y chỉ có 0.1 mm, hắn vẫn đang không động đậy được bỗng làm một hành động cả đời đặc ý nhất. Chỉ thấy hắn nở nụ cười nhạt, vận hết nội công, há miệng đề khí, dùng sức thổi vào ngân châm. Xin đừng xem thường động tác này, đây chính là Xuy ngư* thần công đã thất truyền trong giang hồ từ lâu, tên đúng như thật, ngay cả con trâu cũng có thể thổi bay được huống hồ gì một ngân châm nhỏ bé. Ngân châm đó lập tức chuyển hướng, bay về phía Từ Vận Y đang không kịp đề phòng, nguy hiểm quét qua tóc nàng.

*Xuy ngư: nghĩa đen là Thổi con trâu, nghĩa bóng là Nói dốt =.

Từ Vận Y thoát nạn hoa dung thất sắc hoàn hồn, nhìn lại Mộ Dung Cẩm Y thì hắn đã vận khí làm đứt các dải lụa cột chặt mình. Yên Chi Nô cũng cả kinh, dải lụa ngũ sắc của nàng không phải là dải lụa thông thường, đao kiếm bình thường muốn chém đứt cũng không dễ, còn Mộ Dung Cẩm Y lại có thể nhẹ nhàng xé đứt như vậy. Nàng nhảy đến bên cạnh Từ Vận Y thấp giọng hỏi: “Đại tỷ, làm sao đây?”

Từ Vận Y lòng cũng không tránh khỏi hoảng sợ, trong Thất sát, võ công của Hồ môn là thấp nhất, bởi vậy trong các hành động thích sát, giáo chúng Hồ môn đa phần là yểm trợ. Nếu là người bình thường thì vừa rồi màn phối hợp không một kẽ hở của nàng và Yên Chi Nô đã thành công từ lâu, nhưng nàng không ngờ Mộ Dung Cẩm Y lại lợi hại đến vậy. Nhớ lại lúc đầu Phụng Mạch Mạch từng cảnh cáo rằng Mộ Dung Cẩm Y trông có vẻ phóng đảng nhưng thực ra thâm tàng bất lộ, không thể sơ suất, quả nhiên là mình đã khinh địch rồi.

Nghĩ đến đây Từ Vận Y nghiêng răng ra lệnh: “Lui.” Rồi cùng Yên Chi Nô nhảy về phía cửa thuyền.

Mộ Dung Cẩm Y cũng không đuổi theo, chỉ cười nhạt nhìn hai người vội vã trốn chạy rồi đột nhiên đưa tay nhẹ đánh vài cái, cửa thuyền lập tức có thêm mấy bóng người, chính là mấy nhạc sư và ca kĩ vừa rồi trốn chạy, trên tay họ đều có đao kiếm, có người còn mang cung, tất cả nhắm vào Từ Vận Y và Yên Chi Nô, phong tỏa đường trốn thoát của hai người.

Từ Vận Y và Yên Chi Nô quay người nhìn về phía Mộ Dung Cẩm Y đã chuẩn bị kĩ càng. Hắn trấn tĩnh nhìn hai người, “Ta đã gặp Phụng của Ly Thiên thất sát rồi, không biết hai vị là thần thánh phương nào?”

Từ Vận Y không đáp, nàng thấy trước mắt không còn đường lui, chỉ đành liều mạng một phen, vậy là rút ngọn roi dài giấu trong áo ra liếc nhìn Yên Chi Nô rồi cùng nhau xông về phía Mộ Dung Cẩm Y. Đánh nhau một hồi, Mộ Dung Cẩm Y múa dải lụa bị đứt trong tay thành một thanh đao sắc bén vây lấy hai người, còn Từ Vận Y và Yên Chi Nô mồ hôi ướt đầm vát và chống đỡ.

Yên Chi Nô bị dải lụa trong tay Mộ Dung Cẩm Y đâm vào ngực, ngã mạnh trên mặt đất, nàng khẽ vận khí muốn đứng dậy nhưng cảm thấy khí huyết dâng trào, vô cùng đau đớn. Bỗng nhiên mắt hoa lên, một thân ảnh màu tím cũng ngã xuống bên cạnh mình, Yên Chi Nô vội vàng đỡ Từ Vận Y bị đánh bại, nóng lòng hỏi: “Đại tỷ, tỷ sao rồi?”

Từ Vận Y sắc mặt trắng bệch khẽ mở miệng, nhưng chưa kịp nói thì đã ói ra một ngụm máu tươi. Mộ Dung Cẩm Y đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn hai người dưới đất cười nhẹ, “Hai vị cô nương tốt nhất là đừng nên phản kháng, nếu không đừng trách ta không thương hương tiếc ngọc.”

Từ Vận Y và Yên Chi Nô nhìn nhau, biết rõ đã lọt vào bẫy, lần này e là phải rơi vào tay Mộ Dung Cẩm Y, muốn toàn vẹn rút lui thì khó càng thêm khó. Bỗng thân thuyền lắc một cái, bên ngoài cửa thuyền truyền vào tiếng đao kiếm và chạm, sau đó là tiếng nam nữ kêu thảm và tiếng vật nặng rơi xuống đất. Từ Vận Y và Yên Chi Nô không kịp mừng rỡ về vui mừng, diu nhau đứng dậy chờ thời cơ hành động. Mộ Dung Cẩm Y khẽ nhủ máy, không quan tâm đến hai kẻ bại trận dưới đất, xông ra mạn thuyền xem thử có việc gì.

Trên mạn thuyền, Phụng Mạch Mạch đang chém thủ hạ thứ ba của Mộ Dung Cẩm Y cản trở mình, vừa hay thấy Mộ Dung Cẩm Y bước ra. Phụng Mạch Mạch cười lạnh đá thi thể dưới chân, vung thanh trường kiếm màu đen còn nhỏ máu, mũi kiếm chỉ thẳng về phía Mộ Dung Cẩm Y.

Mộ Dung Cẩm Y lập tức quét mắt nhìn xung quanh, vẫy tay ra hiệu cho thủ hạ lui về một phía, hắn từng chịu thiệt bởi tay Phụng Mạch Mạch, đương nhiên biết sự lợi hại của nàng, lần này cũng không dám sơ suất, dốc hết toàn bộ tinh thần, chậm rãi rút nhuyễn kiếm trong eo ra, kiếm hoa vung lên, kiếm quang khẽ chớp như một con bạch xà đánh về phía Phụng Mạch Mạch.

Yên Chi Nô diu Từ Vận Y cả nhắc đi ra mạn thuyền, chỉ thấy thân ảnh Mộ Dung Cẩm Y và Phụng Mạch Mạch quấn vào nhau, không hề để tâm đến phía này. Vậy là hai người bước nhanh, vừa dốc sức giải quyết người cản trở dọc đường, vừa loạng choạng bước xuống còn thuyền nhỏ Phụng Mạch Mạch đưa tới.

Lúc sắp bước lên thuyền, Từ Vận Y xoay người, không cam lòng nhìn về phía hai người đang giao đấu. Vừa hay Mộ Dung Cẩm Y và Phụng Mạch Mạch đấu kiếm đến mạn thuyền, luận võ công thì kẻ tám lạng người nửa cân, Mộ Dung Cẩm Y hơn ở chỗ nội công thâm hậu, Phụng Mạch Mạch tuy sở trường khoái kiếm, nhưng thời gian dài cũng dần rơi vào thế hạ phong, chỉ nhờ vào sự sắc bén của thanh huyền thiết kiếm màu đen nên có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Đôi mắt xanh của Từ Vận Y như một con rắn bám lấy Mộ Dung Cẩm Y, cuối cùng cũng nhìn ra được một chỗ sơ hở, Mộ Dung Cẩm Y quay lưng về phía nàng, đang tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó với Phụng Mạch Mạch, không hề để phòng phía sau nên lộ ra một khoảng trống nhỏ. Từ Vận Y nhếch môi, miễn cưỡng vận một luồng chân khí cuối cùng, toàn lực tung chưởng nhằm vào lưng của Mộ Dung Cẩm Y.

Bỗng nhiên một bóng người xông ra chắn sau lưng Mộ Dung Cẩm Y, chưởng của Từ Vận Y bèn đánh ngay vào ngực của người đến. Người đến phun ra một ngụm máu tươi trên y phục của Từ Vận Y rồi ngã xuống, còn Từ Vận Y cũng bị chấn động thối lui liên tục mấy bước, bỗng ngửi thấy một mùi hương lạ, nàng thầm nói không hay rồi, bèn vội lấy bình thuốc tùy thân nuốt liền hai viên, tức tốc ngồi xuống vận khí giải độc.

Đừng nên kỳ quái là vì sao tiểu gián điệp Úc Tiểu Lâu của Đường môn lại đột nhiên xuất hiện, nàng đến để làm bia thịt mả. Mộ Dung Cẩm Y một kiếm bức Phụng Mạch Mạch thoái lui, vội cúi người ôm lấy Úc Tiểu Lâu bị đánh chi còn thoi thóp. Lòng hấn hơi trầm xuống, giữ vai Úc Tiểu Lâu lắc mạnh, “Tiểu Lâu, nàng sao rồi? Nàng sao rồi?”

Úc Tiểu Lâu bị lắc cổ gồng mở mắt, nhưng vừa mở miệng thì lại phun ra một ngụm máu tươi, yếu ớt đưa tay thều thào, “Cẩm Y thiếu gia, lẽ nào ngài không thấy thiếp bị thương rồi sao?” Nói xong bèn gắng sức run rẩy ngẩng lên, Mộ Dung Cẩm Y sực tỉnh vội cầm tay nàng áp lên khuôn mặt anh tuấn của mình.

Úc Tiểu Lâu lại ho ra một ngụm máu, khoe miệng đầy máu tanh nở nụ cười nhạt, “Cẩm Y thiếu gia, ngài đừng buồn, Tiểu Lâu cam tâm tình nguyện chết vì ngài. Thiếp vẫn luôn muốn cho ngài biết, thật ra thiếp...” Chưa nói xong bỗng một thân ảnh màu đỏ xông tới sau lưng Mộ Dung Cẩm Y, Mộ Dung Cẩm Y cảm nhận được sát khí, theo bản năng nghiêng mình né qua một bên, kiếm quang màu đen lướt qua vai phải của hắn, đâm thẳng vào ngực Úc Tiểu Lâu.

“Ngươi!” Mộ Dung Cẩm Y chùi vết máu trên mặt, phần hấn trừng mắt nhìn Phụng Mạch Mạch vừa đánh lén, “Các ngươi thật quá bỉ ổi, tại sao không để Tiểu Lâu nói hết câu? Tại sao?”

Phụng Mạch Mạch thu kiếm vào ngực, nụ cười càng trở nên tàn nhẫn, “Bọn ta vốn là bè lũ bỉ ổi nham hiểm mà, muốn ta chờ các ngươi lười thôi nói hết mấy câu tình tử rồi mới công kích sao, ngươi tưởng ta ngu à, có phải là diễn tuồng đâu!”

“Đừng vậy.” Yên Chi Nô bên cạnh cũng không kìm được mà lên tiếng, thu lại nửa dải lụa bị đứt trên mặt đất rồi lên giọng giáo huấn, “Hơn nữa cô ta muốn nói gì thì mọi người đều rõ, chẳng phải là muốn nói thật ra cô ta luôn rất thích ngươi đó sao, sau khi cô ta chết ngươi đừng buồn mà hãy quên cô ta đi rồi sống cho thật tốt gì gì đó, thật chẳng có chút sáng tạo nào, có gì hay ho đâu mà nghe.” Từ Vận Y đang ngồi vận công ép độc cũng mở mắt, liên tiếp gật đầu phụ họa.

Mộ Dung Cẩm Y càng tức giận, chậm rãi buông thi thể của Úc Tiểu Lâu ra, nhấc trường kiếm lên, toàn thân như bùng lên một ngọn lửa dữ dội. Phụng Mạch Mạch hừ lạnh, không hề sợ hãi vùng kiếm nghênh đón.

Sau mười mấy hiệp, Phụng Mạch Mạch đã bắt đầu lộ ra sơ hở. Yên Chi Nô giạt mình hoảng hốt cúi đầu nghĩ đối sách, vừa hay quét mắt qua thi thể của Úc Tiểu Lâu ở một bên, nàng chậm chậm lại gần. Lúc vừa định đụng vào Úc Tiểu Lâu thì một luồng sáng trắng bay đến, nàng đánh lén qua một bên tránh né, trường kiếm của Mộ Dung Cẩm Y đã cắm chặt vào tay áo, nửa dải lụa xanh bị cắt đứt, Yên Chi Nô vừa nhặt lại được cái mạng nhỏ thầm mừng rỡ, nhưng cũng không dám manh động nữa.

Ở bên này Mộ Dung Cẩm Y mất đi trường kiếm, lại vừa phân tán tư tưởng nên liên tục trúng kiếm, thân hình bất ổn. Phụng Mạch Mạch chớp lấy thời cơ phóng kiếm tới, thanh nhuyễn kiếm màu đen bèn cắm vào ngực Mộ Dung Cẩm Y.

Phụng Mạch Mạch mừng thầm, vừa ngẩng đầu thì thấy Mộ Dung Cẩm Y như cười như không đầy ẩn ý nhìn mình, bất giác có một dự cảm không hay. Nàng vừa rút kiếm về thì bỗng thấy Mộ Dung Cẩm Y đưa tay nắm lại, giữ chặt lấy thân kiếm, di chuyển thân mình về phía trước vài bước. Phụng Mạch Mạch lập tức sững sốt, Mộ... Mộ Dung Cẩm Y này điên rồi sao, làm gì có ai đưa mình vào mũi kiếm của kẻ địch để chịu chết chứ.

Phụng Mạch Mạch vừa khựng lại thì Mộ Dung Cẩm Y đã đến gần trước mặt, trên tay trên người đều chảy máu, nhưng hắn vẫn mỉm cười, giống như người bị thương không phải là hắn vậy. Phụng Mạch Mạch cảm thấy bụng dưới đau nhói, cúi đầu nhìn xuống thì không biết Mộ Dung Cẩm Y đã hóa chưởng thành kiếm từ lúc nào, tay phải đâm sâu vào bụng nàng. Lẽ nào hắn muốn đồng quy vu tận. Nghĩ đến đây Phụng Mạch Mạch nhịn đau vùng tay, muốn thoát ra khỏi gọng kềm.

Mộ Dung Cẩm Y dường như nhìn ra được ý nàng, hắn cười nhẹ như câu hồn đoạt phách, đưa tay trái giữ chặt lấy vai Phụng Mạch Mạch đẩy về phía sau, hai người “ùm” một tiếng rơi xuống Cẩm hồ.

Từ Vận Y và Yên Chi Nô thấy vậy cả kinh, vội vàng chạy đến mạn thuyền, bọn họ từ nhỏ trưởng thành ở Tây vực, chỉ có duy nhất việc bơi lội là bó tay vô phương. Chỉ thấy mặt hồ lấp lánh gợn sóng, không thấy bóng dáng Mộ Dung Cẩm Y và Phụng Mạch Mạch ở đâu.

Một lúc sau, chỗ mặt nước không xa xuất hiện một bóng người, chính là Mộ Dung Cẩm Y sắc mặt trắng bệch, còn Phụng Mạch Mạch không thấy nổi lên mặt nước nữa.

Từ Vận Y biến sắc, cắn răng nhịn đau muốn tiếp tục công kích, nhưng vừa đề khí thì lồng ngực trầm xuống, hoa mắt chóng mặt, không kìm được mà té ngồi xuống. Yên Chi Nô vội dìu lấy nàng. Hai người ngẩng đầu, chỉ thấy các thuyền xung quanh đều dừng lại, dường như mọi người đều ra khỏi thuyền nhìn về hướng này, trong đó có một chiếc thuyền đang chèo nhanh đến đây, trên thuyền là hai nam hai nữ trẻ tuổi, xem y phục thì là người trong Vô lâm.

Yên Chi Nô kéo tay áo Từ Vận Y lắc đầu ra hiệu, Từ Vận Y cũng biết tình thế bất lợi, hôm nay bất luận thế nào hai người cũng không thể tiêu diệt được Mộ Dung Cẩm Y, bèn loạng choạng cùng nhau lên thuyền nhỏ.

Trước khi đi, Từ Vận Y im lặng nhìn nước hồ xanh biếc, lòng thầm nói, Phụng tử, tử hãy bảo trọng, nếu có quyền ba thì hi vọng tử có thể được người ta cứu ở Hồng Hà cốc thượng nguồn Hoàng Hà, muội về Ly Thiên giáo trước đợi tử đây.

Hắc Ngân kiếm, rèn từ huyền thiết ngàn năm, cùng họ với Du Long kiếm. Từng là bội kiếm của sát thủ Phụng Mạch Mạch, chém sắt như bùn, nhanh như chớp giật, uống máu vô số, có thể uốn cong quán quanh eo. Phụng Mạch Mạch chết đuối ở Cẩm hồ, kiếm cũng chìm xuống đáy hồ, không rõ tung tích. Sau có ngư phủ vô tình vớt được, ngày kiếm ra khỏi hồ, toàn thân đen nhánh, không hề hoen gỉ, màu sắc vẫn như bình thường, chỉ là thân kiếm có thêm một vết máu nên có tên “Hắc Ngân kiếm”. Châu phủ lấy làm kỳ lạ nên dâng tặng đương kim Hoàng đế, Đế bèn ban cho Bình Tây tướng quân, Tướng quân ở Tây thù gặp Tường Phụng tiên sinh, xem như tri kỷ bèn đem Hắc Ngân kiếm ra tặng, thật là mệnh mà cũng là duyên. [Võ lâm chí, Thần binh chí] (Giang hồ chính truyện)

Cái gọi là bia thịt là chỉ những tình địch luôn chống đối với nữ chính, chỉ những sư huynh luôn đứng trên lầu cao ngắm nhìn mặt nước nhưng không vớt được trăng, những nữ phụ bị kịch luôn thích từ gốc tường chạy ra đỡ một kiếm cho những người tốt rõ ràng là đã giành phần thắng, chỉ những nam phụ bị thương đẹp trai nhất, si tình nhất có một đồng người hâm mộ nhưng nữ chính không thích. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 24: Mưa Máu Gió Tanh

Lúc này ở Mộ Dung sơn trang cũng là một thảm cảnh. Đám người Mộ Dung Huyền Y và Tường Phong đi khỏi chưa bao lâu thì một gói đồ máu me được đánh trên cửa lớn màu đỏ của sơn trang. Gia đình vừa mở cửa nhìn thì thấy đó là cái đầu bê bết máu hai mắt trợn tròn của Nhị lão gia Mộ Dung Trạ, vậy là lập tức đi bẩm cáo với Lão thái quân không dám chậm trễ.

Còn chưa chờ Lão thái quân đưa Mộ Dung Trạ và Mộ Dung Bích Y ra đến cửa lớn của sơn trang thì Long, Hồ, Báo của Ly Thiên thất sát đã đưa một loạt thủ hạ áo đen phá cửa xông vào, đi đến đâu máu chảy đầu rơi đến đó, dễ dàng như chốn không người.

Gặp được chính chủ rồi, Long Thất đứng đầu Thất Sát cong môi cười hứng thú, đưa tay lên môi huýt một tiếng, thủ hạ bèn rời vị trí chiến đấu với các gia đình của Mộ Dung sơn trang, tức tốc tụ lại thành một vòng, bao vây lấy Lão thái quân và Báo Đại An, Y Như Bạch, Ngũ Hoa hay tin vội đến.

Lão thái quân nắm chặt quả chuông, đôi mắt sáng rực nhìn người thanh niên cầm đầu trước mắt. Trên y phục màu xanh loang lổ vết máu, bộ dạng anh tuấn nho nhã, quạt sắt trong tay lắc nhẹ, thân quạt toát ra hàn khí âm ỉ.

Trái phải của hắn là hai nam nhân trẻ tuổi, tên áo đen hai tay cầm loan đao, thấy người của Mộ Dung gia cảm phần nhìn mình, hần bèn khễ nâng loan đao đến bên khóe miệng như muốn liếm máu tươi dính trên đao, mặt lộ ra ý cười quỷ dị, “Người đã đến đủ rồi sao...”

Nam nhân áo vàng còn lại thì đang vung trường kiếm, không nói một lời, chỉ cảm hận nhìn Báo Đại An, ánh mắt đó như con báo uy dũng nhắm vào con mồi chờ đợi đã lâu, vừa kích động vừa tàn độc, cũng có một chút chút... bi thương không để ai phát giác.

Không ai nói nhiều, người của đôi bên tự xông về phía đối phủ của mình. Trong khoảnh khắc, đao kiếm giao nhau, tiếng kêu thảm không ngừng vang lên bên tai, Mộ Dung sơn trang vốn tràn ngập hoa đào như mùa xuân lập tức biến thành bãi giết chóc...

Long Thất và Lão thái quân giao thủ hơn mười chiêu, liếc thấy Ngũ Hoa lưng hổ vai gấu tuy đang kéo Y Như Bạch nhỏ nhắn yêu kiều tránh phải né trái nhưng cũng đã nhẹ nhàng đánh ngã mấy thủ hạ. Hắn nhìn mình nhảy đến trước mặt Ngũ Hoa, quạt sắt vung lên chỉ vào mi tâm, ép Ngũ Hoa lui mấy bước. Sau đó Long Thất vòng tay ôn hòa cười nói: “Đây là ân oán giữa Ly Thiên giáo và Mộ Dung sơn trang, các hạ đứng nên xen vào thì hơn, để tránh làm tổn thương đến... người vô tội.” Nói đến câu cuối còn đặc biệt ngại ngùng liếc nhìn Y Như Bạch sau lưng Ngũ Hoa.

Nhưng Ngũ Hoa là siêu cấp đại hiệp trừ bạo an dân, đại hiệp thì đâu thể nào để người ta uy hiếp, hần trợn tròn hai mắt, một chưởng đánh về phía Long Thất giận dữ nói: “Chớ phí lời, xem chiêu rồi biết.”

Long Thất nghiêng người né tránh, chưởng của Ngũ Hoa đánh trúng cột nhà, trên gỗ liền có dấu chưởng sâu ba phân. Long Thất tức giận vung quạt sắt, “Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ngươi muốn chết rồi!”

Với thân thủ của Ngũ Hoa, đối phó với Long Thất vốn cũng không khó, nhưng bất lực là sau lưng còn kéo Y Như Bạch không biết võ công, bản lĩnh đây mình nhưng không thể nào thi triển được. Long Thất cũng vô cùng nham hiểm, mỗi lần thấy sơ hở liền công kích nhắm vào Y Như Bạch hoa dung tái nhợt, Ngũ Hoa không thể không quay người lại cứu nàng. Cứ như vậy hai bên giao đấu hơn mấy trăm hiệp cũng chưa phân thắng bại.

Còn bên này, thanh niên áo đen, cũng chính là Hồ – Mạc Tề Thiên của Thất sát đã chém hai đao trên vai và chân Đại lão gia Mộ Dung Trừng của Mộ Dung gia, Mộ Dung Trừng trọng thương té nhào trên đất thoi thóp. Mạc Tề Thiên vừa định xông lên thì một thanh đoản kiếm từ bên hông đâm đến, hần nhẹ nhàng hất ra, người đó bèn loạng choạng thoái lui vài bước mới đứng vững.

Mạc Tề Thiên nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi thân mặc y phục xanh lục trông cũng rất đáng yêu, tai đeo hạt châu cùng màu, lúc lắc theo hơi thở dồn dập chưa ổn định của chủ nhân, ồ, thì ra là muội muội Bích Y của Mộ Dung Chu Y. Mạc Tề Thiên trong lòng cười thầm, hạt châu trong đám gạo mà cũng đòi tranh sáng với nhật nguyệt, hần không hề xem Mộ Dung Bích Y ra gì.

Mộ Dung Bích Y cũng nhìn thấy được sự khinh miệt trong mắt Mạc Tề Thiên, trong lòng không khỏi tức giận, chỉ trách bản thân bình thường không tập võ cho giỏi, nay để kẻ địch xem thường. Cô bé nghiêng rặng vùng kiếm. Mạc Tề Thiên chỉ nhẹ nhàng tránh đi, như mèo vờn chuột mà ứng phó với Mộ Dung Bích Y.

Được mấy hiệp, Mộ Dung Bích Y đã đuối sức, thêm một kiếm nữa, sau khi Mạc Tề Thiên tránh được bèn quay người nhẹ nhàng tóm lấy cô bé. Hắn bẻ hai tay Mộ Dung Bích Y đang giãy dụa ra sau lưng, loan đao lướt qua khe sát gương mặt trắng mịn của cô bé, giọng điệu nham hiểm khiến người ta ớn lạnh, “Chắc chắc, gương mặt xinh đẹp thế này nếu vạch nhẹ một đao thì không biết mùi vị thế nào nhỉ?”

Chưa nói xong bỗng một trận kinh phong từ sau đánh tới, Mạc Tề Thiên buông tay lăn tròn trên đất để tránh thì thấy Lão thái quân về mặt tàn độc đang nhìn mình. Hắn vùng hai tay, loan đao xoay tròn như mặt trăng, tung người chém về phía đỉnh đầu Lão thái quân.

Lão thái quân nâng quái trượng đỡ một đòn khí thế hung mãnh này, vai bị chấn động âm ỉ tê liệt. Bà giật mình, bốn mươi năm chưa về Tây cương, không ngờ Ly Thiên thất sát bây giờ lại trẻ già năng mọc như vậy, vượt xa bà của năm xưa, lẽ nào hôm nay Mộ Dung son trang thật khó thoát kiếp nạn.

Được mấy chục hiệp, Lão thái quân tóc mai bạc trắng đã đuối sức, không chống đỡ nổi. Mạc Tề Thiên dùng chiêu Trần thiên đồng tảo, loan đao dè mạnh xuống quái trượng, Lão thái quân bị áp chế bèn khụy xuống, không thể phản kích.

Mạc Tề Thiên vui mừng nhìn sang, tính một đao chém lấy đầu của Lão thái quân đoạt công đầu của hôm nay. Hắn ha ha cười lớn, vừa đưa tay lên bỗng sau lưng truyền đến một cơn đau kịch liệt, cúi đầu nhìn xuống thì thấy nửa thanh kiếm nhô ra trước ngực, hình như còn mang theo máu tươi của chính mình...

Mộ Dung Bích Y đột kích thành công cũng giật mình, cô bé thấy Mạc Tề Thiên quay đầu cầm hận trừng mình, đoàn kiếm vẫn còn cắm trên người hắn không ngừng nhỏ máu, không kìm được sợ hãi té xuống đất, dùng cả tay lẫn chân rứt người về phía sau. Lão thái quân cũng xông tới phía trước dùng quái trượng tung đòn, Mạc Tề Thiên bị đánh bay đi.

Long Thất đang giao đấu với Ngũ Hoa bên này thấy tình thế đột nhiên nghịch chuyển vội nhảy ra đón lấy Mạc Tề Thiên máu me đầy mình. Chỉ thấy đoàn kiếm từ sau lưng đâm xuyên qua ngực hắn, cộng thêm một đòn nặng của Lão thái quân, Mạc Tề Thiên cả miệng đầy máu, xem ra chắc không sống nổi.

Long Thất than thầm, vừa ngẩng đầu thì thấy mấy thủ hạ bên này đã bị Ngũ Hoa và Lão thái quân thừa thắng truy kích, lại diệt thêm được mấy tên, còn Bảo – Triệu Ngôn và Bào Đại An đều không thấy bóng dáng. Long Thất giật mình ôm thân thể dần lạnh băng của Mạc Tề Thiên huyết sáo một tiếng, trong chớp mắt bèn rút lui sạch sẽ.

Góc Tây Nam, cây hoa đào, một luồng gió mát thổi qua cuốn mưa hoa bay đầy trời.

Dưới cây, Triệu Ngôn thân mặc y phục vàng đứng ôm kiếm, bất động nhìn Bào Đại An già nua trước mặt, từng là kiều ngạo của Bảo môn, từng là sư phụ dạy võ hắn xem như cha ruột, từng là mục tiêu hắn một lòng muốn theo đuổi.

“Ông không nên phản bội Giáo chủ...” Nói xong Triệu Ngôn vùng kiếm, đôi mắt tinh nhuệ lóe lên một tia đau đớn.

“Người là?” Bào Đại An nhìn kĩ Triệu Ngôn một hồi, cố gắng tìm trong kí ức gương mặt thiếu niên ngày thơ năm xưa, hắn không dám khẳng định mà dò hỏi. “Ngôn?”

“Kẻ phản giáo, phải chết.” Triệu Ngôn không gạt đầu khẳng định, nhưng mũi kiếm khẽ run đã sớm tiết lộ tất cả tâm sự của hắn.

“Ta... ta không muốn sống những ngày tháng bị người ta kiềm kẹp nữa.” Bào Đại An cúi đầu, bắt lực thở dài, “Ta không còn lựa chọn nào khác, làm cũng làm rồi, nói nhiều vô ích, người ra tay đi.”

Triệu Ngôn đau khổ nhắm mắt, giọng nói run run, “Sau khi ông phản giáo, Bảo môn hai mươi năm không ngóc đầu lên nổi, ông có biết tâm trạng của bọn ta không. Ông luôn dạy bọn ta phải trung thành với Giáo chủ, nhưng mà không ngờ người đầu tiên phản giáo lại là ông. Ông luôn muốn bọn ta huynh đệ tề tâm, nhưng chìa kiếm về phía huynh đệ cũng là ông. Mỗi ngày mỗi đêm ta đều hận không thể chính tay kết liễu ông, sư phụ.”

Nói xong Triệu Ngôn vút thanh kiếm trong tay, hắn vùng chưởng đánh mạnh vào cây đào bên cạnh, “Ta không dùng kiếm, hôm nay hãy dùng Kim Cang chưởng ông chính tay truyền thụ để kết liễu đi.”

Bào Đại An nhìn cây khô bị đánh gãy, gập đầu tán thưởng: “Khá lắm, người tuổi còn trẻ mà đã có được thành tựu như vậy, xem ra đã bỏ công khổ luyện, nếu vậy thì ta cũng không cần nề mặt nữa.” Nói xong hai tay giao lại thành Phật thủ ấn, tay áo phất bay trong gió, không còn thần thái sợ sệt ban đầu, hắn hét lên một tiếng song chưởng đánh về phía Triệu Ngôn.

Hai người giao đấu hơn năm mươi chiêu, Triệu Ngôn vẫn luôn ở thế hạ phong, mỗi lần lúc Bào Đại An rõ ràng đều có thể ra đòn chí mạng thì hắn lại thu chưởng. Còn Triệu Ngôn mỗi lần bị đánh ngã đều vùng đứng dậy nhìn đau xồm lên.

Cao thủ so chiêu đầu thế nào không ngừng thu chiêu phí sức như Bào Đại An, mỗi lần thu chưởng hắn đều cố nhịn khí huyết dâng trào, tự mình gánh chịu phản đòn. Lại hơn mười chiêu nữa, Bào Đại An dần cảm thấy đuối sức, còn Triệu Ngôn càng đánh càng vững mạnh, kinh phong ngày càng mạnh mẽ.

“Bốp” một tiếng, hai người đối chưởng trực tiếp rồi tách nhau ra. Bào Đại An cũng không chống nổi nữa, quỵ ngã xuống đất, ôm ngực ho không ngừng. Triệu Ngôn định xông lên, nhưng đi mấy bước bỗng dừng lại, chỉ không chớp mắt nhìn Bào Đại An trọng thương trên đất, sắc mặt lạnh lùng nhưng trong mắt lại lộ ra một tia quan tâm.

“Người thắng rồi.” Bào Đại An chậm rãi ngẩng đầu, gạt đi máu tanh nơi khóe miệng, mỉm cười với Triệu Ngôn, thần sắc như được an ủi, “Cái mạng già này người cứ lấy đi.”

Triệu Ngôn âm thầm nắm chặt quyền, một lúc sau cũng không nói gì, cuối cùng hần lặng lẽ quay người rời đi. Bào Đại An bắt đầu cười khổ, đứa trẻ ngốc, người tay không trở về thì làm sao giao phó với trên dưới trong giáo. Hần chậm rãi đưa tay, vận khí đánh xuống đầu mình. . .

Triệu Ngôn đi chưa đến mười thước bỗng nghe sau lưng có tiếng động, hần vội vã quay đầu, chỉ thấy Bào Đại An đã gục xuống, Triệu Ngôn nhất thời như hóa đá. Một lúc sau hần mới lê bước chân nặng như chì, từng bước gian nan di chuyển đến, cung kính quỳ thẳng trước thi thể của Bào Đại An, khấu đầu ba cái thật mạnh.

Khoảnh khắc trán chạm xuống đất, Triệu Ngôn bỗng như được quay về hơn hai mươi năm về trước, hần y phục lam lũ người đầy vết thương đứng trước cửa Báo môn, ngược mắt nhìn nam nhân trung niên gương mặt hiền từ ấm áp như gió xuân, người đó đưa tay xoa mái tóc rối loạn của hần rồi mỉm cười, “Sau này con tên là Triệu Ngôn nhé, bây giờ hãy khấu đầu với ta ba cái, từ nay ta chính là sư phụ của con. . .”

Mộ Dung Bích Y, thứ nữ của Mộ Dung Trùng, lạnh lợi nghịch ngợm, hoạt bát xinh xắn, võ công bình thường, hay tò mò chuyện bát quái trong giang hồ. Năm mười lăm tuổi, giết được Hồ – Mạc Tề Thiên của Ly Thiên thất sát, dương danh giang hồ. Từ đó phấn đấu cầu tiến, cùng với đường huynh Phi Tuyết công tử trùng chấn Mộ Dung son trang, vì thích mặc áo xanh, eo mang đoản kiếm nên được xưng tụng là “Bích Ba tiên tử”. [Võ lâm chí, Mộ Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Một trong những kết cuộc đáng hận nhất của người tốt chính là, rõ ràng đã đánh kẻ thù bỏ trên đất nhưng hần vẫn có thể vùng dậy tung đòn chí mạng giết chết mình. Một trong những kết cuộc đáng hận nhất của kẻ xấu chính là, rõ ràng phần thắng đã nắm chắc trong tay, nhưng không hiểu tại sao lại bị con tốt tâm thương nhất của đối phương đâm một dao chí mạng sau lưng. Người mạnh mẽ nhất thế gian này thật ra luôn là kẻ yếu đuối mà chúng ta xem thường nhất. Bởi vậy, cứ hạ bản thân xuống thật thấp, nâng người khác lên thật cao, sức mạnh của “thối phong” thường vượt qua cả “thối phong”. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 25: Ly Ca Bi Thương

Một ngày sau khi kịch chiến qua đi, Mộ Dung son trang lại khôi phục sự bình yên tạm thời, Tổng quản Mộ Dung Đa Đa chỉ huy gia đình quét dọn sân vườn hỗn loạn, khiêng các thi thể chiến tử đi, sắp xếp lại các nhân viên thương vong, phái thêm người phụ trách trực đêm. . . Tất cả mọi người đều im lặng không nói, áp chế nỗi bi thương phần hận trong lòng, xử lý công việc đầu vào đó.

Sắc đêm phủ xuống, Lôi Tiểu Thư nằm trên nóc nhà, ngẩng nhìn lên bầu trời. Đến giờ hần vẫn chưa thể tiếp nhận được việc sư phụ Bào Đại An của hần đã rời bỏ mình mà đi như vậy, còn mình lại không kịp gặp mặt lần cuối. Đang thương cảm thì bỗng một viên đá nhỏ rơi trên miếng ngói bên cạnh mình, sau đó lại là một viên nữa.

Lôi Tiểu Thư ngồi dậy, chỉ thấy dưới thềm nhà thò ra cái đầu nhỏ của Tường Phong đang nhú mắt nhìn mình, mặt lộ ra nụ cười lấy lòng. Thấy vậy Lôi Tiểu Thư bèn nằm xuống lại, giọng điệu tràn đầy sự bất lực, “Tiểu Phụng, ta muốn một mình yên tĩnh.”

Nụ cười của Tường Phong lập tức cứng lại, nhưng nàng vô cùng mặt dày giả vờ không nghe thấy lệnh đuổi khách của Lôi Tiểu Thư, nhẹ nhàng bò lên nóc nhà, sắp lại gần thuận thể ngồi xuống, trong lòng lăm bầm, xi, tên tiểu tử người thật không ra gì, nếu không phải thấy sư phụ người vừa chết, sợ người nghĩ quần thì ta đâu có thềm nửa đêm canh ba không ngủ bò lên đây hứng gió lạnh với người chứ.

Hai người đều không lên tiếng. Từ trên nóc nhà nhìn xuống, mỗi một góc của Mộ Dung son trang đều thấp thoáng bóng người, đèn đuốc nối tiếp nhau, trong gió vẫn còn âm ỉ mùi máu tanh của trận giết chóc lúc sáng để lại. Sau một hồi im lặng, Tường Phong nhìn Lôi Tiểu Thư cũng không lên tiếng như mình, haiz, không còn cách nào, đành phải làm đại tỷ tỷ tri âm một lần vậy, thử cách trăm lần vẫn dùng tốt mà Hồ ly ca nói xem.

Vậy là Tường Phong ập ủ cảm xúc, hắng giọng ngược đôi mắt tràn đầy tình cảm, chỉ lên trời đêm, dùng giọng điệu dịu dàng nhất nói với Lôi Tiểu Thư: “Lôi Tiểu Thư, người xem!”

Lôi Tiểu Thư nghe vậy vô thức nghiêng đầu nhìn Tường Phong, sau đó lại nhìn lên vầng trăng tròn mông lung treo trên bầu trời, vẻ mặt nghi hoặc.

Tường Phong thấy Lôi Tiểu Thư cuối cùng cũng có phản ứng, không kìm được mừng thầm, Hồ ly ca quả nhiên không gạt người. Nàng tươi cười mở miệng tiếp tục, sau đó ngán ra, sau đó lại mở miệng, rồi lại ngán ra, chớp chớp đôi mắt nhỏ một hồi vẫn không thốt ra được chữ nào. Nàng đột nhiên bị thâm phát hiện rằng nàng... đã... quên... lời... thoại... rồi. Haiz, quả nhiên mình không có tài an ủi người khác mà.

Lôi Tiểu Thư kỳ quái nhìn Tường Phong ngón tay cong queo, vùng miệng không ngừng vận động, hần lấy làm lạ, gãi gãi đầu: “Xem cái gì đâu?”

Phản ứng của Tường Phong cũng nhanh nhẹn, nàng lập tức cong miệng thu lại ngón tay ngượng ngập trong không trung, tức tốc móc ra hai túi rượu từ sau lưng như làm ảo thuật, “Người xem ta đem cái gì đến nè.”

Tường Phong ngồi xồm trên nóc nhà, một tay chống cằm một tay buồn chán vạch đi vạch lại trên miếng ngói, nhìn Lôi Tiểu Thư đang không nói một lời mà nốc rượu hết hộp này đến hộp khác. Ủ, có nóc nhà, có trời đêm, một nam một nữ, một trong hai số đó đang buồn bã, còn uống rượu giải sầu nữa, ha ha ha, cuối cùng mình đã nghĩ ra lời thoại tiếp theo rồi.

Tường Phong hưng phấn đứng dậy phui phui y phục, chấp tay sau lưng bồi dưỡng lại biểu hiện thương cảm sâu sắc, nhìn Lôi Tiểu Thư đang uống rượu, ho lên một tiếng, “Lôi Tiểu Thư, người xem sao trên trời... trời... trời...”

Nàng nhìn theo ngón tay mình, một lần nữa nghếch mặt ra, làm... làm... làm sao đây, Hồ ly ca không hề nói nếu trên trời không có nhiều sao lấp lánh, mà chỉ có một vầng trăng hơi tròn nhưng không sáng lắm thì lời thoại là thế nào. Lẽ nào phải nói là, truyền rằng linh hồn của con người sau khi chết sẽ hóa thành mặt trăng trên trời, người nhìn những mặt trăng trên trời kia, một trong số đó chính là sư phụ Bảo Đại An của người đang nhìn người đó. Nhưng mà vấn đề then chốt ở đây là trên trời đâu có nhiều trăng như vậy chứ.

Phải nói là tuy Tường Phong không thích hợp để làm nữ chính của ngôn tình, nhưng năng lực giải nguy thì lại là hạng nhất. Nàng liếc liếc Lôi Tiểu Thư nửa tỉnh nửa say đang nhìn mình, đảo đảo mắt, mặt không biến sắc mà tiếp tục diễn tả cảm xúc, “Lôi Tiểu Thư, người nhìn xem, mặt trăng trên trời đã mọc lông rồi kìa.”

Lôi Tiểu Thư ngốc nghếch nhìn ánh trăng mờ ảo, nghiêng đầu liếc nhìn Tường Phong giọng điệu vô cùng nghiêm túc, nhú mày khó hiểu rồi xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy là nhè hỏi: “Lông à, là ý gì vậy?”

“Mặt trăng mọc lông, mưa lớn ào ạt.” Tường Phong vòng tay trước ngực, cố gắng để giọng mình thật dịu dàng và ấm áp, “Ngày mai nhất định sẽ có một trận mưa lớn, sau cơn mưa trời lại sáng, sẽ lại là một ngày hoàn toàn mới, bởi vậy phải quên hết những chuyện không vui đi.”

Lôi Tiểu Thư lại chán nản ngồi xuống, cúi đầu không nói, một lúc sau mới buồn bã lên tiếng: “Sư phụ của ta, ông ấy chết rồi.”

“Người phiêu bạt trong giang hồ nhất định là phải hứng đao kiếm rồi. Sống tại giang hồ cuối cùng cũng phải chết tại giang hồ thôi.” Tường Phong cũng nằm xuống gối đầu lên cánh tay, xuất thần nhìn bầu trời yên ắng, giọng điệu cũng trở nên cô đơn, “Người trong giang hồ kể từ ngày đầu tiên bước chân vào giang hồ thì nên tự biết điều này rồi. Tiền tài bất lộ, không ăn trắng mặc trơn, không có chuyện gì thì bớt vung đao múa kiếm, gặp cảnh ẩu đả thì phải rẽ sang đường khác, tránh xa bản đồ kho báu, bị thương thì tìm đến Dược vương cốc, tránh xa độc hoa tình, có khổ cũng không thể oán xã hội, có mệt cũng không nên trách giang hồ.”

Lôi Tiểu Thư lơ đãng ngoe đầu nhìn Tường Phong bằng hữu lão làng nơi phố chợ, mấp máy môi nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng, hần thở dài cầm túi rượu uống tiếp...

Một canh giờ sau. Tường Phong mặt đỏ bừng, cố gắng kéo Lôi Tiểu Thư say như chết từng bước di chuyển trên hành lang. Tên Lôi Tiểu Thư này, bộ dạng uống rượu cũng không tệ, không hề uống say túy lúy mà kéo lấy mình nói chuyện trên trời dưới đất, chỉ uống hết hộp này đến hộp khác, nhưng đang uống thì đầu lòng khóc một trận, rồi sau đó là ngáy pho pho lẫn ra ngủ.

Tường Phong vừa kéo y phục Lôi Tiểu Thư lùi về phía trước, vừa thầm nghĩ trong lòng, xem ra sau này phải thêm vào một chuyện là uống rượu thì đừng nên lên nóc nhà. Ngồi trên nóc nhà ngắm sao thường trăng hứng gió lạnh uống rượu một mình là đặc quyền của văn nhân nhã sĩ, ngồi trên ngói vừa nhột vừa lạnh, nằm cũng chẳng thoải mái chút nào, vẫn là cái mền ấm ấm mềm mềm thích hợp hơn. Còn uống rượu ấy à, vẫn nên uống trong mùa đông tuyết bay phấp phới, ngồi trong căn phòng ấm như mùa xuân, chân trần đạp lên tấm da bạch hổ của Tiểu Bạch, vừa ăn lẩu dê vừa chơi oản tù tì đọc thơ với Đại Hà, nốc một hộp lớn rượu Thiệu Đào Tử nóng đến tận tâm can, đó mới là cuộc sống vui vẻ...

Tường Phong đang chảy nước miếng nhớ lại thì chân Lôi Tiểu Thư động đậy, miệng lẩm bẩm không biết đang nói gì. Tường Phong sực tỉnh cúi đầu sấp lại gần, chỉ nghe hần nói đi nói lại, “Nào, cạn thêm một ly nữa... Hết rượu rồi, Tiểu Phụng, đem rượu tới đây... Ta muốn uống nữa.”

Tường Phong bực bội ngẩng đầu, hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, không tính toán không tính toán. Nàng nhét Lôi Tiểu Thư vào một gian phòng trống gần nhất, được rồi, nề tình hôm nay tâm trạng người đang buồn, bần cô nương tha thứ cho người, đi lấy thêm rượu đến.

Mới đi về hướng hầm rượu vài bước, Tường Phong đột nhiên dừng chân, hi hi, thật là ngốc quá, muốn tìm rượu ngon sao không tìm gần mà lại cầu xa làm gì, ở đây gần khu trồng hoa của Mộ Dung gia như vậy đương nhiên là đi tìm Mộ Dung Trùng đại thúc đòi “Mỹ nhân nương” rồi. Nghĩ đến đây Tường Phong quay người đổi hướng, thì triển khinh công tức tốc bay đi trong sắc đêm.

Căn nhà gỗ của Mộ Dung Trùng vắng lặng, tối đen một mảng, thiết nghĩ ông vẫn đang ở đại sảnh hiệp trợ việc sắp xếp hậu sự chưa về. Tường Phong lấy hỏa tập trong người đốt lên, dựa vào trí nhớ tìm đến chỗ lần trước Mộ Dung Trùng lấy rượu, đang mò mẫm tìm vỏ rượu thì đột nhiên nàng dường như có cảm giác bên ngoài có một đôi mắt tinh nhuệ đang nhìn lén, giật mình quay người lại thì chỉ thấy cành cây rung rinh, hoa lá khẽ động, không hề có bóng người.

Tường Phong xách hai vỏ rượu trở về, lúc đi ngang qua gian phòng nhỏ để một đồng hồ linh tinh, chỉ thấy cửa phòng hé mở, bên trong cũng một mảng tối đen. Nàng hiếu kỳ thò cái đầu nhỏ vào trong xem thử, bên trong đang để một quan tài gỗ. Sau khi Mộ Dung Chu Y gặp nạn chết ba ngày trước, Mộ Dung Trùng đau đớn mất con bèn dời quan tài đến chỗ mình ở ngày đêm trông con, không cho người khác động vào, trước khi chưa tìm được hung thủ thì quyết không hạ táng.

Thật đáng thương cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, nghĩ đến đây Tường Phong bèn đẩy cửa bước vào trong. Đã đi đến đây rồi thì Mộ Dung Chu Y à, đốt cho huynh nén hương vậy.

Tường Phong thả vỏ rượu trong tay xuống, châm đèn lấy hương trên bàn đốt lên, nghiêm chỉnh bái ba cái với quan tài rồi cắm vào hương án. Đang định

quay người rồi đi bỗng trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nàng lập tức quay đầu nhìn vào chiếc bàn trống không, không có đồ cúng, hai cây nến trắng cũng đã cháy hết từ lâu, trên hương án ngoài ba cây hương mình vừa đốt thì không hề có dấu vết đốt hương mấy ngày nay.

Tường Phong he he cười lạnh, lập tức nảy sinh nghi ngờ, quay người lại trước quan tài rào quanh ba vòng, trên quan tài bám đầy bụi, thiết nghĩ vốn cũng không hề có người quét dọn. Nàng lại quan sát kĩ chỗ tiếp xúc của nắp quan tài, cuối cùng nhún người nhảy lên, dùng chân đá thật mạnh vào bên trái nắp quan tài, giọng điệu quả quyết, “Nếu đã nhận hương của bốn cô nương rồi thì nên ta đây nói lời đáp tạ chứ!”

Nắp quan tài bị đá ra, một hồi vẫn không thấy động tĩnh. Tường Phong lấy trong ngực ra một khúc lụa trắng, vừa quấn vào tay phải vừa chậm rãi tiến lại gần quan tài. Vừa đi được ba bước thì “soạt” một tiếng, một hàng tên từ trong quan tài bắn ra, Tường Phong vẩy dải lụa nhẹ nhàng đáp xuống, người cũng tiến gần phía trước hơn.

Không ngờ tay phải vừa chạm vào quan tài thì ba hàng tên đột nhiên lại từ trái, phải và giữa quan tài bắn ra, hướng vào mắt, ngực và đùi Tường Phong.

Mẫu tử tiền* cơ đấy! Hơn nữa còn cách một thời gian lâu như vậy mới bắn ra! Thật là quá nham hiểm! Tường Phong cả kinh, không kịp vẩy dải lụa, chỉ đành tức tốc nhào lộn về phía sau để né.

*Tên mẹ con: động vào cơ quan thì loạt tên đầu tiên sẽ bắn ra, loạt đầu tiên sẽ kích động cơ quan của loạt tên thứ hai.

Chỉ thấy Tường Phong một cánh tay bung người xoay 360 độ, sau đó nhào lộn trong không trung ba vòng, rồi lại xoay vai 450 độ, cuối cùng là xoay người 360 độ đáp xuống, các động tác đều đạt độ khó là G, điểm động tác ít nhất phải trên 7.5*.

*Điểm thể dục dụng cụ =.

Tường Phong một hồi hoàn thành toàn bộ các động tác, thoát được công kích hung hiểm của các mũi tên, hai chân vững vàng rơi xuống góc nền gạch xanh ở góc Tây Bắc, nàng hất đầu dương dương đắc ý giơ tay hai. Nhưng mà nàng không nghe thấy tiếng hoan hô nhiệt liệt của quần chúng, vì đây dù sao cũng không phải là Hội thao võ lâm ba năm một lần, bởi vậy, đá xanh dưới chân đột nhiên nứt ra, Tường Phong chưa kịp chuẩn bị gì đã rơi thẳng xuống dưới...

Cơ quan nhanh chóng bị khép lại, không nhìn ra bất kỳ dị điểm nào, chỉ có ngọn đèn dầu vẫn thoạt sáng thoạt tối, chớp chớp trong đêm đen.

Bảo Đại An, ân sư thụ nghiệp của Kim đao thần bộ Lô Tiểu Thư, bình sinh sợ sệt nhất gan, gặp nguy là trốn, nói đến thì đồng liêu không ai không lắc đầu thờ dài. Trong vụ án ở Mộ Dung sơn trang bỗng đột phát thần uy, quyết tử đấu với Báo – Triệu Ngôn của Ly Thiên thất sát, không địch lại nên mất mạng, chết vì việc công. Cả Lục Phiến Môn đều bàng hoàng bất ngờ, được truy tặng danh hiệu Kim cương bộ đầu. Làm việc gì thì cũng phải hết trách nhiệm với việc đó, người nhà quan đương nhiên phải hết lòng vì việc quan. [Võ lâm chí, Danh bộ liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Hai người rơi vào hầm ngầm nếu không phải là phát triển tình cảm trong mật thất thì là đoạt được kho báu và thần công; còn một người rơi xuống hố thì thứ đang chờ người đó nếu không phải là âm mưu thì chỉ có cạm bẫy thôi [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Bích Lạc Hoàng Tuyền

Y Như Bạch cẩn thận thay thuốc cho Mộ Dung Cẩm Y toàn thân đầy vết thương đang hôn mê, sau đó tỉ mỉ quấn từng lớp từng lớp vải trắng lên người hắn, cho đến khi đào hoa ca ca vốn phong lưu mê người bị quấn thành xác ướp chỉ lộ ra đôi mắt cá chết hoàn toàn không nhìn ra được bất kỳ thần thái gì. Nàng quẹt miệng, dùng sức cả tay lẫn chân thắt cái nút cuối cùng, chỉ nghe Mộ Dung Cẩm Y khẽ hự một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Y Như Bạch ngẩng đầu cúi mò hôi trên trán, thường thức nợ bướm vô cùng xinh đẹp mình vừa thất, vỗ vỗ tay rồi cong môi cười vừa ý. Nàng cầm lấy Kim sáng được và vài bên giường, bụng chầu nước nhẹ nhàng đóng cửa bước ra, chuẩn bị đi đến chỗ người bị thương tiếp theo.

Trong trận ác chiến ban ngày, Mộ Dung sơn trang tử thương vô số, lúc Mộ Dung Huyền Y vội vã trở về thì Mộ Dung Cẩm Y trên lưng hắn cả người đã đầy máu, mặt trắng bệch như tờ giấy, hơi thở yếu ớt, nhưng may mắn là dù sao cũng nhặt được mạng về. Tội đó, Mộ Dung Huyền Y và Ngũ Hoa giúp đỡ xử lý hậu sự, còn Mộ Dung Bích Y, Họa Linh Lung và Y Như Bạch đương nhiên là làm thiên thần áo trắng dịu dàng, phụ trách công tác liệu thương.

Ra ngoài chưa bao lâu, Y Như Bạch đột nhiên nhớ ra mình để quên cái kéo trong phòng Mộ Dung Cẩm Y, vậy là nàng quay người lại. Vừa đẩy cửa ra thì thấy một hắc y nhân bật mặt cao to đứng trước giường Mộ Dung Cẩm Y, nhìn thân hình thì chắc là một nam nhân trắng niên, hắn đang chậm rãi giơ cao trủy thủ trong tay đâm vào Mộ Dung Cẩm Y đang hôn mê trên giường, thanh đao lóe lên hàn quang chói mắt khiến người ta thất kinh hồn vía.

Y Như Bạch tìm đập nhanh, tay nhũn ra, “bang” một tiếng, chậu nước đổ ụp xuống đất, tạo nên âm thanh vô cùng chói tai trong đêm thanh vắng...

Ngũ Hoa đang dẫn một tiểu đội đi tuần đêm bỗng giật mình, hắn quay đầu nhìn về chỗ ở của Mộ Dung Cẩm Y ở xa xa, đương nhiên là không nhìn thấy gì cả. Có lẽ là tâm linh tương thông, có lẽ là số trời đã định, hắn bỏ lại đội ngũ một mình phi thân về hướng đó.

Vừa đến gần cửa phòng, Ngũ Hoa đã cảm nhận được một luồng sát khí, hần âm thầm vận khí giờ chân đạp mạnh, xông cửa nhảy vào. Nhìn thấy Mộ Dung Cẩm Y vẫn bình yên nằm trên giường hần mới hơi nhẹ lòng, xem xét bốn phía thấy không có Y Như Bạch hay ai khác hần bèn quay người trở ra.

Chân vừa bước tới cửa phòng thì một thanh đao từ bên trái chém tới, Ngũ Hoa nhún người né tránh, xoay tay tung Thiết sa chưởng, tay phải cũng dùng chiêu Hạm đàm triêm y* đánh trúng vào ngực kẻ đánh lén. Người đó loạng choạng thối lui vài bước, tay phải cầm đao cũng không vững, xem bộ dạng thì hình như chân và vai đã bị thương từ trước.

*Hoa sen đầy áo

Ngũ Hoa trấn định nhìn kẻ đánh lén, hắc y che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt lồi đời ánh lên tia tàn độc, lưng hơi khòm, thân hình hơi mập, trông hình dáng có vẻ như là một nam nhân đã có tuổi. Kẻ đó thấy đánh lén không thành bèn nhìn trái nhìn phải tìm thời cơ đào thoát. Ngũ Hoa vung chưởng phong tỏa đường lui của hần, hai tay cùng tấn công, chiêu nào cũng nhanh như chớp giật, xem ra người đó sắp phải bỏ mạng dưới chưởng.

Đột nhiên một nam nhân hắc y che mặt khác từ sau hòn giả sơn nhảy ra, trong tay còn kéo một nữ nhân áo trắng, miệng hét lớn: “Dừng tay!” Ngũ Hoa thấy vậy lập tức ngưng thu hồi chưởng phong, không chớp mắt nhìn con tin Y Như Bạch trong tay hần.

Y Như Bạch đang bị kẻ bịt mặt bẻ quặt hai tay sau lưng, tay phải của tên bịt mặt cầm một thanh trủy thủ kè vào cổ nàng, thấp giọng nói: “Không được phản kháng, nếu không ta sẽ giết cô ta.” Ngũ Hoa ngẩng ra nhìn Y Như Bạch, tóc tai nàng rối loạn, không hề xin tha hay kêu cứu, chỉ có gương mặt đầm lệ nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy van xin và bất nhẫn.

Tình này cảnh này như đã từng gặp, Ngũ Hoa bất giác hồi tưởng lại một mùa đông khó quên trong đời mình...

Bên ngoài tuyết trắng xóa, trong nhà bếp than đỏ rực. Tường Phong cùng Ngũ Hoa đại chiến ba trăm hiệp vẫn chưa thấy say, ôm vò rượu đặt mạnh trên bàn, một tay chống nạnh, một chân đạp lên ghế, hất tóc đưa cái mặt nhỏ đã uống đến đỏ bừng như trái táo về phía Y Như Bạch hào hùng phẩy tay, “Nào, rót đầy đi.”

Ngũ Hoa khịt mũi, “Muốn đầu rượu với ta à? Cô vẫn còn non lắm.” Nói xong liền say túy lúy rời khỏi bàn ăn, đi đến giữa đại sảnh hít thở vận khí, ép hết rượu đã uống ra từ ngón tay.

Tường Phong tròn to mắt nhìn hần ngang nhiên ăn gian lập tức nhảy lên giậm chân liên tục, vẻ mặt bất mãn, “Huynh chơi xấu!”

Ngũ Hoa cười ha ha, hất ngón tay tức giận của nàng ra, nhắc một vò Nữ nhi hồng giữa đầu uống ừng ực rồi quẹt miệng nghiêng mắt nhìn Tường Phong đang nghiêng răng, “Ai bảo cô không lo luyện công cho giỏi, nội lực kém thì trách ai được?”

Y Như Bạch cầm khăn tay che miệng cười rồi đi xuống nhà bếp chuẩn bị thêm vài món ăn cho họ nhắm rượu, trong đại sảnh chỉ còn lại Tường Phong nổi trận lôi đình bất mãn mắng chửi và Ngũ Hoa tâm trạng vui vẻ cười sáng khoái.

Con no rượu say, Y Như Bạch lấy ra một xấp giấy, chớp đôi mắt thu thủy uồn ướt, bàn tay trắng mịn nắm chặt lại nói với Ngũ Hoa, “Đây là trắc nghiệm tâm lý tình yêu đang thịnh hành, chúng ta cũng làm thử được không?”

Khó tiêu hóa nhất chính là on của mỹ nhân, vậy là Ngũ Hoa ngậy ngốc gật đầu. Tường Phong uống đến mức mắt còn sáng hơn sao cũng buông chén rượu, hiểu kỳ dịch cái đầu nhỏ sát lại, chớp lấy mấy câu trắc nghiệm tình yêu trên giấy đọc lớn.

Câu thứ nhất, nếu mẫu thân và bạn gái cùng rơi xuống nước thì bạn sẽ cứu ai?

Câu này đúng là đề trắc nghiệm tình yêu oán khí cao nhất sâu nhất tự cổ chí kim, tỷ lệ thông qua chỉ có 30%, rất nhiều hiệp lữ giảng hồ vì câu này mà chia loan rẽ thối. Mỗi một thiếu hiệp nếu có chút ngập ngừng hoặc đáp là cứu mẫu thân trước thì sẽ đón lấy một kiếm của nữ hiệp trở mặt còn nhanh hơn lật sách, cắt đứt nhân duyên tốt đẹp từ đây.

Vậy thì Ngũ Hoa đại hiệp nghĩa hiệp ngay thẳng rốt cuộc đã trả lời thế nào? Xin nghe hạ hồi phân giải. (Già Lãng nào đó bị quần chúng vây đánh)

Kaka, thật ra vốn không hề nghĩ phức tạp như vậy, Ngũ Hoa lập tức không do dự mà đáp ngay: Chắc chắn là cứu Như Bạch.

Đáp án rất đơn giản đúng không, Ngũ Hoa là cô nhi không cha không mẹ, bởi vậy lựa chọn của hần ngoài Y Như Bạch thì vẫn là Y Như Bạch. Câu thứ nhất, đáp án hoàn mỹ, thuận lợi qua ải.

Câu thứ hai, nếu bạn gái của bạn bị kẻ xấu uy hiếp, ép bạn buông vũ khí đầu hàng thì bạn sẽ lựa chọn thế nào?

Nói xong Tường Phong hét to một tiếng, túm lấy tay áo Y Như Bạch, tiện tay lấy một khúc xương gà gặm còn sót lại trên bàn, nhe nanh múa vuốt hươ tới hươ lui trên cái cổ mảnh khảnh của Y Như Bạch, cô ý làm vẻ mặt hung ác, “Người người người... người đừng qua đây, nếu không ta sẽ giết cô ta! He he...”

Cuối cùng Ngũ Hoa lại phải đóng giả làm Tướng quân quạ đen, quát quát quát... đầu đầy gân xanh hưng phấn bay tới. Tường Phong chọc chọc y Như Bạch vẫn chưa có phản ứng, miệng cầu nhàu than thở: “Tiểu Bạch, tốt xấu gì cũng phải phối hợp một chút chứ, bây giờ cô là con tin đó.”

Y Như Bạch lĩnh hội được vội nhìn đôi mắt uồn ướt về phía Ngũ Hoa, tay ngọc lập tức uốn thành lan hoa chỉ yếu đuối vẫy vẫy, thần sắc thê lương ai oán, “Hoa ca, cứu muội...”

Tường Phong cười gian ác vài tiếng, còn chỉ chỉ khúc xương gà dính đầy dầu mỡ về phía Ngũ Hoa mây đen bao phủ, “Mau mau bỏ đao xuống, nè, chính là đôi đũa trên tay huynh đó, à không đúng, trước tiên ngươi phải chém mình một đao rồi mới vút vũ khí, sao đó ta sẽ thả Tiểu Bạch.”

Ngũ Hoa bị hai nữ nhân nào loạn đến chóng mặt âm thầm lấy đũa giả vờ vạch trên người một đường, sau đó vút đi, bỗng nhiên một khối gì đó nhìn không rõ nhanh như chớp bay đến trước mắt, hắn không kịp nghĩ nhiều đưa tay ra đỡ. Chỉ nghe Tường Phong vỗ tay cười lớn, “Ha ha, Đại Hà, huynh trúng kế rồi.”

Ngũ Hoa buông tay nhìn, trên áo bông trắng mới tinh đã có thêm mấy vết dầu, một là ở chỗ hắn vừa đưa tay ra đỡ, ba chỗ yếu hại khác là ở ngực, bụng, đùi, xem ra đều là do Tường Phong vừa rồi giương Đông kích Tây ném khúc xương ám khí ra.

Tường Phong dương dương đắc ý vỗ vai Y Như Bạch, “Tiểu Bạch, cô tiêu rồi.” Nói xong liền ngung nguỷ đi đến trước mặt Ngũ Hoa, thương thức kiệt tác của mình rồi he he cười gian, “Đại Hà, ta là người xấu mà, sao huynh có thể tin lời hứa của ta chứ. Lần này huynh và Tiểu Bạch đều bị ta tiêu diệt rồi, ha ha ha...”

Nói xong liền chấp tay sau lưng rào một vòng quanh Ngũ Hoa, cuối cùng đưa ngón tay lắc lắc trước mặt Ngũ Hoa, “Đại Hà, huynh phải nhớ là giang hồ hung hiểm khó lường, bất luận là lúc nào và ở đâu, đặc biệt là khi đối diện với kẻ địch giảo hoạt, đừng bao giờ bỏ vũ khí trong tay mình xuống, nếu không thì không chỉ mất tình yêu thôi đâu.”

Ngũ Hoa không lên tiếng, chỉ nhìn vết dầu trên người mình, sắc mặt ngày càng khó coi. Hắn ngẩng đầu ánh mắt phần nộ nhìn Tường Phong đang giật mình, rít qua kẽ răng một câu: “Đây là áo Như Bạch mới làm cho ta...”

Tường Phong loạn choạng, khí thế yếu đi thấy rõ, nàng cười gian âm thầm giật lùi về phía cửa, dùng giọng điệu lấy lòng nhỏ tiếng thương lượng: “Hay là ta giặt sạch y phục cho huynh nhé? Chuyện này ta rành lắm, bảo đảm kinh tế mà không để lại dấu vết gì. Dù sao huynh ra ngoài hành hiệp vẫn mặc mấy bộ cũ thôi, còn bây giờ cứ mặc tạm đây.”

Y Như Bạch ở một bên lại che miệng cười, thu dọn chén đũa rồi đi, để mặc hai người trong phòng khách cãi nhau ôm tòi...

Có tiếng nữ nhân hự nhẹ khiến Ngũ Hoa thu hồi suy nghĩ nhìn hắc y nhân trước mặt. Truy thủ của hắn đề mạnh, cái cổ trắng ngần của Y Như Bạch lập tức xuất hiện một tia máu, Y Như Bạch lại cắn răng hự một tiếng. Hắc y nhân lạnh lùng nhìn Ngũ Hoa, “Ngoan ngoan đứng yên tại chỗ, đừng lo chuyện bao đồng thì sẽ tha chết cho các ngươi.”

Ngũ Hoa không kìm được cười khò, thì ra cho dù biết rõ hậu quả cuối cùng nhưng hắn vẫn lựa chọn bó tay chịu trói. Hắn chậm rãi buông tay không phản kháng nữa.

Trong mắt hắc y nhân lóe lên tia tinh quang, hắn đẩy Y Như Bạch bay lên không trung về phía trước, Ngũ Hoa không nghĩ thêm, lập tức nhún người đón lấy. Vừa ôm lấy eo Y Như Bạch thì nghe nàng la lên “Cẩn thận phía sau”. Ngũ Hoa xoay cánh tay phải, chém gậy đao của kẻ bịt mặt đánh lên từ phía sau, sau khi đỡ Y Như Bạch rơi xuống đất, bỗng thấy truy thủ của hắc y nhân sau lưng nàng đâm tới, ánh lên sắc xanh trong đêm đen như rắn độc, đã đến gần trong gang tấc.

Ngũ Hoa không kịp suy nghĩ bèn đẩy Y Như Bạch ra, truy thủ bèn cắm thẳng vào ngực hắn. Ngũ Hoa trong lúc giây phút đã lột được khăn che mặt của hắc y nhân, bất giác cả kinh, “Ngươi! Tại sao lại là ngươi!” Đột nhiên sau lưng đau nhói, hắc y nhân còn lại đã một đao đâm vào eo hắn.

Trong khoảnh khắc ngã xuống đất, Ngũ Hoa hình như nhìn thấy gương mặt đầy nước mắt của Y Như Bạch xông về phía mình, tay nắm chân đá hắc y nhân cản trở mình rồi sau đó cũng bị đẩy ngã ra đất. Tiếp đó hắn mơ hồ nhìn thấy ánh lửa từ xa xa, rồi sau nữa là tiếng bước chân vội vã đi về hướng này. Ngũ Hoa đưa bàn tay phải đầy máu ra, nhưng nâng lên nửa chừng thì trước mắt tối đen, cuối cùng vô lực rũ xuống...

Tháng mười hai mùa đông năm Ất Dậu, tuyết rơi đầy trời, Tường Phụng tiên sinh uống rượu ba ngày trong doanh trướng của Bình tây đại tướng quân, mùa kiêu thay lời ca, bỗng nhiên thở dài: “Kẻ uống rượu hào sảng với Phong mà trầm ly không say thì Tướng quân là người thứ hai.” Tướng quân cười hỏi: “Không biết người trước là ai?” Tiên sinh không lên tiếng, một lúc sau mới thấp giọng: “Là hảo hữu Ngũ Hoa của Phong, nhưng tiếc là lâu rồi không biết hành tung.” Sau khi nghe được nguyên do năm xưa, Tướng quân suốt xoa không ngớt rồi lại hỏi: “Nếu lâm vào tình cảnh đó thì phải làm sao?” Tiên sinh nghiêm túc đáp: “Nếu Tướng quân bị uy hiếp ép Phong bó tay chịu trói thì Phong chỉ đành phui tay bỏ đi, mắt không thấy thì tâm không loạn. Nếu Tướng quân bất hạnh qua đời thì Phong nhất định sẽ chết báo thù rửa hận để tế Tướng quân.” Tướng quân ngẩng mặt cười lớn: “Một người chết còn hơn hai người chôn chung. Nếu ta chết mong tiên sinh đừng nhớ thù này mà hãy tự bảo trọng, vậy là đủ rồi.” [Võ lâm chí, Bình tây tướng quân liệt truyện] (Giang hồ chính truyện)

Ngũ Hoa không hề thua hung thủ nham hiểm xảo trá kia nhưng cuối cùng lại thua trắc nghiệm tình yêu của Tiểu Bạch. Lãng mạn thật sự thật ra không phải nam nhân mỗi ngày nói bao nhiêu câu Ta yêu muội mà là trong thời khắc then chốt hắn có thể đứng chắn trước mặt chúng ta. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Đàn Chỉ Sắc Biến

Một tiếng sấm rền vang kéo theo những giọt mưa dày đặc rơi xuống.

“Quả nhiên là mưa lớn rồi.” Lôi Tiểu Thư dựa bên cửa sổ cảm thán một câu, quay đầu lại nhìn Mộ Dung Huyền Y đã ôm kiếm ngồi đó nửa canh giờ không lên tiếng.

Trong một đêm phong vân đổi sắc. Tường Phong vô cớ mất tích, sáng nay sau khi Lôi Tiểu Thư tỉnh dậy, vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu nhớ lại thì hình như trước khi đi nàng thì thầm bên tai hắn là đi tìm rượu. Mộ Dung Huyền Y bèn vội vã dẫn gia đình tìm khắp mọi nơi có rượu trong sơn trang nhưng cũng không thấy bóng dáng.

Tối qua còn xảy ra một chuyện lớn khác là Ngũ Hoa bị đánh lén trọng thương. Người đi tuần đêm nghe thấy gần chỗ Mộ Dung Cẩm Y có tiếng đá đầu, lúc vội vã đến nơi thì chỉ phát hiện Y Như Bạch thất hồn lạc phách ôm chặt Ngũ Hoa khóc không ngừng, áo trắng cũng bị nhuộm đỏ...

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, một cơn gió mát mang theo mấy hạt mưa lạnh lùa vào. Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư đều lập tức quay đầu lại nhìn, thấy là Họa Linh Lung cả hai lại không tìm được thất vọng mà tiếp tục cúi đầu im lặng.

Họa Linh Lung đặt mâm thức ăn lên bàn rồi khuyên hai người: “Tốt xấu gì các huynh cũng ăn một chút đi, cho dù muốn tìm người cũng phải ăn no mới có sức chứ.” Mộ Dung Huyền Y nhìn nàng một cái rồi đặt kiếm xuống đến bên bàn, bưng chén rồi lặng lẽ ăn. Lôi Tiểu Thư cũng bước đến, nhìn cơm canh đã được hâm nóng mấy lần, quay đầu hỏi Họa Linh Lung: “Linh Lung cô nương, Y cô nương và Ngũ Hoa huynh vẫn ổn chứ.”

Họa Linh Lung nhẹ lắc đầu, “Ngũ Hoa đại ca vẫn hôn mê bất tỉnh, đại phu nói e là huynh ấy không qua nổi ba ngày. Như Bạch cứ ở bên giường không ăn không uống, thần tình hoảng hốt, vừa rồi ta đi thăm cô ấy, mắt đã sưng đỏ lên khóc không ra nước mắt nữa rồi, người cũng tiêu tụy nhiều lắm. Ta nhờ Bích Y muội muội và Tâm nhi cô nương thay phiên nhau chăm sóc cô ấy, tránh cô ấy nhất thời nghĩ quẩn...” Nói xong lại thở dài, “Nếu Tiểu Phong có đây thì hay rồi, cô ấy nhất định có cách.”

Thần sắc Lôi Tiểu Thư lại trầm xuống, “Nhưng bây giờ không biết tung tích của Tiểu Phụng, tối qua hung thủ lại đến đánh lén, không biết có phải cô ấy cũng giống như Ngũ Hoa huynh bị...”

“Bốp” một tiếng, Mộ Dung Huyền Y bỏ chén đĩa đột nhiên đứng dậy, “Sống phải thấy người, chết cũng phải thấy xác.” Sau đó lấy kiếm bước nhanh ra ngoài, không quay đầu lại mà dẫn dò Lôi Tiểu Thư: “Ta đưa người đi tìm trong vòng mười dặm. Chút nữa huynh đi tìm Y Như Bạch, nếu cô ấy không sao thì hỏi kĩ tướng mạo của hung thủ và quá trình xảy ra sự việc.”

Giọt nước lạnh băng nhỏ xuống trán, bóng người vẫn đang bất động bỗng mờ mắt, chính là Tường Phong mà mọi người vô cùng nhớ nhung. Nàng vô lực nhìn một mảng tối đen trên đầu, haiz, không quen không quen, tuy đã tập quen với bóng tối nhưng vẫn không quen ngồi tù, càng không quen với nhà giam dưới đất vô cùng không chuyên nghiệp này.

Sau khi lần xuống mặt đạo không rõ phương hướng này, phía cuối của cơ quan quanh co chính là mặt thất nhỏ này, chờ mắt của Tường Phong dần thích ứng với bóng tối, nàng chống tay vào tường từ từ bò lên quan sát kĩ hoàn cảnh bốn phía. Nàng nhìn ra được mặt thất này ước chừng mười thước vuông, ba mặt đều là vách tường trơn bóng, từ cột nhà lao nhìn ra hình như có một con đường, không có cửa sổ, không có ánh sáng, phía trước là một mảng yên lặng u ám khiến người ta rùng mình.

Tường Phong nằm trên nền đất lạnh lẽo giả chết nửa ngày nhưng cũng chỉ một mình đối diện với bóng tối, nghe trên đỉnh đầu có tiếng nước tí tách nhỏ giọt, đếm đến ba ngàn sáu trăm năm mươi vẫn chưa thấy người muốn gặp xuất hiện. Xem ra người này quả nhiên rất kiên nhẫn.

Vậy là Tường Phong lại từ tốn bò dậy di chuyển đến chỗ cột nhà lao, hắng giọng tập trung mười phần khí lực hét lớn: “Người đâu, thả ta ra! Thả ta ra!” Vừa hét vừa tức cảnh sinh tình ôm lấy cột lao không ngừng lay lay, tuy cái ngục không chuyên nghiệp nhưng mình thân là tù nhân nhất định phải vô cùng phối hợp với phát triển tất yếu của tình tiết mới được.

Chưa được bao lâu thì nghe trên cửa đá bên trên vang lên một tiếng, ánh nến trông ngóng đã lâu từng bước di động. Người đến đeo khăn che mặt đen, bước chân chậm chạp, một tay cầm đèn dầu, một tay ôm ngực ho không ngừng.

Không dễ gì mới chờ được người đó bước đến trước mặt, Tường Phong thông qua ánh sáng yếu ớt mà mắt tròn mắt dẹt nhìn hắn. Tường Phong nghe được trên người kẻ đó có mùi máu tanh nồng đậm, nàng khề cau mày, xem xét y phục đen của người đó nhưng ánh đèn quá tối không nhìn rõ vết máu.

Nàng thu lại ánh mắt, nhìn đối thủ cả buổi không có phản ứng, haiz, ngay cả tiếng cười kiêu căng cùng với lời thoại đi kèm “Người đừng giả vờ nữa, vô ích thôi, ngoan ngoãn ở đây đi” trong dự tính cũng không dùng tới, thật là quá không chuyên nghiệp rồi, xem ra đúng hạng gà con ít kinh nghiệm.

Địch đã bất động thì ta phải động thôi. Tường Phong nhẹ thở dài, híp mắt cười nói: “Mọi người đã quen biết vậy rồi thì thôi đừng che mặt nữa, Trùng đại thúc.”

Người đến ngẩn ra rồi kéo khăn đen che mặt xuống, chính là Đại lão gia Mộ Dung Trùng gương mặt hiền từ ôn hòa của Mộ Dung gia. Trong mắt lão mang theo sự kinh ngạc và đôi chút tán thưởng, “Làm sao ngươi biết là ta?”

Tường Phong thầm khinh bỉ trong lòng, quan chúng đã xem hết hết kịch hay rồi, ta bị trúng cơ quan mai phục trong phòng lão, lão không có vấn đề mới lạ đó.

Nhưng nàng không biểu hiện sự khinh bỉ ra mặt với Mộ Dung Trùng, trong lúc nguy nan vẫn nên kín tiếng một chút thì hơn mà. Vậy là Tường Phong cố giấu ý cười trên mặt, khiến bản thân trở nên vô cùng thần bí như Mona Lisa, nhìn trái nhìn phải rồi nói, “Ta không những biết là lão mà còn biết vị huynh đang nhìn lên trên kia nữa, cùng xuống đây luôn đi.” Nói xong ngóc cổ về phía cửa đá, tuy thật ra không nhìn thấy gì cả nhưng cũng giả bộ nhìn

nhìn rồi lớn tiếng gọi, “Chu Y đại ca, tương thỉnh chi bằng ngẫu nhiên, người chết còn có thể sống lại, hãy cho tiểu muội đây chiêm ngưỡng phong thái giả chết của huynh đi.”

Im lặng một hồi rồi bỗng “két” một tiếng, cửa lại bị đẩy ra, tiếng bước chân nặng nề cũng theo đó truyền tới. Tiểu diện hồ Mộ Dung Chu Y lúc này trên mặt phủ một lớp sương, lạnh lùng nhìn Tường Phong, “Khuê môi múa mép, ngươi lại muốn giờ trò gì nữa đây?”

Tường Phong chớp đôi mắt vô hại, lắc đầu liên tục, “Ta đâu dám, bây giờ cái mạng nhỏ này đang nằm trong tay các người, ta bảo đảm không khinh suất vọng động đâu.”

Mộ Dung Trùng vuốt râu, “Ngươi biết thì tốt, chỉ cần ngươi không nói bậy thì bọn ta đương nhiên cũng không làm khó ngươi.”

“Ta bảo đảm” Tường Phong vội đổi tư thế ngay ngắn, vô cùng nghiêm túc nhìn hai người, đưa tay phải lên thề, “Ta nhất định sẽ kín miệng như bưng, tuyệt đối không phá hoại đại sự của hai vị, bí mật của các người ta không thấy gì hết cũng không nghe được gì hết.”

Mộ Dung Chu Y hừ lạnh một tiếng, “Ngươi cũng thức thời lắm, không như tên Ngũ Hoa kia.”

Tường Phong giật mình, “Đại Hà làm sao rồi?”

“Kẻ cản đường ta thì phải chết.” Mộ Dung Chu Y vẻ mặt nham hiểm.

Đầu óc Tường Phong trống rỗng, đôi tay bám lấy cột lao cũng không kìm được mà bấu chặt, tim nằng đập nhanh, giọng nói run rẩy, cuối cùng cũng thốt ra được một lời thoải bình thường, “Không, ta không tin, ta không tin, làm sao các người có thể giết Đại Hà...”

Mộ Dung Trùng không kìm được đắc ý, “Nữ nhân của hần nằm trong tay chúng ta, tên ngọc đồ còn không ngoan ngoãn nghe chúng ta bày bố hay sao, chắc bây giờ cũng sắp chết rồi.”

“Tiểu Bạch?” Lòng Tường Phong càng hoảng loạn hơn, vội vã truy hỏi, “Các người lại làm gì cô ấy rồi?”

“Cũng không làm gì hết.” Giọng điệu Mộ Dung Chu Y lạnh băng, hừ mũi một tiếng, “Ta không có hứng thú giết nữ nhân.”

Đại ca, thói quen tốt này của ngươi quá vĩ đại rồi, nhất định phải kiên trì giữ gìn nha, ta chấm ngươi rồi đó.

Cửa đá trên đỉnh đầu lại đóng lại, bốn phía chỉ còn một mảng tối đen, Tường Phong mềm nhũn người khụy xuống, nằm trên nền đất ướt lạnh. Những giọt nước lại tí tách nhỏ xuống, nằng đưa tay quệt mạnh, hỗn loạn chùi khóe mắt, trên mặt ươn ướt, nằng khẽ nhắm mắt lại...

Chỉ tiếc là Tường Phong ngủ say không nghe được lời đối thoại bên ngoài cửa đá lúc này.

“Chúng ta giết tên tiểu tử đó thì hần có chịu bỏ qua không?”

“Hừ, giết cũng giết rồi, còn có thể làm sao được. Ai bảo hần ngăn cản con giết Mộ Dung Cẩm Y, là hần làm trái ước định ban đầu trước, đầu thề oán con được.”

“Con không sợ hần trở mặt moi tất cả mọi chuyện ra vạch mặt chúng ta sao?”

“Sợ gì chứ, dù sao bây giờ hần cũng không còn ích lợi gì, biết điều thì con tha cho hần một mạng, còn không thì ngay cả hần cũng giết, dù sao bây giờ cha cũng biết làm sao trồng loại hoa đó rồi mà, sau này chúng ta toàn phải nhờ vào nó đó.”

...

Hai ngày sau. Mộ Dung Huyền Y toàn thân mệt nhọc không có thu hoạch gì trở về Mộ Dung sơn trang. Lôi Tiểu Thư, Họa Linh Lung và Y Như Bạch chờ đợi đã lâu vội vàng ra đón.

Mộ Dung Huyền Y lòng đầy tâm sự bước vào đại sảnh, ánh mắt vô ý quét qua một lượt, đột nhiên phát hiện người khắp sơn trang đều là những gương mặt mới, Lôi Tiểu Thư vội vàng giải thích: “Lần này chúng ta quá sợ ý mới đề kẻ địch thừa cơ đột nhập vào sơn trang đã thương người. Trước mắt trong sơn trang người bị thương nhiều, mọi người mấy ngày rồi đều không được ngủ, bởi vậy ta tự ra chủ trương điều một ít nhân thủ từ Nha môn đến.”

Mộ Dung Huyền Y lơ đãng đáp một tiếng, đi đến chiếc ghế gỗ hoa lê trong đại sảnh ngồi xuống, đón lấy chén trà của Y Như Bạch đưa đến uống một ngụm. Sau đó tường thuật lại tình hình tìm kiếm mấy ngày nay với ba người đang nóng lòng, đang nói thì đột nhiên cảm thấy chóng mặt, hần dùng sức lắc đầu, chỉ thấy Họa Linh Lung trước mắt đột nhiên biến thành ba người, vẻ mặt lo lắng nhìn mình, “Huyền Y đại ca, huynh sao vậy?”

Mộ Dung Huyền Y biết tình thế có biến bèn loạng choạng chống tay đứng dậy, đẩy Họa Linh Lung đang muốn dìu mình ra, “bang” một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ run run chỉ về Lôi Tiểu Thư và Y Như Bạch ánh mắt sáng rực, “Các người! Các người bỏ gì trong trà của ta?”

Mộ Dung Trùng, trưởng tử của Mộ Dung Anh, mẹ ruột là Trắc thất của Mộ Dung Anh, tuổi hai mươi thì bệnh qua đời, nghi ngờ là Địch mẫu Hồ thị ra tay, nhưng không bằng không có nên đành kết thúc chuyện. Trùng tuổi còn nhỏ được Hồ thị nuôi dưỡng, e là từ đó đã có dị tâm. Trùng nhẹn nhục mười mấy năm không hành động, an phận thủ thường, lấy vợ sinh con, đại quyền giao hết cho đệ đệ*, chuyên trồng hoa cỏ, Hồ thị dần dần bớt nghi ngờ. Sau đó Trùng và con là Mộ Dung Chu Y mưu đồ hành sự, muốn diệt đệ đệ Mộ Dung Trạ và diệt tử Cẩm Y, Huyền Y để thay thế vị trí, may gặp Kim đào thân bộ Lôi Tiểu Thư, cuối cùng công sức tan thành mây khói. Rằng cùng một gốc sinh, đốt nhau sao mà gấp, danh lợi thật hại người. [Vô lâm chí, Mộ

Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

*Em và cháu

Người bị giam thường thích kêu gào bên cửa là “Thả ta ra”, hiệu quả vô ích và trình độ đen mặt cũng như si tâm nữ đầu lòng tuyệt vọng túm tay áo phụ tình lang hỏi “Tại sao”, hoặc cũng như tiểu nương tử hoa dung thất sắc run rẩy giữ chặt áo hét “Người muốn làm gì”, hoặc cũng như người mất trí nhớ mở mắt ra hỏi “Đây là đâu, còn ta là ai”, hoặc cũng như soái ca bóp trán khổ não “Rốt cuộc ta phải làm gì với nàng đây”. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 28: Thỉnh Quân Nhập Ứng

*Mời cá vào rọ

Trong đại sảnh yên tĩnh. Mộ Dung Huyền Y về mặt phần nộ, cổ gượng không để mình ngã xuống, kiếm chỉ vào mặt Lôi Tiểu Thư đang cảm thấy tội lỗi, “Rốt cuộc các người giờ trò gì trong trà của ta?”

Đối diện với chất vấn của Mộ Dung Huyền Y, trong mắt Lôi Tiểu Thư lóe qua một tia hoảng loạn, nhưng rồi lập tức hít một hơi thật sâu, lấy dũng khí lên mặt, “Huynh đừng nên phản kháng thì hơn, đây là thuốc mê đặc chế của Lục Phiến Môn, phát tác rất nhanh.” Nói xong liền vỗ tay, ngoài cửa lập tức có mấy nha dịch đi vào, trên tay cầm vũ khí và xiềng xích.

“Ha ha...” Mây kiếm của Mộ Dung Huyền Y nhếch lên, kiếm vạch trong không trung một đường, cố gắng giữ gìn sự tỉnh táo của bản thân, mấy nha dịch bất giác lui về phía sau vài bước. “Ta đã phạm tội gì mà Lôi bộ khoái đây phải hưng sư động chúng* như vậy?”

*Huy động nhân lực

“Chính huynh đã đá thương Ngũ Hoa đại ca!” Giọng Lôi Tiểu Thư hơi run run, ánh mắt cầu cứu nhìn sang Y Như Bạch cũng đang cố gắng trấn tĩnh như mình rồi quay đầu lại bổ sung thêm, “Đây là do Y cô nương chính mắt nhìn thấy, cô ấy là nhân chứng, huynh đừng hòng chối cãi!”

Mộ Dung Huyền Y vô cùng kinh ngạc, ánh mắt mơ màng nhìn sang Y Như Bạch đang nhìn xa xăm, giọng điệu cũng bắt đầu giận dữ, “Cô điên rồi, con mắt nào của cô nhìn thấy ta đá thương người?”

Lôi Tiểu Thư vung đại đao ngăn hấn lại, chỉ huy các nha dịch vây lấy Mộ Dung Huyền Y, nghiêm giọng hét lớn: “Huynh không được uy hiếp nhân chứng, cản trở tư pháp công chính, tóm lại huynh vẫn nên theo ta một chuyến đi.”

Tình hình trước mắt đột nhiên biến chuyển khiến Họa Linh Lung ngỡ ngàng bên cạnh hoàn toàn không biết đầu đuôi, nàng vội vã chạy đến trước mặt Lôi Tiểu Thư níu cánh tay hấn, “Khoan đã, Lôi Tiểu Thư, huynh phải suy nghĩ cho kỹ nha, đừng đổ oan cho người tốt.”

Lôi Tiểu Thư đột nhiên đưa tay sử dụng chiêu điểm huyết do Ngũ Hoa dạy, chế trụ được Họa Linh Lung vốn không đề phòng. Trong mắt ánh lên tia áy náy, “Xin lỗi, Linh Lung cô nương, đại cuộc lâm trọng, cô chịu thiệt một chút nhé.”

Mộ Dung Huyền Y thấy vậy càng thêm phần nộ, nhưng đầu óc lại càng thêm quay cuồng, hấn trừng mắt nhìn Lôi Tiểu Thư, “Bích Y và Lão thái quân đâu? Người làm gì họ rồi?”

“Họ không sao, đều đang ngủ ở phòng bên.” Lôi Tiểu Thư không tự nhiên mà ho vài tiếng, “Ta chỉ muốn bắt huynh thôi, không làm khó những người khác.”

Mộ Dung Huyền Y hừ lạnh, cổ nhện mê được phát tác chậm rãi nâng kiếm trong tay xiêu xiêu vẹo vẹo đâm về phía Lôi Tiểu Thư...

Mộ Dung Trùng về mặt nghi hoặc nhìn Tường Phong trước mặt mình như hồ như báo mà ăn cái bánh bao vừa khô vừa lạnh, từ khi bị giam đến nay, nha đầu này không khóc không la, ngoài lúc cần ăn uống tiêu tiểu mới lấy giọng hét lên vài tiếng “Thả ta ra” để gọi lão tới thì tất cả vẫn như bình thường. Dù nằm trong địa lao ẩm ướt nàng cũng ngủ ngày pho pho, ngủ ngon đến mức khiến người luôn không yên giấc như lão đồ kỵ đến mức muốn đập nàng.

“Khụ khụ.” Mộ Dung Trùng ho khan, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của Tường Phong, “Tiểu nha đầu người không hề hiếu kỳ là mấy ngày nay bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?”

“Khụ khụ... Không quan tâm.” Tường Phong vừa nuốt miếng bánh bao cuối cùng, vừa đưa tay ra từ sau cột lao, không hề ngại ngần mà ra lệnh, “Làm ơn cho chút nước, khụ khụ...”

Mộ Dung Trùng âm thầm đưa nui nước cho nàng, không chịu bỏ cuộc mà thấp giọng, “Người yên tâm quá nhỉ, không sợ ta bỏ độc trong thức ăn sao?”

“Tại sao phải sợ?” Tường Phong ngửa đầu uống, bàn tay chùi loạn lên khóe miệng, buồn cười nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Trùng về mặt kính ngác, “Thứ nhất, nếu các người muốn lấy mạng ta thật thì chỗ này chật chội như vậy, trực tiếp dùng đao kiếm tiếp đãi là được rồi, còn không nữa thì bỏ ta đói khát chết hay là hun khói chết cho xong, cần gì phải bỏ độc lãng phí thức ăn chứ. Thứ hai, thật ra các người tạm thời không muốn giết ta, nếu ta chết ở Mộ Dung son trang thì Hồ ly ca nhất định sẽ đến đây, đến lúc đó sự việc sẽ càng lớn thêm, chân tướng sẽ bị bại lộ. Bởi vậy thì cần ta chịu hợp tác với các người, không xen vào chuyện của Mộ Dung gia thì các người đương nhiên cũng sẽ không đến kiểm chuyện với ta, dù gì thì các người vẫn mong cây bút của ta che giấu tất cả cho các người mà.”

Mộ Dung Trùng gật đầu, “Quả nhiên người rất rõ giá trị lợi dụng của mình.”

“Hon nữa, hi hi...” Tường Phong không hề chớp mắt nhìn biểu hiện biến hóa trên mặt Mộ Dung Trùng, không bỏ qua bất kỳ dấu vết nào, “Hắn cũng không để các người giết ta đâu, đúng không?”

Mộ Dung Trùng biến sắc, “Ngươi biết sao?”

Tường Phong xoa tay, tặc lưỡi đắc ý, “Đương nhiên rồi, ở đây tối đen như mực, ta trơ ra đây không có việc gì làm, mỗi ngày chỉ đành nằm nghỉ bậy bạ, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui tự nhiên sẽ liên tưởng đến rất nhiều chuyện. Ví dụ như quan hệ giữa việc Phưởng rượu của Mộ Dung gia khởi từ hồi sinh và biến hóa đó kia, ví dụ như Mộ Dung Chu Y làm sao biết trước bọn ta hoài nghi hắn mà giả chết, hoặc là hắn làm sao mà ngay trước mắt Lão thái quân lại có thể liên lạc với kẻ đứng sau xúi giục kia...”

“Ha ha, ngươi tự cho là thông minh, chỉ bằng đoán thù xem Chu Y bây giờ đang ở đâu rồi? Còn bọn Mộ Dung Huyền Y bây giờ xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Trùng cố ý đã kích Tường Phong đang dương dương đắc ý.

Tường Phong quẹt miệng, không hề để tâm đáp: “He he, con khổng tước kia còn có thể làm ra chuyện xấu gì nữa, không phải là hấn vu không cho Lôi Tiểu Thư đó chứ.”

“Vừa hay là ngược lại, Lôi Tiểu Thư đã bắt Mộ Dung Huyền Y rồi!” Nhìn nụ cười cứng đờ không nói nên lời của Tường Phong, Mộ Dung Trùng càng đắc ý hơn, hấn phui tay đứng dậy rồi đi, “Tên tiểu bộ khoái kia thật là chân nhân bất lộ tướng, âm thầm điều đến nhân thủ thay đổi thủ vệ, bỏ thuốc mê bắt lấy Mộ Dung Huyền Y, bây giờ đã giam hấn lại rồi, trong ngoài ba tầng thủ vệ, chờ ngày mai đưa ra xét xử.”

“Bởi vậy bây giờ Mộ Dung Chu Y sẽ đi giết người!” Tường Phong rất nhanh đã phản ứng được, nhủ mảy nghĩ rằng, “Bây giờ Mộ Dung Huyền Y e là thuốc mê vẫn chưa tan, hon nữa chờ hắn bị xét xử xong tống vào ngục thì thay đổi cũng lớn hơn, Mộ Dung Chu Y làm sao có thể bỏ qua thời cơ tốt như vậy chứ, chỉ... có... người... chết... mới vĩnh viễn không trở mình nổi.” Nghĩ đến đây Tường Phong bất giác tâm tư nặng nề nhìn về màn đêm không rõ phương hướng kia, Lôi Tiểu Thư à, ngươi đừng bao giờ làm chuyện ngốc nghếch, đừng làm dao giết người của kẻ khác nhé.

Mộ Dung Huyền Y dựa vào cột, lo âu nhìn ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào khe cửa trên mái, giống như đang cười nhạo mình sao lại rơi vào cảnh trở thành tù nhân ngay trong nhà mình. Hấn bắt lực nhìn xiềng xích trên người mình, tên Lôi Tiểu Thư này, khi nghiêm túc lên cũng khiến người ta đau đầu thật, ngay cả Họa Linh Lung đến thăm mình cũng chưa ở được bao lâu liền bị hấn vội vã đuổi đi.

Mê được lại phát tác, Mộ Dung Huyền Y vô lực kéo xiềng xích nặng nề dựa về phía sau, cố gắng khiến bản thân thoải mái hơn một chút, nhắm mắt dưỡng thần, chưa được bao lâu thì không còn động tĩnh, dường như đã ngủ say.

Một canh giờ sau. Thủ vệ ngoài cửa hự một tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa, Mộ Dung Huyền Y mệt mỏi trở mình, lưng hướng ra ngoài tiếp tục ngủ. Lại một lúc nữa, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, một bóng người cao to âm thầm đi vào. Lúc còn cách Mộ Dung Huyền Y chừng một thước thì dừng bước, tỉ mỉ quan sát một hồi, cuối cùng khóe miệng khẽ nhếch lên, cong thành nụ cười đắc thắng, đột nhiên hai tay hướng ra ngoài mang theo hấn ý nhắm vào cái đầu bất động của Mộ Dung Huyền Y, một trước một sau phong tỏa mọi đường lui của hấn.

Vào lúc này Mộ Dung Huyền Y rõ ràng đã hôn mê đột nhiên mở mắt đưa tay đỡ lại, Huyền băng chương khí thế hung hấn của Mộ Dung Chu Y bèn bị đánh tan mất hết. Mộ Dung Huyền Y rừ xiềng xích trên tay mình, quán lên tay Mộ Dung Chu Y, kéo gần khoảng cách giữa hai người, cước đá quyền đờ giao đầu hơn chục chiêu.

Bỗng hai chân Mộ Dung Huyền Y kẹp lại, bay lên tung cùng tung cước, đá vào ngực Mộ Dung Chu Y. Mộ Dung Chu Y thối lui mấy bước, bỗng nhiên giật mình quay người, phát hiện ra Lôi Tiểu Thư, Họa Linh Lung và Y Như Bạch không biết đã vào trong từ lúc nào, giữ chặt lối ra ở cửa.

“Các người...” Mộ Dung Chu Y nhìn ba người về mặt vui mừng, lại quay đầu nhìn Mộ Dung Huyền Y thần tình không giấu nổi thất vọng, hấn dần dấy lên dự cảm không tốt.

Họa Linh Lung tiến lên phía trước một bước, vung sáo ngọc trong tay đắc ý, “Bọn ta đương nhiên là đã lên kế hoạch sẵn rồi, cũng nhờ Lôi Tiểu Thư nghĩ ra chiêu Thịnh ông nhập ủng này, đầu tiên Y cô nương giả vờ chỉ chừng Huyền Y đại ca, sau đó lúc ta đến thăm đã cho Huyền Y đại ca biết sự sắp xếp này, lên đưa giải được và chìa khóa cho huynh ấy, chờ các người tưởng đã tìm được ma chết thay, buông lời cảnh giác đến tự chui vào lưới.” Nói xong chạy qua nhẹ nữu cánh tay Mộ Dung Huyền Y, cười tươi như hoa, “Huyền Y đại ca, nhưng mà đầu tiên phải giấu huynh, thật thiệt thòi cho huynh rồi, huynh không sao chứ.”

Mộ Dung Huyền Y lắc đầu, vô cùng đau đớn nhìn Mộ Dung Chu Y đang phẫn hận bất bình, “Linh Lung cho ta biết là Y cô nương nói thật ra huynh vẫn chưa chết, còn đánh Ngũ Hoa huynh đệ bị thương nặng, ta vốn nửa tin nửa ngờ, không ngờ rằng đường huynh quả thật...”

Nghe xong Mộ Dung Chu Y biến sắc, hấn ác quết mắt nhìn Y Như Bạch đang đứng cùng Lôi Tiểu Thư rồi cười lạnh, “Ngươi dám... hừ, nếu đã như vậy, ngươi bắt nhân thì đừng trách ta bắt nhĩa.”

Lôi Tiểu Thư bước lên trước một bước chặn trước mặt Y Như Bạch, đề phòng Mộ Dung Chu Y gây bất lợi cho nàng. Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó rồi vội hỏi: “Tiểu Phụng đâu, có phải cô ấy cũng bị người...”

“Muốn biết cô ta ở đâu sao?” Mộ Dung Chu Y tiếp lời, cong môi cười, quét mắt nhìn ánh mắt nóng lòng của ba người, cuối cùng nhìn sang Mộ Dung Huyền Y, “Vậy thì đem mạng ra mà đổi!” Rồi làm ra vẻ nhảy tới, chờ Lôi Tiểu Thư và Họa Linh Lung vội vã tiếp viện thì Mộ Dung Chu Y đang nhìn người trong không trung đột nhiên chuyển hướng, lập tức nhảy đến bên cạnh Y Như Bạch không hề đề phòng, vừa quay người đã chụp được cổ tay của Y Như Bạch đang muốn chạy thoát, tay phải bóp chặt cổ nàng, “Không được động đây, nếu dám đuổi theo thì ta sẽ giết ả ngay!”

Ba người ngẩn ra, không dám khinh suất mạnh động, chỉ đành trơ mắt nhìn Y Như Bạch bị lôi ra ngoài cửa. Nhìn bóng ba người dần xa, Mộ Dung Chu Y khẽ sát bên tai Y Như Bạch cười hung tợn: “Nếu người đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho người, người và Ngũ Hoa cứ xuống địa phủ làm đôi uyên ương đồng mệnh đi.” Nói xong bèn “rắc” một tiếng, bóp nát cổ tay phải của Y Như Bạch.

Y Như Bạch vẫn luôn nhìn đau không phải kháng lúc này bỗng xoay ngược tay trái, tay áo đột nhiên phát qua mũi hắc, Mộ Dung Chu Y không hề xem nàng ra gì bỗng thấy trời đất xoay chuyển, mũi này... Hắc không kịp nghĩ kỹ, vội vã buông tay bẻ khủy lui về phía sau, Y Như Bạch lại nghiêng rằng tự xông tới, hai người cùng ngã xuống.

Chờ ba người Lôi Tiểu Thư vội vã đuổi đến thì vừa hay thấy Y Như Bạch mặt đầy vết máu bơ phờ quỳ một bên, tay trái nắm chặt trụ thủ không buông, trụ thủ đang cắm thẳng vào tim Mộ Dung Chu Y. Ba người cả kinh, Họa Linh Lung cẩn thận dè dặt lại gần, dịu lấy Y Như Bạch toàn thân run rẩy, tay chậm rãi tiến lại gần tay trái nắm trụ thủ của nàng, sợ làm nàng giật mình, “Như Bạch, hắc đã chết rồi.”

Y Như Bạch ngẩn ra quay đầu nhìn nàng, “Chết rồi sao?”

Họa Linh Lung gật đầu liên tục, giọng điệu dịu dàng hơn, “Cô buông tay đi, để ta xem vết thương của cô.”

Y Như Bạch cứng nhắc buông lỏng tay, miệng lắp bắp, “Ta... ta nhất thời nóng lòng... nên... nên đã lấy cây trụ thủ đâm Hoa ca... Ta... ta giết... giết... người... rồi sao?”

Họa Linh Lung dịu dàng đứng lên, mềm giọng dỗ dành: “Không sao rồi, nào, cô sợ hãi rồi, ta đưa cô về nghỉ ngơi.”

Mộ Dung Huyền Y đứng nguyên tại chỗ tâm trạng nặng nề bước đến bên thì thể Mộ Dung Chu Y hai mắt trợn tròn, chậm rãi ngồi xuống đưa tay vuốt mắt hắc.

Gậy ông đập lưng ông là tuyệt kỹ của Mộ Dung gia. Truyền rằng Phi Tuyết công tử năm xưa dùng chiêu này để bắt đường huynh, thanh lý môn hộ, sau đó bế quan nghiên cứu hoàn thiện chiêu thức, lấy tinh hoa võ công của các phái để dùng, trở thành nhất đại tôn sư. Mộ Dung sơn trang nhờ tuyệt kỹ này danh chấn Võ lâm trăm năm không suy, đứng vững ngôi vị Giang nam đệ nhất thế gia, còn có danh xưng “Nam Mộ Dung [Võ lâm chi, Tuyết kỹ chỉ] (Giang hồ chính truyện)

Anh hùng không hỏi xuất thân, đánh lén không phân thời điểm, hạ thủ không cần biết có lỗi lạc hay không, quyết đấu sinh tử chỉ có người sống mới là kẻ thắng, trong lịch sử xưa nay thắng làm vua thua làm giặc, còn trong giang hồ thì chẳng qua cũng là cá lớn nuốt cá bé thôi. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 29: Phong Hồi Lộ Chuyển*

*Tình thế thay đổi

Họa Linh Lung nhẹ nhàng bôi thuốc lên cổ tay phải của Y Như Bạch rồi quán một lớp băng cố định. Y Như Bạch vẫn là bộ dạng ngơ ngác lơ đãng, đứng vào chỗ bị thương cũng không kêu một tiếng, haiz, chắc là sợ hãi quá rồi. Họa Linh Lung than thầm trong lòng, nàng bưng chậu thuốc nhẹ giọng nói với Y Như Bạch: “Cô nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ một giấc là không sao đâu.”

Y Như Bạch “Ừ” một tiếng, bỗng nhiên đưa tay phải níu tay áo Họa Linh Lung, “Linh Lung cô nương, ta muốn về... về nhà, cho... cho dù Hoa ca... không... không thể cứu được, ta... ta cũng muốn đưa huynh ấy về nhà... nhà.”

Họa Linh Lung hơi ngẩn ra nhưng lại dịu giọng khuyên: “Ta hiểu, cô không muốn ở đây, nhưng bây giờ đã trễ vậy rồi, còn Ngũ Hoa đại ca cũng bị thương nặng không tiện bốn ba, hay là ngày mai ta nói Huyền Y đại ca phái người đưa hai người về nhé.”

Y Như Bạch rút tay về, không nói thêm lời nào nữa, âm thầm lấy bút trên bàn vẽ nguyệt ngọc gác gờ trên giấy...

Họa Linh Lung vừa đến chỗ Mộ Dung Huyền Y thương lượng xong chuyện ngày mai phái người đưa Y Như Bạch về nhà, đang trên đường trở về. Lòng nàng cũng không dễ chịu gì, Mộ Dung Chu Y bị giết rồi nhưng vẫn không có tung tích của Tường Phong. Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư đã tìm khắp chỗ của Mộ Dung Chu Y một lượt rồi nhưng cũng không phát hiện manh mối. Lúc Họa Linh Lung đi, hai người họ đang họp kế xem có đi thăm dò

chỗ của Mộ Dung Trùng không, dù gì Mộ Dung Trùng cũng là trưởng bối, lại không có chứng cứ chắc chắn, nghi ngờ vô cớ dù sao cũng không hay, chỉ có âm thầm điều tra là thích hợp nhất. Haiz, nam nhân phiền phức như vậy đó, làm gì cũng lo trước lo sau.

Họa Linh Lung thờ dài, nghĩ đến Y Như Bạch, bây giờ cô ấy lại thành như vậy rồi, tối nay gặp thấy cô ấy tiêu tụy hơn lúc sáng nhiều, nàng nghĩ lại nhất cử nhất động của Y Như Bạch, thân thể yếu đuối, thần tình bi thương, đôi mắt sưng đỏ, tay cầm bút run run, mái tóc dài phủ xuống vai đã xơ xác như cỏ khô...

Bước chân đột nhiên khựng lại, Họa Linh Lung nghĩ ra điều gì đó lập tức đứng nguyên tại chỗ, một lúc sau nàng vội vã quay người đi ngược lại. Nhưng mà Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư đều không ở trong phòng, chắc là đến chỗ Mộ Dung Trùng dò thám rồi.

Không ai có thể thương lượng, Họa Linh lại đành thất thểu trở về, lúc đi ngang qua chỗ Lão thái quân, nàng bỗng dừng bước, hay là tìm Lão thái quân tính kế xem, luôn liên bồi dưỡng cảm tình.

Bảo trì tư thế thực nữ đoan trang hữu lễ gõ cửa cả buổi nhưng không ai đáp, Họa Linh Lung liền nghỉ hoặc, nhìn trái phải trước sau không có người, nàng bèn nhấc váy đập một cái, cánh cửa khắc hoa bèn ngã xuống, ai da, hình như hơi mạnh một chút rồi.

Họa Linh Lung thè lưỡi thả váy xuống, vừa bước vào gian phòng tối đen, bỗng nàng vấp một cái, suýt bị người nằm dưới đất làm ngã, nàng cúi xuống đốt hỏa tập tự chế sắp lại gần xem thử, là Lão thái quân và nha hoàn Tâm nhi, nàng đưa tay sờ mũi, cũng may là chỉ hôn mê thôi.

Trong phòng Lão thái quân có bố trí cơ quan, vậy là Họa Linh Lung vô cùng quen thuộc với các loại cơ quan tập trung toàn lực chú ý, cẩn thận dè dặt vòng quanh. Vừa tiến lại gần gian chính thì đột nhiên cửa mở ra, Họa Linh Lung vừa ngẩng đầu bỗng khựng lại, “Cô... sao cô cũng ở đây?” Đáng tiếc là tiểu tiên nữ đơn thuần không có nhiều kinh nghiệm đối địch cuối cùng vẫn chậm một bước, một làn hương thơm xộc tới, nàng lập tức mềm nhũn ngã xuống...

Cửa đá lại có tiếng động, Mộ Dung Trùng từng bước loạng choạng vô thức bước xuống bậc thềm, tiễn Mộ Dung Huyền Y và Lôi Tiểu Thư đi, biết tin Mộ Dung Chu Y đã chết, ông lão này không còn kiên trì được nữa, thái độ thất thần của lão chỉ bị hiểu lầm thành sự chán kinh khi nghe chân tướng sự việc, bọn Mộ Dung Huyền Y cũng không nghi ngờ gì. Nhưng mà vậy thì sao chứ, đứa con trai đắc lực đáng tin nhất của lão đã chết rồi, tất cả hi vọng đã tan thành bọt nước rồi.

Trong nhà lao, Tường Phong gối đầu lên tay, nhàn nhã gác chân nằm trên đất, nghe thấy tiếng bước chân, nàng không ngẩng đầu lên mà nói: “Trùng đại thúc, ta lại đói rồi.”

Mộ Dung Trùng không hề để ý đến nàng, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Chu Y chết rồi.”

“Ừ.” Tường Phong không hề nhíu mày, “Ta biết từ sớm rồi.”

“Cái gì? Làm sao ngươi biết?” Mộ Dung Trùng tròn mắt, nhìn Tường Phong không có ý giải thích, chỉ ngồi dậy híp mắt nhìn mình, lão bắt lực thờ dài lấy lương khô trong ngực ra vớt tới.

Tường Phong chậm rãi gặm lương khô rồi mới ngẩng đầu lên giải thích: “Ta vốn, khụ khụ, cũng tưởng bọn Mộ Dung Huyền Y gặp nguy hiểm rồi. Nhưng sau đó nghĩ lại, khụ khụ, Lôi Tiểu Thư tuy hơi ngốc một chút, nhưng thị phi trắng đen xưa nay rất phân minh. Hơn nữa, khụ khụ, hẳn thận trọng như vậy, phạm việc gì cũng làm theo trình tự pháp luật, chỉ nghe lời của một phía đã bắt người rồi, chuyện võ đoán như vậy không giống với tác phong của hắn. Khụ khụ, bởi vậy ta không lo nữa, đoán là chắc họ gắng bầy dụ các người mắc câu, chuyện này Mộ Dung Chu Y nhất định có đi không có về, không chết cũng bị thương.”

“Ngươi!” Mộ Dung Trùng tròn mắt, hận không thể xông lên bóp chết nàng, chòm râu trắng cũng run rẩy theo vòm ngực phập phồng.

“Ka ka. Trùng đại thúc, lão đừng tức giận.” Nụ cười của Tường Phong càng tươi tắn hơn, không hề để tâm mà lắc đầu vẩy đuôi, chỉ sợ không làm Mộ Dung Trùng tức chết, “Mộ Dung Chu Y ban đầu giả chết gạt bọn ta, bây giờ chẳng qua là gây ông đập lưng ông thôi mà, như nhau cả thôi, he he.”

Mộ Dung Trùng giận đến mức toàn thân run rẩy, không có chỗ phát tiết, không nhịn được muốn đá kích sự kiêu căng của nàng, vậy là lại hỏi: “Vậy ngươi có muốn biết rốt cuộc ai là kẻ đứng sau thao túng, ai là kẻ thông báo tin tức cho Chu Y không?”

“Đương nhiên ta biết rồi.” Tường Phong dẫu môi vẩy tay gọi Mộ Dung Trùng đang kinh ngạc lại gần, thấp giọng nói, “Đó chính là...” Chưa nói hết thì đột nhiên ôm bụng, vẻ mặt đau đớn, tiếp đó ngã lăn ra đất, miệng sùi bọt mép, tay run run chỉ về phía Mộ Dung Trùng, “Lão... lão không giữ chữ tín, lão... hạ... hạ độc!”

Mộ Dung Trùng đầu óc mơ hồ, nhất thời không phản ứng được, tình huống gì đây, đầu tiên là mất con, sau đó bị nha đầu này chọc tức gần chết, kết quả là nó ăn lương khô của mình thì trúng độc. Rốt cuộc là ai làm đây? Ai muốn giết mình diệt khẩu đây?

Tường Phong lăn qua lăn lại trên đất, cứ một lúc lại hự hự vài tiếng, mồ hôi lạnh toát ra, một hồi sau thì không còn động tĩnh gì nữa, chỉ cong người gầy gù. Mộ Dung Trùng gọi mấy tiếng cũng không có phản ứng, lão bèn vội vã mở cửa nhà lao, cúi người xuống xem xét tình trạng của Tường Phong.

Nào ngờ Mộ Dung Trùng vừa chạm đến vai của Tường Phong thì người vừa rồi giờ sống giờ chết bỗng mở mắt tung chướng, Mộ Dung Trùng theo bản năng đưa tay trái ra đỡ, chướng phong của Tường Phong đột nhiên thay đổi, hướng về ngọn đèn trong tay phải của lão, “phụt” một tiếng, lửa tắt ngóm.

Bốn bề tối đen như mực, im lặng đến mức ngay cả nhịp tim đập của mình cũng không nghe rõ. Trong lòng Mộ Dung Trùng thầm hỏi hận, không ngờ nha đầu này lại giảo hoạt như vậy, nàng ta luôn ở đây, đương nhiên đã quen với hoàn cảnh tối tăm, còn mình thì không có đèn coi như mù mắt, chỉ có vô

công thôi cũng chưa chắc bắt được nha đầu kia. Đang nghĩ thì chuông phong ập tới, vai và chân lão đều bị dính đòn.

Tường Phong cũng đứng là nham hiểm, mấy ngày trước nàng âm thầm quan sát được chỗ bị thương của Mộ Dung Trùng để bây giờ hạ thủ, đánh trúng thì lui ngay, chờ Mộ Dung Trùng hơi lơ là thì lại đánh lên. Mấy lần như vậy mộ Dung Trùng đã bị nàng ép đến góc tường, thân thể dựa vào bờ tường, lần này Mộ Dung Trùng bèn tĩnh tâm tập trung tinh thần, vênh tai chú ý mọi động tĩnh xung quanh, đề phòng Tường Phong lại đánh lên.

Một hồi sau vẫn không có động tĩnh gì. Bỗng nhiên trên đầu vang lên một tràng cười nhẹ, giọng của Tường Phong bên ngoài cửa đá truyền tới, “Trùng đại thúc, lão cũng ở trong này mấy ngày đi, ta không hầu lão đâu.” Nói xong thì vang lên tiếng cửa nặng nề bị đóng lại. .

Tường Phong từ đường hầm trong phòng Mộ Dung Trùng bò ra, thân nhẹ như yến lướt ra khỏi cửa, vừa chạy ra khỏi khu trồng hoa mấy bước thì đã nghe thấy tiếng reo mừng trong rừng, có hai bóng dáng cao to đang vội vã chạy về phía mình.

Vừa gặp hai người Tường Phong cũng vô cùng vui mừng, ngay cả con khổng tước cao ngạo đáng ghét thường ngày kia bây giờ cũng trở nên rất rất rất thân thiết. Nàng giang hai tay nhảy đến trước mặt ôm lấy Lôi Tiểu Thu cũng đang giang hai tay như mình, sau đó mở rộng vòng tay ôm luôn Mộ Dung Huyền Y đang đứng bất động một bên nhưng mặt cũng tràn đầy ý cười. “Các vị hương thân phụ lão, có nhớ ta không? Cuối cùng cũng sống sót thoát ra rồi!”

Vừa đi trước rẽ Đông rẽ Tây dẫn đường, vừa sinh động thuật hiểm nguy mình gặp phải mấy ngày qua, Tường Phong lâu lâu lại giật mình quay đầu đi, không dám nhìn mấy vết bầm do mình gây ra trên y phục của Lôi Tiểu Thu và Mộ Dung Huyền Y, tuy hai người có vẻ không để tâm lắm, nhưng y phục có thể bớt giập bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tiết kiệm tài nguyên người người đều có trách nhiệm mà.

Đi đến biên hoa đỏ như lửa kia, ba người dừng bước. Mộ Dung Huyền Y đang tán thưởng thì thấy Tường Phong bước lên phía trước rút thanh trùy thủ trong ngực ra chém loạn lên biên hoa kia. Hấn khê ngăn ra rồi kéo nàng lại, “Cô làm gì vậy? Đang yên đang lành cô chém hoa này làm gì? Bị nhốt đến ngốc rồi sao?”

Tường Phong he he cười lạnh, nhảy đến bên người hấn rồi đưa tay đòi hòa tập của Lôi Tiểu Thu, nàng đốt lên rồi vurt vào trong bụi hoa. Sau đó kéo hai người chạy ra bãi đất trống bên ngoài mười thước, nhìn biên hoa vốn rực rỡ dần dần bị thiêu rụi trong ngọn lửa hùng hực. Tường Phong dương dương đắc ý chống nạnh cười lớn, phẩy tay với hai người đang không biết đầu đuôi, “Ha ha... Cuối cùng cũng trừ được đám yêu hoa này rồi, sau này sẽ giải thích với các người sau.”

Không cam lòng bị một câu như vậy tùy tiện lấp liếm, Mộ Dung Huyền Y sa sầm mặt, đang định bước lên chất vấn thì bỗng nghe người trong trang náo loạn, chiêm trống vang lên bốn phía, “Cháy rồi! Cháy rồi!”

Mùa xuân tháng ba năm Ất Dậu, Mộ Dung son trang ở Cẩm Hồ thành bị cháy lớn, Lão thái quân qua đời, rừng đào bị thiêu hủy một phần tư, rượu “Mỹ nhân nương” thất truyền từ đó, Mộ Dung thế gia suy sụp. Phi Tuyết công tử Mộ Dung Huyền Y lãnh mệnh lúc nguy nan, thanh lý môn hộ, quản lý điền trang, quan hệ với đồng đạo, chân hưng gia nghiệp, gác bỏ tư tình, bốn ba tứ phương. Ba năm sau gầy dựng Mộ Dung son trang hưng thịnh hơn trước, năm năm sau thống lĩnh ba mươi sáu đạo hắc bạch thủy lục ở Giang Nam, bảy năm sau kế nhiệm Võ lâm minh chủ, mười năm sau cưới Linh Lung tiên tử Họa Linh Lung. [Võ lâm chí, Mộ Dung thế gia] (Giang hồ chính truyện)

Trong mắt của hòa thượng thì trên thế gian chỉ có hai loại người: người vì danh và người vì lợi. Trong mắt bộ khoái thì trên thế gian cũng chỉ có hai loại người: người chết và người sống. Trong mắt của đại hiệp thì thế gian này phân ra người tốt và người xấu. Còn trong mắt ta thì đương nhiên chỉ có người dễ bị lừa và người khó bị lừa. [Sổ tay của Tường Phong] (Loạn đánh tỷ bà)

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 30: Vĩ Thanh

Chiếc xe ngựa xóc nảy trên con đường gồ ghề, Y Như Bạch vô thức dựa vào thành xe, ánh mắt uể oải, tay nắm chặt góc váy. Thì ra đến cuối cùng nhạc dứt người đi, vẫn chỉ còn một mình độc lai độc vãng, giống như lúc nàng bò ra từ đồng thi thể người năm trước, cô độc một thân một mình phiêu bạt trên đường như du hồn. . .

Sau đó, nàng và phải một cỗ xe ngựa hoa lệ, phủ phục trước y bào thêu hoa dát vàng, nàng nghe thấy giọng nói mạo hiểm của mình: “Chỉ cần cho tôi thời gian, ba năm, không, một năm, tôi có thể nuôi cho ngài cô hoa lợi lại nhất.”

Vậy là nàng có vàng, có nhà, có Phưởng vài, xung quanh thêm một đôi mắt giám thị trong bóng tối, nhưng không ai có thể ức hiếp nàng, làm tổn thương nàng nữa. Ngày đêm không nghỉ, nàng rạch trên cổ tay mình hết đao này đến đao khác để nuôi Tương tư cỗ vương thích máu kia, nàng trồng hoa, nuôi cỏ, chế thuốc, chứng minh cho người ở nơi xa kia giá trị tồn tại của mình.

Từ đó nàng chỉ mặc y phục trắng, lúc nào cũng nhắc nhở bản thân không được quên mối huyết hải thâm thù này.

Sau đó nàng gặp Tường Phong, tiểu nha đầu trên mặt lúc nào cũng vui vẻ kia đang bò trên cửa sổ, cái mặt nhỏ tròn tròn, đôi mắt cong cong thèm thườn, lầy lờn vẩy vẩy đuôi: “Tỷ tỷ, thật kho tàu trong nồi của tỷ có thể chia cho ta một chén không?”

Ba năm ngắn ngủi này đã trở thành thời gian đẹp đẽ nhất trong đời nàng, nhưng mà nàng không ngờ rằng tình bằng hữu của mình và Tường Phong bắt đầu bằng một chén thịt kho tàu, cuối cùng cũng kết thúc bằng một chén thịt kho tàu.

Sau đó nữa, Ngũ Hoa ngã trước cửa nhà, lúc nàng tỉ mỉ bôi thuốc cho hắn, Tường Phong đang bung chén thịt ngồi bên cửa, cười híp mắt thích thú nói: “Bình thường cô hay nhạt mè nhạt chó, lần này còn nhạt cả người nữa, sau này coi như bảo tiêu của cô đi, còn tên ấy à, gọi là thịt Ngũ hoa đi.”

Còn nhớ nam nhân đó đứng dưới gốc đào trong đình thâm tình nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng: “Mạng này của ta chính là của nàng.” Cuối cùng suýt chút nữa hắn giao mạng cho nàng thật.

Khí huyết trong người đột nhiên dâng trào, Y Như Bạch sực tỉnh, tay trái nhẹ phủ lên cổ tay phải bị thương. Cổ vương lại vùng vẫy nữa rồi sao. Cũng nhờ năm xưa mẹ đã để lại cho nàng bảo vật này, nhờ có nó nàng mới có thể khiến đám hung thần ác sát giết người không chớp mắt của Ly Thiên giáo cúi đầu nghe lệnh. Cuối cùng thì kẻ đầu sỏ Lão thái quân cũng vì cô trùng trong người nên mới bị áp chế không thể nào phản kháng, trở mắt để nàng chém xuống từng đao từng đao.

Cha, mẹ, cuối cùng con đã báo được thù cho hai người rồi, nhưng con đã mất đi bằng hữu tốt nhất và người con yêu thương nhất...

Đột nhiên xe ngựa thảng gặp rồi dừng lại, xa phu cũng không lên tiếng nữa. Y Như Bạch hoảng hốt ngược mắt nhìn vào cửa xe.

Một lúc sau, một bàn tay trắng mịn vén rèm, ngón tay thon dài ưu mỹ, động tác không hề có tí vết, còn Y Như Bạch lại kinh tâm động phách, không dám động đậy. “Là cô?”

“Y Như Bạch... Mộ Dung Tuyết Y? Cô cũng to gan quá nhỉ.” Người kia cười nhẹ, giọng nói ôn hòa như gió xuân thổi ngang mặt, “Ta và Môn chủ đều bị cô lừa gạt, cô bỏ mặc đại sự của Môn chủ, tự ý hành động, làm bại lộ Tương tư cổ hoa, bây giờ Mộ Dung sơn trang đang tìm cô khắp nơi đó, món nợ này tính thế nào đây?”

Y Như Bạch cắn răng không đáp, thân hình khẽ nhích về phía sau, tay trái tìm kiếm trong ngực. Chưa chờ nàng phản ứng thì người kia đã búng tay một cái, tay trái nàng đau đớn rũ xuống. Mắt hoa lên, người kia đã xông vào xe ngựa, tay phải bóp chặt lấy cổ nàng.

Bàn tay như ngọc của người kia nhẹ siết chặt, Y Như Bạch chỉ cảm thấy hơi thở ngày càng khó khăn, hai tay hươ loạn, vô lực giãy dụa, trước mắt dần dần mờ hồ...

Ra khỏi xe ngựa, người kia nhàn nhạt ra lệnh cho tá hữu: “Xử lý một chút rồi đưa cô ta về.” Rất nhanh, xe ngựa, Y Như Bạch đang hôn mê và thi thể của xa phu, ngay cả dấu chân cũng mất hút trên đường, không để lại bất kỳ dấu vết gì, giống như chưa từng xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 31: Ngoại Truyện Mộ Dung Huyền Y

Tác giả có lời muốn nói: Ngoại truyện cầu huyết vô trách nhiệm này muốn hiến tặng những ai muốn biết kết cuộc của các nhân vật khác cũng như hiểu kỹ về tình tiết của những phần sau. [Đặc biệt nói rõ] Huyền Y bằng hữu và Tường Phong là quan hệ bằng hữu rất rất rất trong sáng, sự quan tâm bảo bọc giữa bằng hữu là vô vô vô cùng bình thường, nếu mọi người vô tình cảm thấy có mờ ám gì đó thì xin tính táo lểc xéo miệt thị nội tâm của không trong sáng của mình ba giây, khả khả... Ngoại truyện vô trách nhiệm này chỉ tiết lộ nội dung các Quyển sau, sự phát triển tình cảm không liên quan đến Chính văn, tình tiết chỉ là kết cấu sơ bộ, không quyết định vận mệnh cuối cùng của nhân vật.

Mộ Dung Huyền Y đẩy cánh cửa sổ khắc hoa, trên trời vàng trắng tròn vành vạnh treo cao, người ta nói con người có hi sự thì tinh thần sáng khoái, vàng trắng thường ngày nhìn quen rồi tối nay hình như cũng thấy âm áp lung linh hơn. Hắn cúi đầu nhìn hi bào màu đỏ đang mặc thử trên người và bông hoa đỏ trước ngực, không kim được mà thấy buồn cười, người ta nói làm tân nương là thời khắc đẹp nhất trong đời, còn làm tân lang lại là thời khắc hoạt kê nhất trong đời, xem ra đúng là vậy. Bộ y phục này của hắn cũng thật là sắc sỡ, sắc sỡ đến mức giống... một con không tước.

Ha ha, không tước... Bao nhiêu lâu rồi không có ai gọi hắn như vậy nữa. Họ chỉ tôn kính gọi hắn là “Trang chủ”, “Minh chủ”, “Đại ca”, mười năm rồi, không có ai liếc mắt chống nạnh tự tin chỉ vào hắn gọi lớn “Con không tước nhà ngươi” nữa.

Nữ nhân độc lai độc vãng như một con gió kia cứ như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không còn nghe thấy bất kỳ tin tức gì liên quan đến nàng nữa. Ba ngày sau chính là ngày đại hôn của hắn và Linh Lung rồi, còn nhớ năm xưa lúc nàng rời đi từng giẫm cọt rắng, bất luận chân trời góc biển, chỉ cần còn một hơi thở thì nàng cũng sẽ bò về đòi rượu hi mà uống.

Bây giờ thì sao, nàng có trở lại không?

Nhưng mà... Nhưng mà nếu nàng không bao giờ trở lại nữa thì sao...

Còn nhớ ngày xuân tháng ba năm đó, bên bờ Cẩm hồ, hoa đào nở rộ, liễu xanh nhẹ rũ. Nàng ngồi trên yên ngựa, còn hắn lại đứng dưới chân ngựa.

Nàng cười con tuần mã màu đen nhanh nhất lục lợi được trong chuồng ngựa của son trang, cười xấu xa nhìn Linh Lung đang đỏ mặt sau lưng hân, khẽ cúi người bò trên cổ ngựa, cười sáng khoái hỏi hân lúc đó đang kéo dây cương: “Ngươi sẽ chăm sóc tốt cho tiểu tiên nữ chứ?”

Hỏi người này về người không đáp, chỉ bảo mùa gặt năm sau.

Haiz, nàng thật là một nha đầu vô lương tâm. Lén lút thả Y Như Bạch đi thì thôi đi, đối với đám bằng hữu này cũng chẳng chút lưu luyến, cứ vậy mà một mình một ngựa, không hề quay đầu thức rơi đi mất, trở thành một cái chấm nhỏ biến mất ngoài tầm mắt của hân. .

Mùa mầu đơn nở, rực rỡ khắp đồ thành, mỹ nhân như ngọc, phồn hoa tựa gấm. Nàng ở Lạc Dương, còn hân lại ở Giang Nam.

Lúc nghe được hí sự của nàng, hân lắc đầu không nhìn được cười, hân vốn không tin một nữ nhân thích gì làm nấy, coi trời bằng vung như nàng sao có thể cam chịu bị nhốt trong cái lồng chim son son thép vàng kia.

Thương thế của đường huynh Mộ Dung Cẩm Y cũng sắp khỏi, nhưng lại quyết ý ra đi. Hân thành tâm lưu giữ: “Huynh đệ tề tâm, trùng chấn son trang.”

Đường huynh chỉ cười ha ha vỗ vai hân: “Vị trí Gia chủ một người như vậy vẫn nên giao cho đệ phí tâm thì hơn. Tên lăng tử như ta chỉ thích nhàn du ngỗ hồ tứ hải, hơn nữa vẫn còn nhiều mỹ nhân đang chờ ta đó.” Nói đến câu cuối lại vô cùng phiến muộn thờ dãi: “Chỉ tiếc là mỹ nhân thích ta thì không ít, nhưng người chịu chết vì ta chỉ có một mà thôi, huynh đệ, hãy trân trọng người trước mắt nhé.”

Hân quay đầu nhìn Linh Lung, nữ nhân luôn thâm lặng ở bên hân chỉ dịu dàng cup mắt cười nhạt.

Trời thu mát mẻ, nhạn bay về phương Nam, hoa cỏ úa tàn, bạc trắng vì sương. Nàng ở Tây Cương, còn hân lại ở Đông Hải.

Hân dựa vào cửa sổ ở mạn thuyền, nghe Linh Lung vui vẻ lớn tiếng đọc thư của nàng, chữ nào cũng than thở, câu nào cũng phẫn nộ. Hân mỉm cười, thì ra người mồm mép giáo hoạt bá đạo như nàng cuối cùng cũng có lúc bị ức hiếp. Tường Phong à, gặp phải Niêm Hoa công tử, lần này coi như có kỷ phùng địch thủ rồi.

Một con hải âu lượn ngang qua, hân thu hồi ánh mắt, hải âu cũng phải về tổ rồi, còn nàng, rốt cuộc lúc nào mới thu cánh dừng bước đây?

Linh Lung cười xong ngẩng đầu lên, khó hiểu khi thấy hân đột nhiên trở nên im lặng. Hân thu hồi cảm xúc, chỉnh lại y phục, lấy kiếm trên bàn nhẹ nắm tay nàng, “Đi thôi, Hải lão đại còn đang chờ ta thương lượng hôn lễ của Bích Y đó.”

Tuyết bay đầy trời, chiến mã hí vang, gió bắc rít gào, cát vàng mù mịt. Nàng ở Đại Mạc, còn hân lại ở Trường An.

Hân và Linh Lung ngồi ở tửu lâu, đối diện là danh bộ Lôi Tiểu Thư phá nhiều kỳ án hết đã nét trẻ con. Sau ba tuần rượu, cuối cùng hân cũng tha cho Lôi Tiểu Thư đã ngã say đỏ mặt tía tai, lúc ngoạn đầu mỉm cười, vô ý lướt qua chỗ trống trên bàn, cánh tay cầm ly rượu bỗng khựng lại. Đã từng có bốn người ồn ào náo nhiệt chung một hành trình, giờ đây chỉ thiếu mỗi mình nàng.

Đất Hồ lạnh giá nhưng dường như nàng lại không hề nhớ quê xưa, ở đó biển biệt nửa năm. Cũng phải, núi cao trắng lạnh, kim thương thiết mã, ở đó có nam nhi nhiệt huyết hào khí ngút trời, có cô nương du mục nhiệt tình hiếu khách, đưa mắt nhìn ra là thảo nguyên mênh mông vô tận, có cát vàng cuộn cuộn, nàng vốn là một con phi ưng tung cánh, đó mới là nơi nàng một lòng hướng tới.

Sau đó, lúc nghe tin nàng chết truyền về từ biên quan, hân ngây người ngồi trên ghế cả buổi không có phản ứng. Sau đó khoái mã giục roi, ngày đêm lên đường đến Sứ bút son trang để nhật xác nàng, vừa vào cửa thì đã một quyền đánh vào mặt hảo hữu Triền Đăng Vân.

Trên tờ Hoàng chi chiếu cáo thiên hạ, giết khâm sai, trộm soái ấn, thông đồng địch phi, từng tội hiện ra trước mắt, tất cả đều là tử tội. Nhưng hân không tin, hân nghiêm giọng chất vấn Triền Đăng Vân, biết rõ là nàng bị người ta vu oan hãm hại, hân thân là huynh trưởng tại sao lại tro mắt nhìn nàng đi vào chỗ chết, tại sao lại còn thêm sương trên tuyết, xóa tên nàng khỏi Sứ bút thế gia.

Triền Đăng Vân chùi vết máu bên khóe miệng cười khổ, “Huynh và ta đều là Gia chủ, trọng trách trên vai rất nặng, ta không thể lấy mấy trăm mạng người trên dưới Sứ bút son trang để đổi lấy mạng một mình muội ấy.”

Phải, cho dù trầm tình mù trí như Triền Đăng Vân, đối diện với cảnh tiến thoái lưỡng nan này cũng lực bất tòng tâm, thậm chí hải cốt cũng không nhật về được, ngay cả đường đường chính chính làm tang lễ cho nàng cũng không thể.

Khi đứng trước bia mộ nàng, hân đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, nếu như... nếu như hân có thể chống lên một bầu trời mênh mông tự do trong Vô lâm thì có phải... có phải nàng có thể quang minh chính đại về nhà không, có thể như trước đây vui vẻ tung vó ngựa dong thuyền đi đi khắp ngũ hồ không.

Nhưng mà khi hân từ Gia chủ Mộ Dung son trang, trở thành Tổng đà chủ của hắc bạch ba mươi sáu lộ Giang Nam, rồi lại trở thành Vô lâm Minh chủ như ngày nay, mười năm rồi, còn nàng, không thể nào quay lại được nữa. .

Còn nhớ, hân niên thiếu thành danh, lúc mới quen Triền Đăng Vân, Triền Đăng Vân ca ngợi muội muội của hân nhân gian hiếm gặp, hân chỉ nghĩ Tường Phụng tiên sinh chẳng qua cũng chỉ là một tài nữ văn võ song toàn hiền thực đoan trang thôi.

Cho đến sau này gặp được gia đầu giáo hoạt thông minh nghịch ngợm kia, nàng không hề có dung nhan khuynh quốc, cũng không hề có tài hoa xuất chúng, trong mắt vẫn luôn ánh lên thần thái tự tin và ý chí có một không hai, còn hơn cả kẻ kiêu ngạo tự phụ như hân.

Bởi vậy hắn luôn không nhịn được mà buông lời ác ý với nàng, lúc nào cũng đối chọi với nàng, bây giờ nghĩ lại đều là thời niên thiếu ngông cuồng, niên thiếu ngông cuồng thôi. Trong đó thật ra có pha lẫn một thứ tình cảm gì đó ngay cả bản thân hắn cũng không nhớ rõ, có lẽ là thất vọng, có lẽ là giận dữ, có đó kìa, có lẽ còn có... một chút gì đó ngưỡng mộ. Thì ra trên thế gian này còn có người như vậy, có thể sống thẳng thắn thoải mái, hào tình vạn tượng như vậy.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được lời của Triển Đẳng Vân, nàng đích thực là một nữ nhân có thể khiến người ta nhớ cả đời, muốn quên cũng khó mà quên được.

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 32: Mở Đầu

“Keng keng keng”, gác chuông điểm canh Ba, thành Lạc Dương đêm khuya thanh vắng, nhưng phố đèn đỏ vẫn vô cùng náo nhiệt, đèn đuốc sáng trưng, đàn hát vang trời, đập dìu yện oanh, phấn son sức nước.

Các cô nương của Thiên Hương viện vẩy chiếc khăn nhỏ liếc mắt đưa tình với các nam nhân đi tới, tú bà của Mầu Đơn các vô cùng u oán cắn móng tay, cắn hận trừng mắt nhìn Điệp Vũ viện giành mỗi làm ăn của mình.

Còn Mẫn tú bà của Điệp Vũ viện lại không hề có lòng dạ mắng trả, bà ta vừa phe phẩy quạt, vừa dìu Lục Nhân Gia, Phủ doãn Lạc Dương đã ngà say ra cửa, ai ôi, đây chẳng phải là quan phụ mẫu chỗ dựa của dân đó sao, cũng không biết đêm nay Hoa khôi cô nương đã hầu hạ đại nhân chu đáo dường nào. Nghĩ đến đây, Mẫn tú bà lập tức nở nụ cười trên gương mặt trắng bệch phấn, châu ngọc đầy đầu cũng theo đó mà không ngừng đong đưa, “Đại nhân à, sau này ngài phải thường đến đây nhé, Hoa khôi cô nương của chúng tôi ngày nào không thấy ngài sẽ khóc lóc đau lòng lắm đó.”

Lục Nhân Gia nắc một tiếng nòng nọc mùi rượu, vẩy vẩy tay, “Sẽ đến, sẽ đến mà.” Nói xong bèn đưa tay kéo cầm Mẫn tú bà, “Mẫn tú bà, bà thật đáng yêu, cho dù có vì bà thì cũng phải đến mà.” Nói xong bèn vút sang một đỉnh bạc, “Thường cho bà đó.”

“Đại nhân thật là, chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ người ta.” Mẫn tú bà dùng chiếc quạt đập nhẹ lên vai Lục Nhân Gia, thân nhiên đẩy ông ta ra, đón lấy đỉnh bạc cười tươi rói, liền tiếp ông ọ cười đắc ý, “Tôi đâu dụ dỗ hiểu ý được như các cô nương, đại nhân lại trêu người ta rồi. Tà đại nhân ban thưởng.”

Ra khỏi phố hoa, đường xá vắng tanh. Lục Nhân Gia một mình lao đảo đi về phía trước, ông ta không mang theo tùy tùng, nhưng cũng không sợ người tuần đêm tra hỏi, hừ, mình là quan địa phương, ai dám động vào đầu Thái tuế chứ?

Rẽ đông rẽ tây, Lục Nhân Gia mơ màng sắp gục, sau đó, dường như ông ta nghe thấy một hồi tiếng đàn như có như không, như tình nhân lăm bầm ni non, câu hồn đoạt phách, vậy là đôi chân bất tri bất giác lần tìm về phía tiếng đàn.

Dưới trăng bên cầu, nước chảy róc rách, một nữ nhân mặc váy dài màu tím sẫm đang ngồi xếp bằng ở đầu cầu, nhẹ nhàng gảy đàn, thấy có người đến bèn ngừng đầu mỉm cười ngọt ngào với Lục Nhân Gia.

Lục Nhân Gia lập tức đỡ đỡ, không ngờ thế gian lại có nữ nhân đẹp như vậy, trong nụ cười, trong cử động, sóng mắt lay chuyển khiến người ta tâm thần phiêu lãng, lẽ nào là Hằng Nga trên cung trăng hạ phàm? Ông ta loạng choạng bước đến muốn níu tay áo nàng, nhưng lưỡi cũng đỡ ra, “Tiểu tiểu tiểu... nương tử, nàng nàng nàng... theo bốn bốn... quan có được không?”

Nữ nhân kia lại cười duyên rĩ, chậm rãi ôm đàn đứng dậy, nhẹ rũ tay áo, Lục Nhân Gia chỉ cảm thấy mắt hoa lên, nữ nhân kia đã gần ngay trước mặt. Nàng đưa ngón trỏ nhuộm màu hoa Phụng tiên vẽ một vòng trước ngực Lục Nhân Gia, đôi môi đỏ kè bên tai ông ta, hơi thở mê hoặc như lan: “Được thôi, nhưng phải dùng một thứ để đổi.”

Lục Nhân Gia mở to đôi mắt mơ màng, nhìn kỹ lại, dường như cảm thấy nữ nhân này có vài phần quen mắt. Nhưng kẻ háo sắc lớn gan, ông ta không quan tâm nhiều nữa, lập tức buột miệng nói: “Nàng muốn gì cứ việc lấy, thứ gì bốn quan cũng cho nàng hết.”

Chưa dứt lời, ngực bỗng nhói đau, tiếp đó, dường như ông ta lại thấy nữ nhân kia trở về vị trí cũ, chỉ là... tay phải hình như có thêm một khối gì màu đỏ. Ông ta dụi mắt, lúc này mới kinh hãi phát hiện, mỹ nhân kia đang đưa trái tim người còn máu me đâm đĩa lên đôi môi đỏ, sau đó như cười như không liếc mình một cái.

Lục Nhân Gia vô thức nhìn phía trước thân mình, sau đó, ông ta nhìn thấy ở vị trí trái tim có một cái lỗ lớn...

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 33: Song Kiều Tái Tụ

Bây giờ sau. Trong một rừng cây nhỏ ở ngoại ô phía Đông Lạc Dương, chim chóc hoảng hốt bay vọt lên bầu trời đêm, Hoa Miên Miên thân mặc y phục dạ hành đạo tặc tiêu chuẩn vác một tay nải lớn bỏ bên gốc cây, kéo chiếc khăn đen đang che mặt đến suýt ngạt thở xuống, há to miệng hít thở không khí trong lành. Haiz, làm phi tặc thật sự là một nghệ thuật, không những cần khinh công khá mà còn phải có thể lực hơn người và gan dạ kinh người. Làm phi tặc đã khó, làm nữ phi tặc càng khó hơn, làm một nữ phi tặc chuyên nghiệp lại là khó càng thêm khó.

Trong lúc Hoa Miên Miên đang cảm thán tình hình sự nghiệp cam go trước mắt, đột nhiên nàng nghe thấy hình như có người đang lớn tiếng hát xướng, vậy là nàng hiểu kỳ đặt tay nải xuống, rón rén bò vào trong bụi cây, âm thầm vạch cành cây nhìn ra ngoài.

Mai đó đang nở, đêm ngoại thành Lạc Dương, vàng trắng cong cong, chiếc cầu nhỏ cong cong, không có A Kiều, chỉ có thư sinh, hơn nữa còn là một thư sinh rất kỳ quái.

Hắn mặc một chiếc trường bào màu vàng vô cùng lêu lợt, hơn nữa áo bào dài ra một đoạn, rộng thùng thình như đang được treo trên người hắn, rõ ràng đó không phải là y phục của người này. Trên đầu đội một chiếc mũ cùng màu, bên nón cắm một đoá mầu đơn nghiêng nghiêng, trên tay cầm một chiếc quạt giấy màu vàng. Hắn từng bước lách đầu vẩy đuôi đi từ phía Đông cầu đến phía Tây cầu, sau đó lại lách lư từ phía Tây trở về phía Đông, miệng lớn tiếng hát “Hoa đại bên đường đừng nên hái”, đôi lúc lại mở chiếc quạt giả vờ phe phẩy.

Hoa Miên Miên rút đầu héch mũi, xì, thư sinh gì chứ, rõ ràng là một tên công tử đào hoa giàu có. Nửa đêm canh ba, rừng núi hoang vu, nhất định là không có chuyện gì tốt lành, he he, có tài vật bất nghĩa chính là lúc trừ hại cho dân của Quái hiệp nhất đoá miên này đây.

Nghĩ đến đây, Hoa Miên Miên đứng dậy, chỉnh sửa y phục, bịt lại chiếc khăn đen, vờn vai vắn eo làm nóng người, sau đó lấy ra chiếc thắt lưng dài có gắn lục lạc, “soạt” một tiếng chui ra khỏi bụi cây, nhào đến sau lưng giá treo y phục kia.

Người đó vốn quay lưng về phía Hoa Miên Miên, mãi đến khi nàng nhảy đến sau lưng mình, dường như vẫn không hề phát giác. Khi chiếc lục lạc sắp đánh trúng lưng hắn, hắn bỗng nhiên lách người tránh được, động tác nhanh đến mức Hoa Miên Miên cũng không kịp nhìn rõ.

Còn chưa chờ Hoa Miên Miên thu lại thắt lưng, người đó xoay người, cười nhẹ một tiếng, vút thẳng chiếc quạt ra, chiếc quạt xoay một vòng trên đầu nàng rồi lại quay về rơi vào tay hắn. Hoa Miên Miên cảm thấy mình bị trêu chọc bèn nổi giận, Hoa miên linh trong tay rung lên, như hai con rắn bạc đánh thẳng vào mặt người đó.

Cứ như vậy hơn chục chiêu, võ công hai người dường như không hơn kém nhau mấy, nhất thời không phân cao thấp. Nhưng tốc độ người đó dần dần chậm lại, thấy Hoa Miên Miên chỉ công kích bằng quyền và lục lạc cũng hơi kinh ngạc, sau khi “í” một tiếng bỗng đổi chiêu thức, bộ pháp dưới chân cũng trở nên quái dị.

Hoa Miên Miên chỉ cảm thấy bóng người trước mặt dao động, mấy lần bị trúng đòn, trong lúc không để ý bèn lộ ra sơ hở. Người đó thuận thế tóm lấy cánh tay phải nàng vặn ngược, giọng điệu trấn định nói, “Cô không phải là Cẩm Yêu!”

Hoa Miên Miên bị khống chế vừa giãy dụa muốn đá ngược lại đối phương nhưng không có kết quả, vừa tức giận mắng: “Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta là Cẩm Yêu quý quái gì đó hả? Hừ, muốn chém muốn giết tùy ngươi, hai mươi năm sau cô nương ta vẫn là một hảo... hảo nữ hiệp.”

Người đó nghe vậy phì cười một tiếng, buông tay ôm quyền thi lễ, “Không biết cao danh quý tánh của nữ hiệp là gì? Đi lại ở đâu? Vừa rồi có chỗ đắc tội, hiểu lầm hiểu lầm.” Giọng nói giòn giã êm tai, rõ ràng là một nữ nhân.

Hoa Miên Miên quay đầu lại, chu miệng vừa xoa vai phải bị bẻ đau, vừa quan sát kỹ đối phương. Nhìn chính diện thì tạo hình này vẫn... vẫn rất ngốc nghếch, chiếc mũ mầu đơn xiêu xiêu vẹo vẹo, đôi mắt vô tội trên gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa chớp chớp, rõ ràng là một gương mặt vô cùng bình thường, nhưng tại sao mình lại cảm thấy có ấn tượng sâu sắc như vậy nhỉ, đặc biệt là đôi mắt đen láy cong cong kia, vừa thấy nó xoay đi đảo lại là biết chắc chắn không có chuyện gì tốt lành.

“A a a, cô!” Cuối cùng Hoa Miên Miên cũng nhớ ra người này là ai, tay chỉ vào đối phương, vô cùng căm phẫn, “Cô chính là nữ nhân ăn quịt!”

Xung hô này... bàn tay đang vô cùng tiêu sái phe phẩy quạt của Tường Phong khựng lại, nàng gãi đầu, xung hô này thật khiến người ta toát mồ hôi lạnh mả. Nàng tức tốc lục lọi trong trí nhớ, hồi tưởng lại một lượt tất cả những lần ăn quịt trong đời mình, cuối cùng cũng nhớ được tiêu cô nương chủ nợ xinh đẹp trước mặt. Nàng xoay ngược cán quạt gõ vào lòng bàn tay, khoe miệng mang ý cười, từ tốn nói, “Cô chính là cô nương bán đại lực hoàn!”

“Hừ, cô chính là nữ nhân ăn quịt nham hiểm xảo trá ăn rồi không nhận kia!” Hoa Miên Miên vô cùng tức tối, nhớ lại trong quyền một mình là một cô bé lương thiện ngày thơ biết đường nào, không sợ mưa nắng sớm đi tối về, nào ngờ, lần làm ăn lớn duy nhất lại bị nữ nhân bỉ ổi vô sỉ trước mặt này ăn quịt mất.

Tường Phong khẽ nhíu mắt, không hề cảm thấy áy náy trước hành vi xấu xa của mình, ngược lại còn không chịu thua kém, lập tức đáp trả một câu, “He he, cô chính là cô nương bán đại lực hoàn phạm pháp chiếm lòng đường trốn thuế cản trở trị an kia đó à!”

Hoa Miên Miên tròn tròn đôi mắt hạnh, thật sự không dám tin một người lại có thể vô sỉ đến mức này, “Cô... đứng nhìn là có tội, ăn quịt là vô đạo.”

Tường Phong khinh bỉ hừ mũi, không để tâm đáp: “Đánh chống hàng giả, người người có trách nhiệm.” Nói xong bèn nhấc chân chuẩn bị rời đi.

Cuối cùng cũng không còn cách nào, Hoa Miên Miên vội nắm gấu áo Tường Phong, mắt lệ lưng trông nhìn nàng, “Cô... cô trả tiền đi...”

“Hà?” Tường Phong nghiêng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp khóc như mèo mướp của Hoa Miên Miên, lòng thầm buồn cười, “Được rồi, nếu cô muốn giả ngốc với ta thì ta cũng không khách sáo nữa.” Nói xong bèn dùng quạt chỉ vào đôi hoa tai tròn lấp lánh ánh sáng trên tai Hoa Miên Miên, “Xem chất liệu và màu sắc thì đây rõ ràng là trân châu Nam Hải, mỗi năm tiến cống vào Đại nội cũng chỉ chừng mười hạt.” Tiếp đó lật tay nâng Hoa Miên Miên lên trên thất lưng của Hoa Miên Miên lắc lắc, giọng điệu có chút uy hiếp, “Hai chiếc lục lạc này là dùng bạc tinh khiết chế tạo, thất lưng là hàng thêu Tô Châu thủ công tinh phẩm do mười thợ thêu của Cẩm Tú phường Trường An chế tạo, đầu năm nay mới bán với số lượng có hạn, ngay cả mấy phú hộ giàu xổi có tiền cũng không mua được.”

Hoa Miên Miên chột dạ, đang định rút tay, lại bị Tường Phong thừa thắng xông lên tóm lại, tặc lưỡi thở dài, “Còn đôi tay này nữa, cho dù tập võ cũng không để lại vết chai nào, có thể thấy thường ngày ăn sung mặc sướng quen rồi, chưa từng chịu chút khổ cực nào.” Nói xong Tường Phong bèn buông tay, ôm ngực nhìn Hoa Miên Miên, “Rốt cuộc cô là đại tiểu thư nhà nào, ra ngoài thể nghiệm giang hồ vui lắm sao? Dám giờ trở với ta à, he he...”

Thấy bị vạch trần, Hoa Miên Miên hơi thẹn, nhưng lập tức khôi phục lại bản sắc hung thần ác sát tự nhiên, chống nạnh nhìn Tường Phong đang đắc ý, “Cô mặc kệ ta có lai lịch gì, hừ, cô thiếu nợ mà còn nói lý lẽ! Mười đồng cộng thêm một tháng tiền lời, tổng cộng là một lượng bạc, trả tiền đây!”

Chân Tường Phong lão đảo, ác quá, ác còn hơn bọn cho vay nặng lãi nữa. Nàng hất tóc, đá một viên đá, miệng huýt sáo nhìn lên trời giả ngốc, dứt khoát gọn gàng đáp: “Không, có, tiền.” Lòng lại thầm bổ sung thêm một câu: Có tiền cũng không trả đâu.

Hoa Miên Miên nhìn Tường Phong trước mặt, bộ dạng đòi tiền thì không trả, đòi mạng càng không đưa, thêm vào cách ăn mặc bá đạo, hết như một nữ lưu manh. Đánh cũng không thắng, nói cũng không lại, rốt cuộc phải đối phó với cô ta thế nào đây?

“Được rồi.” Tường Phong nhìn sắc trời, bị phá rối như vậy chắc tối nay không chờ được Cầm Yêu rồi, nàng thở dài, “Trời sắp sáng rồi, ta phải nghỉ việc đây. Tiền thiếu cô ấy à, chờ sau này ta bắt được Cầm Yêu sẽ trả cho cô.”

Cầm Yêu?

Hoa Miên Miên cuối cùng cũng phản ứng lại được, kéo tay áo Tường Phong, trên má vẫn còn vương nước mắt, nhưng mặt mày hớn hở lấy lòng: “Nữ hiệp tỷ tỷ, tỷ muốn bắt Cầm Yêu sao? Đưa ta theo với.”

“Không. Cô tưởng Cầm Yêu dễ bắt lắm sao?” Tường Phong giật mạnh tay áo, gỡ bông hoa mẫu đơn trên chiếc mào chơi đùa trong tay, “Nếu không túm quần, vừa hay lại nhìn thấy cáo thị treo giải thưởng bắt Cầm Yêu thì ta không thêm mạo hiểm đâu.”

Nàng dựa vào lan can, vừa vò cánh hoa ném xuống nước, vừa thất vọng than thở: “Ta ở mấy cây cầu lớn nhỏ của Lạc Dương giả thư sinh, kẻ lang thang kiếm khách, ác bá mấy ngày, hóng gió lạnh mấy đêm rồi, đừng nói là Cầm Yêu, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.”

“Hi hi, Nữ hiệp tỷ tỷ thiếu tiền sao?” Cuối cùng Hoa Miên Miên cũng bắt được tin tức có lợi trong lời than thở của Tường Phong, lại nhào đến bám lấy cánh tay nàng, “Ta có tiền đây. Sau này ta sẽ theo Nữ hiệp tỷ tỷ đi lại, tỷ muội với nhau mà khách sáo làm gì, tiền tỷ thiếu ta cũng không cần trả nữa đâu.”

Tường Phong vờ mặt bất lực nhìn miếng kẹo da trâu* trên tay mình, vừa rồi còn khóc lóc ầm ĩ, sao thoáng chốc đã trở thành tỷ muội rồi, cô nương à, tuyệt kỹ trở mặt của cô học nhanh quá rồi đó. Nàng phẩy tay tiện miệng nói: “Ta còn có việc, y phục này cũng là đồ thuê, phải đi trả đây. Cô tự giả phi tặc chơi đi.”

*Giống như kẹo mè xừng của Huế, loại kẹo dẻo, dai và có mè ở trên.

“Gi chứ?” Hoa Miên Miên bĩu môi, “Ta đâu có chơi, ta là một phi tặc chuyên nghiệp tài giỏi rất có tiền đồ.” Nói xong bèn chạy đi kéo một tay nải lớn trong bụi cỏ đến, mở ra khoe chiến lợi phẩm của mình, “Nè, tỷ nhìn chiếc bình hoa gốm xanh này đi.”

Mắt Tường Phong sáng lên, nàng cũng ngồi xổm xuống nhìn lại gần, “Lư đồng xanh? Chén lưu ly? Tranh Mỹ nữ gầy đàn của Du Dương Từ tiền triều? Tranh Thả câu mùa thu của đương kim Mặc Y đại sư? Nghe nói là ba mươi bức danh họa nghệ thuật hiện đại độc quyền của Phi Thúy tiền tử đó.”

Nàng xem qua bức danh họa nào cũng cảm thán một tiếng, thật không ngờ tiểu phi tặc này cũng có tầm nhìn lắm, trộm toàn những trân bảo quý hiếm đất tiền. Ủa, bức tranh Mẫu đơn này kỳ quái thật, vẽ không tệ, nhưng tiếc là nhìn đi nhìn lại, có nhìn thế nào cũng không phải là thủ bút của danh gia. Nàng tiện tay cầm ống tranh lên, ngược đầu hỏi Hoa Miên Miên, “Những bảo bối này cô trộm từ đâu vậy?”

Hoa Miên Miên rất đắc ý, “Thư phòng của Bao Quýnh, thủ phủ Lạc Dương, tên đồ giàu thật, ta chỉ tiện tay lấy vài bức họa trên tường và mấy món đồ trên bàn thôi, lần sau lại tới.”

Tường Phong không lên tiếng, tiện tay nhét bức tranh Mẫu đơn trong tay vào tay áo, “Tìm một chỗ chôn mấy thứ này trước đã, chờ sóng yên biển lặng rồi đem đi bán.”

Cất giấu tay nải xong, hai người đứng dậy phui tay, nhìn nhau hiểu ý bật cười. Tường Phong hí mắt kéo tay Hoa Miên Miên, “Cô gọi ta là Tiểu Phụng được rồi, không biết Phi tặc muội muội xưng hô thế nào?” Lòng thầm chửi rủa bản thân, thật là ăn của người ta miệng mềm ra, lấy của người ta tay ngắn lại mà.

“Ta tên Hoa... Miên Miên, Tiểu Phụng tỷ tỷ, bước tiếp theo chúng ta làm gì?” Cảm giác cuối cùng cũng tìm được tổ chức, Hoa Miên Miên rất hưng

phần, “Chúng ta đi đâu hành hiệp trượng nghĩa đây?”

“Chuyện này ày à, để sau hẵng tính đi.” Tường Phong hơi chột dạ, chỉ tay về phía thành Lạc Dương nguy nga trong ánh sáng tờ mờ, “Hiệp nữ cũng phải ăn no lấp đầy bụng trước đã, đúng không? Đi, ta mời muội đi ăn đậu hủ lẻ đường ngon nhất Lạc Dương.”

Hoa Miên Miên vui vẻ hào hứng theo sau, “Tiểu Phụng tỷ tỷ, người hành tẩu giang hồ chúng ta phải có một ngoại hiệu thật kêu mới được. Để ta nghĩ xem, ừ, hay gọi là Bát quái song kiều đi nhé.” Nói xong bèn mừng rỡ túm tay áo Tường Phong, “Bát quái song kiều, hi hi, tên này sáng tạo quá, sau này tỷ muội chúng ta cùng tiểu ngao giang hồ.”

Chân Tường Phong loạng choạng, suýt chút té ngã, sau đó lại cúi đầu không nói tăng tốc đi về phía trước. Hoa Miên Miên khẽ ngán ra, lập tức chạy theo, vui vẻ nín thở trái nằng.

“Tỷ không thích sao? Vậy gọi là Hắc bạch song sát nhé?”

“Hay là Uyên ương đại đạo?”

“Vẫn không được sao, Hoa phụng song kiếm? Nhưng ta sử dụng lục lạc mà, chỉ bằng gọi là Phụng kiếm Hoa linh?”

“Ai da, Tiểu Phụng tỷ tỷ, sao tỷ lại bắt cần vấp ngã vậy, nào, để ta dìu tỷ đứng dậy.”

Đêm mừng tám tháng tư năm Ất Dậu, trong khu rừng ngoại thành Đông Lạc Dương, gặp lại chủ nợ Hoa Miên Miên, không chống lại được sự dụ dỗ của tiền bạc nên đã lừa gạt, sa vào nghề săn tin, làm lạc nửa đời, rơi nước mắt. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa viết: Bát quái là gì? Bát quái gồm có, Càn là Thiên, Khôn là Địa, Chấn là Lôi, Tốn là Phong, Khảm là Thủy, Ly là Hỏa, Cấn là Sơn, Đoài là Trạch*.

*Sông ngòi, đầm nước.

Tiểu Phụng nói: Nào phải nào phải, Càn là phụ, Khôn là mẫu, Chấn là trưởng nam, Tốn là trưởng nữ, Khảm là thứ nam, Ly là thứ nữ, Cấn là út nam, đoài là út nữ. Bát quái vốn là củi gạo dầu muối tương giấm trà, ăn uống sắc dục, trông có vẻ bình thường, nhưng đó là mùi vị của cuộc sống, không thể thiếu được. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 34: Khách Điểm Đồng Thuận

Gần đây Đỗ Thanh Thanh hơi phiền não, phiền là thu nhập của khách điểm giảm hơn phân nửa, các khoản thuế má cũng không rảnh rồi lo đến, chạy bàn đầu bếp không còn lòng dạ đi làm, Lưu Liên hỏi nàng ta phải làm thế nào, nàng ta nói: giảm biên chế.

Kết quả còn chưa chờ Đỗ Thanh Thanh lên tiếng, lão Bạch chạy bàn, tú tài tính sổ sách và đầu bếp miệng rộng toàn bộ đều chạy sang khách điểm Đồng Phúc làm việc. Trong khách điểm rộng lớn chỉ còn mỗi bà chủ Đỗ Thanh Thanh và tiểu muội tạp dịch Lưu Liên, thấy thật sự sắp tiêu tủng, Đỗ Thanh Thanh thăm lo lắng rùng rùng.

Không biết phải làm sao, nàng ta không thể không bỏ Thất huyền cảm mình thích đàn nhất xuống, cảm bàn tính lên, sổ sách thì mình có thể làm được, Lưu Liên cũng có thể giúp đỡ nấu nướng, nhưng chạy bàn thì sao, tạp vụ thì sao, lẽ nào bắt Lưu Liên làm hết toàn bộ. Hơn nữa, Đỗ Thanh Thanh nhìn vết sẹo to màu đỏ bên trái mặt Lưu Liên, mình thì nhìn quen rồi, nhưng khách khứa sẽ không thích một cô nương xấu xí bụng trà rót nước đâu.

Vậy là Đỗ Thanh Thanh quyết định: Khách điểm Đồng Thuận tuyển chạy bàn.

Nào ngờ ngày đầu tiên phỏng vấn đã có chuyện. Không biết có một nữ nhân ăn mặc cổ quái từ đâu chạy đến, hỏi nàng ta sở trường là gì, không ngờ lại không biết gì cả, còn gào ầm lên rằng mình vừa đến Diệp Vũ viện của Mãn tú bà ứng tuyển nhưng bị đuổi ra, không ngừng than thở tại sao họ không thưởng thức những ca khúc âm hưởng Trung Hoa mình hát, cuối cùng, lúc bị Lưu Liên theo lệnh kéo ra cửa còn liếc nhìn hét lớn rằng “Tôi là cô gái xuyên không, tôi muốn chờ Hoàng đế Vương gia ở kỹ viện và tẩu lâu”. Vuốt mồ hôi, mới sáng sớm đã gặp mù điên, Đỗ Thanh Thanh vô cùng vô cùng rầu rĩ.

Ngày thứ hai, lại có một nữ nhân chạy đến, chỉ nghe nàng ta gào ầm lên rằng “Tuy không phải là nước nữ tôn, nhưng miễn cưỡng cũng tạm được”, sau đó lại nói một lô một lốc lý luận quản lý kinh doanh khách điểm gì đó, rồi lại mặt mày hớn hờ nói là nghe theo kế hoạch của nàng ta, bảo đảm khách điểm Đồng Thuận sẽ trở thành Lạc Dương đệ nhất tẩu lâu, còn mình phải chia một nửa cổ phần cho nàng ta. Ta khinh, ta chỉ tuyển nhân viên thôi chứ đâu phải tìm cổ đồng,

Vậy là Đỗ Thanh Thanh lại vô cùng vô cùng bức bối sai Lưu Liên lôi nữ nhân này ra ngoài. Nghe Lưu Liên nói, lúc nữ nhân đó đi tình cờ gặp phải nữ nhân chỉ biết hát hôm qua, hai người trò chuyện một lúc rồi ôm nhau kêu lớn “Đồng chí, tìm được cô rồi”, sau đó nắm tay nhau nham hiểm cười lớn bỏ đi.

Trải qua hai ngày hú vía, Đỗ Thanh Thanh đã hoàn toàn mất lòng tin vào việc tuyển người chạy bàn, bởi vậy, ngày thứ ba, lúc hai tiểu cô nương trước mặt này đây bước vào nói muốn ứng tuyển, tim gan bị tàn phá hết mấy ngày của Đỗ Thanh Thanh lại bất tri bất giác giật thót.

“Khụ khụ.” Đỗ Thanh Thanh ho khan một tiếng, vẫy tay gọi Luru Liên đến sau lưng mình để lấy thêm can đảm, lúc này mới quay đầu về phía hai người đến ứng tuyển.

Người có gương mặt tròn tóc thắt hai bím, da ngăm đen, mặc một bộ y phục vải thô nền xanh hoa trắng, trên đầu quấn một chiếc khăn vải cùng màu, trên người không có thêm trang sức gì, vừa nhìn thân hình nhỏ nhắn và cách ăn mặc đã biết là một đứa trẻ xuất thân cực khổ phải thường xuyên làm việc. Nhưng cũng thật kỳ lạ, trông nàng ta không xinh đẹp, nhưng lại có một đôi mắt sáng rực tinh ranh, nhìn vô cùng có linh khí, khiến mình không kìm được mà nhìn thêm mấy lần.

Còn người đi cùng nghe nói là muội muội kia trông lại như tiên nữ hạ phàm, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, y phục màu tím sạch sẽ tươi sáng, đôi giày vải dưới chân cũng rất tinh xảo, xem ra tỷ tỷ rất tròn trách nhiệm, có khổ đến đâu cũng không để muội muội thiệt thòi. Mái tóc dài đen nhánh thắt thành một bím, bên trên điểm xuyết mấy cánh đỉnh hương màu trắng, làn da trắng trẻo mịn màng, gương mặt trái xoan tiêu chuẩn của mỹ nhân, má trái có một lúm đồng tiền nhỏ, mắt sáng răng trắng, xinh đẹp đáng yêu, ưa nhìn hơn tỷ tỷ mấy chục lần.

Đôi tỷ muội này thật thú vị, tướng mạo khác xa nhau như vậy, nhưng khí chất linh lợi lại rất giống người một nhà, đặc biệt là bộ dạng xiêm nhỉnh khi cười với mình, ngay cả phương hướng vẫy đuôi cũng giống nhau.

Nghĩ đến đây, Đỗ Thanh Thanh thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn tỷ tỷ, buột miệng hỏi: “Ta nói này Hắc muội, cô biết làm những gì?”

Hắc... muội...

Tường Phong âm thầm nhìn Hoa Miên Miên tựa đóa hoa bên cạnh, haiz, quả nhiên là nhìn lên không bằng ai mà, nàng trở thành Hắc muội rồi, roi nước mất, tổn thương tự tổn quá rồi.

“Tỷ tỷ ta tên Tiểu Phụng, không phải Hắc muội.” Hoa Miên Miên rất bảo vệ Nữ hiệp tỷ tỷ, lập tức bắt mồm lên tiếng phản bác.

“Ồ. Đây Hắc... không, Tiểu Phụng này, không phải ta có ý đâu.” Đỗ Thanh Thanh khề nhích thân hình, nhìn Tường Phong đang bị đá kích, cảm thấy hơi ngại, nàng ta cảm chiếc khăn tay vuốt sơ mồ hôi trên trán, an ủi bổ sung, “Thật ra đen một chút cũng tốt, trông khỏe mạnh mà, năm ngoái chẳng phải Trường An còn có người chạy ra ngoại thành phơi nắng để mình đen sì đó sao, nói là hiện nay thịnh hành da bánh mật gì đó. Nè, như Luru Liên nhà ta, chẳng phải da cũng đen đen vàng vàng đó sao, nhưng vừa chăm chỉ lại vừa giỏi giang, vừa nhìn đã biết là có thể chịu khổ, xóm giềng ai cũng khen không ngớt lời.”

Luru Liên bên cạnh bị chỉ đích danh, ngượng ngùng cúi đầu, vết sọc đỏ trên mặt càng đỏ hơn.

“Khụ khụ, không sao, không sao, bà chủ gọi ta là gì cũng được, ta có thể đổi tên theo nhu cầu bất cứ lúc nào.” Tường Phong cười vô cùng xán lạn, lại thầm khinh bỉ mình thêm lần nữa, haiz, ăn của người ta miệng cũng mềm, ăn của người ta miệng cũng mềm mà.

Nói xong, nàng lấy trong ngực ra một xấp giấy đưa cho Đỗ Thanh Thanh, đứng thẳng người, lớn tiếng đáp: “Đây là lý lịch xin việc, thư tiến cử và chứng nhận kỹ năng của ta, việc gì ta cũng làm được, rửa chén chẻ củi đi chợ nấu ăn chạy bàn tính tiền tạp vụ, toàn bộ làm hết không thành vấn đề. Ta từng làm việc ở mười tám lầu lầu trung cao cấp và hai mươi ba lầu quán vô danh, tổng cộng mười năm kinh nghiệm làm việc phong phú.”

Hơi khựng lại, Tường Phong lại tiếp tục biểu cảm diễn thuyết: “Thời gian thử việc ba ngày, sau đó nếu bà chủ muốn thuê ta, ta có thể không cần những phúc lợi của nhân viên chính thức như là bảo hiểm xã hội, bảo hiểm lao động, chỉ cần bà bao ăn ở một ngày ba bữa, ngoài ra chỉ cần giúp bọn ta làm giấy tạm trú là được. Tiểu nữ và muội muội phiêu bạt xứ người, không nơi nương tựa, chỉ mong có một miếng gạch một viên ngói chốn gió che mưa, một com một canh lấp bụng, không bị đuổi tới đuổi lui, lang thang đầu đường xó chợ bị người ta ức hiếp là đủ rồi.”

Nói đến cuối cùng, Tường Phong đã hơi nghẹn ngào, không những khóe mắt Luru Liên và Đỗ Thanh Thanh ươn ướt, ngay cả Hoa Miên Miên nghe đến trợn mắt há miệng cũng xuất hiện ảo giác, trong đầu bỗng xuất hiện cảnh tượng này:

Trong mưa gió bão bùng, nàng và Tường Phong ôm nhau co ro dưới mái hiên, Tường Phong nhường chiếc bánh bao nóng hổi duy nhất mới xin được cho nàng, còn mình có nói gì cũng không chịu ăn. Vậy là hai tỷ muội vừa ôm nhau giữ ấm, vừa mỗi người một miếng vui vẻ chia nhau ăn bánh bao. Ăn đến miếng cuối cùng, hai người đang nhường tới nhường lui, đột nhiên mấy tiểu ăn mày xuất hiện, nói hai tỷ muội chiếm địa bàn của họ. Vậy là hai tỷ muội đáng thương bị đuổi đi trong mưa. Hai người ướt như chuột lột diu nhau gian nan tiến về phía trước trong bùn đất, lúc này một cỗ xe ngựa đâm vào Tường Phong, xe ngựa dừng lại, cái đầu thô tục đang chảy nước bọt của một tên ác bá thò ra...

Khi Hoa Miên Miên còn đang chìm đắm trong kí ức ảo giác đau khổ chưa xốt, ở bên này Tường Phong còn chưa dứt lời, Luru Liên đã kích động liên tiếp kéo tay áo Đỗ Thanh Thanh mấy lần, gật đầu như gà mổ thóc ám thị nàng giữ Tường Phong lại, chạy bàn toàn năng như vậy phải đi đâu tìm đây chứ, hơn nữa lại còn đáng thương nữa, nhất định phải giúp họ.

Bà chủ Đỗ Thanh Thanh bên cạnh đương nhiên không dễ dàng đồng cảm như Luru Liên lương thiện, nàng ta vừa lật lý lịch của Tường Phong, vừa thầm suy ngẫm. Ủ, đúng là cũng nhiều thư đề cử, của Hoàng Hạc lâu, của Nhạc Dương tửu quán, của Phù Dung các, còn có của khách điểm Đồng Phúc đối thủ của mình nữa, chứng nhận kỹ năng cũng không ít, Chứng nhận đầu bếp của Học viện nấu nướng Ngự lâm quân, Chứng nhận hành nghề theo dõi thu chi trung cấp, Chứng nhận thợ mộc nội thất sơ cấp... Còn có... còn có Chứng chỉ tiếng Tochari cấp bốn nữa.

Đỗ Thanh Thanh khép lại chứng chỉ bia đỏ, ngẩng đầu nhìn lên trời, trong đầu đã xuất hiện một ảo ảnh khác: Một thương nhân Tây vực tóc nâu mắt xanh

mũi cao, mang theo một đoàn lạc đà chở đầy thương phẩm rồng rắn dùng trước khách điểm của mình, Tường Phong mặc y phục tiểu nhị gập đầu cúi người, miếng bờ lô ba la nói tiếng Tây vực mình nghe không hiểu ra nghênh đón. Nhìn xem, làm gì có chạy bán nhà nào hơn được nhà mình, như vậy mới trâu chứ, trâu mộng đó! Từ nay khách điểm Đồng Thuận sẽ trở thành khách điểm có quan hệ với nước ngoài nổi tiếng nhất Lạc Dương, à không, nhất toàn quốc, thương đội Tây vực đông như trẩy hội, muốn vào ở phải đặt trước, Hoàng đế cũng ban danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất khách điểm”...

Nghĩ đến đây, Đỗ Thanh Thanh vô cùng hưng phấn đập bàn, chỉ vào Tường Phong đang nhìn quanh nhìn quất, “Hắc muội, à không không, Tiểu Phụng, cô được giữ lại, không cần thử việc gì hết, ngày mai chính thức làm việc. Ta sẽ không bạc đãi cô đâu, bao ăn bao ở, tiền công bằng với Lưu Liên, mỗi tháng một trăm đồng, năm ngày nghỉ một ngày.”

Thấy Tường Phong cười tươi rồi gập đầu đồng ý, Đỗ Thanh Thanh lại quay đầu hỏi Hoa Miên Miên vẫn còn đang ngơ ngác, “Vậy còn cô? Cô biết làm gì?” Tỷ tỷ giỏi giang như vậy, chắc muội muội cũng không tệ đâu nhỉ.

Hoa Miên Miên lúc này vẫn còn đang tìm trong ảo tưởng “chuyện xưa thê lương”, mình đang nhào lên người tỷ tỷ Tiểu Phụng, khóc lóc thảm thiết, tên ác bá đầu sỏ đang trơ trên sập lại gần, chỉ huy thủ hạ kéo mình về phủ, Tiểu Phụng giây dựa muốn cứu mình, kết quả bị quyền cước đấm đá tui bụi, mình bị kéo đi ngày càng xa khỏi tỷ tỷ chỉ còn thoi thóp...

Đột nhiên gương mặt của Tường Phong sập lại trước mặt, tay hươ hươ thức tỉnh nàng, lúc này Hoa Miên Miên mới sực tỉnh, thu lại cảm xúc bị thương, nằng nề đầu, nhìn Tường Phong vẫn còn trước mặt, thẳm hạ quyết tâm, nhất định không thể để ảo tưởng trở thành sự thật, nhất định không thể bị đuổi đi, nhất định phải được giữ lại.

Vậy là nghĩ một hồi, Hoa Miên Miên dò hỏi: “Ta... ta biết bán Đại lực hoàn.” Chuyện này cũng được coi là sớ trường chứ.

Chúng nhân toát mồ hôi. Một lúc sau, Lưu Liên liếc nhìn Hoa Miên Miên đáng thương, quay sang thấp giọng thương lượng với Đỗ Thanh Thanh: “Đại... Đại lực hoàn này, thật ra... thật ra cũng có thể làm món khuyến mãi cho khách điểm của chúng ta.”

Đỗ Thanh Thanh không gập đầu cũng không phản đối, nàng ta hít một hơi thật sâu, nhẫn nại tiếp tục hỏi: “Còn nữa không? Ngoài chuyện... bán Đại lực hoàn này.”

Hoa Miên Miên cảm kích nhìn Lưu Liên vừa nói giúp mình, cô nương xấu xí nhưng lại có lòng dạ rất tốt. Nàng dè dặt đáp: “Ta... ta còn biết đánh gia... ái da...” Hoa Miên Miên liếc Tường Phong vừa đá mình một cước, lập tức sửa lời: “Ta biết múa đao múa thương, không không, là biết chút công phu phòng thân.”

Đỗ Thanh Thanh và Lưu Liên lại toát mồ hôi. Lưu Liên đồng tình nhìn Hoa Miên Miên ỉu xiu vì bị đá kích, lại xoắn khăn tay nói với Đỗ Thanh Thanh: “Thật ra... Thật ra khách điểm của chúng ta tuy không kiếm được bao nhiêu tiền...”

Nghe vậy, Đỗ Thanh Thanh trừng đôi mắt phụng, Lưu Liên gạt mình rút cổ, cúi đầu lấy dũng khí tiếp tục nói hết: “Nhưng bà chủ xinh đẹp như vậy, cũng phải đề phòng bọn xấu, có bảo tiêu hộ viện cũng được lắm, giữ cô ấy lại nhé.”

Đỗ Thanh Thanh hừ lạnh, “Cô tốt bụng quá nhỉ, bảo vệ bọn họ đủ điều.” Quay đầu sang nhìn Tường Phong và Hoa Miên Miên, “Tiểu Phụng thì có thể giữ, muội muội kia nếu vẫn không nghĩ ra được là biết làm gì thì ta không cần đâu.” Nói xong định quay người đi vào nội viện nghỉ ngơi.

“Đừng mà.” Hoa Miên Miên cuống lên nhào tới phía trước, ôm lấy chân phải của Đỗ Thanh Thanh khóc lóc, “Ta... ta không muốn xa tỷ tỷ.”

Đỗ Thanh Thanh bắt lực nhìn gánh nặng* đang bám trên chân mình, “Vậy cô có biết giặt áo nấu cơm không?” Hoa Miên Miên cúi đầu nhìn ngón tay mịn màng thon thả của mình, từ khi sinh ra đã com ngon áo đẹp, mười ngón đã từng những nước bao giờ.

*Nguyên văn là đứa con ghê, ý chỉ gánh nặng, hòn đá vướng chân.

Thấy nàng không lên tiếng, Đỗ Thanh Thanh tiếp tục truy hỏi: “Có biết thêu hoa vá áo không?” Hoa Miên Miên lại nhìn lỗ thủng lớn đã được vá trên quần mình. Sáng nay ăn đậu hủ xong, Tường Phong đưa nàng đi trả đạo cụ thuê trước đó, lại lục trong tay nải ra hai chiếc áo vải, tự mặc một chiếc, thân hình của mình không kém Tường Phong là mấy, bộ màu tím thì để lại cho mình. Sau đó Tường Phong gỡ hết trang sức của mình xuống, lại lấy kéo cắt một lỗ lớn trên đầu gối, lấy kim nhanh chóng khâu lại. Mình khó hiểu hỏi lại, Tường Phong chỉ cười hi hi nói “Đây là trang phục phòng văn, ta có thể dùng bàn sắc ra trện, nhưng khí chất cô quá cao quý, phải tạo hình lại mới được.”

Đỗ Thanh Thanh chờ cả buổi, thấy Hoa Miên Miên vẫn không có phản ứng, cuối cùng hết kiên nhẫn, nhắc chân rời đi, nhẹ nhàng vứt lại thông điệp cuối cùng: “Tiểu nha đầu từ từ nghĩ đi, cho ta một lý do để giữ cô lại. Tóm lại, tuy khách điểm của ta nhỏ, nhưng chưa bao giờ giữ người vô dụng.”

Đột nhiên tay áo bị níu chặt, chỉ thấy Hoa Miên Miên đứng dậy, vẻ mặt kiên định, khí thế như tráng sĩ chặt tay. Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, hít một hơi thật sâu, một lúc sau mới nặn ra một câu:

“Ta... ta có đầy đủ lý do – ta, là, hàng, tặng.”

Mùng chín tháng tư, bắt đầu làm việc ở khách điểm Đồng Thuận, Hoa Miên Miên tuy gặp trắc trở nhưng vẫn kiên trì bền bỉ, cũng được giữ lại. Đỗ Thanh Thanh tháo vát, Lưu Liên tốt bụng, Hoa Miên Miên thẳng thắn, ta vừa mừng vừa quý. Khổ nỗi, ba tháng sau, vật như xưa người đã khác, vạn sự dần xa, cổ nhân chẳng còn. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa hỏi: Đã có tiền tại sao chúng ta không ở khách điểm mà phải đi làm việc hầu hạ người ta? Muội bỏ nhà ra đi là để xông pha giang hồ mà.

Tiểu Phụng nói: Ba trăm sáu mươi nghề, không vinh hạnh vì ăn chức, không nhục nhả vì áo vải, tự cường tự lập, ngẩng đầu không thẹn giữa trời đất. Võ Đang Nga Mi là giang hồ, khách điểm trà lâu là giang hồ, kĩ viện sông bạc là giang hồ, chợ búa tiêu cực đương nhiên cũng là giang hồ. Hoa muội muội, muội, đã ở trong giang hồ từ lâu rồi. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 35: Hoa Nguyệt Xuân Phong

Cuối cùng... cuối cùng cũng được giữ lại rồi.

Hoa Miên Miên ôm chần nệm vô cùng cảm khái đứng trước cửa phòng, nội tâm cuộn sóng, mắt lệ lưng tròng, đến mức Tường Phong sau lưng và Lư Liên dẫn đường vòng qua mình cũng không phát giác. Hai người nhìn Hoa Miên Miên khi không lại ngây người, rồi lại nhìn nhau khó hiểu, cuối cùng chỉ đành lắc đầu bước vào phòng.

Lư Liên đặt chậu nước trong tay xuống, ngại ngùng cười với Tường Phong, “Tiểu Phụng, gian phòng này đã lâu lắm rồi không có ai ở, hơi bẩn một chút, ta giúp các cô dọn dẹp sạch sẽ thì vẫn ở được. Hay là ở gian phòng của đại ca chạy bàn lúc trước cũng được, nhưng ta sợ các cô chê bên trong có mùi...”

Tường Phong xem xét qua loa, ngoài cửa sổ hơi tàn tạ và một chiếc bàn chân đã lắt lư muốn ngã, những đồ khác vẫn đầy đủ.

“Không thành vấn đề, ở đây là được rồi, dọn dẹp là được mà.” Nàng cười gật đầu, vừa xắn tay áo vừa vẩy tay với Hoa Miên Miên bên ngoài, “Tiểu Hoa, đừng đứng ngây ra đó nữa, mau vào giúp đi.”

Một canh giờ sau, gian phòng đã được ba người hợp lực quét dọn sạch sẽ. Tường Phong lại lấy ra bức tranh mẫu đơn lúc trước tiện tay nhét vào tay nải, mở bức tranh ra, cắt tia một chút, dán lên mấy lỗ hồng lớn trên cửa sổ. Còn lại hai trục tranh thì dùng đinh và mảnh gỗ ghép lại, tạm thay chiếc chân bàn đã sắp xuống lỗ kia.

Nhìn Tường Phong thành thực làm thợ mộc, Hoa Miên Miên gương mặt lem luốc như mèo mướp khi lần đầu bị xem như rác rưởi cuối cùng cũng tin, chứng chỉ thợ mộc của Tường Phong đích thực là thật.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Tường Phong và Hoa Miên Miên thuận lợi yên ổn ở lại khách điểm Đồng Thuận bình thường ở cửa Đông Lạc Dương.

Khách điểm Đồng Thuận này tuy rất bình thường, nhưng lại có chút danh tiếng, vì có một Đỗ Thanh Thanh nổi danh gần xa.

Đỗ Thanh Thanh là người thế nào, nàng ta không có trầm nét lắng lơ như Kim Tương Ngọc của khách điểm Long Môn, lại không có phong tình vạn chủng như Đồng Tương Ngọc của khách điểm Đồng Phúc. Luận tuổi tác, là bà chủ độc thân hai mươi lăm tuổi; luận dung mạo, miễn cưỡng cũng chỉ là một giai nhân thanh tú; luận khí chất, nhiều nhất cũng chỉ có chút thanh cao của đại gia khuê tú; luận tính tình, ai cũng biết Đỗ Thanh Thanh trông có vẻ dịu dàng, nhưng khi trở mặt là lực thân không nhận, bạ đâu mắng đó.

Nhưng không ai phủ nhận rằng Đỗ Thanh Thanh là một nữ nhân không tầm thường.

Trên thế gian có một loại nữ nhân, toàn thân mặc kín bưng, tướng mạo cũng là phụ nữ nhà lành đoan đoan chính chính, nhưng bạn lại luôn cảm thấy mỗi một nụ cười mỗi một ánh mắt của người đó đều vô cùng quyến rũ phong lưu, đôi mắt đó chỉ cần đảo nhẹ ngang người bạn một lần thì cả người sẽ mềm nhũn ra.

Còn Đỗ Thanh Thanh, vừa khéo là một nữ nhân đoan trang có đôi mắt câu hồn.

Đỗ Thanh Thanh thích nhất chính là gảy đàn.

Mỗi mùng một, mười lăm, nàng ta đều chong đèn đăng đài trong khách điểm, công khai gảy một khúc, tìm kiếm tri âm. Nếu được nàng ta tán thưởng, nàng ta sẽ đích thân xắn tay áo xuống bếp, nấu cho bạn món thịt xào độc nhất vô nhị có tiền cũng không mua được. Người từng nếm món thịt xào của Đỗ Thanh Thanh, lúc được hỏi mùi vị thế nào, ai cũng vỗ tay, về mặt đắm đuối cảm thán: “Thịt này chắc chỉ trời mới có, khúc này chẳng mấy lúc được nghe.”

Bởi vậy mỗi khi đến ngày Đỗ Thanh Thanh gảy đàn, khách điểm Đồng Thuận bình thường vắng khách luôn luôn đông nghẹt. Mọi người đều rất hiếu kỳ, rốt cuộc là lần này ai sẽ gặp may, hưởng thụ đĩa thịt xào giá ngàn vàng, ngoài ra còn được miễn phí tá túc ở khách điểm Đồng Thuận một tháng đấy.

Đỗ Thanh Thanh là một nữ nhân hi nộ vô thường, khác trước nàng ta có thể đích thân bưng chén rượu dâng cho bạn như thượng khách, khác sau trong lúc trò chuyện không như ý có thể lập tức đuổi bạn ra khỏi cửa. Khách điểm Đồng Thuận mở cửa đã ba năm nay, chạy bàn và đầu bếp bị thay như đèn kéo quân, tất cả đều vì không chịu nổi tính tình của nàng ta. Người duy nhất chưa bị thay chỉ có Lư Liên, vẫn luôn bầu bạn không rời, cam tâm tình nguyện ở lại.

Lưu Liên năm nay mười tám tuổi, nàng vốn là một cô nương nhà quê con một nông hộ bình thường ở trấn gần đó, năm mười lăm tuổi, thầy bói xem bát tự của nàng, nói nàng khắc phụ khắc phu, vậy là người nhà sợ hãi vội bán nàng cho nhà giàu trong trấn làm nha hoàn. Kết quả thiếu gia phong lưu lại vừa mất Lưu Liên lúc đó vẫn còn thanh tú, ép nàng làm tiểu thiếp bằng được. Cưới thì cưới đi, nào ngờ người còn chưa vào cửa, thiếu gia lại chạy đi xem tuồng, giành giật Thanh y* hàng đầu với người ta rồi bị đánh chết. Lần này thì hay rồi, Lưu Liên bị Lão phu nhân khóc lóc đau lòng tuyệt vọng gán cho danh hiệu sao chổi, lập đàn thiêu bất nàng tuần táng.

*Thanh y: hay còn gọi là Chính đán, nữ hoa đán trong gánh hát, thường diễn vai đoàn trang nghiêm túc.

Vừa hay Đỗ Thanh Thanh ngang qua, không nói một lời mà ra tay cứu người, từ đó Lưu Liên lại có được cuộc sống mới, một mực đi theo nàng ta, mặc nàng ta mắng mỏ xua đuổi cũng không rời, theo mãi đến Lạc Dương, mãi đến khi khách điểm Đồng Thuận mưa gió không sөн.

Lưu Liên là một cô nương nhiệt tình lòng dạ lương thiện, tay chân nhanh nhẹn, làm việc gọn gàng, lại có thể chịu khổ. Nếu nàng đi chợ một canh giờ vẫn chưa về, vậy bạn nhất định có thể nhìn thấy nàng đang nhiệt tình vác bao gạo giúp Triệu bà bà neo đơn ở đầu hẻm Tây, hoặc thấy nàng đang trèo lên cây hòe to ở đầu hẻm Đông lấy con điều giúp Tiểu Hồ Tử. Xóm giềng nhắc đến Lưu Liên đều không ngớt lời khen: “Một cô nương tốt, đáng tiếc...”

Đáng tiếc gì đây, tiếc là ở gương mặt nàng.

Năm Lưu Liên mười sáu tuổi, xóm nghèo ở gần cửa Đông bị một trận hỏa hoạn lớn, thấy không dập được lửa, tất cả mọi người đều vội thoát thân. Lưu Liên chạy theo mấy bước, ngang qua một trường học cũ sập sập, nghe thấy bên trong có tiếng trẻ con khóc. Nàng không nghĩ ngợi gì đã quay người xách một thùng nước, xối người mình ướt đẫm, chạy đi chạy về ba bốn lượt, vừa công vừa ôm cứu được năm sáu đứa trẻ. Lần cuối cùng lúc chạy ra, một thanh gỗ vẫn còn đang cháy rơi xuống, nàng vô thức ấn đầu đứa trẻ trong lòng xuống, kết quả mặt trái bị bỏng một mảng lớn, sau khi vết thương lành để lại một vết sẹo có làm thế nào cũng không xóa được.

Sau đó, người nhà của đứa trẻ được cứu vô cùng cảm kích Lưu Liên, sợ từ đây nàng sẽ lỡ làng nhân duyên nên liên tục mai mối cho nàng. Có tiên sinh dạy học muốn tục huyền, có người bán hàng kinh doanh nhỏ, có tú tài nhiều lần thi không đỗ, có đồ tể độc thân không cha không mẹ. Nhưng Lưu Liên đã bị hủy dung, bởi vậy cao không chịu thấp không theo. Sau này nàng cũng dần dần lạnh nhạt, lần nào cũng vô thức xoa lên má trái, vừa mỉm cười vừa từ chối người mai mối.

Đỗ Thanh Thanh lạnh lùng nhìn thấy tất cả cũng dần dần hết kiên nhẫn, từ đó về sau, phàm là người làm mai dẫn mối đến đề thân với Lưu Liên đều được chửi chà tiếp đón, nàng ta chống nạnh nói: “Lưu Liên nhà ta gọi giang lương thiện, thông minh khéo léo, đốt đèn cũng khó tìm. Kẻ không mi thanh này tú, không của cải, không học vấn thì cút hết sang một bên. Kẻ tàn phế già nua, nhà đông miệng ăn, mặt mày béo phì, ai dám đến đề thân thì lão nương lập tức xách đao ra liều mạng với đám mai mối các người.”

Lần này cuối cùng cũng bình yên trở lại. Xóm giềng đều bất bình, thăm nghị luận Đỗ Thanh Thanh nói cho hay ho, thực chất là không nỡ để mất người làm dài hạn vô giá vừa nghe lời lại vừa chăm chỉ, muốn giữ nàng thêm vài năm nữa, làm lỡ nhân duyên người ta là tạo nghiệt đó.

Đối với những điều này Đỗ Thanh Thanh vờ như không nghe thấy, Lưu Liên cười chất phác muốn ra ngoài giải thích cũng bị nàng ta cản lại. Nàng ta chỉ vào mũi Lưu Liên, mắng xối xả một tràng: “Cô là đồ không có chí khí, chẳng phải chỉ là một vết sẹo đỏ thôi mà, sao lại hạ thấp mình một bậc như vậy. Sao lại không tìm được nhân duyên tốt chứ? Cô chờ đó, nếu đến kết thúc mà đạo diễn vẫn không cho cô một nam nhân tốt, tới nay ta sẽ xách đậu phụ đi tìm cô ta.”

Nghe xong Lưu Liên chỉ nhếch miệng cười, tiếp tục cúi đầu thu dọn chén đĩa trên bàn...

Gần đây Hoa Miên Miên cũng vô cùng phiền não, nấu cơm thì hun khói đầy nhà, bùng thức ăn thì đánh đổ hết mười cái chén, giặt y phục thì đập gãy ván giặt, Tường Phong bị trừ hết nửa tháng tiền công, khóc lóc bảo nàng nghỉ ngơi, nàng nói: Đáng ghét.

Chỉ ba ngày ngắn ngủi, sự tự tin của Hoa Miên Miên bị hạ xuống âm mấy độ C, nàng đột nhiên rầu rĩ phát hiện: Thì ra mình chính là trẻ em điểm cao năng lực kém trong truyền thuyết.

Nàng có thể vác đại đao mấy chục cân xoay như nước chảy mây trôi, nhưng một con dao cắt rau nửa cân lại cầm không xong. Nàng có thể nhẹ nhàng như yến vác tay nải đi trên mái nhà như chỗ đất bằng trong đêm, nhưng lại không xoay nổi chiếc cối nhỏ xíu.

Vậy là, lần thứ tư bê gãy bánh xe múc nước trên giếng, cuối cùng thế giới nhỏ của Hoa Miên Miên cũng nổ tung trong phần nộ. Nàng đẩy mạnh Lưu Liên đang muốn giúp đỡ sang một bên, một mạch xông vào phòng, lấy Hoa miên linh bị cất giấu đã ba ngày qua ra, không thèm chào hỏi mà chạy thẳng ra khỏi khách điểm...

Sau khi đóng cửa, Tường Phong không ra ngoài, đóng cửa ở trong phòng bắt đầu viết bài cho Tuần san giang hồ. Sau canh hai, Hoa Miên Miên trở về, về mặt vô cùng đặc ý, vào cửa bèn ôm cổ Tiểu Phụng nũng nịu: “Tiểu Phụng tỷ tỷ, muội vừa đi dạo một vòng ở mấy nhà giàu cửa Tây, luôn tiện lấy chút bạc.”

Tường Phong nghe thấy “bạc” nhưng cũng không ngắt đầu, vừa tiếp tục viết chữ vừa bình thần hỏi: “Chiều nay Lưu Liên ngã vào đồng đồ phé thái ở góc tường, khuỷu tay bị thương một vết lớn, là muội làm phải không?”

“Cái gì? Nha đầu xấu xí đó dám mách lẻo à?” Hoa Miên Miên chu miệng, không bằng lòng kể lể, “Chẳng phải là đẩy nhẹ cô ta một cái thôi sao, cô ta da thô thịt dày mà, không cao quý đến vậy chứ?”

“Cô ấy không nói là muội đẩy.” Tường Phong ngược mắt liếc nàng một cái, cũng không quở trách nữa, chỉ nói một câu đơn giản: “Muội là người tập võ, Lưu Liên có cường tráng đến đâu đi nữa cũng không chống nổi lửa giận của muội.”

“Biết rồi. Sau này muội sẽ cẩn thận hơn là được rồi chứ gì.” Hoa Miên Miên bực bội lấp liếm một câu. Sau đó ngững nguẩy tới ngồi trên giường, hai chân đơng đưa, tay buồn chán chơi đùa chiếc lục lạc nhỏ.

Tường Phong viết xong chữ cuối cùng, ngẩng đầu lên cười híp mắt hỏi: “Đúng rồi, bạc muội trộm về đâu?”

Hoa Miên Miên lập tức nhảy xuống giường, chạy đến trước bàn chống tay, đắc ý hỏi: “Muội ấy, nhân lúc đêm khuya đi từng nhà từng nhà nhà nghèo khổ ở cửa Đông vứt chúng vào rồi, cướp phủ tể bản mà.” Nói xong, đôi mắt ươn ướt của nàng hưng phấn sáng lấp lánh, rõ ràng đang viết “Khen muội đi, biểu dương muội đi, muội làm việc tốt rồi đó”.

Tường Phong phì cười, lấy bút gõ vào đầu nàng, “Vô ích thôi, những người đó không dám dùng bạc của muội đâu.”

“Hả? Tại sao?” Hoa Miên Miên xoa trán, nhủ đôi mày thanh tú.

“Một nhà bình thường mỗi năm cũng chỉ xài nhiều nhất hai ba lượng thôi, muội vứt một đỉnh bạc to như vậy vào nhà người ta, không người còn không sợ chết khiếp sao, ai mà dám dùng chứ?” Tường Phong chậm rãi giải thích cho Hoa Miên Miên, sau đó cầm bản thảo bắt đầu kiểm tra.

Hoa Miên Miên nghe vậy liền chán nản, ngay cả lúc bán Đại lục hoàn nàng cũng ở khách điểm tốt nhất, ăn những món ngon nhất, nào biết những chuyện này chứ. Lẽ nào ngay cả con đường làm phi tặc cuối cùng này mình cũng đi không được sao, giang hồ ơi, tại sao ngươi lại cách ta xa xôi đến vậy chứ...

Hoa Miên Miên cúi đầu thờ dài, nhưng vô ý liếc sang bản thảo Tường Phong đang viết, nàng hiếu kỳ chớp lấy xem kỹ: “Tường Phụng tiên sinh tiết lộ vận mệnh chòm sao của bạn tháng này: Hiệp nữ dễ gặp vận đào hoa nhất có phải là bạn không?”, “Phòng văn chuyên đề Vòng bán kết Thập đại vũ khí kỳ ba – Phương trượng Thiếu lâm và Phục ma trượng”, “Tây Môn Phiêu Tuyết PK Diệp Song Thành, trận quyết đấu một vé khó cầu”.

Hoa Miên Miên tròn mắt há miệng ngẩng đầu lên, tay run run chỉ vào Tường Phong, “Tỷ... Tiểu Phụng tỷ tỷ, không ngờ tỷ lại dám giả mạo Tường Phụng tiên sinh viết bài!”

“Giả mạo gì chứ?” Tường Phong đẩy ngón tay nàng ra, hất tóc tiếp tục nhấc bút viết đề mục mình vừa nghĩ ra “Tu Hoa cung chủ Yêu Nguyệt tiết lộ: Quá khứ không thể không nói ra cùng đệ nhất mỹ nam làng giải trí Giang Phong”, sau đó chậm rãi nói. “Ta chính là Tường Phụng tiên sinh Triền Tường Phong, hàng thật giá thật.”

Hoa Miên Miên ngờ ngác nhìn Tường Phong lễ thắng khí hùng, lại nhìn những bản thảo kia, nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận thăm dò: “Tỷ là Sứ bút tiên sinh mà, không ngờ lại viết bài cho những tờ báo nhỏ này, không sợ Sứ bút son trang truy cứu tỷ sao?”

“Xì, ai sợ lão hồ ly chết tiết đó chứ!” Tường Phong không hề để tâm, xoay bút chơi đùa, “Dù sao cũng đâu phải ngày đầu ta làm vậy, lúc không có tiền thì viết vớ vẫn kiếm thêm chút tiền, đã viết mấy năm rồi, chẳng có chuyện quái gì hết. Cho dù ngày nào đó lão hồ ly chết tiết kia muốn truy cứu thật, đến lúc đó ta cứ nói không biết là được rồi, đâu ai rõ tên nào ở bên ngoài mạo danh ta viết bậy chứ, dù sao những tờ báo nhỏ này cũng cóp Đông nhật Tây đạo văn thôi, cho lão từ từ mà điều tra.”

Thật, sự, quá, nam, hiểm, rồi.

Hoa Miên Miên á khẩu nghẹn lời, thờ dài nhìn bầu trời đêm buồn rầu rơi nước mắt, giang hồ này, tại sao... tại sao lại có cảm giác không chân thực như vậy chứ.

Nàng bi thương nắm cổ tay than thở một hồi, đột nhiên đầu lóe linh quang, nhìn Tường Phong he he cười gian, sau đó nhào tới phía trước, đôi mắt lấp lánh: “Tiểu Phụng tỷ tỷ, muội nghĩ ra một ý rất hay: Chúng ta cũng làm báo đi. Tỷ nhiều chuyện như vậy, à không không, tỷ giỏi giang như vậy, nước phù sa không thể chảy ruộng ngoài. Sau này tỷ phụ trách viết, muội phụ trách phát hành, muội có tiền vốn thành lập, thu nhập chia đôi, thế nào?”

Nghe vậy, Tường Phong cũng không khỏi động lòng, có tiền đó, hơn nữa lại không cần mình đầu tư. Thấy nàng do dự không quyết, Hoa Miên Miên lại chớp chớp đôi mắt to, tiếp tục dụ dỗ: “Tỷ sáu muội bốn.”

Tường Phong sờ cằm không lên tiếng. Hoa Miên Miên siết quyền nghiêng răng, ra dáng tráng sĩ chặt tay, “Chơi luôn vậy, tỷ bảy muội ba.”

Cán cân dao động trong lòng ầm một tiếng lệch sang một bên, Tường Phong không hề do dự gật đầu liên tiếp, rồi cứ vậy mà không hề quay đầu, bán mình cho Hoa Miên Miên.

“Vậy tiểu báo của chúng ta đặt tên gì cho hay đây, phải văn nghệ một chút, lãng mạn một chút, tri âm một chút, tình tứ một chút.” Hoa Miên Miên chống cằm chìm trong suy tư.

Tường Phong nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nhấc bút lông, mở giấy trắng, viết mấy chữ như rồng bay phượng múa, đưa cho Hoa Miên Miên. Hoa Miên Miên đón lấy đọc thử, nghiêng đầu quay sang nhìn Tường Phong đang chơi đùa chiếc bút:

“Hoa Nguyệt Chính Xuân Phong?”

Mười hai tháng tư, hợp lực làm báo cùng Hoa Miên Miên, lấy tên “Hoa Nguyệt Chính Xuân Phong”, xuất bản được ba tháng, xếp trong top ba tiểu báo giang hồ có số lượng tiêu thụ nhiều nhất. Thiên Thanh lâu chủ của Bát quái lâu ngập ngừng một thời gian dài, đóng băng bẻ khóa đều không có kết quả. Sau đó Hoa Miên Miên và Phong đường ai nấy đi, hoa nguyệt theo gió, chuyện xưa vời vợi, thờ dài. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa viết: Xuân phong là gì, lửa thiêu không hết, gió xuân thổi lại sinh, Tiểu Phụng tỷ tỷ là con gái ngàn năm, tên đúng như thực.

Tiểu Phụng nói: “Hoa nguyệt ấy à, chính là kẻ phá gia xài hết tiền*, Hoa muội muội thật là việc nhân đức không nhường ai. [Chút chuyện giang hồ]

*Xài tiền: hoa; Kẻ phá gia: nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 36: Thiếu Niên Lưu Manh

Hôm sau, thời tiết trong lành, khách điểm Đồng Thuận không có khách, Tường Phong nhân lúc rảnh rỗi kéo Hoa Miên Miên chuẩn bị ra ngoài làm việc, trước lúc đi có xin phép bà chủ Đỗ Thanh Thanh. Đỗ Thanh Thanh đã bị “tặng phẩm” Hoa Miên Miên hoàn toàn làm cho suy sụp, đương nhiên cầu còn không được, sớm biết vậy lúc đầu không tham chút của rẻ này rồi, hàng tặng miễn phí quả nhiên là có nhiều vấn đề mà, ngay cả trả hàng cũng không được. Vậy là Đỗ Thanh Thanh vội vã gạt đầu đồng ý yêu cầu xin nghỉ đi may áo cho muội muội của Tường Phong, còn ứng trước tiền lương cho nàng.

Vừa ra khỏi cửa, Lưu Liên lại đuổi theo, cố nhét cho hai người nửa xâu tiền, nói là coi như cho mượn, từ từ trả lại, trả không được thì thôi. Nói xong bèn quay người chạy mất, không cho hai người cơ hội từ chối.

Đương nhiên, chút tiền này chắc chắn không đủ làm kinh phí thành lập, huống hồ Tường Phong cũng tuyệt đối không xài tiền của mình. Bởi vậy, nàng dẫn Hoa Miên Miên đến Tiền trang, đổi mấy tờ ngân phiếu của Hoa Miên Miên thành năm mươi lượng bạc. Trong túi có tiền rồi đương nhiên cũng tự tin, trên dưới toàn thân Hoa Miên Miên rục rờ như mới, cuối cùng cũng cảm giác được nữ phi hiệp đã được hồi sinh, tâm trạng bức bối mấy ngày gần đây cũng tan biến. Nàng cảm kích bông gòn vừa đi vừa ăn, chìm đắm trong hạnh phúc thỏa mãn, vậy là nàng quyết định độ lượng không tính toán với hành phi xấu xa bắt mình làm tiểu muội giúp việc của Tường Phong.

Chọn được Phường sách phụ trách in ấn, sự việc cũng ổn thỏa. Tường Phong lại đưa Hoa Miên Miên vòng đến xóm nghèo ở gần cửa Đông, trận hỏa hoạn hai năm trước đã thiêu rụi chỗ này, gần trăm hộ không có nhà để về, trong đó còn có một nhà toàn bộ bỏ mạng hết. Sau đó tiểu Hầu gia Cố Ý Lâu bỏ vốn ra sức, xóm giềng nhiệt tình giúp đỡ mới xây dựng sửa chữa lại chỗ hoang phế này.

Hoa Miên Miên hiếu kỳ nhìn đám người tuy ăn mặc đơn giản, nhưng trên mặt luôn nở nụ cười vui vẻ dọc đường. Lão bà bà tóc bạc phơ dựa ở cửa nhũn nhũn phơi nắng, mấy đứa trẻ cười đùa đùa vui vẻ chạy ngang người mình, đại tỷ đối diện đang xay đậu hũ dừng việc chào hỏi đại tỷ nhà bên vừa giặt y phục trở về, một con chó lông vàng kiêu ngạo ngẩng đầu với một đàn gà mái đang gục gặc tìm thức ăn ngang qua...

Hoa Miên Miên bước nhanh lên phía trước, nín lại Tường Phong đang rẽ Đông rẽ Tây trong con hẻm nhỏ, thấp giọng hỏi: “Tiểu Phụng tỷ tỷ, chúng ta đến đây làm gì vậy?”

“Chẳng phải muội vẫn luôn hứng thú với Cẩm Yếu sao?” Tường Phong không dừng bước, tiếp tục quen thuộc vòng qua một ngõ rẽ, “Chúng ta tìm một bằng hữu nghe ngóng tin tức trước đã.”

“Thật sao?” Mắt Hoa Miên Miên sáng lên, “Là vì đại hiệp nào vậy? Hay cũng là một hiệp nữ như tỷ tỷ? Tại sao lại ở đây vậy?” Vừa hỏi xong lại như hiểu ra, gạt đầu liên tiếp, “Muội biết rồi, Đại ân là ân thân chốn phố chợ mà.”

Đại ân là ân thân chốn phố chợ, lời này không sai. Nhưng bộ dạng như một tiểu lưu manh của thiếu niên ăn mày trước mắt này thì tuyệt, đối, không, phải.

Hoa Miên Miên hậm hực nhìn lưu manh Tiểu Ái mặt mày tro tro, tuổi chừng hai mươi, mặc áo vải gai thô, ống quần xắn lên đến bắp chân, đầu tóc bù xù tùy tiện buộc lại sau đầu, tóc mái trước trán sắp che hết nửa khuôn mặt, tuy mặt cũng coi như sạch sẽ, thật lòng bình luận thì cũng khá tuấn tú. Nhưng vừa nhìn tay trái hằn vân còn vết mấy chiếc yếm hoa hòe màu sắc sặc sỡ là Hoa Miên Miên liền nổi giận.

Nhưng Tường Phong lại nói Tiểu Ái là người sẵn tin ở Lạc Dương, trong tay nắm những tin tức hàng đầu, ngay cả Hoa Nguyệt Chính Xuân Phong sau này cũng phải nhờ hắn giúp đỡ tìm người tuyên truyền quảng bá. Còn về chuyện bán yếm Tinh thú này ấy à, Tiểu Ái cũng phải ăn com mà, huống hồ hắn dựa vào năng lực bản thân mà kiếm tiền, cũng đâu phải là chuyện xấu gì. Bởi vậy, Hoa Miên Miên đối với tiểu vô lại trước mắt này hận đến nghiến răng, nhưng lại không thể ra tay đập hắn, chỉ đành chu miệng nghiêng đầu đứng bên cạnh buồn chán đá mấy hòn đá.

Tường Phong buồn cười liếc nhìn Hoa Miên Miên, vừa rồi tiểu cô nương này vừa đến đã bị Tiểu Ái kéo hỏi có muốn mua yếm Tinh thú không, khiến nàng nổi giận lập tức một quyền đánh Tiểu Ái, sau khi bị mình ngăn cản bèn đứng ở góc tường giận dỗi.

Tường Phong mỉm cười, thờ dài lắc đầu, vẫn nên hỏi chính sự trước thì hơn. Nàng kéo Tiểu Ái lại thấp giọng thương lượng: “Giúp ta nghe ngóng một nữ nhân, chừng hai mươi tuổi, thường mặc y phục trắng, mặt trái xoan, mày lá liễu, mảnh mai yếu đuối, người trông thanh tú đáng thương, đôi khi lại nói lắp, hỏi xem gần đây có thấy cô ấy đến Lạc Dương không?”

“Bằng hữu của cô à? Quan trọng lắm sao?” Tiểu Ái ngược mắt nhìn nàng, sau khi được câu trả lời khẳng định, hắn lập tức thu lại nụ cười cợt nhả, chỉ đầu vô ngữ bảo đảm: “Cô cứ yên tâm đi, ta sẽ phát động các huynh đệ Cái Bang theo dõi nghe ngóng, trong vòng ba ngày nhất định trả lời cô.”

Tường Phong ôm quyền cảm kích vạn phần, “Đa tạ huynh đệ nhé.” Tiếp đó khoác tay lên vai Tiểu Ái, cười còn lưu manh hơn hẳn: “Còn có một chuyện nữa, gần đây Cẩm Yêu lại xuất hiện hại người rồi, người có manh mối gì không?”

Tiểu Ái đang định lên tiếng, liếc thấy đáng vẻ đồng tai lắng nghe chuyện bên này của Hoa Miên Miên, thấy mình nhìn nàng, nàng hừ lạnh một tiếng, héch càm khinh bỉ quay lưng lại phía mình. “Đương nhiên là có manh mối.” Tiểu Ái cười he he, quay đầu lại lộ ra hàm răng trắng bóng, xòe tay với Tường Phong, “Nhưng mà vừa rồi tìm người miễn phí, bây giờ cung cấp tin tức phải lấy tiền.”

Tường Phong đứng thẳng người, vòng tay ôm ngực, nhìn Tiểu Ái một hồi rồi tiêu sái búng tay: “Tiểu Hoa, trả tiền!”

Hoa Miên Miên không tình không nguyện bước sang, vừa móc ra một nén bạc vụn, Tiểu Ái vừa thấy bèn chớp lấy, sau đó sáp lại bên cạnh nàng hỏi thăm: “Cô tên Tiểu Hoa à? He he, quả nhiên là tên hay.”

Hoa Miên Miên sầm mặt, bay lên đá một bước, Tiểu Ái nhẹ nhàng nghiêng người tránh đi nên không đá trúng. Nàng chống nạnh chỉ vào Tiểu Ái, “Tên này không phải để người gọi đâu.”

Tiểu Ái cười hi hi không hề để tâm, ngoắc ngón trỏ bảo Tường Phong lại gần, “Cẩm Yêu vốn dĩ đã ba năm không giết người rồi, nhưng một hai tháng gần đây lại đột nhiên xuất hiện, liên tiếp móc tim ba bốn nam nhân ở Lạc Dương và các quận phụ cận.”

“Móc tim?” Tường Phong khẽ nhủ mày, “Người chắc chứ? Ta nhớ năm năm trước lúc Cẩm Yêu xuất đạo, nghe đồn là thích dùng tiếng đàn chấn nát tim người mà.”

Tiểu Ái vẻ mặt trịnh trọng, khẳng định gật đầu: “Nhưng mấy người chết gần đây đích thực là trực tiếp bị trúng chưởng lực, sau đó tim bị móc đi. Bắt đầu từ lúc người thứ hai bị giết, ta đã theo nữ ngũ tác* Thời Linh của Nha môn kiểm tra từng thi thể.” Hắn khựng lại một lúc, “Phủ doãn Lạc Dương Lục Nhân Gia chết mười mấy ngày trước là người thứ năm, đêm mừng một ông ta ra khỏi Điệp Vũ viện, sau đó canh ba bị người gác đêm phát hiện chết trên Cửu thập cửu dụng kiều.”

*Người khám xác

“Ừ, chuyện này ta biết rồi, Nha môn bắt không được ai nên ra cáo thị treo thưởng tước nã Cẩm Yêu.”

“He he, nhưng cô có biết mấy người bị hại đều có một đặc điểm chung không?” Tiểu Ái hơi đắc ý, cười thâm sâu khó lường, “Ta phát hiện trước đó bọn họ thường đến Điệp Vũ viện, hơn nữa cơ bản đều là hội viên Trung cấp và Cao cấp.”

“Xì, vậy thì có gì kỳ lạ đâu.” Tường Phong bữu môi, không cho là vậy, “Nam nhân đạo thanh lâu thì có gì kỳ quái đâu, người nói điểm nào quan trọng hơn đi.”

“Vậy thì ta không còn manh mối đặc biệt nào khác nữa.” Tiểu Ái thờ dãi xua tay, nghĩ một lúc lại tiếp tục nói, “Cô có biết Phủ doãn Lạc Dương tân nhiệm sắp đến rồi không?”

“Ai vậy?” Tường Phong thuận miệng hỏi một câu.

“Trước mắt ở đây vẫn chưa biết tin tức đâu, nhưng chỗ ta có tin tức độc quyền.” Tiểu Ái lại xòe tay cười nham nhở.

Tường Phong đánh mạnh lên bàn tay đòi tiền của hắn, tiếp tục quay đầu gọi Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa!”

Hoa Miên Miên tròn mắt nhìn tên Tiểu Ái còn tham tiền hơn cả Tường Phong, đặt mạnh một nén bạc vụn vào tay hắn. Tiểu Ái cười tươi rồi tung nén bạc lên không trung rồi đón lấy, đưa lên miệng cắn một miếng, “Tham tiền tham tiền, cười chê rồi.” Sau đó háng giọng tiếp tục tiết lộ, “Phủ doãn Lạc Dương tân nhiệm là Lâm Tử Lăng.”

Nghe vậy, Tường Phong chống một tay khẽ nhủ mày, “Lâm Tử Lăng? Cái tên này hình như quen quen.”

“Lâm Tử Lăng chính là Văn Võ trạng nguyên năm Quý Mùi mà!” Hoa Miên Miên bên cạnh thuận miệng đáp một câu, “Hai năm trước hắn một lượt đoạt Quán quân hai khoa, nghe nói trông cũng rất anh tuấn, hơn nữa còn chưa thành thân. Lúc đó có rất nhiều gia đình quan lại đều muốn gả con gái cho hắn, ngay cả Hoàng đế cũng suýt chút cho Công chúa hạ giá nữa đó. Đáng tiếc người này vô cùng chính trực, quỳ trước điện liêu mình thoái hôn, chỉ nói phải lập nghiệp trước rồi mới thành gia, sau đó chuyện này mới thôi.”

“Woa, Kim cương Vương lão ngữ*.” Tường Phong hứng chí sờ cằm, liếc mắt nhìn sang Tiểu Ái. “Lúc nào hắn đến Lạc Dương?”

*Chỉ nam nhân giàu có độc thân

“Không mười lăm thì mười sáu, hai ba ngày nữa thôi. Lâm Tử Lăng này nghe nói là một thanh quan thiết diện vô tình đó nhé, lần này vì phục đến nhậm chức, bởi vậy rất nhiều người vẫn chưa biết đâu.” Tiểu Ái lại liếc nhìn Hoa Miên Miên, cười càng mờ ám hơn, “Không biết đến lúc đó Lạc Dương sẽ có bao nhiêu mỹ nhân đuổi theo nhìn hắn đấy.”

“Mấy tên mặt trắng như vậy có gì đâu mà nhìn?” Hoa Miên Miên bữu môi, “Ngay cả cơ bắp cũng không có, nữ nhân Kinh thành không có tầm nhìn mới chạy theo hắn.”

Tường Phong cười ha ha, kéo tay Hoa Miên Miên, “Được rồi, chúng ta về thôi, những gì cần hỏi đã hỏi hết rồi.”

“Khoan đã.” Tiểu Ái tự nguyện đuổi theo, “Hôm nay các cô tặng ta nhiều bạc như vậy, ta tặng thêm một tin tức độc quyền không thu tiền cho các cô nhé?”

“Ồ?” Tường Phong nhướn mày, “Nếu là miễn phí thì chỉ bằng nói ra nghe thử.”

“Trưa mai tiểu Hầu gia cũng trở về Lạc Dương!” Tiểu Ái cười hi hi tiếp lời.

“Xì, về thì về chứ, còn tưởng là tin tức gì to tát lắm chứ.” Tường Phong hừ mũi, “Quả nhiên là hàng miễn phí chuẩn bị giảm giá. Nhưng mà...” Nàng đột nhiên nhìn Tiểu Ái cười xấu xa, “Vừa rồi người đã nhắc nhở ta một chuyện.” Nói xong bèn quay người từng bước áp sát Tiểu Ái đang về mặt hồ nghĩ, vừa đi vừa xoa quyền.

Tiểu Ái dần dần có một dự cảm không hay, vừa cười lấy lòng vừa lui về phía sau, hai tay chặn trước ngực, bất an hỏi: “Cô... cô muốn làm gì?”

“Không làm gì hết.” Một quyền của Tường Phong vừa nhanh vừa mạnh đâm thẳng vào mắt phải hắn, “Cướp thôi!” Nàng không buồn quay đầu gọi Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, lại đây mau, chẳng phải vừa rồi muội muốn đánh hắn lắm sao?”

.....

Hoa Miên Miên cầm kẹo bông gòn đặc ý theo sau Tường Phong, vừa nghĩ đến dáng vẻ hoạt kê bị đánh đến mặt mũi sưng tím như gấu mèo của Tiểu Ái nàng bèn không nhịn được phì cười. Nàng sùng bái nhìn về bóng lưng bỗng trở nên cao to của Tường Phong phía trước, lòng không kìm được muôn vàn cảm thán, lẫn lộn trong gang hồ nhất định phải theo đúng Lão đại mới được.

Vậy là nàng vội vàng đuổi theo mấy bước, níu tay trái Tường Phong, nghiêng đầu cười nịnh nọt, “Tiểu Phụng tỷ tỷ, từ nhỏ muội đã không có huynh đệ tỷ muội, tỷ chính thức thu nhận muội muội này có được không?”

“Muốn kết bái với ta à?” Tường Phong dừng bước, xoa xoa cằm, dùng ánh mắt nhìn Tiểu Ái vừa rồi để xem xét Hoa Miên Miên, đáp vô cùng nhanh nhẹn gọn gàng, “Được thôi, nhưng mà làm tỷ muội phải trao đổi tín vật.”

Hoa Miên Miên sồn gai ốc, thối lui về phía sau mấy bước, dáng vẻ này của Tường Phong... cảm thấy cứ như mình là miếng thịt béo trên thớt vậy. Nàng nuốt nước bọt, yếu ớt hỏi một câu: “Vậy... vậy tỷ muốn gì?”

Tường Phong quét mắt nhìn nàng từ đầu đến chân, cuối cùng chia ngón trở, móc sợi dây đỏ trên cổ Hoa Miên Miên ra, bên trên có treo một miếng Bích ngọc, “Miếng ngọc này màu sắc không tệ nhì.” Tường Phong vừa chơi đùa miếng Bích ngọc trong tay, vừa cười híp mắt nhìn Hoa Miên Miên, “Cái này đi.”

Hoa Miên Miên giật mình, đang định ngăn cản, nhưng cúi đầu suy nghĩ rồi lại rút tay về, “Nếu tỷ tỷ thích thì tặng tỷ tỷ vậy.”

“Muội muội ngoan, sau này chúng ta sẽ là tỷ muội tốt, sau này ai dám ức hiếp muội thì ta sẽ ra mặt cho muội.” Tường Phong ha ha cười lớn, dáng vẻ như đại tỷ xoa đầu Hoa Miên Miên, sau đó đeo miếng ngọc lên cổ, thuận tay móc trong ngực ra một chiếc quạt dát vàng, đưa cho Hoa Miên Miên, “Nè, cái này là của Hồ ly ca nhà ta, à, sau này cũng chính là Hồ ly ca của muội rồi, đây là quạt số lượng có hạn huynh ấy chính tay đề bút đó, khắp giang hồ này có tiền cũng không mua được đâu, tặng muội đó.”

Hoa Miên Miên ngơ ngác đón lấy chiếc quạt, nghiêng đầu bất mãn bĩu môi, “Trong Quyền một chẳng phải tỷ cũng cho Mộ Dung Bích Y một chiếc giống hệt sao, đâu ra nhiều chiếc số lượng có hạn vậy chứ?”

Tường Phong loạn choạng, gãi đầu cười khan, “Chiếc này của muội, ừm, là trống, chiếc của cô ấy là mái. He he, đều là duy nhất hết, muội đừng so đo nữa mà.”

Hoa Miên Miên đau khổ, giang hồ này thật là chẳng hiền lành chút nào.

Mười ba tháng tư, Hoa Miên Miên gặp Cái Bang Tiểu Ái ở Lạc Dương, Tiểu Hoa như lửa, Tiểu Ái tựa dầu, gia thế cách biệt bùn mây, tính tình thủy hỏa bất dung, nhưng cuối cùng lại nắm tay sánh vai tiêu dao giang hồ, là duyên, cũng là số. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa hỏi: Số bạc đó chẳng phải chúng ta dùng để mua tin tức sao? Bây giờ cướp lại có phải hoi... không giữ chữ tín không?

Tiểu Phụng nói: “Tiền tin tức đích thực chúng ta đã từng trả rồi, nhưng vừa nãy là cướp, không phải là xuất ngôn phản ngữ, hắn đánh không lại chúng ta thì có thể trách ai. Trong giang hồ này chuyện nào ra chuyện đó, đây, chính là công bằng. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 37: Nguyệt Hoa Trích Tiên

Sáng sớm hôm sau, Hoa Miên Miên và Tường Phong cùng Lưu Liên ra ngoài mua thức ăn, lúc trở về bị một đoàn người chen chúc giữ chân trên đường, tới không được lui chẳng xong. Nhìn bốn bề chật như nêm cối, còn Lưu Liên không biết đã bị đẩy đi đâu, hai tỷ muội nhìn nhau khóc không ra nước mắt, lúc này mới nhớ đến tin tức miễn phí cuối cùng Tiểu Á tặng thêm hôm qua. Vì đoàn người xung quanh đang xôn xao nghị luận cùng một cái tên: Tiểu Hầu gia. Hiện nay người được phong Vương phong Hầu không ít, nhưng lúc người ta nhắc đến tiểu Hầu gia thì chỉ có đàm luận về một người: Tiểu Hầu gia của Lạc Dương – Cố Ý Lâu.

Nghe nói thiên hạ hiện nay thật ra suýt chút mang họ Cố, Tiên tổ của Cố gia và Thái tổ cùng chinh phạt thiên hạ, công lao lớn nhất. Sau đó ngay cả Hoàng vị cũng nhường luôn cho Thái tổ, chỉ cần một danh hiệu nhân Vương tiêu dao, rồi chạy đến Lạc Dương định cư an hưởng tuổi già. Con cháu Cố gia đời đời không vào triều làm quan, không nắm binh quyền, bởi vậy các đời Hoàng đế đối với nhà họ Cố đều vô cùng hậu đãi, để bồi thưởng, quan hàm trên đầu cứ phong rồi lại phong. Đến đời gia gia của tiểu Hầu gia đã không thể phong nữa, đầu thế nào nhường Hoàng vị ra được, bởi vậy, gia gia của tiểu Hầu gia coi như cũng thông minh, liền tiếp dâng ba đạo tấu chương, tự xin bỏ quan tước, giảng làm Quốc công, lúc đó mới đập tan lòng dè phòng của Hoàng đế.

Triều đình hiện nay hủ bại, Hoàng đế tuổi già lâm bệnh, thế lực các phương ngầm nổi lên, một phái là đảng của Thái tử không được Hoàng đế yêu thích, một phái là Hoàng thúc Đoan vương thực lực hùng hậu, còn Hoàng đế thật ra trong lòng lại vừa ý Hoàng tam tử do Quý phi sinh ra, chỉ tiếc tuổi còn quá nhỏ, các đại thần đều cực lực phản đối nên mới chưa thể phế truất lập ấu. Nhưng nếu để lão bá tánh chọn, họ sẽ rất vui lòng để tiểu Hầu gia đảm đương vị trí đó.

Khoan nói đến việc Cố gia đời đời hành thiện, thanh liêm nhân hậu, đức rài tứ phương, chỉ nói đến bản thân tiểu Hầu gia thôi. Bảy năm trước, Kinh sư và mười một quận bị lũ lụt, sau đó lại là đại hạn, không thu được một hạt gạo, xác người đói chết trải cả ngàn dặm. Tiểu Hầu gia tiền trăm hậu tấu, tự mình ép Phủ doãn mở kho lương Lạc Dương và ba quận, cứu lão bá tánh sắp chết đói. Sau đó ngài ấy lại tự trối lên Kinh, bằng lòng lấy tước vị Quốc công và mười ngàn hộ phong ấp đổi lấy ba năm miễn thuế cho bá tánh. Vậy là ngài ấy trở thành tiểu Hầu gia của hiện nay, ngay cả thực ấp cũng chỉ còn lại vạn hộ ở phụ cận Lạc Dương.

Năm năm trước, Bắc man xâm phạm biên cảnh, đôi lúc lại quấy nhiễu Yến Văn mười sáu châu, binh sĩ và bá tánh biên cảnh khổ không kể xiết. Tiểu Hầu gia lại tự mình xin theo quân ra trận, nguyện làm tiên phong chống lại Bắc man. Hai năm khổ chiến, hấn đon thương độc mã bất sống được Vương tử Bắc man, ép đối phương phải nghị hòa xưng thần. Lập được quân công lớn như vậy nhưng ngài ấy lại không hề lưu luyến, để lại phong thưởng cho các tướng sĩ đổ máu sa trường, mình treo nón đơn thân về Lạc Dương.

Đến nay, các đảng phái giao tranh đều muốn lung lạc tiểu Hầu gia vô cùng được lòng người này, dưới áp lực, Hoàng đế cũng hạ chỉ triệu ngài ấy vào Kinh, nhập triều bá tước. Nhưng ngài ấy thì hay rồi, mấy ngày trước khi Khâm sai đến đã vội vã rời khỏi Lạc Dương, nói là đi giải khuây. Mãi đến khi Khâm sai bắt đầu đi tay không trở về, lúc này ngài ấy mới nhàn nhả chạy về.

Không chỉ vậy, tiểu Hầu gia trong Võ lâm cũng danh tiếng lẫy lừng, có từng nghe qua Đạp Nguyệt công tử chưa, tuy xếp cuối trong Tứ công tử, nhưng tiểu Hầu gia của chúng tôi chỉ là giữ thể diện cho người của Võ lâm thôi, nếu không mặt nào tiểu Hầu gia của chúng tôi cũng hơn bọn họ, vậy sau này mấy công tử xuất thân giang hồ kia làm sao mà đi lại nữa chứ.

Haiz, tiểu Hầu gia này điểm nào cũng tốt, chỉ có một điểm là để các đại thúc đại mã chúng tôi lo đến vỡ tim thôi. Truyền rằng đến đời của tiểu Hầu gia, Cố gia nhân số ít ỏi, chỉ còn ngài ấy và muội muội của ngài ấy tiểu Quận chúa. Nhưng tiểu Hầu gia này vẫn không thành thân, cô nói có sốt ruột không chứ.

Tiểu cô nương này sao lại nói vậy? Tiểu Hầu gia của chúng tôi làm gì có vấn đề chứ. Thật ra ấy à, tiểu Hầu gia của chúng tôi đã từng định thân. Lão già, bên nhà gái tên gì ấy nhỉ? Đúng rồi, họ Hoa, nghe nói khi con gái còn chưa sinh ra đã định hôn sự này rồi. Năm đó Quốc công gia cứu một Đại tướng quân, vậy nên định thân với con gái nhà này. Nhưng mà Đại tướng quân này cũng thật không phải là người...

Ai da, tiểu cô nương, mau kéo muội muội cô lại đi, sao cô ấy lại nổi nóng với tôi vậy, tôi mắng Hoa đại tướng quân đó thôi mà. Tiểu Hầu gia của chúng ta năm đó lúc đánh Bắc man trúng mai phục bị thương, trúng một loại kỳ độc quái lạ, hình như tên “Tóc như tuyết” gì đó, nghe nói võ công cũng giảm phân nửa, không dám tùy tiện động võ nữa. Độc này ngay cả Ngự y cũng không trị được, nói là không có thuốc giải, cũng lắm chỉ sống được ba bốn năm.

Kết quả ấy à, Hoa tướng quân bèn chạy đến thoái hôn, nghe nói sự tình làm ầm ĩ lắm, Hoa tướng quân kia quỳ trên Kim Loan điện, nói ông ta bằng lòng từ nay giải giáp quy điền, giao ra binh quyền, phải thoái hôn sự này cho bằng được. Cô nghe thử xem, chẳng phải là sợ tiểu Hầu gia của chúng tôi có mệnh hệ gì thì con gái ông ta sẽ ở góa sao, tôi khinh, tiểu Hầu gia của chúng tôi người tốt sẽ được thiên báo, nhất định sống lâu trăm tuổi.

Sau đó ấy à, vẫn là tiểu Hầu gia của chúng tôi đại nhân đại lượng, không so đo với đám người thô lỗ đó, chủ động giải trừ hôn ước, ngay cả sinh lễ cũng không lấy lại, còn xin Hoàng đế đừng trách tội Hoa tướng quân. Cô nói xem, một nam nhân tốt biết mấy, nếu bà già này trẻ thêm bốn năm chục tuổi, nhất định chỉ có ngài ấy mới chịu lấy. Ai da, lão già, tôi nói là nếu, nếu thôi mà, ông ghen cái gì chứ.

Đúng rồi, nhớ ra rồi, tiểu thư Hoa gia đó tên là Hoa Điền Thác*. Cô xem xem, vừa nghe đã biết là ông già cô ta là người thô lỗ không có văn hóa rồi, người ta là Hoa Mộc Lan, Hoa Vô Khuyết, nghe hay biết mấy, một khuê nữ mà lại lấy tên Hoa Điền Thác gì đó. Nghe nói thê tử của Hoa tướng quân này họ Điền, hung hãn ghê lắm, Hoa tướng quân là người sợ vợ, chỉ đành thầm cảm thán mình lúc xưa bị vẽ ngoài nề hoặc, phạm sai lầm mới lấy Hoa phu quân, bởi vậy Hoa tiểu thư mới có tên như vậy.

*Thác: sai lầm, không chính xác. Hoa điền thác là tên một bài hát của Vương Lực Hoàn.

Tiểu cô nương, cô đừng chỉ lo cười thầm chứ, mau ôm muội muội cô lại đi, tôi đâu có nói mẹ các cô đâu, việc gì lại kích động như vậy, nắm xương già của tôi không chịu nổi để cô ấy giầy vò đầu. Nghe tôi nói này, bên cạnh tiểu Hầu gia của chúng tôi có ba vị cô nương Diệu Hoàng, Ngụy Tử, Điện Hồng*, nói là thị tỳ nhưng tướng mạo khí chất không hề thua các đại gia khuê tú đâu. Tiểu Quận chúa của chúng tôi cũng lịch sự nhã nhặn lắm, cái cô

Hoa tiểu thư kia nhất định là một nha đầu thô lỗ đã mạn vô lễ, nào xứng với tiểu Hầu gia của chúng tôi chứ, thoái hôn lại vừa đẹp.

*Tên các loại hoa mẫu đơn

Ừ ừ, hai tiểu cô nương kia đâu, sao chớp mắt đã biến mất rồi? Lão già, ông có nhìn thấy không, lẽ nào bà già này hoa mắt rồi sao? Thôi vậy, tiếp tục chờ xe ngựa vậy. Lão già ông dịch sang một bên, lá cờ tôi mang theo để đâu rồi...

Tường Phong bò trên nóc nhà, vờn vai thoải mái hít một hơi không khí trong lành, “Vẫn là ở đây tốt hơn, người thì ít, lại nhìn thấy động tĩnh bên dưới, muội nói có phải không Tiểu Hoa?”

Cả buổi không thấy đáp, nàng ngoái đầu nhìn thử, không tìm được bất cười khanh khách, dùng tay chọc vào quai hàm đang hăm hực tức giận của Hoa Miên Miên, “Sao vậy, Tiểu Hoa, bà lão đó có nói muội đâu, sao bộ dạng cứ như muốn liều mình với người ta vậy? Xem miệng muội kia, treo được bình nước tương rồi đó.”

“Hừ, muội cứ không vui đó, muội cũng họ Hoa mà, không cho bà ấy nói bậy như vậy.” Hoa Miên Miên hất tay Tường Phong, không tình không nguyện nằm xuống.

“Muội coi như nghe chuyện bát quái là được rồi, việc gì phải nghiêm túc.” Tường Phong xoay người lại, khép hờ mắt, hưởng thụ trời xanh mây trắng, gió nhẹ ảm áp. “Đừng giận nữa, tỷ tỷ báo thù cho muội. Chuyện đề của số Hoa Nguyệt Chính Xuân Phong lần này ta đã nghĩ ra rồi.”

Mắt Hoa Miên Miên lập tức lấp lánh hoa đào, rục rịch bò sang, “Thật sao? Kể muội nghe thử.”

Tường Phong chống nửa người dậy, vừa lật đi lật lại miếng ngói xanh trên nóc, vừa chậm rãi nói: “[Cổ Ý Lâu khiến giao thông tắc nghẽn vì vạn người chen chúc trên đường chỉ để chiêm ngưỡng phong thái của Tiểu Hầu], [Tiểu Hầu gia trở về Lạc Dương suýt chút gây ra thảm kịch giẫm đạp, chuyên gia khẩn khoản yêu cầu theo đuôi ngài sao một cách lý trí], [Xôn xao trên phố: Rốt cuộc Cổ Ý Lâu có nên trở về Lạc Dương không?], [Cụ già tám mươi đánh một tên mập, tiểu Hầu gia có phải là thủ phạm chủ mưu không?], [Cổ Ý Lâu ngồi xe ngựa bị chỉ trích làm cao, người quản lý Ngự Tử tiểu thư lớn tiếng kêu oan], [Mẫu đơn nương từ ra sách ủng hộ Cổ Ý Lâu: Rốt cuộc ngài đã lấy phôi mai của ai*?], mới chỉ có chừng đó thôi, hôm khác nghĩ tiếp.”

*Who moved my cheese: tên một cuốn sách, chi tiết mời các bạn tự Google

Bầy quạ đen trong Quyển một cuối cùng cũng ào ào lợi suối, tranh nhau bay qua nóc nhà. Trán Hoa Miên Miên gân xanh giật giật, hay lắm, hay lắm, quả nhiên là rất nhiều chuyện. Nàng nhìn ông bà lão ân ái phía dưới, lại cực độ khinh bỉ nhìn Tường Phong đang nói bừa trước mặt, “Làm cao? Đánh một tên mập? Còn xôn xao trên phố nữa? Vậy đám chuyên gia vớ vẩn gì đó ở đâu?”

“Bát quái bắt nguồn từ cuộc sống, mà còn cao hơn cuộc sống nữa.” Tường Phong cười già, không hề để tâm choàng vai Hoa Miên Miên, chỉ xuống đoàn người chật kín phía dưới, “Lão bá tánh của chúng ta chỉ quan tâm đến tương đầu củi gạo, bát quái chẳng qua chỉ là tấm xia răng trà dư tửu hậu thôi. Hừ hừ thực thực, thật thật giả giả, có khi đúng nên quả coi là thật. Còn chuyện gia ấy à, vớ vẩn hết, ta nói có là có.” Nói xong bèn vỗ ngực, “Yên tâm đi, ta là người chọn bản thảo chuyên nghiệp vô cùng tuân thủ quy luật ràng buộc, có chừng mực mà.”

Hoa Miên Miên im lặng ghen lời, người nổi tiếng thị phi cũng nhiều, tiểu Hầu gia, không phải ta không giúp ngài, thật sự là vì – ta cũng chỉ là người qua đường thôi.

Bỗng nhiên đầu người trên đường chen chúc nhau, huyền não một hồi, “Đến rồi, xe ngựa của tiểu Hầu gia đến rồi!” Không biết ai hét lên một tiếng, đoàn người cũng bắt đầu chen lấn xô đẩy...

“Tỷ tỷ! Muội nhìn thấy Lưu Liên rồi!” Hoa Miên Miên vội giật cánh tay Tường Phong, chỉ về phía đoàn người đang chen lấn, một cô nương áo vải hoa đang bị ngã giữa đường. Còn lúc này, cách đó không xa đã lơ mờ trông thấy mũi một cỗ xe ngựa. “Muội đi cứu Lưu Liên.” Hoa Miên Miên đang định đứng dậy nhảy xuống, không ngờ lại bị Tường Phong kéo lại. Tường Phong lắc đầu, ản vai nàng, “Đừng vội, tự nhiên sẽ có người cứu cô ấy thôi.”

Hoa Miên Miên nửa tin nửa ngờ ngồi xuống lại, nhìn Lưu Liên đang bơ vơ giữa đường, chuẩn bị ra tay cứu người bất cứ lúc nào. Trong chớp mắt, xe ngựa đã sắp đến ngay trước mắt, đoàn người càng kích động hơn, chỉ lo xông lên phía trước, không chú ý đến Lưu Liên đang vội thu nhặt giỏ rau đánh rơi, sắp trở thành bị kịch giẫm đạp thật sự.

Lúc này, bỗng một đám mây đỏ từ trong đoàn người chui ra, cản lại mấy người suýt giẫm lên Lưu Liên. Tiếp đó một bóng người màu xám lướt tới, vòng qua eo ản lấy Lưu Liên đang thất kinh hồn vía, xoay người nhảy tới trước mũi xe ngựa đang lao tới như tên bắn. Người đến tay trái nắm cương ngựa kéo lại, hai chân đứng vững như mọc rễ, cuối cùng cũng giữ được xe ngựa không tiếp tục đi về phía trước.

“Woa, thật sự có mây lành kia.” Hoa Miên Miên không nhịn được hét toáng lên. Tường Phong vỗ đầu nàng, bình tĩnh cải chính: “Nhìn cho rõ đi, chỉ là tùy tiện chộp một miếng vải đỏ thôi, mắt muội đề đâu vậy?”

Lưu Liên được ản ngược lên nhìn nam nhân vừa ra tay cứu mình, khoảng hai mươi tuổi, dưới chiếc nón cỏ rách nát là đôi mắt sáng ngời có thần, mặt như được gọt giữa, mày kiếm mắt sao, cánh mũi mỏng mím chặt, ngoài thần sắc lạnh lùng thì thật sự là một thiếu niên ưa nhìn. Nàng nhảy xuống, nghiêm túc hành lễ đáp tạ, “Đa tạ ân công.”

“Ừ, ờ, không cần đa tạ.” Thiếu niên xua tay, đang định rời đi. Bỗng nghe đoàn người suýt xoa, hai người quay đầu theo âm thanh, thấy một góc rèm xe đã được vén lên, một thiếu nữ áo đỏ mười tám mười chín tuổi nhảy xuống xe ngựa trước, mái tóc đen dày loăn xoăn, xinh đẹp bức người, khoe miệng khê nhếch, dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên. Sau khi xuống xe, thiếu nữ kia nhẹ dõng gót sen, phóng khoáng mỉm cười đảo mắt nhìn một vòng quanh chúng nhân, tiếp đó cung kính vén rèm xe, một bóng người màu ánh trắng xuất hiện trước mắt.

Võ lâm tứ công tử, Lưu Vân, Niêm Hoa, Phi Tuyết, Đạp Nguyệt, tên đều có nghĩa cứu. Người từng gặp Cố Ý Lâu không ai không khen ngợi, một chữ “Nguyệt” này cũng chỉ có hần mới xứng, phẩm hạnh thanh cao, không nhuộm bụi trần, quân tử như trăng, mỹ ngọc không tỳ vết. Nhưng đối với Lưu Liên, cũng chỉ có hai chữ “Ưu nhìn” là có thể hình dung Cố Ý Lâu trước mặt. Hần mặc trường bào gấm màu ánh trắng in hoa chìm, vừa phù hợp với thân phận cao quý lại không phô trương, trán treo mỹ ngọc, đôi mắt sáng dài, mũi cao môi đỏ, mái tóc dài được buộc lại sau đầu, nhìn kĩ thì trong tóc đen vẫn còn lẫn mấy sợi tóc bạc, nhưng tỳ vết vẫn không che được ánh ngọc, cả người phiêu dật như tiên, tao nhã thoát tục, thật sự giống như một trích tiên* trong trăng.

*Trích tiên: tiên giáng trần

Còn Tường Phong và Hoa Miên Miên trên nóc nhà mỗi người đều có ý nghĩ xấu xa, cảm thụ bất đồng. “Quả thật là một mỹ nam tử.” Tường Phong dùng khuỷu tay huyếch huyếch Hoa Miên Miên đang im lặng không nói, “Tiểu Hoa, sao muội ngẩn ra vậy, lại đây nhìn soái ca nè.”

Hoa Miên Miên rút đầu về phía sau, lẩm bẩm nói, “Có gì đâu mà xem, muội không thích.”

Tường Phong cười cười, không đếm xỉa đến Hoa Miên Miên đột nhiên trở nên kỳ quái, bò trên mái nhà tiếp tục độc thoại: “Người này không chỉ trông như một miếng ngọc mà hình như cũng đặc biệt thích ngọc, muội nhìn miếng Bích ngọc hình rồng trên eo hần đi, không biết so với miếng muội tặng ta thì miếng nào đẹp hơn?” Tiếp đó lại lắc đầu thờ dài, “Có điều dường như tóc hơi bạc, lẽ nào là vì độc được Tóc như tuyết kia? Tiếc quá, nhìn sắc mặt hần tái nhợt, thật sự có vẻ như sắp đi đòi rồi...”

Bỗng nhiên Tường Phong ngưng bật tiếng thờ dài, hình như nàng nhìn thấy Cố Ý Lâu ngẩng đầu nhìn về phía mình, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười ním như có như không. Nàng dụi mắt, chỉ thấy hần vẫn đang không dời mắt nói chuyện với Lưu Liên và thiếu niên kia, ảo giác, nhất định là ảo giác, cách xa như vậy làm sao có thể nghe thấy những lời mình vừa nói chứ.

Còn dưới lầu, Cố Ý Lâu nhìn Lưu Liên, cười như gió xuân, giọng điệu dịu dàng, “Cô nương có bị thương không? Chi bằng để Điện Hồng đưa cô về nhé?”

“Không cần đâu, không cần đâu.” Lưu Liên nhìn thiếu nữ áo đỏ Điện Hồng đẹp tựa thiên tiên, vội vã xua tay lắc đầu, “Tôi còn có hai bằng hữu, chút nữa tìm họ rồi cùng về. Tiểu Hầu gia quý nhân bận rộn, không cần lo cho tôi.”

“Vậy à.” Cố Ý Lâu lại nhìn thiếu niên kia, giọng điệu càng khách sáo hơn, “Công phu vừa rồi của huynh đài thật xuất chúng, không biết xưng hô thế nào? Có hứng thú đến Hầu phủ ngồi một lúc không?”

“Gọi tôi Thần Dao là được rồi.” Thiếu niên Thần Dao khẽ vòng tay, thần sắc lãnh đạm, “Tôi là người thô lỗ sơn dã, không chịu được lễ tiết rườm rà của Hầu môn đại viện, xin nhận ý tốt của tiểu Hầu gia.” Nói xong nhìn Lưu Liên vừa rồi suýt bị giẫm chết, “Hay để tôi đưa vị cô nương này về được rồi, tránh để cô ấy lại bất cẩn bị đè chết.”

Nghe vậy, mặt Lưu Liên đỏ bừng, khẽ nghiêng đầu nhìn hần, thiếu niên này nói chuyện thẳng thắn thật.

Nhìn xe ngựa rời đi, đoàn người giải tán, Tường Phong cũng đứng dậy phất bụi trên người, kéo Hoa Miên Miên cũng đang ngồi xổm trên mái nhà, “Đi thôi, tìm được Lưu Liên rồi, chúng ta xuống đi.”

Mười bốn tháng tư, lần đầu gặp Tiểu Hầu Cố Ý Lâu. Công tử Đạp Nguyệt, danh bất hư truyền, quân tử khiêm nhường, như ngọc như bích, nhất tiểu khuynh thành. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa hỏi: Tỷ tỷ, sao tỷ biết sẽ có người đạp mây lành ngũ sắc đến cứu Lưu Liên?

Tiểu Phụng nói: Vì theo điều tra khảo sát về tình yêu trong giang hồ, trong năm lương duyên tình cờ gặp gỡ kinh điển hàng đầu, cứu giai nhân dưới vó ngựa nơi phố chợ rồi chiếm được phương tâm là xếp thứ hai, chỉ thua vị trí đầu là đào hôn bỏ nhà ra đi nhưng lại gặp được vị hôn phu. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 38: Ngàn Dặm Hữu Duyên

Tay, là bàn tay thon dài không xương, đao, là đao mỏng như cánh ve.

Bàn tay như vậy chỉ nên thuộc về sát thủ vô tình lạnh lùng, còn đao như vậy cũng chỉ nên thuộc về Võ lâm mưa máu gió tanh.

Bởi vậy, bất luận thế nào mình cũng tuyệt đối không nên làm tạp vụ trong khách điểm nhỏ này, càng không nên ngồi xổm bên ngoài nhà bếp trong hậu viện, dùng ngón phi đao sắc bén trên tay này đây để, cắt, củ, đậu*.

*Củ đậu: củ sắn dây

Thiếu niên Thần Dao ngược lên trời thờ dài lần thứ năm trăm ba mươi hai, tay phải cầm đao nhẹ xoay, lại là một vòng vô củ đậu mỏng như tờ giấy được thành thực cắt ra. Hần tung mấy củ đậu vừa cắt xong lên không trung, “soạt soạt”, mấy thanh phi đao bay theo, củ đậu trong không trung bị cắt thành bốn miếng, đều đặn chính tề rơi vào chiếc thùng vốn đã đầy ắp củ đậu. Thần Dao nghiêng đầu bức bối nhìn thành quả lao động cả buổi sáng của mình, nếu sư phụ biết mình dùng thứ thứ sáu và thứ thứ mười bảy tinh hoa của “Tiểu Lý khoái đao” để cắt củ đậu, không biết có tức đến độ mồ sống dậy không đây. Haiz, một đồng tiền cũng quẹt ngã được anh hùng hảo hán, đây, chính là bi ai của người trong giang hồ mà.

Nói lại thì Thần Dao vốn sống cùng sư phụ trên một ngọn núi vô danh nào đó ở phụ cận Lạc Dương, từ nhỏ học được tuyệt kỹ phi đao. Đáng tiếc, còn chưa chờ Thần Dao xuất sư gây dựng danh tiếng trong giang hồ, sư phụ đã qua đời từ sớm. Không lâu trước đây, một đoàn người lên núi, vây quanh một người mặc vàng đeo bạc, nghe nói là đại tài chủ họ Bao thủ phủ Lạc Dương, ông ta mua lại cả ngọn núi này, mấy hộ đi săn trên núi nhận được một món tiền đều dọn đi hết. Vậy là Thần Dao trưởng thành trên núi cũng chỉ đành theo xuống núi, dạo quanh các thành đô xung quanh một vòng, làm một số việc vặt vãnh, cuối cùng cũng vì không có giấy tạm trú mà không thể không lang bạt nơi khác. Mấy ngày nay đã đến được Lạc Dương, Thần Dao không có chỗ đi, trong túi cũng không có tiền, hôm qua vừa hay cứu được Lưu Liên, vậy nên chuyện tốt làm đến cùng, đưa nạng và hai bằng hữu về khách điểm Đồng Thuận.

Khách điểm Đồng Thuận chỉ có bốn nữ nhân, bà chủ Đỗ Thanh Thanh là một người xinh đẹp nhưng lại rất đánh đá, vừa vào cửa đã ném ly trà về phía hai tiểu cô nương sau lưng Lưu Liên, “Ba người các cô từ sáng sớm đã ra ngoài là đi mua thức ăn ở Trường An à? Bây giờ là buổi chiều rồi, khách khứa chạy hết rồi!”

Cô nương gương mặt trái xoan xinh đẹp nhất trong số đó hình như tên Tiểu Hoa, nhẹ nhàng chớp lấy ly trà, miệng lầm bầm, “Hôm nay có khách sao? Toàn bộ chạy ra đường nhìn tên Cố Ý Lâu kia hết rồi.” Còn Lưu Liên lại vội vàng chạy đến liền tiếp xin lỗi Đỗ Thanh Thanh, tiếp đó xách giỏ rau, vội vàng thất tập dề đi nấu cơm cho mọi người. Còn lại cô nương mặt tròn tròn cũng bình thường tên Tiểu Phụng, toét miệng vắt chân ngồi xuống, vừa cắn hạt dưa vừa sinh động kể cho Đỗ Thanh Thanh về truyền kỳ kinh hiểm “Thiếu niên mặt lạnh dám làm việc nghĩa như thần binh trời giáng chặn ngựa trên đường giải cứu thiếu nữ gặp nạn lâm nguy” của mình, nhưng mình nghe lại thấy toát mồ hôi lạnh, cảm giác cứ như không phải đang nói mình vậy.

Đến khi mì được bưng lên bàn mới phát hiện mình cũng đói thật, cái bụng đã đói mấy ngày nay cũng kêu lục cục. Đỗ Thanh Thanh liếc nhìn mình, cảm chiếc quạt tròn đập lên đầu Tiểu Phụng, lúc đó mới lên tiếng ngăn cô ấy tiếp tục thổi phồng, bắt đầu ăn cơm.

Sau bữa ăn, bốn người nghe mình kể sơ lai lịch đều im lặng, Lưu Liên phản ứng lại trước tiên, một mực kéo tay áo Đỗ Thanh Thanh, Đỗ Thanh Thanh bắt lực lại nhìn mình, không mặn không nhạt hỏi: “Tiểu tử, ngươi biết làm gì? Khách điểm của ta không nuôi người nhàn rỗi đâu nhé.” Nói xong cô ta còn như vô tình như cố ý nhìn về phía cô nương tên Tiểu Hoa kia mấy lần.

Cô nương Tiểu Hoa kia lập tức trợn đôi mắt xinh đẹp, miệng nhếch lên rõ cao, hừ một tiếng quay đầu đi, không nhìn Đỗ Thanh Thanh thêm lần nào. Lưu Liên thì do dự thương lượng với Đỗ Thanh Thanh: “Anh công huynh ấy... huynh ấy có thể giúp cắt rau dọn hàng...”

“Còn có thể biểu diễn tạp kỹ nữa.” Cô nương Tiểu Phụng kia cũng cười hi hi sắp tới phía trước, giúp đỡ du thuyết*, “Bà chủ, cô nghĩ xem, sau khi khách ăn uống no say có tiết mục che mắt phóng đao để xem, thu hút biết mấy.” Tiếp đó kéo lấy Tiểu Hoa hết sức dè dặt, “Tiểu Hoa nhà ta cũng có thể cống hiến sức lực bằng cách đặt quả táo trên đầu, còn nữa, Tiểu Hoa còn có thể biểu diễn ngăn chằm chằm ruồi và múa lụa.”

*Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.

Thần Dao thề, hẳn khẳng định đã nhìn thấy lúc đó trên đầu Tiểu Hoa có một bầy heo màu hồng chạy qua, tương phản với bầy quạ đen trên đầu mình...

Vậy là sau khi hồi tưởng xong, Thần Dao lại thờ dài một tiếng, vậy là mình đã ở lại đây, nghiêng răng nghiêng lợi ở trong tiểu viện này cắt, củ, đậu.

“Bình” một tiếng, một hộp phấn trống không từ trên cửa sổ lầu hai ném xuống, vừa khéo đánh lên đầu Thần Dao. Giọng nói nữ vương lạnh lùng của Đỗ Thanh Thanh truyền xuống, “Ngươi thờ dài hết cả buổi sáng rồi, để ta nghe thêm một tiếng nữa thì trừ nửa tháng tiền công! Chuyên tâm cắt củ đậu cho ta, tối nay đồng khách lắm đó!” Thần Dao không lên tiếng, tiếp tục tung củ đậu lên, ba thanh phi đao xuyên qua thật mạnh. Đây chính là bi ai của người trong giang hồ, anh hùng không đất dụng võ, nay Tiểu Dao ta phải lâm vào cảnh cắt củ đậu.

“Ha ha”, sau lưng vang lên tiếng cười của nữ nhân. Thần Dao giật mình, có người đến từ lúc nào vậy, không ngờ mình lại chẳng hề phát giác, quay đầu nhìn lại, là nha đầu tên Tiểu Phụng kia. Tường Phong thất hai bím tóc, tay áo xắn lên, hai tay xách một sọt dưa leo. Nàng nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Thần Dao về mặt đề phòng, đặt sọt dưa xuống, tiện tay cầm lấy một trái dưa, tùy tiện chà chà trên y phục rồi cắn một miếng lớn, ngồi xồm xuống dùng khuỷu tay huých huých Thần Dao, “Tiểu Dao huynh đệ, ngươi làm việc cũng gòn gàng quá nhỉ, chút nữa luôn tiện giúp ta cắt vụn sọt dưa leo này nhé.”

Thần Dao nghiêng đầu sang, không vui nói: “Sao cô không tự làm? Ta thấy Xuyên vân chương của cô cũng khá lắm mà, một chương đánh vụn bảy trái cũng không thành vấn đề.”

“Ta lười mà.” Tường Phong lễ thẳng khí hùng, không hề đỏ mặt, “Chút nữa còn phải giúp Lưu Liên dọn bàn dọn chén đĩa nữa, nghe nói tối nay ít nhất khách cũng đến mười mấy bàn, ta sợ Lưu Liên mệt nên để dành sức lực giúp cô ấy.”

Thần Dao không đếm xỉa đến nàng, cúi đầu tiếp tục làm việc. Một lúc sau, phát hiện Tường Phong vẫn ở nguyên vị trí, về mặt như đang suy nghĩ điều gì, nhủ mấy ngày người nhìn phi đao trong tay mình. Hần bất giác hiếu kỳ hỏi: “Sao cô vẫn chưa đi? Để dưa leo ở đó đi.”

Tường Phong cười hi hi, lại chọc chọc vào cánh tay Thần Dao, “Tiểu Dao huynh đệ, có thể cho ta xem thử phi đao của ngươi không?”

Thần Dao liếc nàng, xoay tay đưa ngọn đao trong tay cho nàng, lại lấy trong eo ra mấy ngọn phi đao khác tiếp tục gọt vỏ. Tường Phong đón lấy, lật tới lật lui xem một lúc, tặc lưỡi khen, “Đao tốt, là dùng tinh thiết thượng đẳng rèn phải không?”

“Đương nhiên rồi, đao chẻ củi của mấy hộ săn trên núi của chúng tôi cũng dùng loại sắt này rèn thành, nghe nói lúc chém vật săn cũng không dính nhiều máu.” Thần Dao không ngẩng đầu, giọng điệu rất kiêu ngạo tự hào.

“Ồ, vậy loại sắt này lấy từ chỗ các người sao?” Tường Phong chớp mắt tiếp tục hiếu kỳ hỏi.

“Điều này có gì kỳ lạ đâu.” Thần Dao liếc nàng, nữ nhân đứng là kiến thức nông cạn, “Rất nhiều nơi trên núi chỗ chúng tôi đều có thể tìm thấy quặng sắt này.”

Nghe vậy, Tường Phong xoay xoay ngọn phi đao một lúc, lại nhìn nhìn Thần Dao không nói thêm lời nào tiếp tục cắt củi đậu, đầu mày khẽ nhíu, trông mắt đảo đảo, cuối cùng nhe răng bật cười, dường như phát hiện ra một số chuyện hay ho gì đó. Thần Dao cuối cùng cũng cắt hết củi đậu, ngẩng đầu nhìn Tường Phong đang trầm tư, thuận miệng hỏi một câu: “Cắt nhiều củi đậu như vậy dùng có hết không, trong khách điểm của chúng ta cũng có bao nhiêu khách đâu?”

“Hà?” Tường Phong sực tỉnh, lên nhìn lên cửa sổ lầu hai đã khép lại, nham hiểm sáp lại gần hẳn thì thầm, “Nghe Lưu Liên nói, mừng một, mười lăm mỗi tháng, chuyện làm ăn của khách điểm sẽ có chuyển biến chưa từng có. Mà tối nay vừa hay chính là ngày bà chủ của chúng ta, đánh, đàn.”

Tối đó, khách điểm Đồng Thuận quả nhiên đầy khách, khiến người ta không kịp nhận ra mà cảm thán: Đỗ Thanh Thanh ra tay đích thực không tầm thường.

“Thật sự là không tầm thường nhỉ.” Hoa Miên Miên bò trên lan can lầu hai xem náo nhiệt cảm thán, nghiêng đầu liếc nhìn Tường Phong đang nhìn không chớp mắt, nàng lấy bóng gòn nhét trong tai ra, sáp lại bên tai Tường Phong hét lớn, “Tỷ nói có phải không, tỷ tỷ.”

Tường Phong cũng lấy bóng gòn trong tai ra, biểu hiện đau đớn gật đầu, “Ta chỉ nghĩ rằng Lưu Liên là một đứa trẻ ngoan không biết nói dối, nhưng quên mất cô ấy đã theo bà chủ ba năm, cô ấy nói tiếng đàn của bà chủ hay, không ngờ ta cũng tin là thật.”

Hoa Miên Miên nhìn đầu người chen chúc dưới lầu, bắt lực nói: “Thật ra cũng không thể trách Lưu Liên, tỷ nhìn đám người dưới lầu kia chẳng phải cũng hưởng thụ lắm sao, có thể thấy thói quen thật sự là một thứ đáng sợ.”

Lại nghe thêm một hồi, Đỗ Thanh Thanh mặt đầy gió xuân lại vẫy vẫy tay ngọc xuất hiện trong tiếng vỗ tay như sấm, bắt đầu đàn khúc thứ hai.

“Nói thật, thật sự muội chưa từng nghe tiếng đàn nào... đáng sợ như vậy.” Cuối cùng Hoa Miên Miên cũng không nhịn được nữa, siết quyền nghiền răng, “Không ngờ cô ấy lại có thể đàn khúc Cao sơn lưu thủy có sát khí thập diện mai phục như vậy.”

“Bối vậy mới nói, bà chủ của chúng ta không phải là người bình thường, không phải là người bình thường đâu.” Tường Phong trịnh trọng tổng kết, đang chờ định nhét lại bóng gòn vào tai, không ngờ lại bị Hoa Miên Miên kéo lại. “Tỷ tỷ, chúng ta không có việc gì làm, nói chuyện khác đi.”

“Được thôi, muội muốn nói chuyện gì?” Tường Phong quay người ngồi trên đường đi, lưng tựa vào lan can, cố gắng để mình không nghe tiếng đàn dưới lầu.

“Nói về Cầm Yêu đi.” Hoa Miên Miên cũng xếp bằng ngồi xuống, nghiêng đầu sang nói nhỏ, “Tỷ tỷ, muội nghi ngờ bà chủ của chúng ta không chừng chính là Cầm Yêu đó.”

“Ồ? Tại sao vậy?” Tường Phong vốn đang lười nhác, nghe vậy lập tức phản chấn, chống tay nhìn nàng chờ nghe giải thích.

Hoa Miên Miên thần thần bí bí sáp lại, rồi lại liếc nhìn Đỗ Thanh Thanh đang chuyên tâm gảy đàn dưới lầu, “Tỷ tỷ muốn thử muội sao? Tỷ đừng nói là tỷ không nhìn ra bà chủ biết võ công đó nhé.”

“Ha ha, biết võ công thì đã làm sao, cô ấy một thân một mình lăn lộn trong giang hồ, sau đó còn mang theo Lưu Liên, không biết võ công mới lạ đó!” Tường Phong móc một nhúm hạt dưa trong chiếc túi nhỏ bên hông Hoa Miên Miên ra cắn, “Còn có phát hiện gì nữa?”

“Bà chủ rất ghét thư sinh, hôm trước mới vừa đuổi Lưu Tú tài đến tìm Lưu Liên ra ngoài đó.” Hoa Miên Miên suy nghĩ, nghe nói Cầm Yêu từng bị một tên phụ bạc lừa gạt nên mới đi vào ma đạo, bởi vậy bình sinh ghét nhất là tú tài nghèo khổ.

“Đó là vì Lưu Tú tài lớn tuổi rồi còn muốn tục huyền với Lưu Liên, nếu là một thư sinh trẻ tuổi tuấn tú, muội xem thử bà chủ có còn hung dữ không?” Tường Phong không cho là vậy.

Hoa Miên Miên lại vội vã chỉ tay xuống dưới lầu, “Còn nữa, Cầm Yêu biết đàn, bà chủ cũng biết.”

Tường Phong vỗ vỗ vai Hoa Miên Miên, đứng dậy dựa vào lan can nhìn xuống dưới, bình thần hỏi một câu: “Tiểu Hoa, muội cảm thấy tiếng đàn như đàn vào bóng gòn của bà chủ đây mà là Cầm Yêu sao?”

Nghe vậy, Hoa Miên Miên lập tức ừ ừ, rút đầu ừ ừ sáp lại gần, “Tỷ tỷ, tỷ nói đúng, thích đàn và biết đàn là hai khái niệm khác nhau.”

Cũng giống như người cờ kém lại nghiện vậy, càng đánh cờ kém lại càng thích tìm người đánh cờ. Đỗ Thanh Thanh thích gảy đàn, nhưng không có nghĩa là nàng ta có thể đàn ra thanh âm tuyệt diệu, nhưng nàng ta lại cứ thích đàn, hơn nữa còn đàn không biết chán, đã đàn thì không thể ngừng.

Hết khúc nhạc, Đỗ Thanh Thanh buông ngón tay, liếc nhìn đám người như say như mê dưới đài. Bỗng nhiên một tiếng ngáp lớn vang lên ở góc tường, tiếp đó một giọng nam sang sảng xuyên qua đoàn người truyền đến, “Quả nhiên đàn hay.”

Chúng nhân theo thanh âm nhìn sang, chỉ thấy một nam nhân áo xanh chừng hai mươi hai sáu tuổi đang vươn vai đứng lên khỏi bàn, tóc mái trước trán hần vén sang một bên, lộ ra vàng trán đầy đặn trắng trẻo, mái tóc dài sau đầu tùy ý xõa ra, mắt mày tuấn tú, nho nhã lịch sự, trong ánh mắt mơ màng còn có chút biếng nhác.

Đỗ Thanh Thanh thu lại ánh mắt, hừ nhẹ một tiếng, lại là một tên tú tài nghèo khổ đáng ghét. Nhưng ánh mắt của mọi người đều đang nhìn mình, bất luận thế nào cũng không được thất thố. Vậy là Đỗ Thanh Thanh mỉm cười, đứng dậy chào, “Không biết công tử xưng hô thế nào? Có phải đã hiểu tiếng đàn của thiếp chăng?”

“Đương nhiên.” Nam nhân cũng vòng tay trả lễ, “Tiểu sinh Triều Từ, hân hạnh được nghe tiếng đàn của Đỗ tiểu thư thật là may mắn ba đời.”

Nghèo, đúng là nghèo rách mùng tơi. Đỗ Thanh Thanh thầm sờn gai ốc, xua tay bực bội nói: “Bớt phí lời đi, cứ nói ngơoi nghe ra được gì?”

Thư sinh Triều Từ chỉnh lại tay áo, khách sáo hành lễ, “Nếu Đỗ tiểu thư yêu cầu, tiểu sinh cung kính chi bằng tuân mệnh, hiến xấu rồi, xin mượn bút mực dùng một chút.”

Phiền phức, thật là phiền phức. Đỗ Thanh Thanh bực bội hếch cằm với Lưu Liên, Lưu Liên hiểu ý vội lấy giấy bút nghiên mực đưa sang.

Triều Từ đón lấy, chậm rãi lắc đầu, một mình lẩm bẩm, “Đáng tiếc, không phải là nghiên Đoan mực Huy*.” Trãi giấy ra lại thờ dài liên tiếp, “Ngay cả giấy Tuyên cũng không có.”

Đại ca à, ngơoi đừng chê nữa, không thấy sắc mặt bà chủ đành lại rồi sao, chúng tôi không muốn bị quét ra khỏi cửa tập thể đâu...

Triều Từ vẽ một hồi, hai tay đưa cho Lưu Liên bên cạnh, sau đó nhàn nhã tự đắc vén áo ngồi xuống, bộ dạng vô cùng tự tin. Đỗ Thanh Thanh đón lấy bức tranh trong tay Lưu Liên, xem kỹ trong chốc lát, không nói một lời. Trong tranh vẽ mấy ngọn núi xa, cây cối thưa thớt, càng không thấy bóng chim bay, giữa núi lở mờ thấy mấy con suối và mấy con đường ngoằn ngoèo, dưới núi chỉ có một ngư ông một chiếc thuyền một cần câu. Cả bức tranh đường nét thoải mái, màu mực xuất trần, sông núi xa xăm, ý cảnh thâm sâu.

Đỗ Thanh Thanh im lặng thu lại bức tranh, buông tay áo đỏ nhẹ nhàng che lấp bàn tay ngọc khê run, một lúc sau, chỉ thấy nàng ta ngước đầu lên, sóng mắt lay chuyển, mỉm cười ngọt ngào, nhẹ hé đôi môi đỏ: “Triều Từ công tử quả nhiên vẽ đẹp, đánh giá đúng trọng tâm, thiếp lấy làm hồ thẹn, mời công tử dời bước đến nhà phòng, thiếp sẽ xuống bếp nấu món xào dâng lên cho công tử.”

Vậy là đã định từ đó Triều Từ cũng ở lại khách điểm Đồng Thuận.

Mười bốn tháng tư, Thần Dao vào khách điểm Đồng thuận, chuyên làm thốt cật thức ăn. Mười lăm tháng tư, ngày Đỗ Thanh Thanh gảy đàn, chỉ có thư sinh Triều Từ hiểu ý, được giữ lại. Cùng là người phiêu bạt chân trời, tương phùng nào cần quen biết, có duyên đối diện cùng chung rượu, tình lại phẩy áo bỏ đi, đó là chuyện vui của đời người. [Tuồng Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa khinh bỉ nói: Thư sinh Triều Từ thật biết nịnh bợ, không ngờ lại dám tro mắt nói bừa, khen tiếng đàn của bà chủ kỳ ảo xa xăm, còn tự ví mình gặp tri âm nơi sông núi.

Tiểu Phụng cười thầm: Thật ra bức tranh của hắn ta là ám chỉ rằng tiếng đàn của bà chủ khiến chim chóc bay hết, vạn dặm không bóng người. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tuồng Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 39: Thợ Săn Tiền Thưởng

Mười sáu tháng tư, ánh nắng chói chang, thời tiết trong lành, chim ca hoa nở, tất cả đều hài hòa hữu tình. Nếu như, nếu như trong khách điểm không có tên tiểu lưu manh đáng ghét kia thì càng hoàn mỹ hơn. Hoa Miên Miên cầm chổi uể oải đưa đi đào lại dưới đất, đôi lúc lại giận dữ trừng mắt nhìn Tiểu Ái bằng hữu Cái Bang kiểm soát từ đang nhìn mình cười cợt nhả.

Tiểu Ái hôm nay đổi một bộ y phục màu đen, tóc tai cũng buộc gọn gàng sạch sẽ sau đầu, nam nhân muốn đẹp thì cứ mặc màu đen, huống hồ Tiểu Ái vốn cũng anh tuấn sáng sủa, chỉ cần chưng diện một chút thì càng đẹp không tả xiết. Còn Lưu Liên đương nhiên cũng quen Tiểu Ái thông thạo mọi thứ của Lạc Dương, thấy hắn đến nàng rất vui mừng, nhiệt tình bung thức ăn sáng đến tiếp đãi. Tuồng Phong cũng nhảy nhót chạy ra chào hỏi, cầm bánh bao gặm kéo Tiểu Ái ngồi xuống, hai người chụm đầu thì thầm xì xào, cũng không biết đang thương lượng chuyện gì. Chỉ có Hoa Miên Miên đối với Tiểu Ái vẫn không thiện cảm, cho dù Tiểu Ái lộ ra hàm răng trắng bóng ân cần cười với nàng, nàng cũng ngoảnh đầu đi, múa chổi càng thêm mạnh mẽ, hất bụi khiến Tiểu Ái ho sặc sụa.

Tiểu Ái ngưng ngừng quay đầu đi, xoa xoa mắt trái vẫn còn xanh tím do ba ngày trước đánh nhau với bọn Tường Phong, khó hiểu hỏi Tường Phong đang cười xấu xa bên cạnh: “Tiểu Hoa làm sao vậy? Hình như ghét ta lắm thì phải?”

“Giờ người mới biết à, ai bảo ấn tượng đầu tiên người để lại cho muội ấy tệ hại như vậy.” Tường Phong bưng chén cháo, vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Cô cũng giúp ta nói vài câu tốt đẹp đi chứ, cười, cô còn cười à.” Tiểu Ái cầm bánh bao trong tay muốn ném thẳng về phía kẻ hại bằng hữu, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ lãng phí thức ăn, chỉ đành bắt lực thờ dài buông tay, đưa mắt nhìn xung quanh, thấp giọng nói, “Nói chính sự đi, nữ nhân áo trắng mà cô kêu ta nghe ngóng đã có manh mối rồi.” Tường Phong lập tức ngưng bật nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc sáp lại gần. Tiểu Ái cũng trịnh trọng nói tiếp, “Trong vòng một hai tháng gần đây, tất cả huynh đệ đều không thấy nữ nhân như vậy đến Lạc Dương. Nhưng theo mô tả của cô, có huynh đệ nói hai năm trước hình như từng thấy cô ấy, chừng một khoảng thời gian, nhiều nhất là ba bốn tháng là lại thấy cô ấy xuất hiện ở gần cửa Đông Lạc Dương.”

“Ồ? Biết cô ấy đi gặp ai không?” Tường Phong nhủ mảy, người Tiểu Bạch gặp chắc là kẻ chủ mưu đằng sau rồi.

“Nhà đó họ Tôn, ở ngoại thành phía Đông, ta từng gặp nhà bọn họ, cũng thật thà lắm, bề ngoài không có vấn đề gì.” Tiểu Ái khựng lại, tiếc nuối nói, “Đáng tiếc cô đến trễ một bước rồi, hai năm trước ngoại thành phía Đông bị một trận hỏa hoạn lớn, nhà đó chết hết rồi.”

“Trùng hợp vậy sao?” Tường Phong nghi hoặc nhìn Tiểu Ái, “Bề ngoài thật thà chưa chắc là không có vấn đề. Trận hỏa hoạn đó thì sao, là chuyện gì nữa vậy?”

Tiểu Ái lắc đầu, “Không rõ, tự nhiên bị cháy, không để lại chút manh mối nào. Hơn nữa chỉ có nhà lão Tôn chết sạch, ngay cả thi thể cũng không toàn vẹn.” Nghĩ nghĩ rồi hần lại bổ sung, “Chắc không phải là bằng hữu cô giết người diệt khẩu đó chứ?”

“Không, không thể nào, Tiểu Bạch không làm đến mức đó đâu.” Tường Phong lập tức phủ quyết, “Gọn gàng sạch sẽ không để lại dấu vết như vậy, xem ra là do kẻ lão luyện trong nghề ra tay.” Nàng cúi đầu trầm suy tính, lão Tôn đó nói không chừng chính là người tiếp ứng của Tiểu Bạch, sau đó có thể là xảy ra vấn đề gì đó, cũng có thể là ăn chia không đều hoặc hành tung bại lộ, tên chủ mưu đằng sau bèn dứt khoát hủy thi diệt tích. Nhưng mà rốt cuộc Tiểu Bạch đã chạy đi đâu rồi? Ngay cả nhà ở Giang Thành cô ấy cũng không về, không hợp lẽ thường, ở đó ít nhất cũng có quá khứ của cô ấy và Đại Hà, cho dù muốn cao chạy xa bay thì ít nhất cũng phải về nhà xem thử chứ, trừ khi, trừ khi cô ấy vốn không kịp quay về... Kẻ chủ mưu đằng sau kia độc ác như vậy, có khi nào Tiểu Bạch cũng xảy ra chuyện gì rồi không? Haiz, sớm biết vậy lúc đầu không thả cô ấy đi rồi, cho dù bị ngồi tù mình cũng có thể tìm bằng hữu giúp đỡ chăm sóc cho cô ấy, còn hơn không rõ tung tích như bây giờ.

Đang suy nghĩ thì gương mặt cười quý dị của Tiểu Ái sáp lại gần, “Trong hai năm sau trận hỏa hoạn đó, nữ nhân áo trắng kia còn đến Lạc Dương một lần nữa, nhưng mà lần này cô đoán xem cô ấy đi đâu?”

“Cô ấy lại gặp ai nữa?” Tường Phong khinh bỉ nhìn Tiểu Ái, thúc giục nói, “Đừng ra về thân bí nữa, nói mau.”

“Điệp, Vũ, viện.” Tiểu Ái lắc đầu, “Cũng may là cô hỏi ta, hôm đó ta quay về suy nghĩ, haiz, ta đã từng bắt gặp nữ nhân này rồi. Một năm trước ta đến Diệp Vũ viện bán yếm Tinh thú, thấy cô ấy đi vào từ cửa sau, một đại mỹ nhân như vậy ta nhất định không nhớ lầm đâu.”

Tường Phong không nói thêm, gỡ tay xuống bàn chìm vào suy nghĩ, xem ra Diệp Vũ viện này thật sự có vấn đề. Tiểu Ái lại húp thêm một ngụm cháo, “À, đúng rồi, ta lại có manh mối mới về Cẩm Yêu.” Liếc thấy đáng vẻ Hoa Miên Miên đang nghiêng người đồng tai lắng nghe, Tiểu Ái không kìm được cười thầm trong bụng, cầm chén trà chậm rãi uống một ngụm, tiếp đó tiêu sái đặt trước mặt Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, rót nước giúp ta đi, nói cả buổi cũng khát nước rồi.”

Hoa Miên Miên lập tức trừng đôi mắt hạnh, nhưng nghĩ lại, vì manh mối của Cẩm Yêu, ta nhìn, ta nhìn. Nàng đặt mạnh chén trà pha xong trước mặt Tiểu Ái đang không ngừng cười gian, hứ một tiếng đến ngồi ở đối diện không nhìn hần nữa, có điều tai vẫn dong lên thật cao. Tiểu Ái đắc ý liếm môi, ngọt, ngọt từ đầu đến chân, ngọt vào đến tận tim, sau đó nhìn sang Tường Phong, nghiêm túc nói: “Ta điều tra kỹ bối cảnh của mấy người bị Cẩm Yêu giết gần đây rồi, phát hiện một manh mối có thể dùng được, Lục Nhân Gia vừa mới chết và người chết thứ hai Bối Hải Nhâm, họ đều là người của Đoan vương.”

“Đoan vương?” Tường Phong khẽ nhủ mảy, “Sao lại dính đến triều đình? Ý người là gì?”

“Đoan vương và Thái tử bất hòa đã không còn là cơ mật, cho dù cô không để tâm đến phân tranh của triều đình, nhưng điều này chắc cũng biết chứ, bởi vậy nói không chừng mười phần hết tám chín thì Cẩm Yêu là người của Thái tử.” Giọng Tiểu Ái càng trầm thấp, đề phòng tai vách mạch rừng.

“Xí, quốc sự liên quan quái gì đến ta, đám người kia từ sáng đến tối ăn no rồi đầu đi đầu lại, lão bá tánh còn không đủ com ăn nữa, mặc kệ.” Tường Phong phỉ nhổ một câu, cố gắng nhớ lại những tư liệu liên quan đến Cẩm Yêu, “Ta nhớ năm năm trước lúc Cẩm Yêu xuất đạo đã giết một số tử đệ chính phái, bởi vậy khiến chúng nhân phần nộ, mấy đại môn phái lớn liên thủ trọng thương cô ta. Sau đó cô ta mai danh ẩn tích một thời gian, sau đó nữa nghe nói đã nương nhờ Mẫu Đơn môn.”

“Mẫu Đơn môn? Là môn phái gì vậy?” Hoa Miên Miên hưng phấn siết tay truy hỏi.

“Mẫu Đơn môn là một tổ chức sát thủ thần bí, nổi danh nhất chính là Tứ đại sát thủ – Cẩm Yêu, Kỳ Quái, Thư Si, Họa Cuồng, nhưng bình thường bọn họ không dễ dàng ra tay đâu.” Tiểu Yêu tốt bụng giải thích cho Hoa Miên Miên, “Mẫu Đơn môn được thành lập cũng sáu bảy năm rồi, cũng là nhận tiền giết người, không khác tổ chức sát thủ bình thường là mấy, sau khi giết người sẽ để lại một tấm Mẫu Đơn lệnh ở hiện trường. Sau đó bốn sát thủ cao cấp này gia nhập, lại gây ra mấy vụ án lớn chấn động Kinh sư, dần dần mới được người ta nhắc đến. Nhưng đến nay cũng không ai biết Môn chủ là ai, nghe nói ngay cả Tứ đại sát thủ cũng không quen biết nhau.”

“Mẫu Đơn môn chủ là một nữ nhân, đây cũng là manh mối duy nhất các Sứ bút tiền sinh điều tra được hiện giờ.” Tường Phong bổ sung, thờ dài nhủ

mày, “Ba năm trước, Cầm Yêu giết Duệ vương, chấn động triều đình, bị treo giải ngàn vàng để tróc nã, từ đó cô ta cũng mất tung tích. Không ngờ lần này lại xuất hiện ở Lạc Dương.”

“Woa, vậy nếu chúng ta bắt được Cầm Yêu há chẳng phải có thể vang danh giang hồ rồi sao.” Hoa Miên Miên ngẩng mặt lên, dường như đã nhìn thấy tiền đồ tươi đẹp của Võ lâm.

Tường Phong và Tiểu Ái lòng đầy tâm sự nhìn nhau, nhưng không lạc quan như Hoa Miên Miên, nữ ma đầu giết người không chớp mắt đó, đâu dễ dàng bị bắt như vậy, còn phải coi chừng không thì mất luôn cái mạng nhỏ nữa. Im lặng chốc lát, Tường Phong nhìn sang Tiểu Ái, “Tiểu Ái, ngươi có cách kiểm được tư liệu chi tiết của những người bị Cầm Yêu giết trong năm năm nay không?”

“Cô muốn điều tra lai lịch và quá trình bị hại của những người đó à?” Tiểu Ái khẽ nhủ mày, chậm rãi lắc đầu, “Có thể ta không tra hết được đâu, có những chuyện rất âm thầm, chắc chỉ có Lục Phiến Môn mới có tư liệu chi tiết.”

“Ha, ngươi không cần tra nữa, ta đã nghĩ ra tìm ai giúp đỡ rồi.” Tường Phong xoa tay cười lớn, trong chốc lát đã nhớ ra hảo bằng hữu Lôi Tiểu Thư vừa mới quen.

“Phong lão đại, cô cũng có đường ở Lục Phiến Môn nữa sao?” Tiểu Ái nhìn sang Tường Phong đột nhiên mặt mày rạng rỡ, vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ, “Ngay cả người của Lục Phiến Môn cô cũng quen, không tệ nhé.”

“Đâu có đâu có, nhân phẩm ta tốt mà, hi hi.” Tường Phong cũng khiêm khi giả vờ khiêm tốn được một lần, tuy vẻ mặt vẫn kiêu căng như thường.

“Hừ, người tướng tử tử cũng không ra gì như ngươi sao.” Hoa Miên Miên tóm được cơ hội là lại bới móc Tiểu Ái.

“Phải phải, ta làm sao bị được với Phong lão đại chứ.” Tiểu Ái lộ ra hàm răng trắng bóng, quay sang Hoa Miên Miên cười lớn rồi tiếp tục nịnh bợ Tường Phong, “Phong lão đại, sau này chúng ta coi như có người bên trên rồi, bảo bằng hữu cô cất nhắc tiểu đệ với nhé, phải biết là sự kính ngưỡng của ta đối với cô cũng như giá cổ phiếu...”

“Ba đào cuộn cuộn? Dù dương trầm bổng?” Hoa Miên Miên hiếu kỳ buột miệng hỏi.

“Đều không phải, là bay xa ngàn dặm.” Tiểu Ái đang định tiếp tục thao thao bất tuyệt thêm vào những câu như là “Như nước Hoàng hà cuộn cuộn chảy xiết ra biển không quay đầu”, nhưng lại bị Tường Phong vô tình cắt ngang.

“Tiểu Ái, ta sẽ viết một lá thư, ngươi tìm một huynh đệ đáng tin cậy giúp ta đưa ngay đến Lục Phiến Môn, nói với đối phương, cho dù trộm cũng phải lấy tư liệu cho ta.” Tường Phong ra vẻ nữ vương oai phong lẫm liệt, Tiểu Ái nhìn mà thâm vuốt mồ hôi, thâm nhỏ chút nước mắt cá sấu cho vị đáng thương ở phương xa kia.

“Kể cho các cô chuyện này vui lắm.” Tiểu Ái quyết định thay đổi không khí, “Tối qua nhà mấy phú thương của Lạc Dương đều bị trộm, nói ra cũng kỳ quái, tên trộm vật đó bỏ vàng bạc đồ cổ không trộm, chỉ ép mấy phú thương kia giao ra tiền đồng bạc vụn, Hồ lão đầu không có bạc vụn còn bị đập một trận. Các cô nói có buồn cười không?”

Nghe vậy, Tường Phong cười thâm liếc nhìn Hoa Miên Miên. Hoa Miên Miên vẻ mặt bất mãn huơ quyền trước mặt Tiểu Ái, nổi giận nói: “Chuyện này có gì buồn cười đâu, nói không chừng là vị đại hiệp nào đó cảm thấy như vậy dùng sẽ tiện hơn thì sao?”

Tiểu Ái bị mĩa mai cũng không giận, gãi gãi đầu, “Tiểu Hoa nói cũng đúng. Kết quả các cô đoán thử đi, hôm nay mới sáng sớm đã nhìn thấy gia đình nhà mấy phú thương vội đến Tiền trang đổi tiền đồng, tình cảnh đó thật sự rất thú vị.” Tiếp đó quay đầu nhìn Tường Phong, “Đúng rồi, nhớ ra một chuyện, cứu nguy giang hồ, cho ta mượn chút bạc đi, cần dùng gấp.”

Tường Phong nhìn hần, móc trong ngực ra mấy xâu tiền đồng tiền công của mình và thành quả lao động tối qua của Hoa Miên Miên, toàn bộ ném hết cho Tiểu Ái, “Ừm, cầm lấy dùng đi, không cần trả đâu.”

Tiểu Ái cười hi hi, “Đa tạ, vậy ta không khách sáo đâu nhé.” Rồi cầm tiền chuẩn bị cáo từ, “Ta còn có việc đi trước đây, chút nữa Cái Bang mở đại hội.”

Hoa Miên Miên nghe vậy, vội giật góc áo hần lại, “Cái Bang xảy ra chuyện lớn gì sao? Có phải Bang chủ bị người ta hại chết không?”

Tiểu Ái và Tường Phong im lặng một hồi, tiếp đó hai người cười phá lên, bỏ lăn ra đất. Tiểu Ái cựa quậy bò lên bàn cười hỏi Tường Phong, “Tiểu Hoa đúng là đáng yêu quá đi, cô kiếm đâu ra vậy? Nhường cho ta làm tiểu muội đi.”

Tường Phong sấp cười ra nước mắt vội kéo Hoa Miên Miên lại, đề phòng nàng xông lên đập Tiểu Ái, “Tiểu Hoa là tỷ muội kết bái của ta, là người mình, người không được ức hiếp muội ấy.”

“Biết rồi.” Tiểu Ái đầy thâm ý nhìn Hoa Miên Miên, khoác tay lên vai nàng, “Tiểu Hoa, sau này có chuyện gì cứ tìm ta là được rồi, cô tùy tiện tìm một đệ tử Cái Bang rồi nói là bằng hữu của Tiểu Ái, họ sẽ giúp cô.”

Hoa Miên Miên thề lười làm mặt quỷ theo bóng Tiểu Ái rồi đi, quay đầu lại hỏi Tường Phong đang thu dọn chén đĩa, “Tỷ tỷ, sao tỷ lại rộng rãi như vậy? Đưa hết tiền cho hần rồi.”

“Tiểu Ái tuy thích đùa, lại tham tiền, nhưng cũng có nguyên tắc của mình.” Tường Phong nhăn nheo giải thích với Hoa Miên Miên, “Hần gạt tiền lừa tiền cuộc tiền, nhưng chưa bao giờ tùy tiện lên tiếng mượn tiền bằng hữu, bởi vậy một khi hần lên tiếng mượn tiền, nhất định là có khó khăn thật sự.”

“Ừ ừ.” Lư Liên bên cạnh nghe thấy hai người nói chuyện cũng sáp lại, “Tiểu Ái thật sự cần tiền gấp, mọi người ở cửa Đông góp tiền xây trường, tiền sinh chè trẻ con quá đông, thù lao quá ít nên không muốn dạy. Mấy ngày nay Tiểu Ái đang tìm tiền sinh đó.”

“Muốn tìm tiền sinh cũng đơn giản thôi.” Tường Phong nghe rồi cười, gian xảo nhìn về cửa phòng trên lầu hai đang khép chặt, ra hiệu với Lư Liên, “Tú tài nghèo Triều Từ, tiền sinh có sẵn đó.”

Mắt Lư Liên sáng lên, nhưng lại lập tức tối đi, “Triều Từ tiền sinh có bằng lòng không? Huynh ấy có học vấn như vậy, có chịu thiết dạy ở trường học nhỏ của chúng tôi không?”

“Hắn dám không bằng lòng sao?” Hoa Miên Miên giương nanh múa vuốt cười gằn, “Cô đi tìm hắn đi, hắn dám nói một chữ Không, chúng ta sẽ – Đóng cửa, thả tỷ tỷ!”

Tường Phong bạo lực búng lên trán Hoa Miên Miên, “Nha đầu lăm mồm, mau đến hậu viện xem thử Tiểu Đào chè cùi đến đâu rồi? Hôm nay đông khách, muội cũng phải xem thử có giúp được gì không.”

“Dạ.” Hoa Miên Miên không tình không nguyện lê bước đi, nhìn quanh đại sảnh, rồi quay đầu lại thì thầm hỏi Tường Phong, “Tỷ tỷ, kỳ quái thật, tại sao sáng nay đông khách hơn bình thường vậy, hơn nữa đều là các tiểu cô nương trẻ tuổi, gọi một cái bánh bao rồi ngồi cả buổi, nhưng chỉ lo nhìn quanh nhìn quất chứ không ăn.”

Tường Phong chỉ cười mờ ám chứ không đáp. Lư Liên cũng không nhịn được cười, nhẹ giọng giải thích cho Hoa Miên Miên: “Vì mấy ngày nay trong khách điểm có thêm Tiểu Đào và Triều Từ tiền sinh đó.” Nói xong bèn bùng chậu nước lên lầu gõ cửa phòng Triều Từ.

“Thêm hai nam nhân thì có gì quý hiếm đâu.” Hoa Miên Miên bĩu môi, vẫn chưa hiểu ra.

“Thêm hai nam nhân không có quý hiếm lạ, nhưng là hai đại soái ca thì phải quý hiếm thôi.” Tường Phong cười đảo mắt quanh các tiểu cô nương cổ dài ngoằng, cứ một lúc lại nhìn ra hậu viện, một lúc lại lén nhìn lên lầu, cuối cùng tầm mắt nàng rơi vào một góc hẻo lánh nhất, lập tức thu lại nụ cười. Một lúc sau, khoe miệng nàng lại nhếch lên nụ cười quỷ dị như đang suy nghĩ điều gì, “Nhưng mà sức hút lớn nhất xem ra vẫn là Cẩm Yêu đó.”

Hoa Miên Miên nghe vậy gãi đầu, khó hiểu nhìn theo phương hướng nàng vừa nhìn ban nãy, chỉ thấy một nam nhân áo đỏ thắm đội nón rộng vành đang ngồi trong góc đó, tay bưng một ly rượu, trên bàn là mấy đĩa thức ăn. Ừm, mới sáng sớm đã uống rượu, quả nhiên là hào khách giang hồ, có sức hút. Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của Hoa Miên Miên, người đó quay đầu lại, nhìn kỹ thì rõ ràng là một nữ nhân. Tuy mặc nam trang nhưng mây dài vào tận tóc mai, vẻ mặt phấn khởi, vô cùng xinh đẹp, dung quang bức người, thấp thoáng nét anh vũ. Nữ nhân kia đảo mắt một vòng trên người Hoa Miên Miên và Tường Phong, Tường Phong vội vã cong lưng chạy sang, “Vị công tử đại hiệp này, ngài có điều chi cần dặn?”

Nữ nhân kia dường như rất hưởng thụ xưng hô của Tường Phong, xua tay nói, “Không có gì, chuẩn bị cho ta một gian thượng phòng.” Giọng nói giòn giã êm tai, nếu không lạnh lùng thì càng hoàn mỹ hơn.

Sắp xếp cho vị khách nữ giả nam trang này xong, Tường Phong nhẹ nhàng xuống lầu, tìm được Hoa Miên Miên đang đôn đốc Thần Đào chè cùi ở hậu viện. Nàng kéo Hoa Miên Miên đến bên giếng, thấp giọng nói: “Tiểu Hoa, lần này chúng ta gặp đối thủ rồi, nữ nhân kia lai lịch không đơn giản đâu.”

Hoa Miên Miên hừ mũi, “Là mục đàn ông vừa nhìn đã biết ngay là nữ nhân kia sao?”

Tường Phong vội bịt cái miệng quang quát của con nghé mới sinh không sợ hổ Hoa Miên Miên, giọng càng nhỏ hơn, “Trên giang hồ rất nhiều hiệp nữ thích giả nam trang, nhưng chỉ có mấy người mặc nam trang không phải để tán tỉnh soái ca hay tỏ ra oai phong, mà để hành động thuận tiện, truy đuổi giết người.” Nàng khựng lại một lúc, nhìn quanh tứ phía, chắc chắn không ai nghe lén mới tiếp tục thì thầm nói với Hoa Miên Miên, “Muội có thấy đôi câu trao trên eo nữ nhân đó không. Thiết trao ngân câu khóa hỗn phách, vạn dặm truy bắt không lưu tình. Nếu ta phán đoán không sai thì cô ta nhất định là thợ săn tiền thưởng ưu tú nhất trên giang hồ mấy năm nay, Mục, Tư, Ngọc.”

“Mục Tư Ngọc?” Hoa Miên Miên gạt mình hô lớn, rồi lại vội vã bịt miệng, nhỏ giọng hỏi Tường Phong, “Chính là Mục Tư Ngọc lợi hại nhất hung hãn nhất vô tình nhất, vũ khí là một thiết trao và một ngân câu, thiết trao khóa yết hầu, ngân câu đoạt mạng, tóm lấy vật săn đến chết mới thôi đó sao? Không việc gì cô ta chạy đến đây làm gì?”

“Đến tìm vật săn chứ gì.” Tường Phong sàu sạo thờ dài một tiếng, “Xem ra lần này người để mắt đến Cẩm Yêu không chỉ có chúng ta thôi đâu.”

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Hoa Miên Miên hơi cuống cuống, “Chúng ta chằm Cẩm Yêu trước mà, đâu thể nào để cô ta giữa đường giật mất. Tỷ tỷ, tỷ có đối phó nổi Mục Tư Ngọc không?”

Tường Phong đang định trả lời, không ngờ một hộp phấn lại từ cửa sổ lầu hai ném xuống, phấn thơm rải lên đầu hai người, khiến hai người sặc sụa nhảy dựng, ho khan liên tiếp. Giọng nói như quạt roi của Đỗ Thanh Thanh lại từ trên lầu truyền xuống, “Hai người các cô lén lén lút lút thì thì thầm thầm gì cả buổi vậy hả? Còn không mau đi làm việc đi, Tiểu Phụng quét rác, Tiểu Hoa đi mua son cho ta.”

Mười sáu tháng tư, thợ săn tiền thưởng Mục Tư Ngọc vào ở khách điểm Đồng Thuận. Mục thị độc ác vô tình, thiết diện mỹ nhân, truyền rằng bốn năm trước từng tham gia vây bắt Cẩm Yêu, trọng thương Cẩm Yêu. Bốn năm sau, ngộ hẹp tương phùng, hươu chết về tay ai? [Tường Phong hồi ức lức]

Tiểu Hoa hỏi: Tại sao nhiều nữ hiệp thích giả nam trang như vậy? Rõ ràng vừa nhìn đã biết ngay là nữ mà.

Tiểu Phụng đáp: Vì y phục của nam nhân dễ giặt hơn; tạo hình như vậy oai phong hơn; tiện dạo thanh lâu ghẹo hoa khô; tưởng rằng các thiếu hiệp đều là

Lương Sơn Bá; điểm quan trọng nhất là, họ có thể nhân lúc nam chính vô tình đụng vào ngực mình, tát người đó một bạt tai rồi mắng là vô si. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 40: Điệp Vũ Phiên Phiên*

*Bướm bay phấp phới

Hoa Miên Miên ủ rũ bước trên đường, trong tay nắm hai hộp son thượng đẳng, nòng một cước đá tung hòn đá nhỏ cản đường, lòng thầm tính toán: Mục Tư Ngọc kia đến rồi, chuyện Cầm Yêu phải làm trước một bước mới được. Kể từ tối nay bắt đầu điều tra, ừm, tiểu lưu manh kia nói Điệp Vũ viện rất khả nghi, vậy bắt đầu từ chỗ này trước đi. Nhưng làm sao để vào được đây? Tiểu lưu manh nhất định sẽ có cách.

Nàng đột nhiên dừng bước, vừa nghĩ đến dáng vẻ Tiểu Ái cột nải sấp lại gần, Hoa Miên Miên không lạnh mà run. Hừ, không thèm tìm hán giúp đỡ đâu, đi xin hán thì tiểu lưu manh kia nhất định sẽ tưởng bờ. Còn tìm tỷ tỷ ấy à, tỷ ấy cũng nhất định kêu tiểu lưu manh đưa mình trà trộn vào trong. Ừm, thôi thì mình tự đi, tìm được được manh mối, điều tra có thành tích rồi khoe với họ sau.

Nghĩ đến đây, Hoa Miên Miên bất giác đổi hướng, bước nhanh về phía quầy y phục may sẵn.

Sau khi đêm xuống, Điệp Vũ viện bắt đầu cuộc sống về đêm phồn hoa. Lạc Dương có không ít kĩ viện thanh lâu, Điệp Vũ viện là một trong những nơi có tiếng nhất. Tú bà là một nữ nhân bôi son trét phấn đến mức đã không nhìn ra tuổi tác, nghe nói bình sinh bà ta chỉ mong kiếm được vàng đầy lu bạc đầy kho, bởi vậy người ta gọi bà ta là Mãn* tú bà.

*Mãn: đầy

Nếu nói thanh lâu cũng phân cấp ba sáu chín, vậy thì chắc chắn Điệp Vũ viện là kĩ viện cao cấp nhất. Cao cấp nói trắng ra chính là thu phí mắc mớ hơn một chút, trang hoàng hào hoa hơn một chút, các cô nương kiều căng hơn một chút, hoạt động giải trí phong phú hơn một chút, khách nhân đạo mạo nghiêm trang hơn một chút. Nhưng mà nhiều chút như vậy, Điệp Vũ viện đã trở thành chốn cao cấp trong số các kĩ viện, là con đẻ đầu đàn trong số các thanh lâu, là hộ nộ thuế lớn của thành Lạc Dương, các tú bà khác ngày ngày trợn mắt cắn khăn tay đâm hình nộm của Mãn tú bà cũng vô ích.

Cửa Điệp Vũ viện thường có ai mỹ nữ áo đỏ ăn mặc kín bưng, họ không bao giờ chạy ra đường kéo khách, chỉ khi bạn vào cửa mới hươ chiếc khăn tay sực nức hương thơm liếc mắt đưa tình, “X công tử, lâu lắm rồi ngài không đến, tối nay có mang đủ bạc không, ông chủ Vương đang ngồi trên bàn cược nhắc đến ngài mấy lần rồi đó.” Chỉ một câu như vậy thôi, bạn phải móc hầu bao cho tiền, đây là phí vào cửa. Vào cửa rồi, trà bánh dâng lên, tiêu phí thấp nhất cũng phải là một lượng bạc. Bạn muốn uống rẻ hơn, cô nương người ta lại lấy quạt tròn che miệng, giận dỗi cười kéo tay áo bạn, “X công tử, Triệu đại gia người ta uống trà lưỡi chim năm lượng đó, ngài xem Tiểu Hồng muội muội hầu hạ ông ấy đặc ý chưa kia, người ta không chịu đâu.” Vậy là bạn lại phải ngoan ngoãn móc bạc ra. Những chiêu trò tương tự nhiều không kể xiết, Điệp Vũ viện này chính là ổ tiêu vàng danh đứng như thực, đến một chuyển mà không tốn hai ba chục lượng bạc thì bạn không thể nào đi được.

Điệp Vũ viện còn có một quy tắc bất thành văn, các cô nương đều tự chọn khách, nếu nàng ta không muốn hầu, khách nhân cũng không thể miễn cưỡng. Mặc cho bạn là đại quan phú thương gì, đến Điệp Vũ viện là phải tuân theo quy tắc ở đây, chỉ có thể vắt hết đầu óc lấy lòng nàng ta, vàng bạc cũng được, tài nghệ cũng đành, phải dựa vào bản lĩnh. Nếu cô nương người ta không ưa bạn, bạn chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo, ngày mai mời đến sớm uống trà.

Cho dù như vậy, chuyện làm ăn của Điệp Vũ viện vẫn ngày một đi lên, người đến không giàu thì cũng là quyền quý, một lần ném ngàn vàng cũng tuyệt không nhú mày. Nghe nói Điệp Vũ viện còn có hội viên, chỉ cần bạn tiêu xài tích điểm đạt đến mức nhất định thì sẽ tự động trở thành hội viên sơ cấp, có thể hưởng thụ các phúc lợi như là trà bánh thượng đẳng với giá hai trăm lượng bao một tháng, nghe hoa khôi miễn phí đàn một lần gì gì đó. Còn hội viên trung cấp cao cấp thì không rõ, vì mỗi lần họ đến đều dùng đường đi và nhả phòng dành riêng cho hội viên VIP, không mấy ai được thấy.

Mãn tú bà từng nói với nha hoàn bên cạnh: “Nam nhân ra ngoài chơi gái, người càng thanh cao giữ kẽ thì hán sẽ càng yêu người như bảo vật, người càng thu phí mắc mớ thì hán sẽ càng ra tay hào phóng. Nam nhân mà, chẳng qua chỉ cần chút thể diện không bằng rắm chó này thôi, chúng ta ấy à, chỉ cần tóm chặt mớ giấy bạc thực tế này là được rồi.” Bởi vậy, các cô nương của Điệp Vũ viện đều thầm truyền nhau một câu:

Khách nói không cần thì phải nửa đưa nửa đẩy. Mãn tú bà nói đủ rồi, thật ra vĩnh viễn không bao giờ đủ.

Hoa Miên Miên ăn mặc như một thư sinh chỉnh lại chiếc khăn vuông trên đầu lần thứ ba, nhắc chân lấy dừng khi chuẩn bị bước đi, nhưng nghĩ nghĩ lại rút đầu về, trốn sau góc đá lớn, lòng không cam nhìn về cửa Điệp Vũ viện đèn lồng đỏ treo cao. Nàng không sợ mũi son phấn nước mũi của các cô nương ở cửa, cũng không sợ bị khám phá thân phận nữ nhi, haiz, nàng... thật ra nàng tiếc phí vào cửa và tiền trà nước, rồi nước mắt. Từ sau khi theo Tường Phong đi lại, Hoa Miên Miên cảm thấy mình ngày càng bần xìn keo kiệt, lẽ nào đây chính là gần mực thì đen. Vừa nghĩ đến những gia đình bình thường một năm cũng chỉ xài không quá hai ba lượng, còn ở đây một đêm phải xài hết hai ba chục lượng, lòng Hoa Miên Miên lại xót tiền, bàn tay phải nắm bạc không thể buông lỏng.

Hoa Miên Miên do dự không quyết thờ dài một tiếng, bỗng nghe ở phía khác của góc đá cũng thấp thoáng vang lên tiếng thờ dài. Nàng hiếu kỳ vòng

qua, đập vào mắt là một thiếu nữ cũng mặc nam trang, tuổi chừng mười bảy mười tám, thân hình thon thả, tướng mạo xinh đẹp dịu dàng, sống mũi thon thon thẳng như cán bút, đôi môi đào mỏng khẽ nhếch lên, đôi mày ngài thon dài đều đặn, thân mặc y bào vàng nhạt, mái tóc như mây che dưới chiếc khăn vuông cùng màu. Nhìn trái nhìn phải rõ ràng là một đại gia khuê tú đoan trang hiền thực, chạy đến đây làm gì?

Thiếu nữ kia nhìn Hoa Miên Miên từng bước cười gian ép lại gần, lòng bất giác hoảng hốt, thoái lui liên tiếp, ngón tay thon thon chỉ vào Hoa Miên Miên, thanh âm kiều diễm giận dữ mắng: “To gan! Ngươi... ngươi hỗn xược!”

Hoa Miên Miên ngẩn ra, gãi đầu khó hiểu, Tường Phong tỷ tỷ chẳng phải từng nói là phải cười sao, cứ cười, cười mãi đến khi người ta không hề cảm giác được mình muốn tính kế người ta, sao bây giờ chiều này hình như không có tác dụng vậy. Nàng nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra, gỡ chiếc khăn trên đầu xuống, cười càng vô hại hơn, “Vị tỷ tỷ này đừng sợ, ta cũng là nữ nhân.”

Cố Thỉnh Vũ* ngẩn ra, voi bót lo lắng, mặt cũng khôi phục lại vẻ đoan trang. Hoa Miên Miên lại nhếch miệng cười sấp lại gần nàng, “Vị tỷ tỷ này có phải cũng muốn dạo chơi kỹ viện không?”

*Mic: Nghe là biết ngay con cái nhà ai rồi phải hem?

Cố Thỉnh Vũ xoắn góc áo, nhỏ giọng ngượng ngập nói: “Cô... cô nói đùa! Ta... ta chỉ đi ngang qua thôi.”

Hoa Miên Miên không nhịn được mà cười lớn rửa thềm trong bụng, Tường Phong tỷ tỷ từng nói, phụ nữ nhà lành mà giương mắt chạy đến thanh lâu, mười phần hết tám chín thật ra là đi bắt gian. “Vị tỷ tỷ này có phải đến tìm tình lang không?”

“Cô...” Cố Thỉnh Vũ lập tức đỏ bừng đôi má, ngẩng đầu lên, muốn nói nhưng lại thôi, thần sắc hoảng hốt, “Ta... ta phải quay về.”

Hoa Miên Miên vội kéo nàng lại, “Vị tỷ tỷ này đừng đi, thật ra... thật ra ta cũng đến tìm người.” Thấy Cố Thỉnh Vũ ngừng bước, mắt lộ ra cảm giác tri âm, Hoa Miên Miên càng đặc ý, Tường Phong tỷ tỷ nói phải luôn kéo gần khoảng cách gạt bỏ lòng đề phòng của đối phương, chiều này quả nhiên hữu ích, nàng cũng giả vờ xấu hổ cúi đầu, “Vị tỷ tỷ này, ta cũng muốn vào Điệp Vũ viện tìm người, nhưng mà một mình không dám vào, hơn nữa ta lại không có tiền, tỷ có thể...”

Một lúc sau, chỉ nghe Cố Thỉnh Vũ nhẹ giọng đáp: “Ta có mang tiền, nhưng ta cũng không dám vào.”

Ha ha, cá cắn câu rồi.

Cố Thỉnh Vũ bị Hoa Miên Miên vừa dụ vừa lừa sống chết kéo vào Điệp Vũ viện, đầu tiên là đồ mặt cúi đầu không nói bước nhanh theo sau Hoa Miên Miên, một lúc sau mới dám ngẩng đầu xem xét bốn phía. Điệp Vũ viện không hổ là chốn cao cấp, ở đại sảnh không hề thấy cảnh tượng sờ tới sờ lui, các khách nhân đều ngay ngắn ngồi lắc lư thưởng thức ca múa, cô nương bên cạnh gọt sẵn vỏ táo, từng miếng từng miếng nhỏ đút vào miệng khách.

Hoa Miên Miên thấy Cố Thỉnh Vũ ngừng bước, ngay người nhìn chăm chăm cô nương đút táo, bất giác hiếu kỳ nghiêng đầu hỏi thăm: “Vị tỷ tỷ này, tỷ làm sao vậy?”

Cố Thỉnh Vũ cắn đôi môi đỏ, ấp úng nói, “Ồ đây đều là như vậy sao...”

“Đương nhiên không phải rồi.” Hoa Miên Miên ra vẻ giả dạn chống nạnh, suy đoán đùa, “Đây là sơ cấp thôi, trong nhã phòng còn có cảnh khác nữa, nhưng mà tỷ yên tâm, có ta bảo vệ tỷ, những nữ nhân kia không lại gần tỷ được đâu.”

Cố Thỉnh Vũ lại lên nhìn quanh đại sảnh, tiếp tục im lặng cúi đầu không nói, theo nàng vào nhã phòng. Hoa Miên Miên lấy ngân phiếu Cố Thỉnh Vũ mang theo tùy tiện ném một tờ cho nha hoàn Tiểu Hồng dẫn đường, dặn nàng ta không cần cô nương, chỉ cần trà nước hầu hạ. Tiểu Hồng đương nhiên là mặt mày rạng rỡ đón lấy, đóng cửa lại bước ra ngoài. Vừa vòng qua ngã rẽ, Tiểu Hồng vội chạy đi gọi Mãn tú bà đang hầu khách quý ra.

Mãn tú bà đương nhiên vẻ mặt không vui, phẩy chiếc khăn tay đỏ tươi, “Có chuyện gì mà vội vàng vậy? Không thấy chỗ ta có khách sao?” Nói xong bèn nhìn vào cửa phòng khép hờ, thủ phủ Lạc Dương Bao Quỳnh và Phủ doãn Lạc Dương tân nhiệm Lâm Tử Lăng đang chơi oản tù tì, hoa khôi nương tử Lãnh Thu Vũ buồn chán nhìn quanh nhìn quất. Mãn tú bà kéo Tiểu Hồng sang một bên, “Mau nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Hồng vội vã trình ngân phiếu lên, “Có hai nữ khách đến, nô tỳ thấy không giống các phu nhân đến sinh sự như trước đây, nè, họ ra tay rộng rãi lắm.” Mãn tú bà đón lấy ngân phiếu kiểm tra kỹ một lượt, vẻ mặt hồ nghi, là người của Hầu phủ? Bà ta thu lại ngân phiếu, kéo Tiểu Hồng lại, “Ngươi mau đưa ta đi xem thử.”

Lén quan sát Hoa Miên Miên đang ăn uống mạnh bạo và Cố Thỉnh Vũ đang ngồi ngay ngắn trong nhã phòng, Mãn tú bà không kìm được mà thâm hít một hơi lạnh, không phải là Ngụy Tử hay Điện Hồng cô nương thường theo bên cạnh tiểu Hầu gia, xem khí chất này lẽ nào là tiểu Quận chúa. Bà ta vội kéo Tiểu Hồng đến một nơi vắng, thấp giọng dặn dò mấy câu, nhìn Tiểu Hồng chạy đi, lúc này Mãn tú bà mới quay người, đi tuần ở các nhã phòng khác.

Hoa Miên Miên khẽ đẩy cửa phòng, nhìn quanh tứ phía, thấy không có bóng người bèn nói với Cố Thỉnh Vũ, “Vị tỷ tỷ này, tỷ ngồi đây nha, ta ra ngoài đi dạo, nhớ đừng chạy lung tung nhé.” Nói xong bèn ra ngoài, rón rén nhanh chóng biến mất trong sắc đêm.

Một hồi tiếng đàn như có như không vang lên, không biết là hay hơn Đỗ Thanh Thanh đàn gấp mấy lần, Hoa Miên Miên đang vòng vèo khắp nơi như con ruồi mất đầu, nghe vậy liền dừng bước, thay đổi phương hướng, lướt về phía tiếng đàn. Bên ngoài một gian phòng hào hoa, Hoa Miên Miên nhẹ nhàng vòng qua hộ vệ ở cửa, cúi người bò đến dưới cửa sổ, treo ngược người dưới mái hiên. Nàng chọc một lỗ nhỏ, lén nhìn vào trong phòng.

Trong nhã phòng phú lệ đường hoàng, phú hộ Lạc Dương Bao Quỳnh thân đầy vàng bạc, trên mặt không hề có chiếc cằm phì nộn và bọng mắt thâm đen

do sa đọa trường kỳ, ngược lại, ông ta vẫn chưa đến bốn mươi, trắng trẻo sạch sẽ, người cũng tinh thần dồi dào, phong thái ngời ngời, ra ngoài vẫn thường khiến các tiểu cô nương và các đại mã đò mặt nhìn lại. Thiết nghĩ cũng phải, phụ thân của Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân Bao Y Y lẽ nào lại là kẻ tầm thường.

Bao Quỳnh xoay chiếc nhẫn ngọc trong tay, vừa híp mắt giả vờ thưởng thức tiếng đàn của hoa khôi Lãnh Thu Vũ, vừa thầm quan sát Phủ doãn Lạc Dương tân nhiệm Lâm Tử Lăng. Gần đây quả là xui xẻo, Phủ doãn Lạc Dương tiền nhiệm Lục Nhân Gia mình vốn béo trương kỳ lại bị giết, tiếp đó thư phòng bị trộm, mất ít đồ cổ và mấy bức danh họa, tiếp đó vị tân nhiệm Lâm Tử Lăng nghe nói là thiết diện thanh quan này lại vì phục đến nhậm chức. Với ý nghĩ quan thương hợp tác, đôi bên cùng có lợi, xây dựng một Lạc Dương hài hòa, Bao Quỳnh lập tức đến ngay Nha môn, nói tốt nói xấu một hồi mới mời được Lâm Tử Lăng đến đây. Vốn nghĩ thiên hạ này không có mèo không ăn vụng, không có nam nhân không yêu mỹ nhân, Bao Quỳnh bao hết nhà phòng Tây uyển và hoa khôi đắt đỏ nhất của Điệp Vũ viện,, dùng để chiêu dụ Lâm Tử Lăng. Nào ngờ tên họ Lâm này lại là đậu que dầu muối không thấm, mặc cho mình nói bóng nói gió thế nào, hắn cũng chỉ lãng sang chuyện khác, không cho một câu trả lời sáng khoái.

Tiếng đàn bỗng ngưng bật, Bao Quỳnh ổn định tâm thần, vội cười lớn vỗ tay, gọi Lãnh Thu Vũ sang, “Thu Vũ à, cảm nghệ của nàng ngày càng xuất chúng, um um, ta không muốn ăn thịt nữa.” Ông ta liếc mắt với Lãnh Thu Vũ, “Mau rót đầy ly cho Lâm đại nhân, sau này chúng ta đều phải nhờ Lâm đại nhân chiếu cố nhiều hơn nữa đó.”

Lãnh Thu Vũ chỉnh sửa chiếc áo đen, không sai, chính là màu đen, hoa đán đương gia của Điệp Vũ viện Lãnh Thu Vũ thích nhất chính là áo đen kín như bưng, nghe nói như vậy mới có thể hiện rõ khí chất lạnh lùng động lòng khác biệt của nàng ta. Bởi vậy, hoa khôi đúng là hoa khôi, oanh oanh yến yến chỉ mặc yếm khoác chiếc áo trong suốt ngoài kia không thể nào so sánh được.

Lãnh Thu Vũ đẩy đàn ra, đứng dậy lướt về phía vị khách quý duy nhất của đêm nay, tay áo màu đen to rộng như cánh bướm trong đêm, mê hoặc thần bí. Ngón tay ngọc như hành non của nàng ta nhắc bình rượu ngọc, đôi mắt mênh mang như sóng nước khép hờ, khẽ nghiêng người ngồi dựa vào Lâm Tử Lăng, ly rượu vừa khéo đưa đến bên môi hắn, vừa không suông sã gần gũi quá mức, lại không quá xa cách. “Lâm đại nhân, đêm nay ngài chưa hề uống rượu trong tay tiểu nữ, có phải chê Thu Vũ xuất thân chốn yên hoa, không xứng rót rượu cho đại nhân?” Giọng nói hơi giận dỗi nhưng lại không mất thân phận, khiến người ta cảm thấy nếu vẫn không uống nữa, chỉ e nàng sẽ đau lòng tựa hoa lê ngâm mưa mất thôi.

Lâm Tử Lăng cười cười, đón lấy ly rượu sáng khoái uống một hớp, “Thu Vũ cô nương cả nghĩ rồi, Lâm mỗ không sành uống rượu, miễn cưỡng uống cùng Bao lão gia mấy ly đã không chịu nổi rồi.” Bao Quỳnh ha ha cười lớn, quả nhiên Mỹ nhân kế có ích hơn mình, ông ta lại liếc mắt, Lãnh Thu Vũ hiểu ý đứng dậy hành lễ, “Hai vị dùng thong thả, thiếp đi thay y phục.” Nhìn Lãnh Thu Vũ rời đi, Bao Quỳnh lấy trong ngực ra một xấp ngân phiếu dày, hai tay dâng cho Lâm Tử Lăng, “Đại nhân mới đến Lạc Dương, Bao mỗ chưa tận nghĩa gia chủ, chút lễ mọn này vẫn mong đại nhân không chê.”

Lâm Tử Lăng mỉm cười liếc nhìn xấp ngân phiếu, cuối cùng đưa tay âm thầm nhét vào ngực, “Bao lão gia quá khách sáo rồi, nếu Lâm mỗ còn thoái thác nữa thì quá không hợp tình người rồi.” Bao Quỳnh cuối cùng cũng thờ phào, bật cười lớn, lòng thầm khinh bỉ, ta khinh, thanh quan gì chứ, tiền đủ nhiều thì cũng vậy mà thôi, quan chính là quan.

Lại uống thêm mấy ly, Lâm Tử Lăng bèn mượn cớ thay áo ra ngoài hóng gió, Hoa Miên Miên nhẹ nhàng nhảy xuống đất, rón rén theo sau. Hừ hừ, Kinh thành thời phong cho lắm, tên Lâm Tử Lăng này thật ra cũng chỉ là một tên mặt trắng, thấy mỹ nữ và ngân phiếu cũng chỉ có vậy mà thôi, xem bốn nữ phi hiệp xử lý người thế nào.

Lâm Tử Lăng chấp tay tản bộ dưới hiên, ánh trăng chiếu rõ góc cạnh trên gương mặt hắn. Lâm Tử Lăng năm nay không ngoài hai mươi ba tuổi, trông có vẻ tuần tú nhả nhặn nhưng thân đầy võ nghệ, hai năm trước một lượt đoạt hai khoa Văn Võ trạng nguyên, nổi danh Kinh thành, thu hút phurong tâm của vô số giai nhân khuê các. Nhưng hắn lại không hề lay động, cự tuyệt vô số nhân duyên tốt, tự xin Hoàng chỉ tuần sát Giang Nam. Sau khi trở về vừa hay Phủ doãn Lạc Dương Lục Nhân Gia bỏ mạng, vậy là miếng thịt béo Lạc Dương được giao cho Lâm Tử Lăng.

Gió lạnh thổi qua, cành mẫu đơn trong bồn hoa dưới hiên cũng lung lay bất định. Lâm Tử Lăng cup mắt im lặng một hồi, đột nhiên nhàn nhạt lên tiếng, “Tôn giá đã đứng đó lâu rồi, sao không ra gặp mặt?”

Đêm mười sáu tháng tư, Hoa Miên Miên gặp Quận chúa Cố Thỉnh Vũ và Phủ doãn Lạc Dương ở Điệp Vũ viện. Quân tử nghiêm trang, giai nhân hiền thực, khổ nổi hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, một chữ Tình phải đứng lúc đứng người, cường cầu cũng vô ích. [Tuồng Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa viết: Cái gọi là duyên phận chẳng qua chỉ là cái cớ tốt nhất để soái ca theo đuổi giai nhân, mỹ nữ từ chối kẻ thế mạng, nam chính an ủi nữ phụ mà thôi.

Tiểu Phụng nói: Duyên phận ấy à, thật ra là hai người đồng thời vẽ một vòng tròn ngược hướng, vẽ tròn thì là một cái bánh lớn, ai cũng có phần, vẽ lệch thì là một cái trứng vịt, phurong hướng mục tiêu trái ngược, uống công vô ích mà thôi. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tuồng Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 41: Thượng Quan Độc Được

Bốn phía vẫn vắng vắng nghe thấy tiếng đàn ca, giọng Lâm Tử Lăng càng trở nên vô cùng cuốn hút, mạnh mẽ rõ ràng trong sắc đêm mờ lung, “Các hạ đã đến rồi cơ sao không hiện thân?”

Nghe vậy, Hoa Miên Miên giật mình, bắt giác nắm chặt Hoa miên linh trong ngực, thầm tính toán, nếu hành tung đã bại lộ, thôi đã làm thì làm cho trót, nhảy ra trực tiếp tiêu diệt hẳn vậy. Nàng đang định vận khí nhảy ra, liếc nhìn một phen, bỗng hành lang đối diện hiện ra một bóng người, thướt tha là lướt, chính là Cổ Thánh Vũ cùng đến lúc này.

“Quận chúa?” Lâm Từ Lăng cũng sững sờ, nhưng lập tức hồi thần, cúi người hành lễ, “Tham kiến Quận chúa.” Thần sắc cung kính xa cách.

Cổ Thánh Vũ đôi mắt tràn đầy tình ý nhìn hẳn, im lặng không nói, một lúc sau mới nhẹ nhàng hé lời: “Ta thấy hết rồi.” Hoa Miên Miên nghe lên cũng ngăn ra, không ngờ lại là Quận chúa, chắc chắn, quả nhiên là đại gia khuê tú, đến oán than cũng dịu dàng như vậy. Nhưng Lâm Từ Lăng lại không lên tiếng. Cổ Thánh Vũ cần đôi môi đỏ, “Ta thấy nữ nhân đó từ trong phòng ngài đi ra, các người...”

“Quận chúa, chốn này không phải là nơi Quận chúa nên đến, để ta đưa Quận chúa hồi phủ.” Lâm Từ Lăng không giải thích thêm, cắt ngang nghi ngờ của nàng, giọng điệu vẫn lạnh lùng khách sáo như cũ.

“Ngài!” Cổ Thánh Vũ rất giận với thái độ không nóng không lạnh của hẳn, nhưng được giáo dục tốt khiến nàng đè nén nộ hỏa, cúi đầu nhìn khoảng cách chỉ có mấy bước giữa hai người, “Ngài vẫn luôn như vậy, ta... ngài biết rõ ta đối với ngài...”

“Mý ý của Quận chúa ta chỉ đành ghi nhận.” Lâm Từ Lăng rũ áo cup mắt, vẫn là thần tình xa cách ngàn dặm, “Tại hạ kém tài, không đảm đương nổi hậu ái của Quận chúa, vẫn mong Quận chúa chọn lương phối khác.”

“Ngài... có phải ngài đã có ý trung nhân rồi không?” Cổ Thánh Vũ lấy hết dũng khí, nói xong những lời này mặt đã đỏ bừng, ánh mắt đầy chờ mong nhìn Lâm Từ Lăng, chỉ sợ hẳn đáp “Phải”.

Nghe đến đây, Hoa Miên Miên đã không còn hứng thú ở lại, haiz, đám tài tử giai nhân này đúng là phiền phức, dùng dùng dang dang chẳng dứt khoát gì cả. Nghĩ lại vẫn là nữ nhân như mẹ sáng khoái thẳng thắn hơn, năm xưa oai phong biết bao nhiêu, xách Quỷ đầu đao khoải mã giục roi đuổi theo cha sắp xuất chinh, trước mặt bao nhiêu tướng sĩ, hỏi thẳng ông: “Họ Hoa kia, rốt cuộc ngươi có thích ta không? Nếu không ta sẽ về son trại lấy người khác. Còn nếu thích thì ta sẽ theo ngươi, sau này ngươi chém người, ta mài đao, ngươi xung phong, ta giống trống, ngươi chết thì ta cũng cắt cổ đi theo ngươi. Thoải mái một chút, cho bọn cô nương một câu trả lời, ta còn hẹn Mã trại chủ chiều nay đơn đầu nữa đó.”

Hoa Miên Miên nhẹ nhàng đứng dậy, bốp bốp bập chân ngồi xổm tê mõi, đôi hươu nhảy lên mái nhà. Chạy trên nóc nhà một hồi, nàng dừng bước, nhìn trái nhìn phải, hình như lạc đường rồi. Hoa Miên Miên bậm bụng nhảy xuống, lúc này mới phát hiện mình đang ở một tiểu lâu trên núi, so với những chỗ khác thì nơi này yên tĩnh hơn, không thấy một bóng người. Nàng vừa rầu rĩ vừa hiếu kỳ vòng vèo dọc theo hành lang, cánh cửa bên cạnh bỗng nhiên mở ra, một nam nhân lão đảo xông ra, miệng lẩm bẩm, “Thần tiên, ha ha, làm thần tiên rồi...” Trong chớp lát liền va vào nàng.

Hoa Miên Miên không nghĩ ngợi, bẻ ngược cánh tay hẳn, tóm lại đẩy ra ngoài, người kia bị hất xuống. Vừa khéo dưới lầu là một hồ sen lớn, người kia bèn bị đá xuống hồ nước, tia nước bắn tung tóe. Hoa Miên Miên bậm miệng, chết rồi, động tĩnh lớn như vậy nhất định sẽ bị phát hiện. Nàng vừa chạy mấy bước, không biết làm sao lại chạm vào chiếc chuông bạc giấu ở một nơi không nhìn thấy, rất nhanh đã thấy ánh lửa nổi lên, mấy tên hộ vệ chạy về phía mình. Đang định nhảy lên mái nhà thì ba mũi tên bắn ra phong tỏa đường thoát của nàng.

Hoa Miên Miên bắt giác mắng thầm, có nhầm không vậy, đây là kỹ viện đó, sao cứ như quân chính quy vậy, vũ khí gì cũng đầy đủ. Nàng xoay người, chỉ đành bậm bụng lấy Hoa miên linh ra, đã đấu với mấy tên hộ vệ. Quân thảo một hồi, Hoa Miên Miên sắp không còn hơi sức, người càng đánh càng đông, hơn nữa còn xuất hiện một nữ nhân ăn mặc lòe loẹt châu ngọc đầy người, xem ra chắc là người cầm đầu, chỉ huy thuộc hạ không ngừng luân phiên tác chiến.

Mãn tú bà phe phẩy chiếc quạt tròn, nhìn Hoa Miên Miên bị vây đã lộ ra vẻ mệt mỏi, không ngờ lại là một tiểu nha đầu, vậy mà cũng dám xông vào Đông uyển. Có điều hình như cô ta đến cùng với Quận chúa của Hầu phủ, vậy lẽ nào cô ta là người của tiểu Hầu gia? Nghĩ đến đây, Mãn tú bà vội cao giọng nói với thủ hạ: “Bắt sống cho ta!”

Trong Bắc uyển. Một bầy nữ nhân đang chí chóc vây lấy quây yếm của Tiểu Ái, trêu chọc đùa đẩy nhau. Tường Phong mặc y phục thiếu niên vai nâu đầu tó chìm y hết như Tiểu Ái, cùng hẳn xắn tay áo nhiệt tình cò kè giá cả với các cô nương của Điệp Vũ viện.

Chiều nay Hoa Miên Miên mua son một đi không trở lại, Đỗ Thanh Thanh ngồi trong đại sảnh cười lạnh phẩy quạt, khiến lòng Tường Phong cũng hỗn loạn, vội xung phong chạy đi tìm người. Tiểu Ái nghe nói không thấy người đâu cũng rất nóng lòng, đưa Tường Phong tìm mấy huynh đệ Cái Bang hỏi tin tức, cuối cùng cũng có người thấy một tiểu cô nương giống như Hoa Miên Miên từng xuất hiện ở gần phố hoa. Tường Phong và Tiểu Ái nhìn nhau, lập tức nghĩ đến cùng một cái tên: Điệp, Vũ, viện.

Tiểu Ái chuyên kinh doanh yếm Tinh thú các loại, đương nhiên quen thân với các cô nương của Điệp Vũ viện, thêm vào đó có mấy người là tuyến dưới của hẳn, bởi vậy Tường Phong thay một bộ nam trang, sửa soạn một chút bèn thuận lợi cùng hẳn trà trộn vào Điệp Vũ viện. Sau khi bán được mấy chiếc yếm, Tường Phong liếc mắt với Tiểu Ái, hai người thừa cơ chen ra khỏi bầy oanh oanh yển yển đang lựa yếm, Tường Phong thì thầm nói: “Người ở đây canh chừng, ta lên vào tìm người.”

Tiểu Ái kéo nàng lại thương lượng: “Hay là để ta vào cho, trong đó có rất nhiều người quen ta, không ai nghi ngờ đâu.”

Tường Phong nghĩ nghĩ rồi lắc đầu: “Để ta đi cho, Tiểu Hoa thấy người lại phỏng mang trộn má, không theo người về đâu.”

“Cũng được.” Tiểu Ái cười hi hi buông tay, “Vật cô cần thận nhé. Đi về phía Nam là đại sảnh, phía Tây là nhã phòng bình thường, Đông uyển là phòng bao, ta chưa từng tới đó, nghe nói hội viên cao cấp mới có tư cách vào đó, cô dùng vội đánh rắn động cỏ, tìm được người thì hãy ra ngay.”

Tường Phong nhẹ nhàng luồn lách giữa hoa lâu của các cô nương ở Bắc uyển một hồi, vừa dừng bước xác định phương hướng, bỗng nghe trên đầu có một tiếng “tí”, tiếp đó một giọng nữ nũng nịu vang lên: “Tiểu phụng hoàng, thật là cô sao! Mau ôm ta một cái cho thật hoành tráng nào.” Tiếp đó một bóng người vàng cam từ lầu hai bỏ nhào về phía mình. Tường Phong vô thức nghiêng người né tránh, “ầm” một tiếng, bóng người đó rơi xuống đất bất động.

Một lúc sau, Thượng Quan Tích Phụng bò dưới đất khễ động ngón tay, cũng may, còn có thể động dậy, vậy là vẫn có thể đàn tỳ bà. Nàng ta chống người đứng dậy, nâng nâng búi tóc xiêu vẹo, đau lòng quay người lại, ngón trỏ run run chỉ vào Tường Phong về mặt vô tội, “Cô... Tiểu phụng hoàng, sao cô không đỡ ta?”

Tường Phong vòng tay ôm ngực, dựa vào chiếc cột bên cạnh, không hề hổ thẹn đưa tay vén tóc, “Ngại quá, phản ứng tự nhiên, cô là ai vậy?”

“Tiểu phụng hoàng, sao cô có thể quên người ta được chứ? Uống công người ta năm xưa cùng cô vào sinh ra tử, kết nghĩa kim lan, mới chia tay có một năm, không ngờ cô lại vứt người ta lên chín tầng mây.” Thượng Quan Tích Phụng nâng trái tim bị vô tình bóp nát, lên tiếng tố cáo.

Tiểu phụng hoàng... Tường Phong rung mình, trong số những người quen, có thể gọi mình một cách chán ghét như vậy chỉ có một người. Nàng nhẹ nhàng nghiêng người tránh Thượng Quan Tích Phụng lại một lần nhào đến ôm, sờ cảm dò hỏi: “Thượng Quan?”

“Ùm ùm” Thượng Quan Tích Phụng vội vã gạt đầu, siết chặt nắm tay, chớp đôi mắt anh đào sáng rực.

“Ha ha ha ha, thì ra là Thượng Quan à.” Tường Phong giả vờ dang hai tay, chờ Thượng Quan Tích Phụng nhào đến lại rút tay cúi đầu tức tốc tránh sang một bên, dựa vào cây cột trên chóc: “Thượng Quan, cô mặc y phục vào khiến ta suýt chút nhận không ra cô. Còn nữa, sao cô lại tô mặt như mông khi vậy?”

Phụng hoàng chết tiệt, con chim thói tha, lần này cô tuyệt đối là cố ý mà. Thượng Quan Tích Phụng lại một lần nữa nằm dưới đất thảm nguyên rùa.

Trong gian phòng phú lệ của Thượng Quan. Tường Phong vừa vào cửa đã nhảy thẳng lên chiếc ghế lắc, vừa lắc lư vừa tiện tay cầm trái táo trên bàn, gặm một miếng lớn. “Ùm ừm, Thượng Quan, lần này cô sống không tệ nhì.” Tường Phong nhìn Thượng Quan Tích Phụng đang ra sức chùi lớp phấn son dày cộm trên mặt, lại nhìn không được mà cười lớn, “Một năm trước gặp cô là bên khe nước, da sắp bong hết rồi, không ngờ chớp mắt cô lại sống ở một nơi tốt như vậy.”

“Hừ hừ, lần trước ta bị người ta ám toán trúng bột ngĩa, nam nhân chết tiệt, nam nhân thói tha...” Thượng Quan Tích Phụng trước bàn trang điểm quay mặt lại, cuối cùng cũng chùi hết lớp trang điểm khủng bố như mông khi, lộ ra gương mặt điểm lệ tuyệt luân, mắt hạnh má đào, đôi mắt long lanh như thu thủy ánh lên vẻ linh động.

“Ồ? Tên nào mà không biết thương hương tiếc ngọc vậy? Chả trách lúc đó đánh chết cô cũng không chịu nói.” Tường Phong vắt chân, tay trái gối đầu, tay phải ném lõi táo ra cửa sổ, “Có cần ta giúp cô báo thù không?”

“Cô tưởng một năm nay ta làm gì hả? A ha ha ha, thù ta đã tự báo rồi.” Thượng Quan Tích Phụng chống nạnh chỉ lên trời, một chân đạp lên chiếc ghế tròn, “Đắc tội với Thượng Quan này tuyệt đối không có kết cuộc tốt đẹp.”

“Vậy thì tốt, ta còn tưởng cô trốn người ta mới đến đây, bởi vậy tô mặt như quỷ vậy đó. Đúng rồi, cô làm sao báo thù vậy?” Tường Phong lại bóc một miếng bánh trong đĩa, ngoạm một miếng, nửa cười đùa nửa trêu chọc nói, “Chắc không phải là dùng Mỹ nhân kế, sau khi ăn sạch rồi phui mông bỏ đi đó chứ, sau đó nam nhân đáng thương bị vứt bỏ kia kiên trì bền bỉ bám mãi không buông...” “Ầm” một tiếng. Tường Phong cầm bánh quay người lại, nhưng không thấy bóng dáng Thượng Quan Tích Phụng. “Ừa, người đâu?”

Thượng Quan Tích Phụng chậm rãi bò dậy từ dưới chân, chỉnh sửa tóc tai y phục, thần sắc rất mất tự nhiên, nhưng vẫn giả vờ trấn định, “Cô... cô đừng nói bừa nhé, Thượng Quan ta là loại người đó sao? Cô đừng giúp thêm phiền những tay bừa bãi nhé.”

“Xì, con người cô nói chuyện sao chẳng có chút lương tâm vậy.” Tường Phong liếc nàng ta, “Có thẹn với lòng không hả, lần trước cô bị Râu xanh truy nộ, một trăm lượng tiền cược kia cũng là ta giúp cô thắng lại đó thôi, còn thắng thêm cho cô mười lượng nữa mà.”

“Cô còn nói, cô còn mặt mũi nói sao? Rõ ràng là cô gian lận mới thắng được.” Thượng Quan Tích Phụng về mặt phần nộ, nhớ lại thù cũ hận mới bèn nổi giận, “Cô ném giấy nợ và ngân lượng cho ta, còn mình thì phẩy áo tiêu dao bỏ đi. Kết quả Râu xanh đuổi theo đập phá trà lâu ta hát thuê, ông chủ vốn không dám giữ ta lại nữa, sau đó người ta lại bị đuổi ra đường.” Nàng ta càng nói càng uất ức, giật cổ áo Tường Phong, “Hừ hừ, cô phải chịu trách nhiệm”

“Ta khinh, có lúc nào cô thấy ta chịu trách nhiệm với ai chưa hả?” Tường Phong hất tay nàng ta ra, chỉnh sửa trang phục thiếu niên bán hàng của mình, vuốt tóc tiếp tục che nửa mặt, “Thêm nữa, đây là vấn đề của lịch sử để lại, ai kêu cô nổi tiếng là Thượng Quan độc được chứ, đi đến đâu là chỗ đó xui xẻo, không liên quan đến ta.”

Không sai, Thượng Quan Tích Phụng chính là “độc được” không thêm không bớt. Nàng ta đàn tỳ bà rất hay, người lại xinh đẹp, theo lý mà nói thì người thấy người yêu hoa thấy hoa tàn, nhưng lại cứ trùng hợp như vậy đó, phàm là những tửu lâu trà phường hí viện sông bạc Thượng Quan từng đến làm việc, ngắn thì năm ngày, nhiều nhất là ba tháng, không hề ngoại lệ, không phải liên tiếp bị người ta đập phá thì phải phá sản đóng cửa. Lần nào Thượng Quan bằng hữu đáng thương cũng phải rơi nước mắt nhìn về cánh cửa lớn đóng lại, vác cây tỳ bà ngắt cánh hoa trong hoàng hôn, một thân một mình tiếp tục đau lòng phiêu bạt giang hồ. Bởi vậy, tuy Thượng Quan và Tường Phong quen nhau chưa đến ba năm, nhưng lịch sử làm việc lại đuổi kịp Tường Phong từ tám tuổi đã lẫn lộn giang hồ. Khác ở chỗ lịch sử làm việc của Tường Phong là thành quả huy hoàng bách chiến bách thắng, còn lịch sử của Thượng Quan giờ ra trang nào cũng là sầu khổ không muốn quay đầu khóc không ra nước mắt.

Thật ra tên thật của Thượng Quan không phải như bây giờ, vì nàng ta liên tục đổi tên. Đây chính là chỗ càng thêm xui xẻo, à không không, càng thêm thần kỳ của Thượng Quan. Phàm là những gì nàng ta thích thì sẽ đổi tên cho tương ứng, nhưng chẳng được bao lâu, đồ hoặc người nàng ta thích sẽ gặp họa liên miên. Ví dụ như lần trước trước đó nàng ta ngang qua Tô Hàng, thích thú hồ sen ánh trắng, bèn đổi tên là “Ái Liên”, kết quả tháng sáu tuyết rơi, mỹ cảnh Tây hồ lập tức trở thành càn héo. Lại ví dụ lần trước nàng ta tùy tiện lật sách đổi tên thành “Thanh Dương”, thiết nghĩ lần này chắc không xảy ra chuyện gì đâu, nào ngờ không bao lâu Tần thành đột nhiên có một nữ nhân tên “Thượng Quan Thanh Dương” mất tích. Bởi vậy, Thượng Quan XX bằng hữu vẫn luôn không ngừng đổi tên, không ngừng gây tổn hại cho người hoặc vật mình thích, rồi lại tiếp tục không ngừng đổi tên.

“Hừ hừ, cô mới là độc được thì có.” Thượng Quan Tích Phụng bị đập trúng chỗ đau, nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn Tường Phong vui vẻ khi thấy người khác gặp họa, tròn mắt đảo đảo, giọng đột nhiên trở nên uyển chuyển, vô cùng dịu dàng dựa lên vai Tường Phong đang cúi đầu uống trà, “Tiểu phụng hoàng, cô có biết lần này ta đổi tên thành gì không?” Thấy Tường Phong không buồn liếc mắt nhìn mình, nàng ta nhẫn nhịn nộ khí khi bị phớt lờ, càng thêm ngọt ngào dịu dàng sắp lại bên tai Tường Phong, “Chính là Thượng, Quan, Tích, Phụng.”

“Phụt”, Tường Phong phun một ngụm lớn trà phả nhĩ trong miệng ra, nàng không buồn chùi lá trà bên khóe miệng, lập tức quay người níu vạt áo Thượng Quan Tích Phụng, hung dữ uy hiếp: “Cô, lập tức, đổi tên cho ta, ngay tức khắc!”

Lần này cuối cùng cũng đến lượt tâm trạng Thượng Quan Tích Phụng tốt lên, nàng ta ngẩng đầu, chém đinh chặt sắt từ chối: “Không, được!” Tiếp đó hai tay chấp lại, mắt lệ lưng tròn, “Tiểu phụng hoàng, ta nghĩ lâu lắm rồi, trong những người ta quen chỉ có cô khí thế mạnh mẽ nhất, hung hãn nhất, nhất định có thể lấy độc trị độc vượt qua được, người ta nhờ vào cô hết đó, sau này ta sẽ làm trâu làm ngựa cho cô...”

“Ta đâu thèm cô làm trâu làm ngựa chứ. Nhưng mà có một chuyện cô có thể giúp ta.” Tường Phong he he cười lạnh, túm lấy Thượng Quan Tích Phụng, “Cô ở Điệp Vũ viện này tốt xấu gì cũng một thời gian rồi, có phát hiện gì khả nghi không? Có từng thấy một nữ nhân áo trắng mặt trái xoan thanh tú gây ầm không?”

Thượng Quan Tích Phụng cố gắng biểu hiện để lấy công chuộc tội, vắt óc nghĩ một hồi, lắc đầu nói, “Ta chỉ đàn tỳ bà ở đại sảnh thôi, hơn nữa mới tới chưa đến một tháng, không phát hiện có chỗ nào không đúng hết.” Mắt nàng ta đột nhiên lóe tinh quang, thấp giọng nói, “Nhưng mà ta biết một chuyện, Điệp Vũ viện này đang lên lút bán một loại thuốc bột tên là Tiêu dao tán đó.”

“Tiêu dao tán, đó là thứ gì vậy? Có phải tương tự như Ngũ thạch tán không?” Thần sắc Tường Phong cũng bắt đầu nghiêm trọng.

“Chắc cũng tương tự, gần đây ở Lạc Dương Trường An rất nhiều quan lại quyền quý đều lên hút thứ này, nghe nói sau khi hút xong sẽ phiêu diêu như tiên, quên đi ưu sầu, muốn thôi cũng không được, bởi vậy rất nhiều người giàu có ném ngàn vàng cũng phải mua, thị trường chợ đen một bao nhỏ một trăm lượng đó.” Thượng Quan Tích Phụng về mặt ngưỡng mộ, “Mãn tú bà kia không biết lấy hàng từ đâu, nhất định kiếm được không ít tiền.”

“Thượng Quan, đến lúc tổ chức cần cô rồi.” Tường Phong trầm tư một hồi, hai tay trịnh trọng đặt lên đôi vai thon của Thượng Quan Tích Phụng, “Cô nghĩ cách giúp ta lấy một ít Tiêu dao tán từ chỗ Mãn tú bà đi.”

“Vậy để ta nghĩ cách, theo ta quan sát, hình như chỉ có chỗ hội viên cao cấp mới bán. Con người Mãn tú bà cẩn thận lắm, người hầu hạ bên đó đều là tâm phúc, những người khác vốn không thể lại gần, hơn nữa không phải người quen thì bà ta không bán.” Thượng Quan Tích Phụng siết tay, ra vẻ có chí thì nên, “Nhưng mà ta nhất định không phụ sự tin tưởng của tổ chức, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

“Ừm ừm.” Tường Phong như vinh quang chào mừng dùng sức nắm bàn tay ngọc của nàng ta, “Nhiệm vụ vô cùng gian nan này giao cho cô đó, ta nhờ hết vào cô đó nhé.” Nói xong, nhân lúc Thượng Quan Tích Phụng nhào đến biểu đạt sự kích động cửu biệt trùng phùng, nàng vội vã đứng dậy bước ra cửa, “Ta còn phải đi tìm người, đi trước đây, có tin tức thì đến khách điểm Đồng Thuận ở cửa Đông tìm ta, cô cũng phải bảo trọng nhé.” Đi mấy bước, cuối cùng quay đầu không nhìn được nói một câu, “Thượng Quan, không phải ta bắt bẻ, nhưng cái tên hiện giờ của cô thật là, haiz, cô chắc chắn chí nguyện hàng đầu năm xưa là làm hoa khô chứ không phải làm hái hoa đại đạo chứ?”

Đêm mười sáu tháng tư, do thám Điệp Vũ viện Lạc Dương, oan gia ngõ hẹp gặp Thượng Quan XX, gian nan thoát thân. Bằng hữu của Phong, có người dịu dàng như Y Như Bạch, có người hiệp nghĩa như Ngũ Hoa, có người thật thà như Lôi Tiểu Thư, có giả tiên như Họa Linh Lung, có người ngạo mạn như Mộ Dung Huyền Y, có người hào sảng như Hoa Miên Miên, có người lơ lửng như Tiểu Ái, còn nếu luận về bá mại như đĩa, tính xấu tương đồng, không ai ngoài Thượng Quan. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Phụng khóc không ra nước mắt nói: Lão nhân gia cô làm ơn giờ cao đánh khẽ, tha cho ta một con đường sống, mau đổi tên đi.

Thượng Quan ôn tồn khuyên nhủ rằng: Cô là nữ nhi giang hồ thời đại mới, phải trừ phong kiến phá tư tưởng mê tín, xây dựng giang hồ mới hài hòa có tình, mệnh ta do ta chứ không do trời, kỳ tích ở trong tay cô đó, oh yeah. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 42: Không Đánh Không Quen

Ra khỏi cửa, căn cứ theo nguyên tắc vào hang cọp, Tường Phong quyết định đi về phòng hội viên cao cấp ở phía Đông để nghe ngóng tin tức. Trên thông đạo đến Đông uyển, nhìn thấy cửa vào đề phòng nghiêm ngặt, nàng hơi ngáp ngừng, âm thầm nhảy lên mái nhà. Ngồi xồm trên mái nhà từ trên cao

nhìn xuống, Tường Phong không vội nhảy vào trong, nàng xem xét kỹ lưỡng địa hình, năm tòa tiểu lâu tinh xảo giống hệt nhau vòng quanh hồ, tòa ở giữa nằm trên một ngọn đồi nhỏ, cao hơn các tòa lầu khác một chút, giữa các tòa lầu là đường đi nối với nhau. Tuy kiến trúc tương tự, nhưng nhìn kỹ vẫn có khác biệt, màu sắc của đèn lồng treo dưới hành lang mỗi tòa lầu cũng đủ kiểu đủ loại, vàng có đỏ có lục có lam có, nhìn vào không hề có quy tắc. Còn trên đường đến mỗi tiểu lâu cũng có bảy tám ngã rẽ, dường như đường nào cũng thông với nhau, dọc đường cũng có một đống đèn lồng màu sắc sặc sỡ.

Tường Phong chống tay nhìn Đông uyển trông có vẻ yên tĩnh một hồi, cuối cùng xoay người nhảy xuống khỏi nóc nhà, sờ sờ cằm, Điệp Vũ viện này xem ra có huyền cơ đây, nếu có người giúp dẫn đường thì tốt rồi. Bỗng nhiên nàng đảo mắt ngang hai bóng người đang vội vã đi đến từ một chỗ không xa, bất giác nhếch lên nụ cười quý dị hứng thú, ha ha, xem đi, nhân phẩm tốt đúng là có ngăn cũng không ngăn được mà.

Cố Ý Lâu dọc đường vội đến đây trong lòng cũng rất không thoải mái, vừa rồi Điệp Vũ viện phái người đến trình lên một tờ ngân phiếu có ấn giám của Hầu phủ, lại cung kính nói có một vị tiểu thư rất giống Quận chúa đến chỗ họ, Mãn tú bà chỉ sợ tiếp đón không chu đáo, sợ là Quận chúa, bởi vậy đặc biệt đến mời tiểu Hầu gia định đoạt xem có nên phái người đi đón tiểu Quận chúa không. Cố Ý Lâu vội đến Tú lâu của Cố Thỉnh Vũ tìm người, ép hỏi nha hoàn đang nằm trên giường giả vờ làm Quận chúa mới biết Thỉnh Vũ không biết nghe được tin tức từ đâu, liền chạy đến Điệp Vũ viện tìm Lâm Tử Lăng. Từ hai năm trước Thỉnh Vũ thăm người thân ở Kinh thành rồi gặp Lâm Tử Lăng lúc đó là tân khoa Trạng nguyên xuân phong đắc ý, vừa gặp đã yêu gấp lại liêu xiêu, chuyện này Cố Ý Lâu cũng thăm biết rõ. Nhưng khoan nói Lâm Tử Lăng vẫn luôn cự tuyệt mai mối các nơi, ngay cả lai lịch của hắn cũng là vấn đề, rốt cuộc hắn là người của Đoàn vương, Thái tử, hay Hoàng đế? Trước mắt tình thế không rõ, bất luận thế nào Hầu phủ cũng không thể lợi vào vũng nước đục này, bởi vậy Cố Ý Lâu chỉ đành không ngó không ngang đến tâm tư nữ nhi này của Cố Thỉnh Vũ, chỉ mong nàng hết mê luyện rồi tự nhiên cũng tan theo mây khói.

Đang suy nghĩ, bỗng một bóng người đột nhiên chui ra từ bên cạnh, khiến người dẫn đường của Điệp Vũ viện và Cố Ý Lâu đều giật mình. Tường Phong cười tươi rói, không hề khách sáo chào hỏi Cố Ý Lâu, chào hỏi vô cùng thân thiết, “Cố huynh, đã lâu không gặp, còn nhớ ta không?” Thấy Cố Ý Lâu khẽ ngần ra, nàng lại lập tức cười lớn nói, “Ta chính là Lão tam nhà biểu huynh đệ của Tử di thái của Tiên Đại Phú ở Trường An đây, lần trước huynh đến Túy Tiên lâu ở Trường An, bạc của ta bị trộm mất, cũng nhờ huynh trả tiền giúp ta đó. Hôm nay lại gặp Cố huynh thật là có duyên, chỉ bằng đề tiểu đệ làm chủ mời huynh một bữa.” Nói xong bèn trừng mắt nhìn người dẫn đường, hét với giọng của một tên giàu xổi, “Nhìn cái gì mà nhìn, bạc thì tiểu gia ta có đây, còn không mau dẫn đường, đem hết món ngon nhất và gọi hoa khôi của các người lên đây, ta phải ôn lại chuyện cũ với Cố huynh.”

Cố Ý Lâu có hơi không chắc chắn nhìn Tường Phong vừa đi vừa nói nước bọt tung tóe bên cạnh mình, thiếu niên này mặc y phục vải nâu, tóc tai bù xù, gần như che hết nửa gương mặt trẻ con, chỉ lộ ra đôi mắt sáng rực, nhìn không rõ mặt mũi, giọng hơi the thé, có thể đang trong thời kỳ vỡ giọng. Nhưng tại sao mình lại không nhớ có người quen như vậy ở Trường An nhỉ, mà nghe hắn nói như thật như vậy, ngay cả Tiên Đại Phú cũng đúng là có người này, nghe khẩu âm cũng là giọng Trường An chuẩn, còn giúp người trả tiền cũng đúng là chuyện mình từng làm, thiết nghĩ chắc là ngày tháng năm nào đó tiện tay giúp hắn, còn mình thì không nhớ. Vậy là Tiểu Hầu bằng hữu xưa nay vẫn hòa nhã dễ gần lễ hiền đài sĩ cũng dễ mặc thiếu niên này dọc đường bỏ ló ba la theo mình đi về phía trước.

Bất giác đã đến cửa Đông uyển, bốn tên hộ vệ canh cửa đương nhiên nhận ra tiểu Hầu gia, nhưng thiếu niên bên cạnh hắn lại ăn mặc... Tường Phong ngẩng đầu, giọng điệu vô cùng bức bối, thô lỗ dạy dỗ: “Thế nào? Xem thường ta hả? Biểu cô phụ của ta là Tiên Đại Phú Tiên lão gia giàu nhất Trường An đó! Mấy người các người gây ra đó làm gì, đừng có chặn đường của tiểu gia.” Nói xong bèn âm thầm sát lại thân thiết nắm lấy cổ tay phải Cố Ý Lâu, “Ngay cả Cố huynh đây cũng là bằng hữu của ta, hôm khác ta cũng may cho Cố huynh một bộ, cứ ăn mặc nghiêm túc như vậy một lần, huynh cũng phải thay đổi tạo hình cho thích hợp đi...”

Cố Ý Lâu bị tóm lấy cổ tay thần sắc cổ quái nhìn Tường Phong đang thao thao bất tuyệt, không nói thêm lời nào, chỉ gật gật đầu với đám hộ vệ đang nghi hoặc, coi như thừa nhận vị “bằng hữu” này. Người dẫn đường tránh sang một bên không theo vào, Cố Ý Lâu và Tường Phong bèn tiến vào Đông uyển. Nhìn bóng hai người xa dần, đám hộ vệ đều thở dài vô cùng đồng tình: Tên giàu xổi quê mùa thô tục này chẳng phải ý có mấy đồng tiền thôi sao, ăn mặc chẳng đâu vào đâu như vậy mà còn tự cho là đẹp, ta khinh, người mới là đồ nhà quê chưa trải việc đời ấy, cũng chỉ có tính tình dễ chịu như tiểu Hầu gia mới nhận được người thôi, đúng rồi, tiểu Hầu gia ngài đừng bao giờ nghe hắn mà đổi tạo hình mới đó nhé.

Vào Đông uyển, rời khỏi tầm mắt của bọn hộ vệ, Tường Phong lập tức im miệng, hai người im lặng đi một lúc. Đột nhiên Cố Ý Lâu dừng bước, giọng điệu ôn hòa nhàn nhạt nói: “Các hạ đã vào được rồi, có thể buông bàn tay đang nắm, mệnh, môn, của tại hạ ra được rồi chứ.”

“Ha ha.” Thấy bị nhìn thấu, Tường Phong cũng không hề cảm thấy ngượng ngùng, cười hi hi giả vờ như bỗng hiểu ra, “Thật ngại quá, sao ta lại bất cẩn nắm trúng mệnh môn vậy nhỉ, Tiểu Hầu huynh không sao chứ.” Miệng nàng nói “Thật ngại quá”, nhưng biểu hiện ra vẻ đương nhiên, giọng điệu càng không chút ngại ngùng, ngay cả tay trái cũng không buông lỏng kiểm chế Cố Ý Lâu.

“Ta thật là sợ ý, suýt chút tin những lời vừa rồi của các hạ.” Cố Ý Lâu âm thầm nhìn Tường Phong đang chớp đôi mắt vô tội, lòng thầm thở dài một hơi, lời nói vẫn khách sáo, “Nhưng mà Cố mẫu xưa nay không thích bị người ta uy hiếp, nếu các hạ quyết ý làm vậy, tại hạ cũng chỉ đành...”

“Chỉ đành liêu với ta à?” Tường Phong không hề để tâm cắt ngang lời chưa nói hết của hắn, hất hất mái tóc trước che mắt đôi mắt, cười càng rạng rỡ hơn, “Ta nói Tiểu Hầu này, vừa rồi ta cũng vô tình thăm dò nội tức của huynh, hiện giờ cùng lắm huynh chỉ còn lại hai ba thành công lực thôi, muốn đối phó kẻ sống dở chết dở như huynh ta vẫn còn dư sức, chỉ cần búng ngón tay mà thôi.”

.....

“Còn nữa, Tiểu Hầu huynh vẫn nên ngoan ngoãn ném vật lên cầm trong tay trái đi thì hơn.” Tường Phong chỉ sợ đã kích không chết người, tiếp tục he he cười lạnh, ngay cả giọng cũng không ngượng nữa, khôi phục lại giọng nữ giòn già bình thường, “Không phải ta nói dỏm, nhìn khắp giang hồ này, âm khí có thể đuổi theo được ta trước mắt vẫn còn nằm trong lò luyện ấy. Luận khinh công, ta xếp hạng thứ ba cũng không thành vấn đề, mở ngoặc, hai người đứng đầu đã châu trời rồi.”

.....

“Bối vậy Tiểu Hầu huynh đừng nên khuyh suất mạnh động nhé, đao kiếm không có mất, tổn thương ai cũng không tốt đâu.” Giọng Tường Phong bỗng trở nên thành khẩn dị thường, giọng điệu cứ như là “Ta thật sự muốn tốt cho huynh thôi”, “Huống hồ nếu chúng ta thật sự động thủ ở đây, khó tránh dụ đến một đám người vây xem. Ta thì không sao hết, nhưng huynh thì khác đó, huynh là người có thân phận. Tiểu Hầu gia thanh cao nghiêm túc không ngờ lại động thủ với người ta trong kỹ viện! Lẽ nào là ghen tuông tranh giành hoa khôi? He he, truyền ra ngoài cũng không hay đâu.”

.....

“Thật ra ấy, chúng ta ra ngoài đi lại trong giang hồ, chẳng qua chỉ mong được bình an, thêm một bằng hữu thì thêm một con đường mà.” Tường Phong trấn định buông tay, nhường đường làm tư thế mời, “Bối vậy, phiền Tiểu Hầu huynh bình an đưa ta vào trong mấy tòa tiểu lâu này là được.”

.....

Việc đến nước này, Cố Ý Lâu còn có thể làm gì tiểu vô lại trước mặt này nữa đây, hần im lặng nghẹn lời bước lên con đường nhỏ, Tường Phong cũng đứng đĩnh đạc ý theo sau. “Thật ra ta cũng không quen thuộc địa hình chỗ này lắm, chỉ theo bằng hữu đến mấy lần thôi.” Đi một lúc, Cố Ý Lâu chậm rãi lên tiếng, giọng điệu trầm thấp bình ổn, dường như cũng độ lượng không tính toán với những chuyện không vui vừa xảy ra.

“Ta hiểu ta hiểu.” Thanh âm nhẹ nhàng vui vẻ của Tường Phong nhẹ vang lên sau lưng hần, “Tiểu Hầu huynh yên tâm đi, ta tuyệt đối không cho ai biết huynh cũng là hội viên cao cấp ở đây đâu, hiểu mà hiểu mà, huynh không cần giải thích đâu, nam nhân cũng phải xã giao mà, ta nhất định sẽ kín miệng như bưng.”

Cố Ý Lâu lại nghẹn lời, vốn không hề quay đầu đã có thể tưởng tượng ra nụ cười mờ ám quỷ dị của Tường Phong sau lưng. Hần lại nhẹ thờ dài, dừng bước chỉ chỉ, “Ta chỉ biết gặp đèn lồng đỏ thì phải rẽ, đến tiểu lâu tự nhiên sẽ có người dẫn đường.” Tường Phong đang định hỏi xem vào trong đi thế nào, đột nhiên nghe bên phía tiểu lâu truyền đến tiếng đá đá, lòng nàng giật thót, vội kéo Cố Ý Lâu bước nhanh về phía ngã rẽ.

Hai người đến dưới lầu bên hồ, trên chỉ thấy trên lầu bóng người chuyển động, có tiếng đao kiếm va chạm, một lúc sau, một bóng người nhỏ nhắn bị đá ra ngoài, rơi thẳng xuống dưới. Cố Ý Lâu không kịp nghĩ kỹ, vội phi thân nhảy lên định cứu người. Không ngờ động tác của Tường Phong bên cạnh còn nhanh hơn hần, mũi chân khẽ điểm, bay lên cao hơn hần nửa cái đầu, tiếp đó lại dùng lực đạp lên vai hần, nhanh nhẹn xoay người chuyển hướng trong không trung, ôm ngang Hoa Miên Miên đang té xuống dưới, cuối cùng cũng kịp thời đón được Hoa Miên Miên trước khi nàng rơi xuống nước.

Cố Ý Lâu bị Tường Phong mượn lực lót chân đạp mạnh xuống dưới lúc này đang xoa ngực, bắt lực nhìn dấu chân màu đen trên vai, trên y phục gấm trắng càng trở nên vô cùng chói mắt. Ừm, xem ra điểm này vị cô nương lừa gạt kia nói cũng đúng, ám khí của mình đích thực không nhanh bằng cô ấy. Hần ngược đầu lên, nhìn hộ viện đang ủa ra từ bốn phía, hần nhận ra nữ nhân ăn mặc lòe loẹt đi cuối, là đương gia của Điệp Vũ viện – Mãn tú bà.

Sau khi Tường Phong đón lấy Hoa Miên Miên, mũi chân điểm lên hòn giả sơn, gọn gàng xoay người trong không trung chuyển hướng, cuối cùng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Nàng cuống cuống vô vô vào mặt Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, có bị thương ở đâu không?”

Hoa Miên Miên trên người đã trúng mấy đòn, nếu không phải Mãn tú bà muốn bắt sống thì mấy lần xa luân chiến đã khiến nàng bị thương nặng từ lâu. Nàng gắng gượng cười, “Muội không sao, có điều hình như ngực hơi đau, có thể vừa rồi bị đá trúng.”

Tường Phong khẽ yên lòng, có thể nói được coi như chưa nghiêm trọng lắm, nàng ấn gương mặt xinh đẹp nhếch nhác của Hoa Miên Miên lên vai, nhẹ vỗ cái đầu nhỏ dịu giọng an ủi: “Ừ, yên tâm đi, muội không sao đâu, có tỷ tỷ đây.” Đảo mắt một vòng quanh đám người đang ủa đến, Tường Phong vòng qua eo Hoa Miên Miên, tức tốc trốn ra sau lưng Cố Ý Lâu, “Tiểu Hầu, giao cho huynh đó nhé.”

Tại, sao, lại, là ta? Cố Ý Lâu ngược mặt lên trời nghẹn lời, thờ dài một tiếng, lấy lại tinh thần mỉm cười gật đầu với Mãn tú bà: “Bà chủ Mãn.”

Mãn tú bà ngẩn ra, tiếp đó lập tức nhún mình cung kính: “Tiểu Hầu gia.”

Tường Phong thâm liếc mắt với bộ dạng khách sáo giả tạo của hai người, ở đằng sau Cố Ý Lâu thô lỗ bổ sung một câu: “Nói trọng điểm.”

.....

Cố Ý Lâu chưa bao giờ cảm thấy mình có thể thờ dài nhiều đến vậy, chỉ một buổi tối thôi mà hình như đã thờ dài hết mọi bất lực của cả đời. Hần nhìn cung tiễn từ phía đang vây lấy mình, chắp tay sau lưng trầm ổn bước tới một bước, Tường Phong vội dìu Hoa Miên Miên bước theo một bước. Cố Ý Lâu cố gắng để mình không chú ý động tác nhỏ tham sống sợ chết của người đằng sau, vòng tay với Mãn tú bà, “Bà chủ Mãn, hai vị... à, cô nương đây... ừm, là bằng hữu của Cố mẫu, nếu có chỗ nào đắc tội, ta thay họ tạ lỗi trước, có thể nhờ bà chủ Mãn thả người được không?”

Mãn tú bà nghiêng đầu nhìn hai người sau lưng Cố Ý Lâu, xem ra mình đoán không sai, quả nhiên là người tiểu Hầu gia quen biết. Người vừa rồi giao thủ đích thực cũng xinh đẹp, không hề thua kém Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân Bao Y Y. Nhưng người còn lại... tóc tai bù xù, y phục nhàu nhĩ, nhìn không rõ mặt mũi, cô nương nhà nào mà trông như lưu manh vậy? Phẩm vị của tiểu Hầu gia... sau khi trúng độc quả nhiên ngày càng khác người. Thôi vậy, cho hần cái ơn vậy, dù sao tiểu nha đầu kia cũng chưa phát hiện được gì.

Nghĩ đến đây, Mãn tú bà vội nặn ra nụ cười đặc trưng, hươu chiếc khăn tay che đôi môi tô đỏ chót, “Ai ôi, xem tiểu Hầu gia nói kìa, đã là bằng hữu của tiểu Hầu gia, đương nhiên cũng là khách quý của Điệp Vũ viện, vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi.” Sau đó xua tay ra hiệu cho thủ hạ lui hết, tiếp đó lấy lòng bổ sung, “Còn một vị khách quý khác tôi cũng mời lên xe ngựa ở cửa sau rồi.”

Cố Ý Lâu gật đầu, “Nếu vậy thì đa tạ bà chủ Mãn, tổn thất do đá đầu vừa rồi Hầu phủ sẽ gánh chịu toàn bộ, Cố mẫu còn có việc, xin cáo từ trước.”

“Tiểu Hầu gia thật là khách sáo.” Mãn tú bà cười không khép miệng, thầm nghĩ xem chút nữa có nên kêu bọn hộ viện lên lầu đập nát thêm mấy chực

cánh cửa sổ không. “Tiểu Hầu gia đi thông thả, hai vị cô nương đi thông thả.”

Dọc đường bình an ra đến cửa sau, lúc này Tường Phong mới yên lòng. Tiểu Hầu quả nhiên hữu dụng thật. Cố Ý Lâu vén rèm xe, Cố Thỉnh Vũ vẫn đang ngồi ngay ngắn bên trong rụt rè ngẩng đầu, nhẹ giọng gọi một tiếng “Đại ca”. Nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng, khóe mắt cũng đỏ hồng. Cố Ý Lâu cũng không nổi trách mắng, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Về nhà thôi.” Nói xong quay lại nhìn Tường Phong và Hoa Miên Miên, Hoa Miên Miên sắc mặt không tốt dựa bên cạnh Tường Phong, còn đôi mắt đen láy của Tường Phong đang không ngừng đảo đi đảo lại chăm chăm nhìn vào xe ngựa. Cố Ý Lâu đột nhiên dậy lên một dự cảm không hay, để tránh khả năng chút nữa phải đưa Thỉnh Vũ đi bộ về nhà, hấn vội lên tiếng trước: “Nếu hai vị cô nương không chê thì để Cố mỗ tiễn hai vị một đoạn.”

“Không chê không chê.” Tường Phong vui vẻ thuận nước đẩy thuyền, động tác nhanh chẹn chớp lấy Hoa Miên Miên thần sắc ừ ừ nhét vào thùng xe, tiếp đó mình cũng chui vào. Tiểu Hầu quả nhiên biết điều mà, mình đang tính xem có nên lấy chuyện tiểu Quận chúa cũng dạo thanh lâu ra uy hiếp, giành lấy xe ngựa để tiện đưa Tiểu Hoa đang bị thương về nhà không, vậy mà hấn đã chủ động dâng đến cửa rồi, khá lắm khá lắm.

Cố Thỉnh Vũ thấy đột nhiên có thêm hai người, đầu tiên cũng giật mình, nhưng được giáo dục tốt và bản chất thực nữ khiến nàng không đường đột lên tiếng hỏi mà vẫn ngồi ngay ngắn như cũ, đôi lúc lại len lén liếc nhìn cô nương vừa nảy cùng mình vào trong và tỷ tỷ kỳ quái của cô ta. Hoa Miên Miên mặt mũi gác đầu lên vai Tường Phong, sau trận kịch chiến vừa rồi, lần đầu tiên nàng cảm nhận được sự hung hiểm thật sự của giang hồ và công phu mèo ba chân của mình, đối với con đường giang hồ, Tiểu Hoa bằng hữu cảm tính lại thích suy nghĩ lung tung bắt đầu nghi ngờ và mất tự tin.

Xe ngựa chậm chậm tiến về phía trước, Tường Phong thấy Hoa Miên Miên chỉ nhắm mắt không nói gì, tưởng nàng đau đớn nên móc trong ngực ra hai chiếc bình nhỏ, lắc lắc rồi chọn chiếc bình sứ thanh hoa, đổ ra một viên thuốc màu đỏ, đưa đến bên miệng Hoa Miên Miên, “Nào, Tiểu Hoa, uống nó đi, bảo đảm muội lập tức hết đau, ngày mai là có thể nhảy nhót lại rồi.”

Người thấy mùi thơm nhẹ, Hoa Miên Miên ngước mắt rã rời liếc viên thuốc to bằng viên thịt trong tay Tường Phong, “Tỷ lại nhét bùa đồ vào miệng muội nữa rồi, không chịu đâu, nghe sao chẳng khác gì mấy loại thuốc cao vớ vẩn có bệnh trị bệnh, không bệnh cũng bỏ bên ngoài quá vậy.”

“Muội tưởng là Đại lực hoàn muội bán sao?” Tường Phong không vui liếc nàng, “Đây là đồ tốt đó, chỉ còn có hai viên thôi, nào, ngoan ngoãn há miệng, nhân lúc vẫn còn giữ được chất lượng mà nuốt nó đi.”

“Phụt”, Cố Ý Lâu đối diện không nhịn được cười thành tiếng, tiếp đó lại không tự giác ho mấy tiếng, xoa xoa chỗ sưng bị Tường Phong đập nội thương. Tường Phong ngước mắt nhìn hấn, lại nhìn Hoa Miên Miên đang cắn răng không chịu uống thuốc, nàng cầm chiếc bình sứ ném sang, “Tiểu Hầu, vừa rồi bắt cần đá huynh một cước, ở đây vẫn còn một viên thuốc, trị nội thương rất hữu hiệu, coi như tạ lỗi và tạ lễ huynh giải cứu Tiểu Hoa.”

Cố Ý Lâu ngây người nhìn bình thuốc trong tay, cô nương bá đạo vô lại này sao giờ lại lịch sự vậy nhỉ, uống, hay không uống đây. Chỉ nghe Tường Phong lại nhỏ giọng dỗ dành Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, muội xem, Tiểu Hầu cũng sắp uống rồi kia, yên tâm rồi chứ...” Bàn tay cầm viên thuốc của Cố Ý Lâu khựng lại, mặt đầy sọc đen, thì ra mình chính là chuộc bạch thủ thuốc trong truyền thuyết đó sao.

Hấn ngước lên nhìn về phía đối diện, Hoa Miên Miên mở mắt nhìn chăm chăm vào hấn chờ công hiệu của thuốc, Tường Phong thì âm mưu đen tối nhìn tay phải đang cầm thuốc của mình. Cố Ý Lâu ghen lời, hấn có thể bảo đảm, nếu mình không uống, xem đáng về cô ấy chắc chắn đang chuẩn bị nhảy sang nhét vào miệng mình đây. Vậy là Tiểu Hầu bằng hữu dưới áp lực chỉ đành bấm bụng ném viên thuốc vào miệng, sau đó xoay xoay bình thuốc tìm xem có manh mối hữu ích nào không, để lúc về nhà tìm Diêu Hoàng nhanh chóng trị bệnh giải độc gì đó. Bình thuốc không có gì đặc biệt, có điều dưới đáy bình có một ấn giám màu đỏ, “Thanh Lương lão nhân?” Cố Ý Lâu hơi sững sốt, nhìn sang Tường Phong, “Đây là đơn dược của Thanh Lương lão nhân? Nghe nói Thiên toàn địa chuyển đại bổ hoàn ông ta luyện là thánh dược liệu thương đó.”

“Ồ, vừa rồi huynh đã uống nó đó.” Tường Phong thuận miệng đáp lại, nhân lúc Hoa Miên Miên đang ngây người há miệng, cuối cùng cũng nhét được viên thuốc vào miệng nàng.

Hoa Miên Miên một lúc sau mới phản ứng lại được, khép miệng chớp mắt, không nhịn được mà chớp lấy cánh tay Tường Phong, “Chỉ bị thương có một chút thôi mà tỷ lại cho muội uống thánh dược quý giá như vậy, quá lãng phí rồi.”

“Thứ đó không lấy uống lẽ nào đem thờ sao? Mới một lúc đã có tinh thần vậy rồi, xem ra quả nhiên có công hiệu.” Tường Phong xoa đầu nàng, nở nụ cười như muốn ăn đòn, lén kề vào tai Hoa Miên Miên thấp giọng nói, “Yên tâm, chỗ tỷ tỷ vẫn còn nhiều thuốc khác có thể bán lấy tiền, tốt hơn cái đó nhiều.” Tài nghệ luyện đơn của lão già Thanh Lương kia đúng là không tệ, đáng tiếc bản lĩnh chơi cò thật sự quá tệ hại, ngay cả tay mơ như mình cũng có thể thắng được mười mấy ván, nếu đổi lại là Hồ ly ca, chắc đã dọn sạch phòng đơn dược của lão từ lâu rồi.

.....

Đêm mười sáu tháng tư, gặp lại Cố quân Ý Lâu ở Điện Vũ viện, ăn vạ được thuận lợi thoát thân, Hoa Miên Miên bị người ta đá một cước, ta cũng bắt cần đá Tiểu Hầu một cước, là duyên hay là nghiệt? [Tường Phong hỏi ức lực]

Tiểu Hầu nhàn nhạt viết: Nay công lực của ta cũng hồi phục gần hết rồi, có cần tỷ thí lại lần nữa, xem cô có thể búng ngón tay là bóp chết được ta không?

Tiểu Phụng ha ha nói: “Ta có nói vậy sao, nhất định là huynh nhớ nhầm rồi, xưa nay ta vẫn luôn đề xướng người tập võ phải lấy đức phục chúng mà, bạo lực không phải là thể mạnh của ta. Ừm, ta còn hẹn với đạo diễn đi uống trà chiều, có việc đi trước đây, huynh đừng bao giờ tiễn nhé. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 43: Bán Thân Chôn Cha

Một mỗi cả đêm, Hoa Miên Miên và Tường Phong về đến khách điểm là ngủ ngay. Hôm sau, Hoa Miên Miên bắt ngủ dậy sớm hơn cả Lưu Liên. Cũng không biết là viên Thiên toàn địa chuyển đại bồ hoàn của Thanh Lương lão nhân có hiệu quả, hay vì dùng dao mổ trâu giết gà, vô tình bỏ quá mức, mà cũng có lẽ là vì sắp hết hạn. Tóm lại, trời tờ mờ sáng Hoa Miên Miên đã tỉnh thần phấn khởi bỏ dậy, gánh đầy hai lu nước lớn, chẻ củi chất đầy nhà bếp, đương nhiên, cũng bẻ gãy không ít bánh xe mức nước, chém văng không ít lưỡi rìu. Khi Lưu Liên thất tập dề ra khỏi phòng, chuẩn bị quét dọn đại sảnh sắp xếp bàn ghế làm thức ăn sáng, Hoa Miên Miên đã hò dô ta lau sạch bàn ghế rồi.

Sau khi khách điểm mở cửa kinh doanh, Tiểu Ái chọn đúng thời gian ăn sáng, tinh thần sảng khoái bước vào đại sảnh, nhìn thấy Đỗ Thanh Thanh, Tường Phong và Lưu Liên ba người xếp thành một hàng chỉnh tề, trợn mắt há miệng nhìn Hoa Miên Miên đang bung một chồng chén đĩa như làm xiếc bước vào nhà bếp, sau đó là tiếng chén đĩa vỡ loảng xoảng. Tiểu Ái gãi đầu, bước tới trước mặt ba người, khó hiểu hỏi: “Tiểu Hoa làm sao vậy? Sao đột nhiên lại ra sức làm việc như vậy? Cô ấy bị kích thích à?”

Tường Phong sực tỉnh, vỗ vai hân cảm thán một cách đầy triết lý: “Ta đoán có thể muội ấy đột nhiên lĩnh ngộ được rằng đời người ngắn ngủi, không thể phí hoài, hai chúng ta cũng phải cố gắng mới được, nếu không Trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước sẽ chết trên bãi cát đó.”

“Hừ, không cần chờ sóng sau xô, Tiểu Phụng cô đã chết, chắc, rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Đỗ Thanh Thanh từ bên cạnh truyền đến, nàng ta gẩy bàn tính “tách tách”, “Đồ hôm nay Tiểu Hoa làm hư cộng thêm chén đĩa vỡ, tiền công còn lại của cô tháng này cũng hết luôn rồi.”

Gương mặt cười đùa hí hửng của Tường Phong trong chốc lát ỉu xiu, Tiểu Ái vội kéo tay áo nàng nói, “Không sao, ta có cách.” Nói xong bèn lấy ra một xấp giấy, “Đây là bảo hiểm do công ty bọn ta mới phát triển, có thể giúp các cô giảm thiểu tổn thất.” Rút một tờ đưa cho Tường Phong, “Đây là bảo hiểm chén bát vỡ, cô có thể mua cho Tiểu Hoa, sau này đồ cô ấy đánh vỡ đều do bọn ta gánh tổn thất.” Tiếp đó lại rút ra một tờ nữa, nịnh nọt chạy đến bên cạnh Đỗ Thanh Thanh, “Bà chủ, tay ngọc của cô dư sức làm người mẫu, bảo hiểm ngón tay của bọn ta là thích hợp với cô nhất, sau này cho dù lúc gảy đàn cô làm gãy một cái móng tay, cũng có thể tìm bọn ta bồi thường.”

Tường Phong và Đỗ Thanh Thanh ngậy người nhận giấy nhìn một hồi rồi ngược lên nhìn Tiểu Ái, lúc này mới phát hiện hôm nay Tiểu Ái mặc một bộ trường bào trắng in hoa mới toanh, tay cầm quạt giấy, trên đầu còn cài một chiếc trâm gỗ, nghiêm nhiên trở thành một thiếu niên phong độ ngời ngời. “Woa, Tiểu Ái, bây giờ ta mới phát hiện thì ra người cũng đẹp trai ngút trời như vậy.” Tường Phong chạy đến trước tiên, đảo mấy vòng quanh Tiểu Ái, sờ sờ cảm cảm thán, “Không tệ không tệ, ngày càng ra dáng người thành công.”

“Đầu có đầu có, chút nữa còn hẹn mấy phú thương bàn chuyện bảo hiểm, ta là đại diện hình tượng mà, không sửa soạn một chút đầu có được.” Tiểu Ái tiêu sái xòe chiếc quạt giấy, “Cũng nhờ tên phi tặc, à không, đại phi hiệp kia, số lượng bảo hiểm tài sản của bọn ta liên tăng vọt. Còn có Cẩm Yếu nữa, rất nhiều người sợ mất tim nên tranh nhau mua bảo hiểm.”

“Vậy à, vậy ta cũng phải ủng hộ chuyện làm ăn mới của người mới được, bảo hiểm đánh vỡ chén đĩa gì đó bán cho ta hai mươi phần đi.” Tường Phong vừa móc ra xâu tiền cuối cùng giao cho Tiểu Ái, lại nghe trong nhà bếp vang lên một hồi tiếng vỡ loảng xoảng.

Hai người nhìn nhau, Tiểu Ái vội túm chặt tờ bảo hiểm giật lại, yếu ớt thương lượng: “Phong lão đại, hay là cô rút lại đi, ta sợ Tiểu Hoa sẽ làm công ty ta phá sản mất thôi.”

Tường Phong đá Tiểu Ái một cước, túm chặt tờ bảo hiểm trong tay, tức tốc viết như rồng bay phượng múa lên trên, “A ha ha ha ha, ta ngày càng thích bảo hiểm này rồi đó, bán cho ta năm mươi phần nữa!”

Ăn sáng xong, Tiểu Ái chạy một vòng quanh nhà bếp, đương nhiên kết quả không nghĩ cũng biết, lại bị Hoa Miên Miên đuổi ra. Trước lúc ra cửa, hắn nói với Tường Phong: “Đúng rồi, Triều Từ tiên sinh Lưu Liên tìm về thật sự được lắm, học vấn cao, người lại ôn hòa, tiền cũng không chịu nhận, mới có một ngày mà các học sinh đều thích huynh ấy, có rảnh thì giúp bọn ta đa tạ huynh ấy nhé.”

Tủ tài nghèo kia à? Tường Phong ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa trên lầu hai đang khép hờ.

“Một cái bánh bao

Một cái bánh bao khác

Một đĩa bánh bao

Có thể còn có nhiều bánh bao hơn

Không hề nghi ngờ

Bánh bao Lưu Liên làm

Là bánh bao ngon nhất

Khấp Lạc Dương này.”

Triều Từ tay nắm bánh bao, tình cảm dạt dào ngâm xong bài “Thơ bánh bao” sáng nay mới viết, Lư Liên đứng bên cạnh nghe vỗ tay liên tiếp, lớn tiếng khen hay. Đỗ Thanh Thanh đang tính sổ dưới lầu nghe tiếng vỗ tay “bốp bốp”, hiểu kì ngẩng đầu nhìn lên lầu, quay sang hỏi Tường Phong: “Lư Liên đang hết đó à? Lại xảy ra chuyện gì nữa vậy?”

“Không có gì.” Tường Phong không ngẩng đầu mà tiếp tục thu dọn bàn ăn, đã lấy làm quen bổ sung thêm, “Đa phần là tú tài nghèo kia lại ngâm thơ, nghe nói còn là theo kiểu thơ con cóc thịnh hành hiện nay nữa. Từ tối hôm trước hắn đã bắt đầu như vậy rồi, bữa sáng, bữa trưa, bữa tối, ngay cả bữa khuya cũng làm một bài, quen rồi là ổn thôi.”

Đỗ Thanh Thanh bực bội đập bẹp con quạ đen vừa bay qua đầu mình, cất lại bàn tính và sổ sách, hay lắm, tên tú tài nghèo này vẫn còn ăn không ở không trong khách điểm một tháng nữa, không thể nào sống nổi nữa rồi. Nàng ta đứng dậy lên lầu, không quay đầu mà dặn dò Tường Phong, “Tiểu Phụng, chút nữa đưa Tiểu Hoa đi dạo mấy vòng đi, cô ấy còn đòi dạo tinh lực kiểu này nữa thì khách điểm của ta cũng bị cô ấy dờ mắt thôi.” Hừ hừ, ta đi luyện đàn đây, tên tú tài nghèo kia dám mĩa mai tiếng đàn của lão nương đây khiến người ta sợ mất mặt, cổ nhân chẳng có hậu nhân mĩa mòi, thù này cứ ghi lại đây.

Đi đến đầu cầu thang, vừa hay thợ săn tiền thưởng Mộc Tư Ngọc mới vào ở hôm qua, eo đeo thiết trao ngân câu, dáng vẻ hiên ngang xuống lầu. Đỗ Thanh Thanh nhắc vẩy hăm hực đi lướt qua nàng ta, hai người khẽ va chạm, nhưng đều không hề dừng lại, mỗi người tiếp tục đi về phía trước. Mộc Tư Ngọc xuống lầu, đến ngồi bên bàn, vừa bung chén cháo trắng Tường Phong mang tới, vừa trầm tư ngược lên nhìn cửa phòng Đỗ Thanh Thanh vừa đóng lại thật mạnh.

Sau bữa cơm, Triều Từ bèn ra ngoài đến trường lên lớp, Lư Liên mang bút mực sách vở trung thành cẩn cẩn theo sau cùng đến nghe giảng. Sau khi Triều Từ đồng ý dạy học, Lư Liên cũng đi theo nghe một lúc, nàng từ nhỏ trưởng thành ở nhà nông, làm việc nặng nhọc rất giỏi, nhưng lại ít được học hành. Sau khi theo Đỗ Thanh Thanh, Đỗ Thanh Thanh thỉnh thoảng cũng dạy nàng viết chữ đọc sách, nhưng với tính tình lười nhác lại nóng nảy của Đỗ Thanh Thanh, Lư Liên bị mắng thì nhiều, được học thì ít. Từ sau khi hai tỷ muội Tường Phong và Hoa Miên Miên đến, thỉnh thoảng cũng dạy Lư Liên, nhưng hai người đều ham chơi, đánh mã điếu với Đỗ Thanh Thanh thì tích cực, chứ sự nghiệp cao cả như giáo dục trồng người, đối với họ đúng là khó hơn lên trời.

Nhưng thư sinh Triều Từ thì khác, hắn thấy Lư Liên ngồi xỏm bên ngoài trường học viết viết vẽ vẽ lắm nhảm đọc bài, bèn dịu dàng gọi nàng vào cùng nghe giảng, sau khi trở về còn đặc biệt dạy kèm cho Lư Liên, cầm tay dạy nàng từng nét bút. Bởi vậy chưa đến một ngày, địa vị của Triều Từ trong lòng Lư Liên đã lên cao chót vót, chỉ thua mỗi địa vị nữ vương chí cao vô thượng của Đỗ Thanh Thanh. Do biểu hiện tốt đẹp kính trên nhường dưới đoàn kết xóm giềng và tình thân khắc khổ siêng năng hiếu học của Lư Liên bằng hữu, toàn thể nhân viên của khách điểm Đồng Thuận (thật ra chỉ có ba người) đều nhất trí cho rằng nên ủng hộ khích lệ một cách thích đáng, trong tiếng hoan hô của quần chúng, Đỗ Thanh Thanh chỉ đành đồng ý cho Lư Liên mỗi ngày sau bữa sáng và trưa có thể đến trường học hai canh giờ, còn việc của nàng trong thời gian này toàn bộ do Thần Dao bằng hữu nhân nhục chịu khó một mình đảm trách.

Hôm nay là ngày đầu tiên Lư Liên chính thức đi học, nàng mang trà Thần Dao bộ áo tối qua đã vá lại và giặt sạch sẽ, sau đó muốn giúp nhưng lại bị Tường Phong đang xắn tay áo rửa chén đuổi ra khỏi nhà bếp. Cuối cùng lúc vừa theo Triều Từ ra khỏi cửa, lại bị Hoa Miên Miên tinh thần phấn khởi kéo lại, “Lư Liên, chút nữa bọn ta sẽ đến ủng hộ cô, đứa trẻ ranh nào dám ức hiếp cô thì cứ nói với ta, ta sẽ dạy dỗ nó!” Lư Liên sọc đen đầy mặt, bọn trẻ ở đó đều rất thân với nàng, lúc nào cũng ngoan ngoãn gọi “Lư Liên tỷ tỷ”, thêm nữa là mình đi học chứ đâu phải đi giành địa bàn, có cần phải phô trương vậy không.

Triều Từ và Lư Liên đi được một lúc, Mộc Tư Ngọc cũng ra ngoài bắt yêu, tiếp đó Tường Phong cũng theo lệnh kéo Hoa Miên Miên ra ngoài đi dạo. Hai người âm thầm bám theo Mộc Tư Ngọc cả buổi, gần như dạo hết mỗi một cây cầu ở Lạc Dương, thợ săn tiền thưởng nổi danh Mộc Tư Ngọc này đây cũng không có bất kỳ manh mối nào, hai người nửa thất vọng nửa được an ủi, để tránh tiếp tục nữa sẽ bị phát hiện, chỉ đành bỏ kế hoạch theo dõi mà trở về.

Hoa Miên Miên mỗi tay cầm một que kẹo bông gòn (Không còn cách nào, Tiểu Hoa bằng hữu thích ăn cái này), tay nắm tay mừng vui vẻ phấn khích, đột nhiên thấy đám người phía trước ồn ào, vây lại thành một vòng, nàng lập tức nhiệt huyết bùng bùng, có ác bá trêu ghẹo tiểu nương tử sao? Hay là tỷ võ chiêu thân? Nàng vội kéo Tường Phong, sử dụng “Triêm y thật bất diệt” gắng sức chen vào xem nào nhiệt.

Giữa đám người, một thiếu nữ áo trắng mười bảy mười tám tuổi đang quỳ, đầu cài bó cỏ*, thân hình mỏng manh, diện mạo thanh tú, giữa ánh nhìn như hồ như sỏi của đám người, càng trở nên cô độc đáng thương không nơi nương tựa. Hoa Miên Miên nhìn bốn chữ lớn dưới đất, woa, chính là bán, thân, chôn, cha, trong truyền thuyết đây mà. Nàng vội kéo cánh tay Tường Phong, hai mắt sáng rực chớp chớp, một cơ hội hành hiệp trượng nghĩa tốt biết mấy. Tường Phong không đáp, chỉ ngồi xỏm xuống nhìn thiếu nữ một lúc rồi đưa tay kéo cầm nàng ta, cười hí hóp mắt hỏi: “Tiểu nương tử, cô muốn bán bao nhiêu tiền?”

*Đầu cài bó cỏ có ý nói muốn bán thân

Thiếu nữ tròn to mắt, cuối cùng cũng xác nhận được rằng tiểu lưu manh xác xược vô lối treo chọc mình đây cũng là một nữ nhân. Hoa Miên Miên vội tiến lên bổ sung thêm một câu, “Cô đừng sợ, bọn ta đều là người tốt.” Thiếu nữ kia ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhút nhát như nai con lại dò xét nụ cười vô lại của Tường Phong, cúi cùng rụt rè cúi đầu nói, “Ba lượng.”

“Ba lượng, đại gia mua.” Một giọng nói ác bá điển hình vang lên, tiếp đó, bị thị Mai Tân Phi bằng hữu trong tạo hình ác thiếu gia điển hình cũng vinh quang xuất hiện.

Hoa Miên Miên nghe vậy đại nộ, dám giành người với bốn nữ hiệp, cản trở ta giải cứu thiếu nữ yếu đuối à, vậy là nàng ngẩng đầu la lên: “Năm lượng, cô

nuong mua.”

Mai Tân Phi ngẩn ra, gần đây cũng thật xui xẻo quá, tối qua uống chút Tiêu dao tán trong Đông uyển Điệp Vũ viện, kết quả tỉnh lại phát hiện tự dung mình đã dạo một vòng trong hồ sen dưới lầu. Hôm nay muốn mua một tiểu nương tử, không ngờ lại có người đến giành, hơn nữa còn là một đại mỹ nữ, thôi đời gì đây, nữ nhân hà tất phải làm khó nam nhân chứ. Nghĩ đến đây, hắn không chịu lép vế đưa tay ra hiệu: “Mười lượng, hôm nay bản thiếu gia nhất định phải mua người này!”

“Mười lăm lượng, người này cô nương chăm trước.” Hoa Miên Miên chống nạnh, liều luôn, quyết không thể để thiếu nữ vô tội trước mặt rơi vào tay ác thiếu gia.

“Hai mươi lượng! Thiếu gia đây gì cũng thiếu, chỉ không thiếu tiền.”

“Hai mươi lăm lượng! Cô nương đây không có sở thích gì khác, chỉ thích xài tiền.”

...

Ánh mắt của quần chúng vây xem và thiếu nữ bán thân chôn cha đảo tới đảo lui quanh Hoa Miên Miên và ác thiếu gia, chỉ có Tường Phong vẫn như đang xem tuồng, xếp bằng ngồi cạnh thiếu nữ kia, móc hạt dưa ra thích thú ngồi cắn. Một lúc sau, đã hết giá đến bốn mươi lượng, nhân lúc nghỉ giữa giờ, Hoa Miên Miên mũi xi khói hậm hực chạy đến, từ trên cao nhìn xuống Tường Phong đang trong bộ dạng chuyện không liên quan đến mình nên không ngó không ngang, giậm chân nững nịu: “Tỷ tỷ, tỷ không giúp muội gì hết, giá đã lên tới bốn mươi lượng rồi, tên ác bá kia vẫn không chịu từ bỏ, làm sao đây?”

“Ai bảo muội ngốc, muội không biết nâng giá từng xu từng xu sao, bây giờ nâng cao vậy rồi, ta cũng không còn cách nào.” Tường Phong phun vô hạt dưa, buồn cười nhìn Hoa Miên Miên vẻ mặt ăn năn, “Hơn nữa chúng ta, vốn, không, hề, có, tiền, mua, muội góp phần nào nhiệt làm quái gì chứ.” Nhìn Hoa Miên Miên chu miệng rõ cao, Tường Phong lại bổ sung, “Đừng nói chuyện khác, cho dù đem người về được, muội nghĩ xem chỗ bà chủ phải làm sao? Cô ấy đồng ý sao?”

Nghe vậy, trong đầu Hoa Miên Miên hiện lên một cảnh tượng: Minh và Tường Phong tỷ tỷ dẫn theo thiếu nữ này xếp hàng một hàng, run rẩy lắc lư như cây con trong gió đứng giữa đại sảnh, bà chủ Đỗ Thanh Thanh cảm chổi lông gà đi vòng vòng nhìn ba người, miệng cười lạnh nói với tỷ tỷ: “Ta cho Tiểu Phụng cô đưa Tiểu Hoa ra ngoài dạo mấy vòng để tiêu thực cho khỏe bụng, cô thì hay rồi, lại rước thêm của nợ về.” Sau đó Lưu Liên nhất định lại đồng tình nhìn tỷ tỷ, kéo tay áo bà chủ: “Thật ra... thật ra khách điểm của chúng ta tuy không thiếu người, nhưng mà... nhưng mà dù sao cũng nuôi được, thêm một đôi đũa thôi mà...”

Tiếp đó thì sao, Đỗ Thanh Thanh nhất định liếc mình khinh bỉ, chỉ Thần Dao đang âm thầm dùng phi đao giết ruồi ngồi chơi bên bàn, “Tiểu Dao tốt xấu gì cũng còn có thể chế củi cắt củ đậu, còn có thể thu hút các cô nương đến xài tiền, còn có thể công hiến cho công tác giữ gìn vệ sinh nhà cửa nữa. Đầu giống như ai đó, ngoài ăn nhiều gây phiền phức đánh vỡ chén bát thì còn biết làm gì nữa?” Nhìn đi nhìn đi, biết ngay là bà chủ vẫn luôn ghét bỏ mình, chộp được cơ hội là lại mỉa mai châm biếm mà.

Sau đó nữa thì sao, bà chủ sẽ đảo một vòng quanh thiếu nữ bán thân chôn cha, xoi mói bắt bẻ: “Thân hình của cô ốm yếu quá, phải ăn bao nhiêu mới nuôi lại được đây, ta không nuôi kẻ nhàn rỗi đâu, cô cũng phải có gì có ích chứ.” Nói xong lại chỉ mình và tỷ tỷ, “Ba người bọn ta thì sao, tốt xấu gì cũng có thể chơi Đầu địa chủ*.” Tiếp đó chỉ Lưu Liên, “Thêm Lưu Liên nữa là đủ một bàn nữa điều.” Ngón tay xoay lại, chỉ sang Thần Dao, “Cho dù có thêm Thần Dao cũng vừa khéo có thể chơi Máy kéo*.” Cuối cùng thờ dài, “Cô nói đi, thêm cô nữa thì chơi bài gì được đây?” Lúc này Tường Phong tỷ tỷ nhất định cười đùa cợt nhả sắp lại, “Bà chủ, sáu người có thể đánh Huyết chiến đến cùng**, có đông người hơn nữa cũng không sợ.”

*Đầu địa chủ, Máy kéo: Tên các loại bài

**Một loại mạt chược online

Vậy là bà chủ bùng phát, nổi giận, mọi người bị quét ra đường tập thể...

Nghĩ đến đây, Hoa Miên Miên vội thu lại đôi cánh tường tượng, lạnh người khổ não nhìn sang Tường Phong, “Tỷ tỷ, muội sai rồi, chúng ta về thôi, muội không mua người nữa đâu.”

Ác thiếu gia Mai Tân Phi nghe vậy cười lớn, đắc ý ngược gương mặt hủ bại bóng loáng bước sang, chộp lấy cổ tay thon thon của thiếu nữ kia, “Ha ha ha ha, tiểu nương tử theo ta đi thì hơn.” Thiếu nữ kia vùng vẫy không được, bắt lực nhìn sang Hoa Miên Miên. Hoa Miên Miên nổi máu nóng, lại quên mất giáo huấn, nằng siết chặt quyền, đang định hét giá tiếp thì bị Tường Phong kéo lại, bịt miệng nằng nói nhỏ bên tai: “Đừng vội, đạo diễn xưa nay rất khuôn sáo, tuồng bán thân chôn cha diễn đến cuối nhất định sẽ xuất hiện anh hùng cứu mỹ nhân.”

Nàng chưa dứt lời, đã nghe đám người vây xung kích động thì thầm, “A a a, là tiểu Hầu gia, tôi nhìn thấy tiểu Hầu gia rồi.” Thật là một duyên phận tráng lệ, lần đầu tiên quá xa nhìn không rõ, lần thứ hai sau khi không đánh không quen, cuối cùng Tường Phong cũng lần thứ ba gặp được Tiểu Hầu bằng hữu, nam chính của Quyển này, trong một tư thế bình thường. Theo “Tường Phong hồi ức lục” viết, lần hội ngộ này được diễn ra trong không khí hòa bình thân thiện, cuối cùng Tiểu Hầu giải cứu thiếu nữ gặp nạn, thị tỷ của Hầu phủ chấm dứt lịch sử “Ba thiếu một”, còn Tường Phong vì làm người dật mới cũng có được thù lao, có thể nói là kết cuộc đại đoàn viên, mọi người cùng vui. Tuy rằng một trong số các đương sự lại không cho là vậy...

Cổ Ý Lâu mũ cao áo rộng, phong độ ngời ngời, chấp tay sau lưng, mặt nở nụ cười ưu nhã bước đến, nhưng trong lòng thật ra rất buồn bực. Tối qua sau khi uống xong viên Thiên toàn địa chuyển hoàn của cô nương vô lại, tuy mới sáng tinh thần đã sáng khoái, đầu không choáng mắt không hoa, một hơi leo năm tầng lầu cũng đủ sức, nhưng phiền não cũng theo đó mà đến. Lúc ăn sáng hân phả lệ ăn thêm hai chén cháo và một đĩa bánh cuốn, kết quả khiến lão Quân gia Phí Hưng chán kinh mắt lệ lưng tròng, tưởng đây là hiện tượng Hồi quang phản chiếu. Sau bữa ăn hân phát hiện mình không khó chịu tức ngực

như bình thường, bèn đến sân luyện kiếm phản chấn tinh thần hoạt động một hồi, vậy là lại khiến Điện Hồng sợ hãi chạy mất, kéo bằng được Điều Hoàng đang đóng cửa chế thuốc đến bắt mạch cho mình.

Vì không muốn ở trong Hầu phủ tiếp tục hù dọa chúng nhân, để đôi tai không bị quấy nhiễu, Cố Ý Lâu bèn quyết định một mình ra ngoài đi dạo, hoàn toàn không đếm xỉa đến ánh mắt u oán đau lòng của lão Quân gia Phí Hưng và ánh mắt lo lắng của thị tỳ Điện Hồng. Dọc đường đến đây, Cố Ý Lâu vì quá thu hút ánh nhìn và sự hâm mộ của mọi người nên phải luôn mỉm cười gật đầu, đi đến đây, miệng và đầu đã sắp cứng đờ. Nhưng vì hình tượng ngoại giao bình dị dễ gần thân thiện ôn hòa của tiểu Hầu gia, hần vẫn phải kiên trì đến cùng, buồn ơi là buồn.

Đám người tự động tản ra thành một con đường, Cố Ý Lâu tiếp tục mỉm cười gật đầu đi ở giữa, sau đó hần nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp tới qua và... tỷ tỷ lừa gạt của cô ấy?

Tường Phong ngồi xếp bằng vô cùng xấu xí dưới đất, nhìn thấy Cố Ý Lâu, tiện tay vẫy vẫy coi như chào hỏi, “Tiểu Hầu, thật trùng hợp quá, lại gặp nhau rồi.” Cố Ý Lâu liếc nhìn Tường Phong, mặt tròn, thất bím dài, đôi mắt sáng đảo đảo nhanh như chớp, khỏe miệng cong lên nụ cười bốn cọt, giọng nói thích ăn đòn quen thuộc này có muốn quên cũng không quên được, cô, nương, lừa, gạt. Hần lại hồ nghi nhìn bốn chữ “Bán thân chôn cha” thật to dưới đất, Tường Phong vừa cắn hạt dưa vừa chậm rãi giải thích: “Không phải ta, là cô ấy.” Nói xong bèn chỉ thiếu nữ đang bị ác thiếu gia Mai Tân Phi kéo đi.

Cố Ý Lâu ngăn ra, chuyện này hình như đâu liên quan đến ta, ta chỉ thuần túy là ngang qua xem náo nhiệt thôi. Hần đang nghĩ xem có nên nhanh chóng tránh xa cô nương vô lại này một chút không, lại thấy Tường Phong đứng dậy, khoác tay lên vai mình, “Ta nói Tiểu Hầu này, chuyện tốt như vậy nhất định huynh phải quản chứ.” Nói xong bèn vỗ ngực hần, thấp giọng nói, “Nè, trước mắt đã ra giá năm mươi lượng, Tiểu Hầu huynh cũng đâu muốn thiếu nữ đang thương vô tội kia vừa mới mất cha, lại bị ác thiếu gia bá chiếm đúng không?” Sau đó xòe tay, ngón tay mọc mọc ra hiệu cho hần lấy tiền.

Cố Ý Lâu nhìn thiếu nữ đáng thương đang đưa mắt nhìn mình ở bên kia, lại nhìn ánh mắt tham lam nham hiểm như sói như hổ của Tường Phong, hừm, nếu không đồng ý, cô ấy có lập tức nhảy lên lột áo mình mà cướp không đây? Vậy là sau một hồi ớn lạnh, Cố Ý Lâu bằng hữu dưới áp lực, lại nghĩ đến hình tượng ngoại giao tốt đẹp của mình, móc trong ngực ra một tờ ngân phiếu.

Tường Phong giật lấy tờ ngân phiếu nhét vào túi, quay người đi về phía ác bá Mai Tân Phi. Nàng không để lộ dấu vết, phẩy lên cổ tay Mai Tân Phi, Mai Tân Phi bỗng cảm thấy tê dại, bất giác phải buông tay. Tường Phong kéo hần sang bên cạnh, dùng âm lượng chỉ hai người mới nghe được nói: “Thật ra hai người bọn ta là thù hạ của tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia của chúng ta đã chăm vị cô nương này từ lâu rồi, lại sợ bọn Điện Hồng cô nương trong phủ ghen tuông tức giận, bởi vậy mới lệnh cho hai người bọn ta ra mặt, người thì hay rồi, cứ phải giành với bọn ta. Lần này tiểu Hầu gia nổi giận, đích thân ra mặt rồi, người nói phải làm sao?”

Mai Tân Phi thấy nàng và Cố Ý Lâu thân thiết, lại nghe nàng nói rõ ràng đầu ra đó, lòng bất giác cũng hốt hoảng, hần hỏi dò: “Ta đâu có biết, hay là ta rút trước nhé.” Thấy Tường Phong gật đầu, hần cả mừng nhìn sang, hét lớn với Hoa Miên Miên: “Bốn thiếu gia đôi ý rồi, mua nha hoàn thôi mà phải tốn nhiều tiền vậy, để tiểu cô nương này lại cho các cô đó.” Nói xong bèn vội vã chuẩn đi.

Tường Phong đưa tay về phía Hoa Miên Miên đòi năm mươi lượng bạc, đưa cho thiếu nữ kia, “Nè, cho cô năm mươi lượng đó, an táng cha cô rồi về nhà đi.” Thấy thiếu nữ ngẩng người không chịu nhận, nàng lại vẫy tay với Hoa Miên Miên lấy năm mươi lượng nữa cùng đưa sang, “Cho cô thêm năm mươi lượng nữa đó, sau này sống cho tốt nhé.” Tiếp đó kéo Hoa Miên Miên quay người định đi, nào ngờ thiếu nữ kia kéo tay áo nàng lại, cuống quýt nói: “Tôi... tôi bán thân chôn cha, ai trả tiền thì tôi sẽ là người của người đó.”

Tường Phong ngăn ra, thật là một nha đầu kiên trì, tự do yên lành lại không muốn, cứ muốn làm nô tỳ. Nàng lại nhìn kỹ, thiếu nữ kia tuy níu tay áo mình, nhưng mắt lại không ngừng liếc về phía Cố Ý Lâu phong thần tuấn tú, ha ha ha, thì ra là vậy. Tường Phong thuận nước đẩy thuyền chỉ Cố Ý Lâu, “Nè, vị công tử kia trả tiền đó, cô tìm hần đi.” Tiếp đó đẩy nàng ta vào lòng Cố Ý Lâu, hét lên với hần, “Tiểu Hầu, vị cô nương này giao cho huynh đó.” Rồi quay đầu kéo Hoa Miên Miên chuẩn mất.

Cố Ý Lâu một mình đứng nguyên tại chỗ sọc đen đầy mặt, tại sao, tại sao, lại, là, ta, nữa, vậy?

Mười bảy tháng tư, Âu Bích bán thân chôn cha giữa đường, Tiểu Hầu Cố Ý Lâu trọng nghĩa khinh tài, Âu Bích được vào Hầu phủ làm thị tỳ. Phong là người trung gian, được bốn mươi lượng, đáng mừng. [Tường Phong hỏi ức lục]

Ác thiếu gia nâng cằm viết: Tiểu nương tử, sau này nàng là người của ta rồi, ngoan ngoãn theo ta đi, thiếu gia không bạc đãi nàng đâu.

Âu Bích hất ra nói: Thật là đáng ghét, ai cũng muốn nâng cằm người ta, chẳng sáng tạo chút nào, cứ sờ như vậy vài lần có khi nào cảm người ta sẽ bị ngứa mồm không? [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 44: Xóa Tan Hiềm Khích

Tường Phong và Hoa Miên Miên tâm trạng đều vô cùng vui vẻ, Hoa Miên Miên cảm thấy kiêu ngạo tự hào vì giải cứu được thiếu nữ yếu đuối khỏi bề khổ, còn về Tường Phong, đương nhiên là vì ngân phiếu vừa lột vào tay, trừ đi mười lượng chi ra, vẫn còn kiếm được bốn mươi lượng, cảm giác tay không bắt sỏi thật sự quá sáng khoái. Hai người vội đến Tiền trang đổi ngân phiếu, sau đó đến hẻm Ô Y ở ngoại ô phía Đông thăm Lưu Liên đang đi

học.

Lúc quay về thì đã gần trưa, Hoa Miên Miên thấy mấy tên Cái Bang dọc đường lục tục đứng dậy, thu lại chén bẻ và chiếu cỏ cùng đi về một hướng. Hoa Miên Miên hiểu kỳ đuổi theo hỏi Tường Phong, “Tỷ tỷ, bọn họ đi đâu vậy?”

Tường Phong nhìn một lúc rồi giải thích: “Trưa rồi, họ tan ca trở về nhà ăn ở phân đà Lạc Dương của Cái Bang ăn trưa, ngủ một giấc rồi mới quay lại.”

Hoa Miên Miên tròn to mắt, đây là thói đời gì vậy, Cái Bang cũng đi làm tan ca? Tường Phong nhìn ra được nghi hoặc của nàng, không nhịn được phì cười, đưa trẻ đáng thương lại bị hiện thực nặng nề của giang hồ đá kích rồi. Nàng xoa đầu Hoa Miên Miên an ủi: “Thật ra Cái Bang không tệ hại như chúng ta tưởng tượng đâu, phân đà Lạc Dương là một trong những phân đà kinh doanh tốt nhất. Lạc Dương vốn đã trù phú, thêm vào chính sách miễn thuế Tiểu Hầu xin được, mấy năm nay kinh tế phát triển nhanh chóng, rất nhiều nhân vật trung cao cấp, bao gồm Tiểu Ái, đều ra ngoài kinh doanh, nên Cái Bang từ lâu đã thoát nghèo phát đạt rồi. Những tên Cái Bang muội thấy đều là những kẻ lười biếng ăn không ngồi rồi, muội đừng xem thường bọn họ, mỗi ngày chỉ ngồi đó thôi mà mỗi tháng cũng có thu nhập ròng ba bốn chục đồng, hơn nữa Cái Bang lại bao ăn ở, bởi vậy bọn họ sống cũng thoải mái lắm.”

“Hừ, sau này muội không mắc lừa nữa đâu, đám người này chẳng khác gì lưu manh.” Hoa Miên Miên bĩu môi, đầu xót và cảm phần vì trước đây làm việc tốt cho tiền mấy tiểu ăn mày, “Đúng rồi, sao tỷ tỷ lại quen với tiểu lưu manh đó vậy?”

Làm sao quen à... Hình như là ngày tháng năm nào đó, mình vừa lên vào Bạch Mã tự ở Lạc Dương xem lão Phương trượng và Nga My sư thái tỷ võ, đánh cả buổi sáng cũng không thấy máu, chỉ thấy hai người trượng đi kiểm lại trong không trung, ngay cả nội lực cũng không dùng. XXOO nó chứ, bởi vậy mới nói hòa thượng ni cô chính là một nhà, đầu mày cuối mắt chứ chả đánh đấm gì hết. Mình đói cả buổi sáng từ trên cây tụt xuống, chạy đi lục nhà bếp kiếm đồ ăn thì lại toàn rau xanh củ cải, vừa gặm cả rốt vừa thăm chửi rửa đi đến cửa, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm, trèo tường ra ngoài vừa hay rơi xuống bên cạnh nồi canh thịt chó Tiểu Ái đang nấu. He he, kết quả là Phật chưa nhảy tường* thì mình đã nhảy rồi, đây chính là là tình bằng hữu xuất phát từ nồi thịt chó.

*Phật nhảy tường: tên một món ăn

Sau đó ấy à, lại ngang qua “Son trang nghi mắt Độc Cô Cửu Kiếm” ở Hoa Sơn, nghe nói Bang chủ Cái Bang và các nhân vật cao cấp đang ở đây mở đại hội tổng kết năm, nhất thời hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt nên đã trà trộn vào. Kết quả vô tình bị mấy tên Cái Bang hung thần ác sát phát hiện, cứ khăng khăng mình là do Thiết Chương bang phái đến thăm dò bí mật thương nghiệp, lúc này Tiểu Ái trên cây trúc vắt mấy chiếc yếm lê guốc gỗ bước ra, nói mình là thám tử của hắc chức không phải gian tế. Haiz, sau khi thoát hiểm ngàn lần không nên vạn lần không nên nhất chính là không nên nhiều chuyện, nói là hảo huynh đệ hảo bằng hữu gì đó, nhất định phải mời hắc uống rượu. Tiểu tử này cũng thật không khách sáo, đói hết ba ngày mới thôi thóp bò dậy, bữa đó ăn đến trời long đất lở hoành tráng vô cùng, cuối cùng phải lấy tấm lệnh bài vàng rồng Sư bút son trang mới phát đem cầm mới trả hết nợ, đương nhiên cũng chính vì chuyện này mà bị con hồ ly chết tiệt kia cầu nhau ba tháng trời.

Sau đó nữa, mình nghĩ không thể khi không mà chịu thiệt như vậy, do đó ngày ngày chạy đến nhà ăn của các phân đà Cái Bang khắp nơi ăn chực uống chực. Cái tên Tiểu Ái này quả nhiên hữu dụng, mọi người đều nợ ân tình của hắc, cứ như vậy mình ăn chực được nửa năm trời, đi đến đâu ăn đến đó, cuối cùng cũng ăn hết lại được tồn thất.

Không bao lâu, cuối cùng Tiểu Ái cũng bắt được mình ở Tin Dương, hắc khóc lóc nói: “Phong lão đại, cô muốn ăn sập nhà ăn Cái Bang bọn ta ta cũng không ý kiến, nhưng có thể phiền lão nhân gia cô đây mỗi lần ăn xong thì thu dọn sạch sẽ rồi hãy đi không, hiện giờ trên dưới toàn bộ Cái Bang đều biết Tiểu Ái ta đã dây vào một nữ bá vương đường phố còn giống Cái Bang hơn bất kỳ tên Cái Bang nào khác, ngay cả Bang chủ của bọn ta cũng gọi ta ra nói chuyện. Ông ấy thâm ý sâu xa nói, Tiểu Ái à, nay chúng ta cũng đã từ mô hình Cái Bang lưu manh truyền thống đơn nhất quá độ sang mô hình Cái Bang kinh tế thị trường, người phải theo kịp thời đại, phải luôn đề cao tố chất và... ừm, phẩm vị của bản thân. Vậy nhé, vị bằng hữu kia của người cũng là một nhân tài, hỏi xem cô ta có hứng thú gia nhập Cái Bang không, phí bảo kê gì đó sau này sẽ do cô ta toàn quyền phụ trách hết.”

Nghe thử xem, mình ra dáng Cái Bang đi ăn chẳng phải là vì nhập gia tùy tục đó, tránh gây phiền phức cho hắc đó sao, kết quả lại bị nói cứ như đã phá hỏng hình tượng của hắc vậy. Rồi lại sau đó nữa, đi ngang Lạc Dương, vốn muốn ăn chực thêm một bữa nữa, kết quả vừa khéo trường học ở hẻm Ô Y phía Đông thành mới xây, Tiểu Ái lấy hết tất cả tiền dành dụm của mình, từ sáng đến tối ngửa không ngừng vô đi xây nhà tìm tiên sinh. Bữa này chắc chắn là không ăn chực được nữa rồi, ngay cả tiền trong túi cũng bị hắc vét sạch sẽ rồi mới thả người kia mà...

Tường Phong nghiêng đầu nhớ kỹ lại, lúc này bỗng phát hiện thì ra mấy năm mình và Tiểu Ái quen biết, thật ra chính là một bộ sử ăn chực qua ăn chực lại bị trắng oan liệt.

Hoa Miên Miên ngây người lắng nghe, một lúc sau cũng không lên tiếng, cuối cùng mới cúi đầu rầu rĩ nói một câu: “Thì ra tiểu lưu manh kia cũng không xấu xa lắm.”

Tường Phong cười hi hi, tiếp tục kể cho Hoa Miên Miên nghe chuyện của Tiểu Ái, “Tiểu Ái là một đứa trẻ bị bỏ rơi, vừa ra đời không bao lâu đã bị vứt ở hẻm Ô Y, từ nhỏ hắc đã ăn cơm trăm họ mà trưởng thành, sau đó gia nhập Cái Bang. Lúc mới vào cũng bị người ta ức hiếp nhiều lắm, dần dần hắc bắt đầu đứng vững, thêm vào đầu óc nhanh nhạy khéo đưa đẩy, rất được Bang chủ tán thưởng, dạy hắc một ít công phu quyền cước, hiện nay hắc là một trong mười thanh niên kiệt xuất của Cái Bang và là nhân tuyển cho vị trí Thiếu bang chủ đó.”

“Vậy thì đã sao, tiểu lưu manh chính là tiểu lưu manh, tiểu ăn mày chính là tiểu ăn mày, cũng chỉ biết leo mồm leo mép thôi.” Hoa Miên Miên tuy miệng vẫn không tha, nhưng giọng điệu đã dịu đi.

“Không ai có thể lựa chọn xuất thân của mình, nhưng chúng ta có thể quyết định cuộc đời này mình sống thế nào.” Tường Phong choàng vai Hoa Miên Miên, “Ví dụ như Tiểu Ái, hắc chưa bao giờ che giấu thân phận cô nhi bị vứt bỏ của mình, tất cả những người đã giúp hắc hắc đều ghi nhớ trong lòng. Sau khi hẻm Ô Y xảy ra chuyện, hắc là người đầu tiên đi cứu hỏa, đầu tóc cũng bị cháy hết một nửa, công vô số trẻ con người già chạy ra. Hắc tham

tiền như vậy nhưng lại góp tiền góp sức xây dựng hẻm Ô Y, không hề nhíu mày lấy một lần. Còn nữa, kế hoạch xây dựng trường học bây giờ là do một mình hắn nghĩ ra đó, nói cái gì mà có khổ cũng không để trẻ em khổ, có nghèo cũng không để giáo dục nghèo, hắn thiết thời vì không được học hành, quyết không thể để đời sau của hẻm Ô Y cũng học chữ hay cây cỏ biết như hắn. Tuy Tiểu Ái không được học hành nhiều, nhưng ta cảm thấy hắn đối nhân xử thế biết đạo lý hơn rất nhiều những kẻ bụng đầy học vấn.”

Hoa Miên Miên xoắn góc áo, im lặng không nói, lòng đối với tiểu lưu manh kia đã có thay đổi. Nghe Tường Phong lại nói: “Tiểu Hoa, muội không lo cơm ăn áo mặc, còn ta, nói cho cùng cũng chưa thật sự chịu khổ bao nhiêu, bởi vậy có lúc cũng không rộng rãi kiên trì được như Tiểu Ái. Nói không đầu xa, chỉ nói Lưu Liên thôi, cô ấy không biết võ công, lại không biết chữ, thân thể yếu ớt, không có gia thế gì, càng không có huynh đệ tỷ muội diu dắt. Một cô nương bị hủ dụng, nếu nghĩ không thông thì suốt ngày sẽ tự oán tự trách khóc lóc âm ỉ, không thì oán trời trách đất đối với mình không công bằng. Nhưng muội nhìn Lưu Liên đi, phóng khoáng đối diện với thế nhân, cả ngày cười hi hi, việc gì nên làm vẫn làm. Nếu thời gian quay ngược lại, ta nghĩ cô ấy vẫn không hề do dự mà xông vào biển lửa cứu người. Bởi vậy, chỉ nói một điểm này thôi, phải hi sinh mình để cứu người khác, ta tự hỏi mình không làm được như cô ấy.”

“Tỷ tỷ, muội hiểu ý tỷ rồi.” Hoa Miên Miên bỗng kéo đôi tay Tường Phong, mắt đã ươn ướt, ánh mắt kiên định, “Tỷ tỷ yên tâm, muội biết phải làm sao rồi.” Nói xong bèn chạy về hướng ngược lại, “Muội nhớ ra phải làm chút chuyện, tỷ tỷ về trước đi, không cần chờ muội.”

Hả? Muội hiểu cái gì? Ta... ta vẫn chưa nói hết câu cuối cùng mà...

Từ hôm đó về sau, Hoa Miên Miên bỗng thay đổi.

Trên trên dưới dưới khách điểm Đồng Thuận đều cảm nhận được biến hóa này. Nàng giành việc của Lưu Liên, khiêm tốn thỉnh giáo Lưu Liên quay cối xay đậu thế nào, làm sao để không bị gãy bánh xe mức nước. Nàng cũng không ngủ đến khi mặt trời lên ba con sao mới thức dậy, khi Đỗ Thanh Thanh mở cửa nhìn thấy nàng bụng chầu nước cười tươi như hoa đứng trước cửa phòng mình cũng bị dọa một mẻ. Còn về Thần Dao, nay cũng bị tước đoạt quyền lợi quét dọn vệ sinh, vì tất cả ruồi gián toàn bộ đã trở thành vật hi sinh mỗi tối Hoa Miên Miên luyện tập ám khí “Miên lý tàng châm”. Ngay cả Tường Phong cũng không tránh khỏi bị cuốn vào cơn bão này, liên tiếp ba ngày, dưới sự thúc giục và lôi kéo của Hoa Miên Miên, nàng mang đôi mắt gấu mèo như mộng du đi giúp Hoa Miên Miên giặt hết tất cả chăn nệm trên dưới khách điểm, tất cả phòng ốc, bao gồm nhà xí, đều quét dọn hai lần.

Mấy ngày tiếp theo, cuối cùng mọi người cũng xác nhận, Hoa Miên Miên không phải vì tác dụng của thuốc hay nhân tố bất khả kháng nào khác nên mới tràn đầy sức sống như vậy, mà là thật lòng thật dạ nghiêm túc học tập bài học cần thiết của giang hồ. Nhìn khách điểm thay da đổi thịt, Đỗ Thanh Thanh cuối cùng cũng mỉm cười mãn nguyện, lần đầu tiên trao danh hiệu nhân viên xuất sắc nhất tháng này cho Hoa Miên Miên bằng hữu, người mà từ lâu nàng ta đã nhận định là không còn thuốc chữa. Sau đó cho dù Hoa Miên Miên có bất cẩn đánh vỡ mấy cái chén, nàng ta cũng không còn mĩa mai xoi mói nữa, mà không hề ngăn dẫu, tiếp tục vừa tỉnh sờ vừa nói: “Ủ, mấy cái chén thôi mà, Lưu Liên, ngày mai cô nhớ đi mua một giỏ về đây.”

Người hưởng lợi nhiều nhất phải kể đến Tiểu Ái bằng hữu, khi hắn bước chân vào khách điểm, đầu tiên là nhìn thấy Hoa Miên Miên mắt sáng rực như sao, hắn vội quay người chạy ra ngoài, xác nhận lại là mình không đi nhầm chỗ mới bước vào lại. Đối diện với cơm canh Hoa Miên Miên bằng hữu ân cần bưng đến, Tiểu Ái lại một lần nữa sợ sệt cả buổi không dám buông đũa. Cuối cùng, nhân lúc Hoa Miên Miên không chú ý bèn âm thầm kéo Tường Phong lại, run rẩy hỏi: “Gần đây ta không đắc tội với Tiểu Hoa đó chứ? Đêm các cô đi Diệp Vũ viện, ta cũng tận lực giữ chân bọn người đó đến cùng, thật sự không còn cách nào mới đi, không phải cố ý không chờ các cô đâu, hơn nữa thiết nghĩ có cô ở đó cũng đâu thể nào có chuyện gì. Cho dù Tiểu Hoa có giận ta đến đâu, cũng không đến mức nhẫn tâm muốn độc chết ta chứ?”

Nghe giọng hắn như sắp khóc, Tường Phong ngăn ra, sau đó cười lăn cười bò, cuối cùng vừa cười vừa đứng dậy chùi nước mắt vừa trêu chọc: “Tiểu Ái, hiếm khi Tiểu Hoa đích thân nấu canh một lần, ngươi theo muội ấy đi, có câu chết dưới bông hoa gạo, làm quỷ cũng cam lòng. Ngươi xem, Tiểu Hoa đang đến đó, ngươi mà còn không uống thì muội ấy sẽ khóc đó.”

Tiểu Ái quay đầu lại, thấy Hoa Miên Miên siết chặt nắm đũa, gương mặt trắng hồng sắp sắp lại gần mặt mình, hắn vội bưng chén canh, không kịp ném ra mùi vị gì đã một hơi ông ọc nốc hết, sau đó chùi miệng, chuẩn bị nhanh chóng chuẩn bị đi tìm chỗ chôn thây. Nào ngờ Hoa Miên Miên kéo tay áo hắn lại, “Tiểu Ái, cho ngươi đó.”

Ngày người đón lấy túi gấm Hoa Miên Miên đưa, Tiểu Ái cảm thấy mình như đang ngồi trên mây, lơ lửng sắp bay lên trời, cô ấy gọi mình là Tiểu Ái, không phải tiểu vô lại tiểu lưu manh, hơn nữa còn đưa cho mình... tín vật định tình? Cẩm nang diệu kế? Khoan đã, lẽ nào là rắn độc bò cạp? Lẽ nào canh ngũ độc không đủ, cô ấy còn có trò khác. Dưới ánh mắt chăm chú của Hoa Miên Miên, Tiểu Ái một lúc ngất ngây trên trời, một lúc lại rơi nước mắt dưới suối vàng, tay run run mở cẩm nang, kết quả lại sừng sốt, không dám tin nhìn Hoa Miên Miên: “Bạc vụn?”

Hoa Miên Miên gật đầu liên tiếp, ngại ngừng ấp úng nói: “Ủ... Tiền này không phải cho người xài bậy đâu, ta thấy trường học của các người, ừm, sắp sập rồi, còn nữa, ngay cả sách vở giấy bút cũng không có. Dù sao ta cũng nhiều tiền, không có chỗ xài, miễn cưỡng cho người dùng vậy.” Cuối cùng bổ sung thêm một câu, “Sau này ngươi phải trả đó.”

Tường Phong sắp đầu lại gần, nhìn chiếc túi đầy bạc, gãi gãi đầu, “Tiểu Hoa, muội có quỹ đen ở đâu ra vậy? Tối qua đâu thấy muội ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa.” Nàng nghiêng đầu nhìn Hoa Miên Miên, tiến lại gần rào quanh một vòng, kéo kéo tai Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, đôi hoa tai tròn trên tai muội đâu rồi? Chiều qua muội lại len lén lút lút ôm một bọc đồ lớn ra ngoài, không phải muội đem trang sức đi cầm đó chứ? Trời ạ, mấy thứ đó món nào cũng bán được không ít tiền đâu, không ngờ muội lại đem đổi một túi bạc vụn chừng này thôi.”

“Hừ, ai cần tỷ nhiều chuyện, không cần tỷ lo.” Hoa Miên Miên một cước đá bay Tường Phong đang kêu trời gọi đất, liếc nhìn Tiểu Ái về mặt thụ sủng nhược kinh cầm túi tiền, nàng vừa chớp mắt vừa nhìn quanh nhìn quất, “Ngươi đừng đắc ý, ta nể mặt Lưu Liên thôi, giang hồ nhi nữ bọn ta vẫn luôn hào sảng, không tính toán chút tiền ít ỏi này.” Nói xong bèn nhìn Tường Phong đang lên cười gian, mặt khề đỏ, tiếp đó lại thẹn quá hóa giận hét lên: “Tỷ tỷ, muội quyết định rồi, sau này phải quyền một nửa thu nhập của Hoa Nguyệt Chính Xuân Phong.”

Tường Phong tròn trĩnh mắt, muội muội à, phần lớn thu nhập đó hình như là của ta mà. Hoa Miên Miên sắp lại, giọng điệu thâm trầm mang theo chút áp

lực, “Còn nữa, bốn mươi lượng mấy ngày trước tỷ tỷ gặt của Cổ Ý Lâu cũng giao ra đi.”

Nghe vậy, Tường Phong vội khoác vai Tiểu Ái, kéo hẳn ra ngoài, “Tiểu Ái, chẳng phải hôm đó người nói muốn trưng cầu ý kiến của ta về việc cải tổ thức ăn ở nhà ăn Cái Bang các người sao, đi đi đi, chúng ta đi bàn.”

Nào ngờ còn chưa ra khỏi cửa khách điểm, lại nghe Hoa Miên Miên sau lưng lên tiếng: “Muội biết ngay là tỷ tỷ sẽ như vậy, bởi vậy mấy ngày trước lúc dọn phòng, muội đã tiện tay cắt đồng bạc tỷ vứt bừa kia đi rồi.”

Bước chân Tường Phong khựng lại, ừ ừ cúi đầu, quay người lại vô lực bò trên bàn, trời cao ơi, đất dày ơi, tại sao hôm đó ta lại nhiều chuyện vậy...

Mười bảy tháng tư, trò chuyện cùng Hoa Miên Miên hồi lâu, tỷ muội cùng tiến, ích lợi rất nhiều, ba trăm sáu mươi nghề đều là thầy ta cả, vui mặt trong sách vở, chỉ học mà không biết đời. [Tường Phong hồi ức lực]

Tiểu Hoa cảm kích mất lệ lưng trông nói: Muội vẫn luôn nhớ những lời ám thị khích lệ của tỷ tỷ lúc xưa, đã ảnh hưởng đến cả đời này của muội, đừng nghĩ là việc nhỏ, không quét nhà thì sao quét được thiên hạ.

Tiểu Phụng gãi đầu khó hiểu nói: Thật ra lúc đó ta chỉ muốn cho muội biết, chuyện gì cũng có trước sau, nghề nghiệp có chuyên môn, trời cho ta tài ắt có chỗ dùng, sẽ có một chuyện thích hợp với muội. Thế gian không có ai vạn năng, chỉ cần đứng đúng vị trí của mình thì muội sẽ là ngôi sao sáng nhất. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 45: Kiêu Khách Tây Vực

Mấy ngày liên tiếp Tường Phong bị Hoa Miên Miên mè nheo vét sạch túi tiền, tâm trạng vẫn luôn ở đáy vực. Thêm vào tin tức Tiểu Ái truyền đến, nói Lôi Tiểu Thư bằng hữu hiện nay đang rất được Lục Phiến Môn trọng dụng, vẫn luôn tra án bên ngoài, người đưa thư không tìm được hẳn, tất cả chỉ đành chờ một tháng sau hẳn trở về mới tính tiếp. Vậy là Tường Phong vô cùng buồn chán chào đón thời kỳ bí lối mờ mịt lần đầu tiên trong đời mình, cả ngày không có tinh thần ngồi xôm trước cửa khách điểm phơi nắng.

“Tiểu nhị, tiểu nhị!” Bên chân đột nhiên xuất hiện hai chiếc ủng tinh xảo, liên tục đá mạnh mấy cái vào Tường Phong đang trầm tư, theo đó là khẩu âm Trung nguyên không sành sỏi.

Tường Phong lười nhác ngược đầu chống mắt, nhìn lên xem xét chủ nhân của đôi ủng. Thiếu nữ trước mắt chừng mười sáu mười bảy tuổi, không kém Hoa Miên Miên là mấy, gương mặt nàng ta nhỏ nhắn, cằm nhọn mũi cao, thân hình cao to, gò má hơi cao, đôi mắt to lồm sồm nhưng có thần, hàng mi dài cong cong thanh tao, mái tóc nâu xoắn tự nhiên vừa dài vừa dày, bện thành vô số bím tóc nhỏ thả xuống đến eo, đầu đội một chiếc mũ nhung nhọn màu xanh, trên mũ đính vô số bảo thạch đủ màu bắt mắt, đỉnh mũ cắm mấy chiếc lông công sắc sỡ.

Tường Phong nhìn nàng ta từ đầu đến chân mấy lần, lại nghiêng đầu liếc chiếc lồng sắt nàng ta đang xách trên tay phải, bên trong có một động vật trông như một con cún màu xám bạc, tai nhọn nhọn, đôi mắt vô tội chớp chớp nhìn nàng, đuôi không ngừng ngoe nguẩy. Trên đầu nó là một chùm lông mềm trắng như tuyết, bốn cái chân nhỏ đều có lông tơ màu hồng, giống như đang mang ủng hồng, thật sự vừa đáng yêu vừa thú vị.

Tường Phong nhìn con vật nhỏ một lúc, đột nhiên mắt rực sáng, lập tức lấy tinh thần đứng dậy, gật đầu cúi người đón thiếu nữ kia vào khách điểm. Đổ Thanh Thanh đang tính sổ và Hoa Miên Miên đang lau bàn nghe vậy đều hiểu kỳ quay đầu ra, chỉ thấy Tường Phong vô cùng xu nịnh bỏ lỏ ba la nói tiếng gì đó mà họ không hiểu, mỉm cười lấy lòng ân cần tiếp đón thiếu nữ dị tộc. Đổ Thanh Thanh ngăn ra, nhưng lập tức sực tỉnh ngay, lòng mừng thầm, tiếng Tochari của ta ơi, Thiên hạ đệ nhất ngoại giao khách điểm của ta ơi, a ha ha ha ha.

Tường Phong vừa nhiệt tình bưng trà rót nước, vừa không ngừng dùng tiếng ngoại quốc tiến cử các món ăn vặt tiền nhất cho thiếu nữ, nhưng mắt vẫn không rời khỏi chiếc lồng có con vật nhỏ. Đến cuối cùng, thiếu nữ Lâu Lan A Bất Tư cuối cùng không kiên nhẫn nữa, “Cô nói tiếng Trung nguyên đi, ta nghe được, ta cũng biết nói.” Tuy hơi giọng gao nhưng coi như cũng tròn vành rõ chữ, tiếp đó nàng ta lại bổ sung thêm một câu, “Ta đã thi đậu Hán ngữ trung cấp rồi.” Hoa Miên Miên bên cạnh nghe vậy vẻ mặt tán dương, xem đi, cùng một giang hồ, cùng một ước mơ, quả nhiên là hài hòa có tình.

Ăn cơm xong, A Bất Tư đón lấy hóa đơn, mắt tròn trĩnh, “Một tô mì mà đến năm lượng!” Nàng ta vút mạnh hóa đơn về phía Tường Phong, quát lên: “Cô tưởng ta là người ngoại quốc thì dễ ăn hiếp sao? Muốn tổng tiền ta à, không có cửa đâu, ta không có tiền.” Tường Phong sững sốt, ỉ, tiểu cô nương này cũng ghê gớm đây. Nàng búng tay, “Tiểu Hoa, có người muốn ăn quịt.”

Hoa Miên Miên nghe vậy, chuyện xưa thâm thương hiện ra trước mắt, lần này thì hay rồi, nàng vác một chiếc ghế nhảy ra, “Ai, ai dám ăn quịt!” A Bất Tư thấy hai nữ nhân này hung thần ác sát như vậy, bất giác thảm lạnh người, tại sao nữ nhân Trung nguyên còn hung hãn hơn cô nương Lâu Lan vậy chứ, lẽ nào năm xưa Quốc sư gạt mình. Nàng ta lùi mấy bước, giọng điệu cũng dịu lại, “Ta... ta phải đi tố cáo các người.”

“Ha ha, tiểu nha đầu khá lắm, còn biết đi tố cáo nữa.” Tường Phong cười nham hiểm từng bước ép sát, “Đáng tiếc, dân địa phương một giá, người ngoại quốc một giá, đây là quy tắc ăn trên thị trường, không ai quản được đâu.” Nói xong bèn xách chiếc lồng sắt lên, “Nếu không có tiền thì lấy con Tuyết sơn phi lang này gán nợ đi.”

A Bát Tư vừa nghe bèn nhào đến muốn giật lại chiếc lồng, nhưng chỉ vô được khoảng không, nằng ta từ nhỏ đã là lá ngọc cành vàng mình châu trên tay, đã từng bị ức hiếp như vậy bao giờ, giọng bất giác cao lên, ngay cả nói chuyện cũng lẫn tiếng Lâu Lan, “Chỗ các người là hắc điểm blah blah, nó là do Nguyệt thị tiến công blah blah.”

Tường Phong một tay chặn mặt nằng ta lại, mặc nằng ta hươ tay múa chân, vừa cúi đầu cười híp mắt nhìn Tuyết son phi lang đã vào tay mình, dặn dò Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, giao cho muội đó, ném cô ta ra xa một chút.”

.....

Hoa Miên Miên nổi giảo cho giặc, tuân lệnh nữ ác bá Tường Phong bằng hữu quay lại khách điểm, thấy cửa đóng chặt, nằng gãi đầu đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Tường Phong đang hưng phấn hơn hờ vòng quanh chiếc lồng. Nằng bước sang ho một tiếng, “Tỷ tỷ, muội đã kéo cô nương kia ra ngoài rồi, xem ra cô ta cũng biết chút võ công, sức lực cũng mạnh lắm.” Do dự một lúc, nằng lại hỏi thăm, “Tỷ tỷ, chúng ta vừa gạt vừa cướp sủng vật của người ta như vậy có thích hợp không? Tỷ không sợ cô ta quay lại báo thù sao?”

“Sủng vật? He he, Tuyết son phi lang tuy giống cún con nhưng lại giảo hoạt như hồ ly, rất hiểu tính người, hành động nhanh như chớp, nếu không phải con này vẫn còn là sói con thì đâu dễ dàng bị người ta bắt như vậy. Muội xem, cô nương kia phải dùng lòng nhốt nó là biết nhất định vẫn chưa xử lý được con vật này. Ta chỉ nghe nói Tuyết son phi lang giảo hoạt khó thuần, không dễ dàng nhận chủ, vẫn luôn muốn tìm một con để nuôi chơi, không ngờ lại gặp được trùng hợp như vậy.” Tường Phong tặc lưỡi khen, ngẩng đầu nhìn Hoa Miên Miên, “Yên tâm đi, trong thời gian ngắn cô nương kia không quay lại được đâu.”

Hoa Miên Miên ngẩn ra, “Sao tỷ tỷ biết? Cô nương kia có lai lịch gì sao?”

“Trên ủng và vành nón của tiểu nha đầu kia đều có chữ 卍 bảy màu, chắc là ký hiệu của quý tộc Lâu Lan.” Tường Phong chậm rãi giải thích, “Y phục cô ta tươi sáng, trang sức phú quý, chân không nhuộm bụi, lại không cưỡi ngựa, bởi vậy không phải vất vả dặm trường từ ngoại quốc đến. Hơn nữa một cô nương quý tộc như vậy mà ta ngoài không mang theo tùy tùng, khả năng lớn nhất chính là lén ra ngoài chơi, tùy tùng của cô ta nhất định đang tìm cô ta khắp nơi. Tuy Lạc Dương có thương nhân Tây vực tới lui, nhưng rất ít quý tộc, bởi vậy chắc cô nương này theo đoàn sứ giả vào Kinh thành tiến cống hay gì đó, với thân phận địa vị của cô ta, sau khi tìm được rồi chắc sẽ đề phòng nghiêm ngặt hơn, không dễ cô ta dễ dàng chạy ra ngoài chơi nữa đâu.”

“Tỷ tỷ quả nhiên là giang hồ lão luyện, quan sát tỉ mỉ.” Hoa Miên Miên vô cùng kinh ngạc, không để mất thời cơ nịnh bợ, “Nhưng nếu vừa rồi cô ta lấy được bạc ra thì sao, lẽ nào tỷ tỷ cũng cố cướp?”

“Không đâu.” Tường Phong đứng dậy rót một chén trà, nốc một ngụm lớn, “Eo cô nương kia đeo loan đao, bên trên khảm đầy bảo thạch, tất cả đều mới toanh, cán đao có ký hiệu của Nại Cửu phường Lạc Dương, bởi vậy ta đoán cô nương này chắc từng đến Nại Cửu phường trước. Ông chủ Nại Cửu phường của Nại Cửu phường nổi danh là chém chặt người ngoại quốc, làm ra toàn những đồ chỉ được về ngoài nhưng lại bán giá trên trời, ta tin chắc rằng ngân lượng trên người cô nương kia bị Nại Cửu phường chém chặt gần hết rồi. Hơn nữa đã sắp trưa rồi mà cô ta chỉ dám gọi chút mì để làm bữa trưa, có thể thấy chắc chắn bạc của cô ta đã sắp hết, bởi vậy cô ta không thể có đủ nắm lượng được.”

Hoa Miên Miên lạnh người nhìn Tường Phong đang cười gian, quả nhiên lúc đầu may nhờ có tuệ nhãn nhìn người, theo đúng lão đại, nếu không chẳng biết mình đã lưu lạc ở xá nào để xin ăn từ lâu rồi. Nằng hiểu kì nhìn chiếc lồng, đưa tay thò vào định ôm Tuyết son phi lang chiến lợi phẩm ra chơi, “Con vật này cũng đáng yêu quá...”

“Cẩn thận!” Tường Phong không kịp cản nằng lại vội hét lên, khiến Hoa Miên Miên giật thót. Chỉ thấy con sói xám vốn đang cụp đầu, lười nhác bò trong lồng ngủ bỗng mắt lộ hung quang, nhe nanh chui tọt về phía Hoa Miên Miên. Hoa Miên Miên không kịp phản ứng, vô thức tránh ra, con sói xám kia thuận lợi rơi xuống sau lưng nằng, xông về phía cửa. Tường Phong thấy nó muốn trốn chạy, nhẹ điểm mũi chân đuổi theo.

Hoa Miên Miên chỉ cảm thấy mắt hoa lên, hai chiếc bóng một lớn một nhỏ đảo tới đảo lui trước mặt mình, từ trên bàn nhảy lên lầu hai, một lúc sau lại xông về cửa sổ, một lúc sau bay lên xà nhà. Cuối cùng, con sói xám bị Tường Phong theo sát ép vào góc tường, nó thè chiếc lưỡi đỏ hồng thò hồng hồng, đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Tường Phong, vuốt trước cong lại, lông xám toàn thân dựng đứng, tư thế như sắp liều chết sức lực cuối cùng.

Tường Phong cười càng đắc ý hơn, tặc lưỡi thờ dài, giọng điệu như ác thiếu gia trêu chọc phụ nữ nhà lành, “Oắt con, nguoi chạy đi, xem nguoi còn có thể chạy đi đâu nữa?”

“Tiểu Phụng, cô đang làm gì vậy?” Giọng Lưu Liên vang lên bên cạnh, tay nằng còn đang bung chậu nước, thiết nghĩ là vừa giặt y phục xong nên ra đây bắt gặp cảnh tượng ý lớn hiếp nhỏ này. Nằng nghiêng đầu, nhìn thấy con sói xám giống hệt cún con trong góc, càng giận dữ hơn, đặt mạnh chậu nước xuống, chỉ tay nghiêm giọng trách cứ: “Cô... Tiểu Phụng, không ngờ cô lại ức hiếp một con cún! Thật sự rất quá đáng!”

“Ta...” Tường Phong sùng sốt, sờ sờ cổ, người bình thường dụ dằng một khi nổi nóng cũng đáng sợ thật, đặc biệt là người thích bảo vệ kẻ yếu như Lưu Liên đây, mắt tròn trừng cứ như muốn nhào lên ăn thịt người vậy.

Nằng còn chưa kịp giải thích, đôi mắt của con sói xám đã đảo đảo giữa nằng và Lưu Liên, lập tức thu lại bộ dạng hung hãn vừa rồi, kêu ư ử mấy tiếng một cách đáng thương, sau đó nhào lên người Lưu Liên, vừa tiếp tục uất ức kêu ư ử, vừa rứt cái đầu nhỏ vào ngực Lưu Liên, ngay cả chiếc đuôi lộ ra ngoài cũng không ngừng run rẩy, cứ như đang vô cùng sợ hãi.

Lưu Liên sùng sốt, lập tức vỗ vỗ đầu con sói, dịu giọng an ủi, “Đừng sợ đừng sợ, có ta đây không ai dám ăn hiếp nguoi đâu.” Nói xong lại trừng kẻ xấu xa Tường Phong ngay cả một con cún yếu ớt cũng không tha.

Hoa Miên Miên tận mắt chứng kiến tất cả quá trình, lặng lẽ tiến lại gần, nói với Tường Phong đang muôn vàn uất ức: “Tỷ tỷ, con sói con này cũng thật

biết diễn kịch, so với tỷ thật không thua kém chút nào.”

Tường Phong liền tiếp gặt đầu cười lạnh, “Quả nhiên rất gian xảo, không ngờ còn biết tìm chỗ dựa nữa.” Nàng cười khan một tiếng, nịnh nọt chạy sang nói với Luru Liên đang về mặt đề phòng, “Luru Liên, con này không phải là chó, là Tuyết sơn phi lang, biết cắn người ta đó, vẫn nên giao cho ta nuôi thì hơn.”

Luru Liên nhìn Tường Phong đang xòe tay, rồi lại nhìn con vật đáng thương trong lòng, ngay cả đám lông trắng trên đỉnh đầu cũng bắt đầu run rẩy, ánh mắt càng đáng thương bơ vơ. Nàng kiên định lắc đầu, “Cho dù là sói con cũng không thể đưa cô, vào tay cô rồi nói không chừng mảnh xương cũng không còn nữa.” Nói xong nhẹ nhàng lui về phía sau mấy bước, đẩy Tường Phong ra, trách cứ nói: “Tiểu Phụng, cô tránh xa nó ra một chút đi, cô xem làm con vật đáng thương sợ chết khiếp rồi.”

.....

Vậy là Tường Phong bằng hữu đánh đầu thắng đó bách chiến bách thắng tung hoành giang hồ gạt người vô số, cuối cùng, cuối cùng đã chào đón thất bại huy hoàng đầu tiên trong đời mình (Thua Hồ ly ca nàng không bao giờ thừa nhận), bị ai rằng đối thủ chỉ là một con sói con.

Sau khi đóng cửa, Luru Liên tắm rửa cho con sói, nhẹ nhàng chải lông cho nó, còn Tường Phong vòng tay trước ngực ngồi nhìn như hổ rình mồi, ánh mắt không hề rời con sói xám đang vô cùng hưởng thụ kia. Tựa như cảm nhận được Tường Phong không có ý tốt, sói xám nhẹ kêu ư ử vài tiếng, bốn vuốt màu hồng nhẹ dịch về phía Luru Liên.

Luru Liên ngẩng đầu, vẻ mặt không vui nhìn Tường Phong ở đối diện. Tường Phong hiểu ý vội cười he he, lấy lòng nói: “Ta biết rồi ta biết rồi, tránh xa nó một chút, ta đi ngay đây, Luru Liên, cô đừng giận nhé.”

Tường Phong sàu thẳm bị đuổi xuống nhà bếp, vừa ngồi xỏm dưới đất buồn chán cắn hạt dưa, vừa thầm tính toán xem làm thế nào dụ con sói đi khỏi Luru Liên để một mẻ bắt gọn. Bỗng nhiên nàng nghe thấy đại sảnh huyền ảo một hồi, tiếp đó là tiếng gào thảm thiết như xé tim xé phổi của sói xám và tiếng hét như sấm động của Hoa Miên Miên. Nàng cả kinh, vội đứng dậy đi về phía đại sảnh, trên đường vừa hay gặp Thần Dao cũng nghe động tĩnh chạy đến.

Hai người cùng đi vào đại sảnh, chỉ thấy một nữ nhân mười tám mười chín tuổi ăn mặc theo kiểu Miêu Cương, da trắng ngần, dung mạo quyến rũ, tóc dài đến eo, trên đầu, trên cổ tay và trên eo đều đeo lớp lớp trang sức bạc, trên người mặc váy ngắn màu đỏ bó sát người, bên dưới lộ ra bắp chân trắng bóng như ngọc. Nàng ta một tay cầm roi tức tối đối diện với Hoa Miên Miên, Luru Liên đang ôm tay trái ngã dưới đất, còn sói xám bị Miêu nữ kia bóp cổ xách lên không trung, bốn cái chân nhỏ đang giãy dụa. Hoa Miên Miên thấy Tường Phong đến, vừa đề phòng nữ nhân kia vừa hét lên: “Tỷ tỷ mau đến đây, yêu nữ kia ưng ý sói con, Luru Liên không cho, cô ta bèn ra tay đá thương Luru Liên cướp lấy.”

Tường Phong và Thần Dao vội diu lấy Luru Liên, thấy nàng toát mồ hôi lạnh, đau đến mức không nói nên lời. Tường Phong vội kéo tay phải đang ôm vết thương của nàng, chỉ thấy da thịt rách ra, sắp nhìn thấy xương, máu tươi chảy ròng ròng, có chỗ đã biến thành màu xanh đen. Tường Phong biến sắc, vội lấy Kim sang dược vớt cho Thần Dao: “Roi của nữ nhân kia có độc, người chăm sóc Luru Liên.” Nói xong bèn nhảy đến trước mặt Miêu nữ, “Đưa thuốc giải đây.”

Tiểu yêu nữ Phan Gia* thấy làm người ta bị thương, lòng cũng có vài phần hối hận, nàng ta từ Miêu Cương đến đây, tuy dọc đường cũng đã thương không ít người, nhưng đa số đều là những kẻ háo sắc không có ý tốt. Vừa rồi ngang qua khách điểm này, thấy Luru Liên và sói xám đang chơi vui vẻ, nàng ta vừa nhìn bèn nhận ra sói xám chính là Tuyết sơn phi lang mà máu thịt có thể giúp nâng cao công lực trong truyền thuyết, lập tức sinh lòng chiếm đoạt, nào ngờ Luru Liên tính khí quật cường, thà chết cũng không buông tay, vậy là nàng ta nổi nóng vùng roi. Trên roi của nàng ta có móc câu, còn từng ngâm trong bảy bảy bốn mươi chín loại độc dược, lợi hại dường nào cả bản thân nàng ta cũng không rõ, nhưng bắt nàng ta cúi đầu nhận sai thì nàng ta không xuống nước được.

*Phan gia là cà chua, còn Luru liên là sấu riêng - - Tên với tuổi, hix.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe bên tai có tiếng gió lướt qua, Phan Gia vùng chiếc roi dài, đánh roi hai ngọn phi đao. Thần Dao bước đến, giọng điệu lạnh lùng thúc giục Tường Phong: “Phí lời với cô ta nhiều như vậy làm gì, đánh giục lấy thuốc giải cho xong.”

Phan Gia sừng sốt, lại thấy thiếu niên lạnh lùng kia mím đôi môi mỏng, không thèm nhìn mình lấy một lần. Nàng tự phụ mình xinh đẹp, lúc ở Miêu Cương rất nhiều người theo đuổi, không ngờ thiếu niên anh tuấn này lại không hề coi mình ra gì. Phan Gia nghiến răng, giậm chân hờn dỗi, giọng nói oanh vàng uyển chuyển động lòng, “Tiểu ca, không ngờ khách điểm của các người lại là nơi ngoạ hổ tàng long, không những chạy bàn thân đây tuyệt kỹ mà còn có cả Tuyết sơn phi lang, ta thích con sói này, tiểu ca tặng cho ta được không?” Nói xong bèn giương tay trái bóp chặt sói xám đang kêu gào.

“Không được.” Thần Dao chém đinh chặt sắt cự tuyệt, không hề nể mặt mỹ nữ, giọng điệu cũng bắt đầu bức bối, “Sói con là của Luru Liên, không ai được cướp. Cô mau giao thuốc giải ra đây rồi xin lỗi Luru Liên.”

“Luru Liên?” Phan Gia nghiêng đầu nhìn, đôi mày xinh đẹp như lá liễu nhướn lên, “Chính là kẻ xấu xí này à?”

“Cô ấy không xấu, cô mới xấu!” Thần Dao không hề chớp mắt, giọng điệu kiên định.

Hả? Phan Gia dụi mắt, lẽ nào mất thẩm mỹ của người Trung nguyên khác biệt, nhưng những kẻ trêu chọc mình dọc đường đâu có nói như vậy. Thần Dao lại tiếp tục dả kích lòng tự tin của nàng: “Luru Liên tốt bụng, tính khí tốt, nhân phẩm tốt, đối với bằng hữu tốt, đối với người già trẻ nhỏ tốt, đối với hàng xóm láng giềng tốt, đối với người lạ tốt, đối với động vật nhỏ tốt, ngay cả đối với loại người như Tiểu Phụng cũng tốt, tóm lại điểm nào cô ấy cũng tốt. Cô cướp đồ của người ta, đã thương người bừa bãi, ý cô vô công ức hiếp kẻ yếu đuối vô tội, đó mới là xấu.”

“Ồ ồ ồ...” Thần Dao chưa dứt lời, Hoa Miên Miên và Tường Phong bên cạnh đã la hét ào ạt, vừa huýt sáo vừa vỗ tay reo hò. Hoa Miên Miên lớn tiếng khen: “Tiểu Dao, người thật mạnh mẽ, ta tuyên bố là ngoài tỷ tỷ ra, người là người thứ hai ta bội phục, sau này ta sẽ trở thành thị vệ của người.” Nói xong bèn làm mặt quỷ với Phan Gia đang tái xanh mặt, “Đồ xấu xí, cút về nhà đi.”

Tường Phong huýt sáo mấy tiếng, tiếp đó cũng góp phần náo nhiệt, “Tiểu Dao huynh đệ, người thật tuyệt vời, ngay cả việc người chỉ dẫu mắng hòe xia xoi ta ta cũng không tính toán nữa, đề bẹp nha đầu này đi, đừng bao giờ nể mặt cô ta.” Nói xong bèn thâm dịch sang mấy bước, chặn ở cửa đề phòng Phan Gia chạy trốn.

Phan Gia bị bọn họ nói đến mức mặt thoát xanh thoát đỏ, nghiêng rặng vẩy roi đánh vào mặt Thần Dao. Hoa Miên Miên thấy vậy vùng tay, Hoa miên linh trong tay cũng tấn công, quấn lấy ngọn roi dài. Thần Dao nhảy lên, phi đao phóng ra, lập tức cắt mấy lọn tóc của Phan Gia. Sau một hồi đã đấu, ngọn roi không địch nổi hai người, đương nhiên không phát huy được tác dụng. Phan Gia lại bị Hoa Miên Miên và Thần Dao liên thủ tấn công nên thất bại dồn dập.

Phan Gia loạng choạng, sau đầu bỗng cảm thấy kinh phong tập kích, nàng đưa tay trái đang bắt lấy sói xám ra đỡ, chỉ cảm thấy lưỡi kiếm lạnh lẽo vạch qua cổ tay. Nàng giật mình buông tay, sói xám bèn bị đoạt lại. Phan Gia vội rút tay xem xét, nửa tay áo đã bị cắt thành mảnh vụn, nhưng kinh mạch không hề bị thương, nàng ngẩng đầu, thấy tay trái Tường Phong đang xé rách đuôi sói xám, để mặc bốn cái chân hồng hồng của nữ quỷ đập trong không trung, tay phải là một thanh chủy thủ màu đen, đang cười híp mắt nhìn mình.

Phan Gia không kịp được hoảng hốt, đương nhiên biết vừa rồi Tường Phong ra tay đã lưu tình. Nàng chỉ vừa thất thần, bấp chân đã bị Hoa Miên Miên đá khuỵu xuống, tiếp đó Thần Dao và Hoa Miên Miên cùng xông lên đoạt lấy ngọn roi, một trái một phải bắt lấy nàng.

Hai mươi tháng tư, được Tuyết sơn phi lang từ tay Lâu Lan nữ A Bất Tử, Vu nữ Miêu Cương Phan Gia gấp gáp, muốn cưỡng đoạt nhưng không thành, đã thương Lữ Liên, chúng nhân hợp lực chế phục bắt lại. Võ học chỉ đạo, hoặc dùng để rèn luyện sức khỏe, hoặc dùng để truy cầu danh lợi, hoặc dùng để hành hiệp trượng nghĩa, hoặc dùng để quyết đấu phân định thắng thua, chỉ có kẻ ý vào võ công hiếp đáp người tay trái gà không chặt là đáng để khinh bỉ. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa hỏi: Tỷ tỷ, máu của sói xám thật sự thần kì vậy sao? Có thể làm thuốc giải bách độc, còn có thể nâng cao công lực nữa?

Tiểu Phụng nói: Chuyện không làm mà hưởng ai cũng muốn, nếu trên thế gian này có nhiều kì bảo đến vậy thì chúng ta đâu cần luyện công nữa, đi luyện đan được bắt sói hái quả cho xong. Tiểu Hoa, thẳng lưng lên, mả bộ này phải đứng một canh giờ nữa mới được. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 46: Ngựa Mất Vó Trước*

*Ý chỉ gặp khó khăn vì một sai lầm nghiêm trọng.

Đỗ Thanh Thanh vô cùng vô cùng tức giận, hậu quả ấy à, đương nhiên là không cần nói.

Nàng ta vốn đã lên giường đi ngủ từ sớm để giữ gìn nhan sắc, nào ngờ vừa đi vào giấc mộng không lâu đã bị tiếng quỷ khóc sói gào dưới lầu đánh thức. Nàng ta trở mình quyết định không dậy nữa, kết quả tiếp đó là tiếng huýt sáo kêu gào ừng ực. Nàng ta lại trở mình nhắm chặt mắt tiếp tục đếm bạc, nào ngờ lần này lại biến thành tiếng đã đấu bịch bịch bốp bốp. Đỗ Thanh Thanh không thể nhìn nổi nữa, trừng đôi mắt phụng, khoác y phục ngồi dậy xuống giường, hậm hực bước nhanh xuống lầu, chuẩn bị tính sổ với mấy tên người làm quấy rầy mộng đẹp của mình.

Vừa đến đại sảnh đã thấy Thần Dao đang cẩn thận nâng tay trái của Lữ Liên thoa Kim sang dược, Lữ Liên chỉ cần rặng chịu đựng, tròng mắt không ngừng xoay chuyển, nhưng trước sau cũng không kêu đau một tiếng, năm đó sau khi nàng bị bỏng được mình thoa thuốc cũng trong tình trạng như vậy. Tường Phong thì một tay xé rách sói xám đang không ngừng quấy đập trong không trung, tay kia đang cùng Hoa Miên Miên lục lọi mấy chiếc bình nhỏ đủ màu sắc trên bàn. Còn có một Miêu nữ áo đỏ tay chân bị trói, miệng nhét giẻ bị ném dưới đất, đây là tình huống gì? Rõ ràng là cảnh tượng đánh cướp trắng trợn, lẽ nào khách điểm của mình cuối cùng đã bị mấy tên này biến thành hắc điểm danh đúng như thực rồi.

Đến khi làm rõ nguyên do, Đỗ Thanh Thanh càng tức giận hơn, không ngờ còn dám đá thương nhân viên đặc lực nhất, nghe lời nhất của mình là Lữ Liên, lần này thì hay rồi. Nàng ta lập tức vén váy, xông lên chuẩn bị tay đâm chân đạp kẻ đầu têu Phan Gia kia một trận, nhưng bị Thần Dao cản lại. Thần Dao khí thế bức người, đáng vẻ như lão đại, sau khi cản Đỗ Thanh Thanh hành hung, lại quay đầu sang nghiêm mặt thúc giục Tường Phong và Hoa Miên Miên, “Rốt cuộc các cô có tìm ra thuốc giải chưa vậy, chậm chạp quá, Lữ Liên đau sắp không chịu nổi rồi.”

Tường Phong mờ mịt như tấm, cười xòa nói: “Đang tìm, đang tìm, trên bình đầu có viết tên, đọc được thuốc mê thuốc giải ở chung một chỗ, chỉ có người mùi từng bình từng bình để đoán thôi.” Tay Hoa Miên Miên cũng không ngừng động tác, vừa hung dữ trừng Phan Gia, “Nữ nhân kia lại không chịu nổi bình nào mới là thuốc giải, chúng ta phải tìm vát và rồi.”

Nghe vậy, Đỗ Thanh Thanh bên cạnh cũng hết kiên nhẫn, cười lạnh nói, “Còn tìm làm gì cho phiền phức vậy, dùng roi độc của nha đầu kia quất cô ta mấy cái, sau đó từng bình từng bình thoa lên để thử thuốc là được rồi.”

Chúng nhân đen mặt tập thể, bà chủ quả nhiên không hổ là bà chủ, ngay cả Phan Gia bằng hữu đang bị trời gở dưới đất cũng không kìm được mà tròn đôi mắt.

“Còn nữa, Tiểu Phụng, cô đào đâu ra mầm họa này vậy?” Đỗ Thanh Thanh chỉ sói xám đang liều mình gãy dựa trong ma trảo của Tường Phong, “Mới đến có một ngày đã gây ra nhiều chuyện vậy rồi, chút nữa đem nó đi hàm để bồi bổ cho Lư Liên đi.”

Lần này ngay cả động tác của sói xám đang giương nanh múa vuốt muốn cắn Tường Phong cũng khựng lại...

Tường Phong chớp chớp đôi mắt trắng lười liềm đang kinh ngạc, lại nhìn sói xám bị đá kích mặt mày ủ ề trong tay mình, lập tức ha ha cười lớn, “Oắt con, lần này biết lỗi hại rồi chứ.” Quay đầu nói với Hoa Miên Miên còn đang ngây người, “Nghe bà chủ nói chưa, muội đi xử lý Miêu nữ kia đi, ta đi hàm canh tuyết lang.”

Hoa Miên Miên gãi đầu, muôn vãn bắt lực bước sang, vừa lấy miếng giẻ trong miệng Phan Gia ra, Phan Gia đã vội hét lớn: “Ta nói ta nói, chính là chiếc bình tròn màu đỏ kia kia, uống một viên, còn lại mài nhuyễn đắp lên vết thương là được.” Đại tỷ, cô nói sớm chẳng xong rồi sao, cứ bắt bọn ta dùng bạo lực, việc gì phải khổ vậy chứ.

Thần Dao vội lục lợi đồng binh, sau khi xác nhận vội đưa thuốc cho Lư Liên. Lúc này Lư Liên mới lấy lại sức, miễn cưỡng nở nụ cười, thấp giọng nói với Thần Dao, “Tiểu Dao, đa tạ huynh.”

Thần Dao lạnh lùng “Ừ” một tiếng, quần xong lớp vải cuối cùng, không nhìn nàng lấy một lần đã đứng dậy đi về hậu viện, chỉ vớt lại một câu, “Mấy ngày nay vết thương không thể dính nước, cô đi nghỉ đi, việc thì để ta làm.”

Lư Liên lại quay đầu sang, nhìn Tường Phong đang cười gian. Tường Phong vội nín nọt chạy lại, “Lư Liên, cô bị thương rồi, chi bằng giao sói con cho ta nuôi đi.”

Lư Liên khinh bỉ nhìn nàng, lắc đầu, “Ta mới nghe cô nói muốn đem nó đi hàm mà.” Thần Dao đang đi bỗng hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Tường Phong, sờ phi đao trên eo.

Tường Phong cười khan, vội hai tay cung kính dâng sói con lên, “Vừa nãy chỉ là đùa thôi, Lư Liên, nếu cô thích con sói này thì cứ nuôi đi, nó là của cô đó.” Lau mồ hôi, rõ ràng là ta chăm nó trước mà, tại sao kết quả lại như vậy, rơi nước mắt, bạo lực thật sự không tốt, không tốt đâu.

“Được rồi. Bây giờ thảo luận làm sao xử trí tiểu nha đầu này đi.” Đỗ Thanh Thanh khí thế lên tiếng, Hoa Miên Miên vội bung đến một chiếc ghế thái sư để nàng ta đặt mông, từ trên cao nhìn xuống Phan Gia bằng hữu đáng thương. Phan Gia hoàn toàn rơi vào tình cảnh tồi tệ, dựa theo nguyên tắc thành thật được khoan hồng, kháng cự sẽ xử nghiêm, còn chưa chờ bị bức cung, rất nhanh đã kể rõ mười mười lại lịch của mình.

Thì ra Phan Gia vốn là Hộ giáo Yêu nữ, à không không, là Vu nữ, của XX giáo sắp sụp nào đó, XX giáo có một quy tắc rất biến thái, mỗi Vu nữ đều phải hoàn thành một nhiệm vụ định sẵn mới có tư cách cạnh tranh vị trí Hộ pháp. Mà bất hạnh là Phan Gia bằng hữu chọn trúng nhiệm vụ biến thái nhất nhất của kỳ này – đó là truy bắt Vu nữ Trúc Tử, phản đồ đã bỏ trốn năm năm về trước của bốn giáo. Năm năm đó, hoa cải vàng cũng biến thành hoa khô rồi, biến người mệnh mông, đi đâu tìm người đây, chẳng phải là có ý làm khó Phan Gia bằng hữu sao. Bởi vậy, vừa hay ngang qua đây nhìn thấy Tuyết son phi lang trong truyền thuyết, Phan Gia bèn nghĩ đến việc đem nó về, coi như cũng có giao phó, còn có thể phân cao thấp với Vu nữ Bạch Thái*.

*Bạch Thái là cải trắng =.=

“Cô nói Vu nữ Trúc Tử kia mắt xanh thắm, tóc màu hung, lại biết được lý, năm năm gần đây trong giang hồ không có nhân vật như vậy.” Tường Phong im lặng một lúc rồi chậm rãi lên tiếng. Nghe vậy, mắt Phan Gia lại ỉu xiu. Đỗ Thanh Thanh phui phui tay, đứng dậy chỉnh sửa tà váy, nói với Phan Gia: “Chuyện tìm người ta không giúp được đâu, nhưng cô đã thương Lư Liên, lại khiến khách điểm của ta lộn xộn như vậy, cô phải bồi thường tổn thất. Kể từ hôm nay cô phải ở lại trong khách điểm làm công miễn phí một tháng, à, Tiểu Hoa sẽ phụ trách dạy dỗ trông coi cô.”

Ba bốn ngày sau đó, tất cả đều bình yên vô sự, Phan Gia sau khi ngồi xổm ở góc tường phản tỉnh thì đang trong quá trình lấy công chuộc tội, Hoa Miên Miên cuối cùng cũng được vinh dự thăng chức thì đang trong quá trình cáo mượn oai hùm điều võ giương oai, Lư Liên được mọi người ẹp buộc trị thương vì không có việc làm nên đang vô cùng buồn chán, Đỗ Thanh Thanh lại có được một lao động miễn phí thì đang ôm lu tiền thăm đắc ý, Tường Phong đang buồn bực vì may áo cưới cho kẻ khác vẫn ôm ý đồ xấu với sói xám, Thần Dao kiên trì rằng sói xám là của Lư Liên thì đang trong quá trình uy hiếp Tường Phong và Phan Gia. Còn sói xám vô lo vô âu nhất thì vừa thoát được kiếp nạn vừa tìm được một ngôi nhà tốt, ngày ngày theo sát Lư Liên không rời nửa bước, ngẩng đầu ưỡn ngực ngậm rễ rau vòng tới vòng lui, bám lấy Lư Liên đòi cùng nó chơi lượm cành cây.

“Haiz.” Thấy trong hậu viện lại là cảnh tượng Lư Liên ném ra, sói xám chạy đi ngậm về, Tường Phong thờ dãi, quay sang nói với Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, cuối cùng ta đã phát hiện rằng, thật ra Lư Liên mới là chiến đấu cơ trong số cao thủ, mấy ai có thể khiến Tuyết son phi lang bất kham trở thành cún con hiền lành đáng yêu của mình đâu? Cái gọi là Nhu khắc cương chính là đạo lý này đây, thôi ta hoàn toàn bỏ cuộc rồi.”

Hoa Miên Miên gật đầu thật mạnh, biểu thị sự đồng cảm sâu sắc, lại đưa mắt nhìn quanh, kéo Tường Phong thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, muội biết tỷ mất bảo bối này trong lòng không thoải mái, hay là tối nay chúng ta cùng đi trộm chút bảo vật về?” Tường Phong liếc nàng ta, khóe môi cong lên nụ cười gian hiểm ý...

Nói đến bảo vật đương nhiên phải kể đến nhà thủ phú Lạc Dương Bao Quýnh. Vậy là Hoa Miên Miên xe nhẹ quen đường dắt theo Tường Phong nói làm là làm ngay, nhân lúc đêm khuya thuận lợi lên vào thư phòng của Bao Quýnh. Nói ra cũng trùng hợp, tối đó Bao Quýnh bày tiệc ở nhà mời tiểu Hầu gia Cố Ý Lâu lưng lẩy Lạc Dương và Phủ doãn Lạc Dương tân nhiệm Lâm Tử Lăng, cùng một đám quan lại lớn nhỏ. Quý khách và chủ nhân đều tập trung ở tiền sảnh, hậu phương trống trơn, ngay cả thư phòng được canh giữ cẩn mật sau lần mất trộm trước cũng không ai trông coi.

Tường Phong mặc y phục dạ hành kéo khăn che mặt xuống, xem xét bốn phía của thư phòng, trên tường treo đầy tự họa của các danh nhân, trên giá sách cũng bày đầy đồ cổ đồ ngọc, ngay cả sách vở cũng dùng vỏ mạ vàng bọc lại, ha ha, Bao Quỳnh quả nhiên giàu có, ngay cả thư phòng cũng sắc mùi phú hộ giàu xổi. Hoa Miên Miên mở tay nải, vô cùng phóng khoáng vẩy tay với Tường Phong. “Tỷ tỷ, tỷ tùy tiện vơ vét đi, chằm chằm nào thì chúng ta lấy đi, muội chuẩn bị mấy miếng vải to rồi đây.”

Tường Phong cười he he, đang định lên tiếng, đột nhiên mặt biến sắc, làm động tác yên lặng, lắng tai nghe ngóng rồi vội kéo hoa Miên Miên và miếng vải, đẩy nàng vào chiếc tủ bên cạnh, “Có người đến, muội trốn đi, đừng bao giờ lên tiếng.” Rồi lại nhìn chiếc tủ, thật sự không chứa nổi hai người, nhìn quanh nhìn quất một hồi, nàng nhẹ nhàng lăn một vòng dưới đất, chui vào trốn dưới chiếc giường dùng để nghỉ ngơi duy nhất trong thư phòng.

Hai người vừa trốn xong, cửa thư phòng cũng bị mở ra. Từ dưới giường nhìn lên, Tường Phong chỉ thấy hai đôi ủng nam nhân, đôi phía trước thêu chi vàng, nam mây viền bảo thạch, hành động hơi nặng nề. Người phía sau mang ủng xanh đen, kiểu dáng bình thường, nhưng bước đi vô thanh, rõ ràng là người có nghề. Chỉ nghe sau một hồi tiếng động, một giọng nam trung niên cung kính vang lên, “Mời Tôn sử xem, đây là đao thép dùng sắt tinh chất thể tạo, quả nhiên chém sắt như bùn.” Bên trên vang lên một tiếng búng, tiếp đó một giọng nam nhân trẻ tuổi trầm thấp vang lên, “Ừ, quả là không tệ, đúng là đao tốt, người phải tăng cường đôn đốc...” Giọng hần cổ ý đề thấp, có lẽ là vì che mặt nên nghe không rõ lắm.

Tiếp đó hai người lại thì thầm một hồi, Tường Phong nín thở, cố gắng dùng tai lắng nghe, nhưng vẫn chỉ nghe được mấy câu ngắt quãng, “Lâm Từ Lăng... gay go” “Bị trộm... kẻ gian... làm mất.” Đột nhiên trên đầu không còn tiếng nói, Tường Phong nhìn thấy đôi ủng xanh đen kia đổi hướng, đang đi về phía chiếc tủ Hoa Miên Miên ẩn thân.

Tường Phong thầm kêu không hay, nhất định là Hoa Miên Miên đã bị phát hiện, lần này không ra tay cũng không được rồi. Nàng chỉ đành kéo khăn che mặt, bầm bụng phi thân ra ngoài, tấn công về phía chân của người mang ủng xanh đen. Người đó cũng hắc y che mặt, nhưng ra tay vô cùng hiểm độc, qua mấy chiêu nguy hiểm cận kề, Tường Phong bèn biết mình không phải là đối thủ, vậy là nàng nhảy lên, thổi tắt ngọn nến trong phòng. Tiếp đó chạy đến bên tủ chộp tay Hoa Miên Miên đã chui ra sẵn, thấp giọng nói “Đi mau.” Hai người cùng nhau phá cửa sổ, bắt đầu tức tốc chạy trốn.

Tường Phong kéo Hoa Miên Miên chạy một hồi, chỉ nghe Bao Quỳnh đằng sau hét lên “Bắt trộm”, bốn phía bên có tiếng người vang lên, rần rần từ hậu viện kéo đến. Nhìn lại, hắc y nhân phía sau cũng bám sát không tha, Tường Phong nhún chân, đẩy ra Hoa Miên Miên ra, “Muội đi trước đi, ta giữ chân hần một lúc.” Nói xong bèn quay lại tấn công người đó, đã đấu một hồi, thấy Hoa Miên Miên đã biến mất trên mái nhà. Tường Phong khẽ yên lòng, tung một hư chiêu chuẩn bị rút lui. Nàng cắt đuôi người kia, vừa nhảy lên, bỗng nghe có tiếng xé gió, ba quân cờ từ xa xa bay đến, kinh lực mạnh mẽ ép nàng phải lui lại. Thấy xa xa có dấu người chuyển động, Tường Phong không kịp nghĩ kỹ, chỉ quay người chạy về nội viện.

Ở tiền sảnh, tiểu thư Bao phủ Bao Y Y vừa đàn xong một khúc, chuẩn bị đứng dậy trở về Tú lâu thay y phục trong tiếng vỗ tay hoan hô. Bao Y Y là ái nữ độc nhất của Bao Quỳnh, cảm kỳ thi họa đều tinh thông, người lại xinh đẹp động lòng, nổi danh là Lạc Dương đệ nhất mỹ nhân. Ai cũng biết tên giàu xổi Bao Quỳnh một lòng muốn bầm vẩy rồng nắp cánh phượng, bợ đỡ kẻ quyền quý, vì vậy dạ yến tối nay mời toàn những nhân vật lớn có tiền có thế ở Lạc Dương, lại cho Bao Y Y xuất hiện đánh đàn, he he, dụng tâm này không nói cũng biết.

Bao Y Y vừa bước xuống hành lang, đột nhiên xuất hiện một bóng người tóm lấy cổ tay nàng vặn ngược, tay phải bóp cổ họng nàng. Bao Y Y sợ hãi hoa dung thất sắc không kịp kêu cứu, chỉ đành tro mắt bị kéo về phía trước. Tiếp đó, nàng thấy phụ thân Bao Quỳnh và tiểu Hầu gia Cố Ý Lâu cùng các khách mời đều đuổi tới, thấy mình bị uy hiếp bèn dừng bước, không dám khinh suất mạnh động.

Tường Phong vừa giữ chặt con tin Bao Y Y, vừa cẩn thận di chuyển về chân tường, thăm quan sát bốn phía tìm cơ hội trốn thoát. Hắc y nhân kia không biết đã đi đâu, đa phần là bị Bao Quỳnh giấu đi, hiện giờ nàng bị vây chặt, muốn thoát thân cũng thật sự không dễ. Nàng nhắm được kẻ hở, đẩy Bao Y Y về phía trước, nhẹ nhàng nhún chân nhảy về phía tường. Nào ngờ lại có mấy quân cờ từ không trung bắn đến, nàng phẩy tay áo đánh rơi, nhưng bắp chân vẫn bị trúng một quân cờ, chỉ đành rơi xuống đất.

Chân vừa chạm đất, chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, một thanh trường kiếm từ bên cạnh chém đến, Tường Phong vội tung người lộn ngược về phía sau, mũi chân điểm lên thân kiếm, mượn lực nhảy ra mấy bước, lúc này mới thấy người đến là một nam nhân nho nhã tuấn tú trông như thư sinh. Phủ doãn Lạc Dương Lâm Từ Lăng hừ lạnh một tiếng, nhắc kiếm đâm tới, vừa nhanh lại vừa chuẩn, “Tiểu tặc phượng nào, còn không bó tay chịu trời.”

Trời cao oi, thật là năm xui tháng hạn mà, một buổi tối thôi đã gặp mấy cao thủ. Tường Phong khóc không ra nước mắt, chỉ đành bầm bụng nghênh chiến. Cũng may Lâm Từ Lăng chỉ muốn bắt sống, ra tay không độc ác như hắc y nhân vừa nãy, Tường Phong nhờ vào niềm kiêu ngạo duy nhất của mình là khinh công, tránh Đông né Tây chống đỡ được mấy chục hiệp. Cố Ý Lâu bên cạnh thấy Lâm Từ Lăng quần thảo với tiểu tặc một hồi, mỗi lần tiểu tặc rơi vào thế hạ phong đều lần được như chạch, hần liếc mắt với thị tỷ Điện Hồng, Điện Hồng bèn lấy Nga My thích tùy thân ra tham chiến.

Lần này Tường Phong bị liên thủ công kích nên thất bại liên tiếp, vừa bất cẩn bèn bị Điện Hồng đá một cước, tiếp đó trường kiếm của Lâm Từ Lăng sượt qua cổ, vừa hay móc trúng sợi dây đeo miếng bích ngọc trên cổ nàng. Tường Phong cúi đầu tránh kiếm, Lâm Từ Lăng rút kiếm lại, miếng bích ngọc cũng bay ra, vạch một đường trong bầu trời đêm rồi rơi vào bụi cỏ.

Cố Ý Lâu ngăn ra, tiếp đó bước tới lục tìm trong bụi cỏ một hồi, cuối cùng nhặt được miếng bích ngọc, hần khẽ biến sắc, ngẩng đầu nhìn ba người đang đã đấu bên kia như đang suy nghĩ điều gì. Trường kiếm của Lâm Từ Lăng đã kề lên cổ Tường Phong, Điện Hồng tiến lên gạt khăn che mặt nàng xuống...

Hai mươi tư tháng tư, dạ yến Bao phủ, cùng Hoa Miên Miên gặp Sứ giả của Mẫu Đơn môn trong thư phòng Bao phủ, kinh động chúng nhân trong phủ, đã đấu một hồi, Phong không may bị Lâm Từ Lăng bắt sống. Một chơi hai, bại trong vinh quang. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa viết: Phan Gia cũng bị chúng ta hai đánh một bắt lấy mà, tại sao cô ta lại không bại trong vinh quang?

Tiểu Phụng nói: Vì cô ta là nhân vật phản diện, he he, chúng ta lẫn lộn giang hồ, theo phe chính diện là quan trọng nhất. Cũng là lấy nhiều thắng ít, nhưng

chính phái làm thì sẽ nói là tà ma ngoại đạo, người người phải diệt; Ngược lại, người tà phái làm thì là bị ối vô si, ý đồng hiệp ít. Đây chính là quy tắc ẩn của giang hồ, tức chết cũng vô ích. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 47: Gặp Lại Cố Nhân

Editor: Mai Diên Vĩ

Beta: mic2huang “Quyên tỷ, tỷ đừng cười, ta nói thật lòng đó, ta chỉ nhỏ hơn tỷ có hai tuổi thôi mà.”

“Quyên tỷ, tỷ đừng khóc, cha tỷ và kẻ mẫu của tỷ đối xử với tỷ như vậy, tỷ đừng về nhà nữa, sau này ta sẽ chăm sóc cho tỷ.”

“Quyên tỷ, tỷ đừng may nữa, y phục của ta vẫn đủ mặc mà, đến mùa Đông sang năm cũng còn đủ đó.”

“Quyên tỷ, tỷ đừng tiền nữa, chờ ta đề danh bảng vàng trở về sẽ chính thức cưới tỷ về.”

“Ngửa mặt cười ngạo nghễ bước ra, thời đại ta chín mười chín tài hoa*.”

*“仰天长笑出门去，九十九用出我輩”；“九十九用”Cửu thập cửu dụng dụng chỉ người thư sinh nhiều tài, nhưng vẫn không đủ, 99 nhưng vẫn còn thiếu 1 mới hoàn mỹ. Câu này có chút tự châm biếm, chua cay, rằng anh tự hào vì mình tài giỏi, có thể ngẩng cao đầu bước ra đường (lên kinh ứng thí), nhưng biết nhiều mà chưa biết đủ, biết nhiều mà không đất dụng võ hoặc có tài mà không gặp thời (thất bại). – Cảm ơn Mã tộc (<https://matoc.wordpress.com/>) đã giải nghĩa giúp mình câu này. -Mai Diên Vĩ-

“Tiểu nương tử, cô hỏi thư sinh thi rớt đó à, ta chỉ thấy hấn đề mấy câu thơ ở đây rồi nhảy xuống vách núi rồi.”

“Đệ là kẻ vô lương tâm, không ngờ đệ lại bỏ ta mà đi, không đậu thì thôi, chúng ta về nhà cùng nhau sống qua ngày là được rồi. Được được, đệ nhảy thì ta cũng nhảy!”

“Tiểu nha đầu nguoi cũng to gan thật, vách núi cao như vậy, nguoi không biết võ công, vậy mà cũng dám nhảy xuống.”

“Thư sinh nào? Ta ở dưới này lâu như vậy, ngoài nguoi ra chưa từng thấy kẻ ngốc nào khác nhảy xuống, tiểu nha đầu nguoi nhất định đã bị lừa rồi.”

“Gân cốt nguoi đã đứt, ta đã cho nguoi ngâm thuốc rồi, sau này sẽ thể chất của nguoi sẽ thay đổi. Cách này ta cũng chưa từng thử, dùng nguoi để thử thuốc vậy, có thể sống được hay không phải xem tạo hóa của nguoi.”

“Tiểu nha đầu quả nhiên lợi hại, ta còn tưởng nguoi đau đến mức cắn lưỡi tự vẫn rồi chứ. Có hứng thú bái ta làm sư phụ không, ta chính là Lục chỉ cầm ma nổi danh trong giang hồ mười mấy năm về trước đó, ỉ? Nguoi chưa từng nghe!”

“Được rồi, ta cũng truyền hết công lực cho nguoi rồi, hai chân ta đã tàn phế, ra khỏi cốc cũng chỉ bị người ta truy sát, nếu nguoi có lương tâm thì sau khi ra ngoài hãy giết mấy người báo thù cho ta.”

“Mỹ nhân đánh đàn dưới trăng rất hay, thân hình cũng nóng bỏng lắm, ta thích, nàng có biết là chính là Bào Khôi* ái tử độc nhất của Chương môn phái Không Động không, chỉ bằng sau này hãy theo... ời chào...”

*Bào khôi: bị thịt, bia đỡ đạn =.-Mic-

“Yêu nữ, những thiếu niên này đều do nguoi giết sao? Cái gì, bọn họ lòng dạ bất lương ý đồ sàm sỡ à, hừ, đừng hòng xảo biện, lãnh kiếm của đạo gia đi.”

“Yêu nữ chó chạy, nguoi đã giết Côn Luân tam lão, để lại Ma cầm trong tay nguoi trước, sau đó theo chúng ta về nhận tội.”

“Khụ khụ, Ta là đại đệ tử của phái Tuyệt Sơn, nguoi... nguoi rõ ràng là chống đối với Tuyệt Sơn và Côn Luân.”

“Cầm Yêu, nguoi độc ác tàn nhẫn, lạm sát người vô tội, đã thương đệ tử Tuyệt Sơn ta, nay mấy phái bọn ta sẽ thay trời hành đạo.”

“Chính là yêu nữ này, dám giết con ta, đền mạng lại đây. Mọi người cùng chung vai cho tà ma ngoại đạo biết thế nào là quy tắc giang hồ!”

“Ồi chào, Mịch nữ hiệp, sao cô lại đá Cầm Yêu xuống sông? Không không, ta đâu có ý trách cô.”

“Mấy người các nguoi tìm theo dòng nước, sông phải thấy người, chết phải thấy xác.”

...

Đỗ Thanh Thanh bật người dậy, mở mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy một màu đen kịt, hóa ra là mơ. Thật là, mơ cái gì chả được, tự nhiên lại nhớ đến chuyện cũ, mà toàn là những chuyện buồn ngày trước. Nàng ta lấy quần áo mặc vào, chuẩn bị xuống lầu vào bếp tìm chút gì ăn cho bình tĩnh lại.

Đi đến đầu cầu thang, gọi mấy tiếng mà không thấy ai trả lời, lúc này mới nhớ ra Tiểu Phụng và Tiểu Hoa vừa đóng cửa đã không biết chuẩn đi đâu chơi. Thần Dao cùng Lưu Liên dắt chó ra ngoài đi dạo, à không, là dắt sói chứ. Nhà đầu khổ sai Phan Gia không có người trông coi đương nhiên tự do sung sướng, cũng ra ngoài tiếp tục điều tra tin tức phản đồ. Mà thư sinh Triều Từ cũng không biết biến khỏi phòng từ bao giờ.

Cái đại sảnh to ngàng này lại tối đen như mực, trông vô cùng vắng vẻ đìu hiu. Đỗ Thanh Thanh đang định xuống lầu, chợt nghe tiếng ai đó vang lên dưới lầu, “Trong khách điểm không có người.” Tiếp đó đèn dầu được đốt lên, phản chiếu bóng một mỹ nhân mặc nam trang, chính là thợ săn tiền thưởng Mộc Tư Ngọc. Nàng ta mặc trang phục sắc bản màu tía, phóng khoáng gác một chân ngồi trên ghế, nhàm chán lật qua lật lại thiết trảo đen sì trong tay, ngón câu đeo bên hông lóe hàn quang lạnh lẽo. Khóe miệng nàng ta nhướn nụ cười lạnh đáng sợ, giọng nói cũng trong trẻo lạnh lùng, “Đã lâu không gặp, Cẩm Yêu.”

Đỗ Thanh Thanh lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta một hồi, bàn tay trong tay áo siết chặt rồi mở ra, rồi lại siết chặt, một lát sau, nàng ta nhẹ nhàng vỗ tay khen ngợi: “Quả không hổ là thợ săn tiền thưởng ưu tú nhất, có thể giữ được bình tĩnh lâu đến vậy, kiên nhẫn chờ bảy tám ngày tới giờ mới ra tay.”

“Bất mỗi mà, đương nhiên phải nhanh chuẩn tàn nhẫn, không thể để con mồi có cơ hội chạy thoát, cần phải bắt một lần được ngay.” Mộc Tư Ngọc chậm rãi đứng dậy, hai mắt sáng rực dán chặt vào Đỗ Thanh Thanh vẫn đang bình thản. “Trước hết ta phải xác nhận cô có phải kẻ ta muốn tìm hay không, tuy rằng năm đó lúc vây bắt cô cô mang khăn che mặt, nhưng hình dáng và ánh mắt thì không thể lừa được ai, ta lợi dụng cơ hội va vào cô kiểm tra bộ pháp võ công của cô, đồng thời thăm dò lai lịch cô trong thành, từ đó mới dám tin chắc cô tám chín phần mười là kẻ ta muốn tìm.”

“Hừ, xác nhận rồi thì sao, cô cho rằng ta sẽ bó tay chịu trói sao?!” Đỗ Thanh Thanh vung tay áo, cuốn lấy thất huyền cầm ôm vào lòng. “Bốn năm trước là do chúng quá đông nên ta mới bị thương, nay chỉ có mình cô, lẽ nào ta sợ sao?! Cho dù năm đó cô đá ta một cước, coi như gián tiếp cứu mạng ta, nhưng trận chiến hôm nay ta sẽ tuyệt đối không nương tay.”

“Năm đó chẳng qua ta thấy ngứa mắt vì nhiều người như thế mà đánh một mình cô, mới đá cô xuống sông, cô không cần cảm tạ ta. Còn nữa, trước nay ta chỉ thích hưởng thụ cảm giác sung sướng khi một mình bắt mồi.” Mộc Tư Ngọc đưa tay gỡ ngón câu bên hông, ánh mắt cũng trở nên âm u lạnh lẽo, “Nếu không cũng sẽ không cố ý chờ đến lúc này. Mấy thủ hạ của cô còn ở đây sẽ rất bất tiện, họ có vẻ rất bảo vệ cô, xem ra nhân duyên của cô bây giờ cũng không tệ lắm.”

“Đừng phí lời nữa, ra tay đi.” Đỗ Thanh Thanh bấm tay phải gây dây đàn, tuy vẫn đàn ra thanh âm mềm mại như bông, nhưng trong tiếng đàn đã xen lẫn nội lực, chấn động tâm hồn. Tiếp đó tung đàn ra tay, xoáy về phía mặt Mộc Tư Ngọc, Đỗ Thanh Thanh hét lên một tiếng, biến ngón tay thành vuốt, nhào thẳng từ lầu hai xuống.

Mộc Tư Ngọc vận nội lực vừa chống đỡ tiếng đàn vừa tung mình nhảy lên cầu thang, chân phải điểm vào mu bàn chân trái, tay trái tung thiết trảo như rắn thè lưỡi móc lấy dây đàn, tay phải lật ngón câu tấn công vào cánh tay Đỗ Thanh Thanh. Đỗ Thanh Thanh vung tay áo cuốn lấy ngón câu, tay phải móc dây đàn bung lên, đẩy ngược thiết trảo trở về tay Mộc Tư Ngọc.

“Ha ha, khá lắm, chân chân ở khách điểm nhỏ này mấy năm mà võ công cô không hề thụt lùi.” Mộc Tư Ngọc lại tiếp tục đẩy thiết trảo về trước, đánh thẳng vào cổ họng Đỗ Thanh Thanh, ngón câu áp vào thân đàn xoắn lấy tay áo Đỗ Thanh Thanh. “Tiếc thay, cứ nhất quyết đi vào Ma đạo. Nếu cô đã muốn ở ẩn, tại sao mấy tháng nay vẫn lăm sát kẻ vô tội?!”

“Ta, không, có!” Đỗ Thanh Thanh xoay người về sau tránh thiết trảo, vừa rút người về, những mảnh tay áo như bướm lượn bay tứ tán khắp nơi, nàng ta cắn bờ môi đỏ mọng. Mộc Tư Ngọc này quả là khó xoi, bám sát không tha. Nếu là năm năm trước khi mới xuất đạo, Đỗ Thanh Thanh chắc chắn không thêm giải thích, nhưng nay nàng ta đã dần dần yêu thích cuộc sống yên bình cùng đám người làm chuyên gây chuyện thị phi, không dễ gì mới có được những tháng ngày vui vẻ, nàng ta không muốn tự nhiên bị phá đám. Vì thế, Đỗ Thanh Thanh xoay mạnh thân đàn, ép Mộc Tư Ngọc lùi lại vài bước, giận dữ nói: “Ta không hề giết đám nam nhân đó! Từ ba năm trước khi định cư ở đây, ta đã không còn giết người nữa!”

Mộc Tư Ngọc sùng sốt, tạm thời ngừng công kích, nửa tin nửa ngờ dán mắt nhìn vào Đỗ Thanh Thanh đang cầm tức một hồi lâu, “Năm nam nhân mới chết gần đây thật sự không phải cô giết? Vậy thì ai làm?”

“Nếu thật sự làm ta sợ gì mà không nhận?! Ai giết làm sao ta biết? Trong thiên hạ này đâu phải chỉ mình ta biết đánh đàn!” Đỗ Thanh Thanh tức giận trừng mắt nhìn nàng ta, “Cô không phải thợ săn tiền thưởng sao, có bản lĩnh thì tự điều tra đi, đừng có suốt ngày bám theo hỏi lão nương.”

Mộc Tư Ngọc nhíu mày, thiết trảo lại bay về phía Đỗ Thanh Thanh, nhưng công lực không còn mãnh liệt như trước, “Nhưng ngoài đó ai cũng nói do Cẩm Yêu cô làm, kẻ đó giả mạo cô giết người ngay trước mắt cô mà cô cũng mặc kệ, hay cô cũng là đồng lõa?”

“Ta nhỏ vào, lão nương đầu rảnh rồi mà lo tới, dù sao ta bị người giang hồ đuổi giết oan cũng đâu phải một hai ngày.” Đỗ Thanh Thanh lách người về sau, kẹp dây đàn đang móc lấy thiết trảo bung trở về, “Nếu không phải mấy con mụ nhà cô đuổi sát không tha, ta còn lâu mới giải thích.”

Mấy con mụ nhà cô... Mộc Tư Ngọc trán nổi gân xanh, vung ngón câu trong tay đập mạnh lên thân đàn, hỏi tiếp: “Chẳng phải cô gia nhập Mẩu Đon môn sao, có phải do đồng bọn của cô làm không? Sao lại biết rõ cách thức gây án của cô quá vậy?”

“Năm rõ cái rắm ấy, ta chưa bao giờ móc tìm người ta.” Đỗ Thanh Thanh tung cước đá văng ngón câu đi, nén giận giải thích, “Bốn năm trước bị mấy đại phái đuổi giết, sau khi cô đá ta xuống sông, ta được Mẩu Đon môn chủ cứu, nhưng xưa nay ta chưa bao giờ nợ ai, nên đã đồng ý làm ba việc cho cô ta. Việc đầu tiên là giết Duệ vương, sau đó ta bị triều đình truy nã rồi bị trọng thương, nên sau khi cứu Lưu Liên thì định cư ở đây. Ba năm nay ta yên phận ở

trong khách điểm, đầu rảnh rồi đi giết người.”

“Mẫu Đơn môn?” Công kích của Mộc Tư Ngọc chậm lại, “Lâu nay vẫn nghe nói Mẫu Đơn môn vô cùng bí ẩn, Môn chủ của họ là người thế nào?”

“Không biết, còn cách một lớp màn nữa, nghe giọng là một nữ nhân trẻ tuổi. Ta chỉ từng trông thấy cô ta một hai lần, cũng không rõ những kẻ khác ở Mẫu Đơn môn trông thế nào.” Đỗ Thanh Thanh lại tránh một đợt tấn công khác, giọng nói càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, “Rốt cuộc cô xong chưa hả? Ta đã bảo với cô là không phải ta giết...”

“Hừm, ta tin cô.” Mộc Tư Ngọc chặn thân đàn lại, mắt tròn mắt dẹt nhìn Đỗ Thanh Thanh, “Lúc đầu ta cũng thấy lạ, khi không cô lại đi móc tìm người làm gì?”

“Móc tìm nấu thịt xào chứ gì.” Đỗ Thanh Thanh u ám nói, bỗng hoàn hồn giật dừ hét lên, “Nếu cô đã tin ta tại sao còn đánh?!”

“À.” Mộc Tư Ngọc thu lại thiết trao ngân câu, cuối cùng cũng dừng tay, chỉnh lại tóc mái rồi bời, thờ ơ nói, “Lâu rồi không đánh nhau, ngứa tay.”

Khốn kiếp, đồ khốn kiếp, Đỗ Thanh Thanh thầm mắng trong bụng, đang định chống nạnh ngoác mồm chửi mắng. Chợt thấy Mộc Tư Ngọc ra hiệu im lặng, vẻ mặt nghiêm túc, “Suyt, hình như có người đến, ước chừng hơn mười tên, đều biết võ công.”

*****

Sau khi Lâm Từ Lăng bắt giữ Tường Phong, có người nhận ra nàng là người làm của khách điểm Đồng Thuận ở cửa Đông, Bao Quýnh cũng kêu gào còn có một đồng lõa, hơn nữa trong phủ cũng bị mất của. Thế nên Lâm Từ Lăng một mặt sai người đưa Tường Phong về nha môn giam lại chờ thẩm vấn, một mặt triệu tập nhân thủ đến khách điểm Đồng Thuận điều tra.

Bọn nha dịch vừa ập vào sảnh điểm liền thấy bà chủ Đỗ Thanh Thanh đang thông thả rót trà cho một nữ nhân mặc nam trang, không khí cực kỳ an lành. Thấy mọi người hùng hổ tiến vào, Đỗ Thanh Thanh hơi nhủu mày, đang định lên tiếng, bỗng thấy Lạc Dương lệnh Lâm Từ Lăng vào theo phía sau bèn lập tức ngậy người. Còn Lâm Từ Lăng vừa trông thấy mặt nàng ta cũng ngăn ra tại chỗ, vốn dĩ phải có lời đại diện cho quan phủ cũng không nói ra được.

Sau một lúc lâu, Lâm Từ Lăng từ ngây ngốc chuyển sang kinh ngạc, tiếp đến vui sướng tột cùng, nhanh chóng bước đến, luống cuống chân tay, “Tỷ, tỷ là, Quyên...”

“Quyên cái gì mà quyên?” Đỗ Thanh Thanh nhanh chóng sực tỉnh, sắc mặt tái xanh, đánh giọng mắng, “Tiền thuế phải quyên ta đã quyên hết rồi, người là ai, mang nhiều người thế này đến khách điểm của ta làm gì?”

Nha dịch bên cạnh cũng quát lại: “Lớn mật, đây là Lạc Dương lệnh mới nhậm chức Lâm Từ Lăng Lâm đại nhân.”

“Lâm Từ Lăng?” Đỗ Thanh Thanh khinh bỉ quan sát Lâm Từ Lăng đang kinh ngạc mừng rỡ, bực bội nói, “Vậy không biết đại nhân đại giá quang lâm có việc gì chẳng?”

Lâm Từ Lăng chỉ ngơ ngác nhìn nàng ta, mãi đến khi Đỗ Thanh Thanh huơ tay mấy lần trước mặt hắn, hắn mới sực tỉnh, cuối cùng đã nhớ ra mục đích chuyến đi này, “À, Quyên...” Vừa thấy đôi mày thanh tú của Đỗ Thanh Thanh nhướng lên, hắn vội sửa lời, “Bà chủ đây phải không, trong khách điểm của cô có một tiểu nhị tên Tiểu Phụng, cô ta nửa đêm xông vào phủ Bao Quýnh lão gia, bị ta bắt được.”

“Tiểu Phụng?” Đỗ Thanh Thanh lộ vẻ mặt khó hiểu, ngồi xuống tiếp tục dừ dằn hỏi, “Vậy ngài giống trông khua chiêng đến đây làm gì?”

“Bao lão gia nói nhìn thấy hai tên trộm, nghe nói Tiểu Phụng còn có một muội muội...” Lâm Từ Lăng cười nịnh nói nhỏ nhẹ.

“Sao? Nghi ngờ trong khách điểm ta chứa chấp trộm vặt à.” Đỗ Thanh Thanh không thèm nhìn hắn lấy một lần, “Tiểu Phụng có một muội muội tên Tiểu Hoa, nhưng mà ban nãy đã bị ta sai đi mua đồ rồi, ta làm chứng, Tiểu Hoa vẫn luôn ở trong khách điểm. Còn nữa, Tiểu Phụng xưa nay hiền lành thật thà (bụng thấy hơi chột dạ), nói nó trộm đồ ta không tin đâu, Lâm đại nhân ngài đừng xử oan người tốt nhé.”

“Phải phải phải.” Lâm Từ Lăng nịnh nọt tiếp tục cười ngây ngô, nhưng ngấm lại vẫn phải làm chính sự, “Có điều Bao Quýnh nói là bị mất đồ, hơn nữa mấy nhà phú thương gần đây hay bị trộm treo tường khoét vách lên vào, nên...”

“Ngài muốn lục soát đúng không?” Đỗ Thanh Thanh bực mình vẩy tay, “Lục đi, lục đi, dù sao chữ Quan cũng có hai cái cửa*, ngài cứ từ từ mà lục soát, ta không hầu nữa.” Nói xong bèn xoay người lên lầu, không đếm xỉa tới ánh mắt Lâm Từ Lăng vẫn luôn đeo bám, đóng mạnh cửa phòng, nhữn người tựa vào cửa, lúc này mới phát hiện hóa ra tay chân mình đều run lẩy bẩy.

*Chữ quan: 官 -Mic-

Nàng ta sờ lên trái tim đang kích động, sao lại thế này, bảy năm, một lần nữa gặp lại tên tiểu oan gia nhẵn tâm vút bỏ mình trước đây, vậy mà tim vẫn đập thình thịch không ngừng...

(Chính thức long trọng giới thiệu Cẩm Yêu – Đỗ Thanh Thanh bằng hữu, người có thân thể cực kỳ bi thảm và cảnh ngộ khiến người ta cảm phần của quyền náy.)

Đêm hai mươi tư tháng tư, Cầm Yêu Đỗ Thanh Thanh gặp lại thợ săn tiền thương Mộc Tư Ngọc và Lạc Dương lệnh Lâm Từ Lăng ở khách điểm Đồng Thuận, tha hương gặp cố nhân vốn là chuyện vui trong đời. Tiếc thay một là kinh dịch, một là oan gia, đây gọi là thế sự vô thường, vui quá hóa buồn, sướng quá đâm khó chảnh. [Tuồng Phong hồi ức lục]

Lâm tiểu đệ cười nhỉnh nói: Tỷ nghe ta giải thích, năm đó ta giả chết rồi xa tỷ là có nỗi khổ riêng.

Đỗ nữ vương chống nạnh nói: Cái gọi là nỗi khổ riêng, chính là nam nhân áp a áp ứng kiếm có, nữ nhân khóc suốt mướt không nghe giải thích, vừa là hiểu lầm máu chó khiến lừa dối chia lìa, vừa là diêm báo cho khuôn sáo cũ gương vỡ lại lành. Cút sang một bên đi, lão nương đây không rảnh quan tâm đến ngươi. [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tuồng Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 48: Sai Sốt Nhầm Lẫn

Editor: Mai Diên Vĩ

Beta: mic2huang

Sáng sớm hôm sau, Lâm Từ Lăng một mình thường phục chạy đến khách điểm. Mọi người đã biết chuyện Tuồng Phong bị bắt nên đều tỏ vẻ không thân thiện với hắn, kể cả Lưu Liên cũng phớt lờ hắn, để mặc Lâm Từ Lăng đại nhân ngồi đó, chén trà trống không. lát sau, Tiểu Ái cũng đưa Hoa Miên Miên mất đồ hoe về khách điểm.

Tối qua sau khi Hoa Miên Miên thoát hiểm, đợi ngoài Bao phủ mãi không thấy Tuồng Phong đi ra, sau đó chỉ thấy đoàn người chen chúc, Tuồng Phong bị trời áp giải lên xe chờ tù. Nàng tự biết một cây làm chẳng lên non, chỉ đành chạy vội đi tìm Tiểu Ái, tóm vài gã khất cái ở góc đường tối đen vắng vẻ hỏi thăm tin tức, cuối cùng mới tìm được Tiểu Ái đang báo cáo tổng kết nửa năm công tác của phân đà Lạc Dương ở Đại hội Cái Bang. Tiểu Ái chỉ trông thấy một nắm giẻ đen nhào về phía mình, mắt lệ lưng trông khóc lóc một hồi mới kể rõ sự tình xảy ra. Tiểu Ái thoáng trầm ngâm, hiện giờ chưa biết tình hình cụ thể, tùy tiện cướp ngục chắc chắn không được, bởi vậy phải về về Hoa Miên Miên ở yên trong Cái Bang phòng đề phòng trường hợp Nha môn đi bắt người, chờ đến hừng đông rồi tiếp tục nghe ngóng tin tức.

Trời còn chưa sáng, huynh đệ Cái Bang đã chuyển lời, báo rằng tối qua Lâm Từ Lăng không lục soát được tang vật trong khách điểm Đồng Thuận, đám nha dịch cũng đã rút hết. Tuồng Phong tạm thời bị tổng giam, không tra khảo cũng không thăng đường, vì vị Lâm Từ Lăng đại nhân nọ sáng tinh mơ đã vác đôi mắt gấu trúc vi hành đến khách điểm. Nghe vậy Tiểu Ái yên tâm hẳn, bèn dẫn Hoa Miên Miên cả đêm không ngủ quay về khách điểm.

Lâm Từ Lăng trông thấy Hoa Miên Miên nào ngờ cũng không gây khó dễ cho nàng, chỉ xét hỏi vài câu lấy lệ, vì thứ nhất thật sự không có bằng cớ, thứ hai Tiểu Ái lời toàn Cái Bang ra làm chứng Tiểu Hoa tối qua ở Cái Bang, dù Lâm Từ Lăng có biết là giả cũng không có cách gì bắt họ. Mà điều thứ ba ấy à, Đỗ Thanh Thanh đứng bên cạnh cầm quạt tròn phả từng cơn gió lạnh suốt buổi không nói lời nào, lòng Lâm Từ Lăng vừa chột dạ vừa lo sợ. Đùng tuồng bình thường trông hắn có vẻ công chính liêm minh oai phong lẫm liệt, nhưng chỉ cần gặp Đỗ Thanh Thanh thì chả khác nào mèo máy gặp chuột sống (Doremon?! -Mai Diên Vĩ-), sói con yêu dè già*, chẳng dám chạy đi cũng chẳng dám rút đầu, chịu đàn áp dưới dâm uy nhiều năm, đến gan mở miệng cũng không có, nói chi đến chuyện ra tay.

*Chính thái lang yêu ngự tỷ dương: “Chính thái” là từ tiếng trung của Shota, chỉ các em giai ngây thơ trong sáng, “ngự tỷ” chỉ những cô gái thành thực, khi phách. -Mai Diên Vĩ-

“Họ Lâm kia, ngươi hỏi cũng hỏi xong rồi, có thể đi được chưa.” Đỗ Thanh Thanh cuối cùng cũng lên tiếng. Lâm Từ Lăng mãi mới hoàn hồn gạt nãy mình, vội vàng lấy hết dũng cảm nắm lấy cổ tay Đỗ Thanh Thanh đang định rời đi, lắp bắp lí nhí: “Ta, ta ta còn có việc muốn nói riêng với cô.”

Dông dài, dông dài quá. Đỗ Thanh Thanh bực mình vung tay áo, gằn giọng từ chối lời cầu xin, “Lão nương không rảnh, cũng chả có gì để nói với ngươi, ta còn phải đi tiếp khách.”

“Nhưng mà trong điểm đâu có khách nào.” Lâm Từ Lăng nhìn quanh quất đại sảnh vắng hoe, yếu ớt nói.

Đỗ Thanh Thanh trừng mắt hạnh, Lâm tiểu đệ tội nghiệp vội vội vàng vàng rút tay về, lại ngoan ngoãn ngồi xuống chờ xử lý. Đỗ Thanh Thanh liếc mắt nhìn xung quanh, bọn Lưu Liên và Hoa Miên Miên đều đang trốn sau cầu thang vênh tai hóng chuyện, hừm, còn chưa phải lúc để tính sổ. Vậy là nàng ta thông thả ngồi xuống, hắng giọng, “Muốn trao đổi với ta cũng được thôi, mang chút thành ý ra đây.”

Hả? Lâm Từ Lăng nhũn mày ngẫm nghĩ, rồi nghiêm túc học hỏi: “Phải làm thế nào mới gọi là có thành ý?”

Ngu, ngu oi là ngu. Đỗ Thanh Thanh liếc xéo hắn theo kiểu nữ vương, rồi lại cúi xuống tóm chéo áo hắn, khề nói bằng giọng điệu quái gở: “Cái trò này chẳng phải trước đây ngươi biết rất rõ sao, tự mình động não đi! Giờ thì cút.”

Lâm Từ Lăng ngượng ngừng đứng dậy, chỉnh trang khăn áo, trở lại dáng vẻ thanh niên tuấn kiệt mặt lạnh uy nghiêm, khom người vái chào thật thấp, “Tại hạ xin cáo từ trước, ngày khác lại nhà thăm Đỗ cô nương.”

Môi, môi chết cụ tổ nhà ngươi. Đổ Thanh Thanh chà mạnh da gà nổi trên người, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại giậm chân dữ dần quát: “Quay lại, còn một chuyện nữa.”

Lâm Từ Lăng vội cun cút chạy tới trước mặt nàng ta, Đổ Thanh Thanh đẩy hẳn ra vài bước, gọi vọng ra đầu cầu thang: “Tiểu Hoa, cô lại đây.” Hoa Miên Miên hậm hực bước đến, căm tức nhìn Lâm Từ Lăng như kẻ thù, Đổ Thanh Thanh kéo nàng sang, ra lệnh với Lâm Từ Lăng: “Tiểu Hoa chính là muội muội của Tiểu Phụng mà ngươi bắt, ngươi cho nó vào thăm tù đi.” Lâm Từ Lăng có vẻ hơi chần chừ, Đổ Thanh Thanh lập tức lạnh mặt, “Sao? Không được à? Ta còn chưa bắt ngươi thả người ngay đó?! Một câu thôi, được hay không.”

“Được được được. Ta sắp xếp ngay đây.” Lâm Từ Lăng vội vàng gật đầu, chỉ lo chậm trễ một chút thì Đổ Thanh Thanh lại trở mặt.

*****

Tường Phong buồn chán vạch đường thẳng thứ hai lên tường nhà giam, đã ở trong nhà giam hai ngày rồi, tên Lạc Dương lệnh kia không biết giờ trò quý gì, nhốt mình trong này không ngó không ngang, không thẳng đường thăm vấn, cũng không vu oan giá họa. Tuy đồ ăn trong nhà giam không tệ, có thể thấy Lạc Dương lệnh Lâm Từ Lăng vẫn là một cán bộ rất có tình người, nhưng chả lẽ hẳn không biết cảm giác thân là phạm nhân lại bị phốt lò là rất khó chịu sao, hay đây là kiểu tra khảo mới, dùng nổi cô đơn mòn mỏi bức chết người ta?

Tường Phong lê xích chân xích tay bò xuống đất nằm tiếp, haiz, lại thành tù nhân, đạo diễn không có cách nào ngược chết ta, đành nhốt ta hết lần này đến lần khác, đúng là chả có chút sáng tạo nào cả. Bỗng một loạt tiếng bước chân vang lên, theo đó giọng nói lo lắng của một thiếu nữ truyền đến, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ không sao chứ.” Tường Phong xoay người, vui sướng ngồi dậy, là Tiểu Hoa.

Hoa Miên Miên nhào tới, cách song cửa nhà giam nhìn Tường Phong, đôi mắt rung rung đồng tình, “Tỷ tỷ, tỷ, tỷ chịu khổ rồi.” Tường Phong gãi gãi đầu, hừm, có nên đáp lại một câu mua vui cho quần chúng không nhỉ.

“Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, bọn muội nhất định sẽ tìm cách cứu tỷ ra.” Hoa Miên Miên nắm chặt hai tay Tường Phong, nói chắc nịch, “Dù có cướp ngục muội cũng không từ.”

“Khụ khụ, Tiểu Hoa, vụ của ta cũng không phải vụ gì to tát, cũng lắm chỉ là lên vào nhà dân, trộm cắp chưa thành. Các người mà cướp ngục hay gì đó là thành tội chém đầu đấy.” Tường Phong hơi hơi chột dạ rút tay về, nói chứ nàng thật sự chưa chuẩn bị tâm lý mà cũng không có sở thích làm khâm phạm triều đình trồn Đông trồn Tây, bỏ đi biệt xứ, không thấy ánh mặt trời. “Hơn nữa Lâm Từ Lăng không tìm ra tang vật, cũng không có cách nào khác xác định ta chính là phi tặc trộm đồ lần trước, tội định cho ta chẳng lớn mấy đâu.”

“Tỷ tỷ, muội nghĩ ra một cách.” Hoa Miên Miên nhìn ngang ngó dọc, thấy bốn bề vắng lặng, khẽ sát vào tai Tường Phong, dùng âm lượng cực nhỏ chỉ hai người mới nghe thấy nói, “Muội đi lấy túi đồ trộm được từ nhà Bao Quýnh mình đã chôn lên, tìm cơ hội nào đó thả ở gần Bao phủ, tìm được đồ về, họ sẽ không làm khó tỷ nữa.”

Khóe mắt Tường Phong giật giật, đen mặt bóp trán, vậy khác nào giấu đầu hở đuôi, “Thế thì chi bằng muội cứ tới Bao phủ trộm ít bảo bối, vậy là có thể rửa sạch hiềm nghi cho ta rồi.”

“Được, muội đi ngay bây giờ.” Ánh mắt Hoa Miên Miên rực sáng, đang định đứng dậy thì bị Tường Phong kéo xuống, che miệng nàng lại thì thầm, “Ta tiện mồm nói thôi, hiện giờ chắc chắn Bao phủ đang phòng bị nghiêm ngặt, muội đến đó thế nào cũng chui đầu vào lưới.”

Hoa Miên Miên nghe xong nhất thời nhụt chí, chu mỏ lăm bằm, “Thế này không được thế kia không được, rốt cuộc phải làm thế nào mới được?”

Tường Phong ngẫm nghĩ một lát, tiếp tục hỏi khê: “Tiểu Hoa, gần đây có ai đến chỗ chúng ta lục soát không?”

“Có đó, gã Lâm Từ Lăng ngay đêm đó chạy đến lục soát loạn xạ, báo hại muội sáng qua về phải dọn dẹp lại.” Hoa Miên Miên bắt mồm bừa môi, đột nhiên lại nhớ đến điều gì, “Tỷ tỷ, có chuyện rất lạ, muội nghĩ ngờ tối qua có người thừa dịp muội đi vắng lên vào phòng.” Thấy sắc mặt Tường Phong có vẻ thay đổi, dường như nàng cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, liền tiếp tục kể lại theo trí nhớ, “Hôm qua Lâm Từ Lăng đồng ý để muội tới thăm tù, nên buổi tối muội đến Cái Bang tìm Tiểu Á bàn bạc, cuối cùng lúc trở về phát hiện tất cả đồ đạc của chúng ta đều đã bị ai đó lén động vào.”

Tường Phong chau mày, hỏi thật kỹ: “Muội chắc không?” Hoa Miên Miên liền tiếp gật đầu, “Muội đã dùng phương pháp tỷ dạy muội, để ám hiệu trên tất cả các bọc đồ, nhưng mà muội phát hiện đồ đạc trông thì còn nguyên, nhưng chỗ ký hiệu lúc đầu đều đã thay đổi, vậy chắc chắn phải có ai từng lén lút mở ra.”

“Nếu mọi vật đều ở nguyên chỗ cũ, có thể thấy người đến không muốn chúng ta phát hiện ra, vậy thứ hẳn muốn tìm là gì?” Tường Phong chống cằm suy tư lăm bằm, rồi lại hỏi Hoa Miên Miên, “Muội đã hỏi người trong điểm xem có phát hiện người nào khả nghi đi vào chưa? Còn nữa, Tiểu Lang không hề kêu gì à?”

Hoa Miên Miên im lặng một lúc, tức giận cất cao giọng nói: “Tỷ tỷ, Tiểu Lang là sói, có phải chó con đâu!” Thấy Tường Phong chỉ cười hi hi, nàng lại bắt lực giậm chân, “Đã là lúc nào rồi mà tỷ vẫn còn ngà ngón được. Muội đã hỏi bọn Lưu Liên, họ đều bảo không phát hiện có người lạ đến, hơn nữa họ cũng chưa từng đến phòng mình.”

“Vậy à.” Tường Phong ngân dài âm điệu, bỗng thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Hoa Miên Miên, “Tiểu Hoa, muội nhớ kỹ, sau khi trở về cứ coi như chưa xảy ra chuyện gì, cũng đừng nói với bất kỳ ai chỗ chúng ta chôn đồ, cả Tiểu Á cũng tạm thời đừng kể với hẳn, tóm lại chờ ta về rồi nói sau. Nhớ kỹ, cả chuyện có người lén lút vào phòng chúng ta muội cũng phải vờ như không biết, cứ tiếp tục sinh hoạt bình thường như không có gì xảy ra. Dù ai có hỏi muội, muội đều phải trả lời là: Chuyện Bao phủ mất trộm Không, Hề, Liên, Quan đến chúng ta.”

Sau khi Hoa Miên Miên rời đi, Tường Phong ngồi xuống tựa vào vách tường, bắt đầu suy nghĩ miên man. Tên Bao Quỳnh giàu xổi này chắc chắn có vấn đề, rốt cuộc hắn đã làm mất đồ gì quan trọng đây, thứ đó chắc là giấu trong cái bao lớn Tiểu Hoa trộm được trong lần đầu gặp mặt, cho nên vì lý do an toàn, đề phòng đối phương giết người diệt khẩu, bất kể thế nào cũng không được thừa nhận thứ đó là do mình lấy. Còn kẻ lén vào trong phòng có lẽ do chính Bao Quỳnh cử đến, hoặc cũng có thể là sứ giả thần bí giao thủ đêm đó. Còn nữa, trong mấy cao thủ gặp gỡ ở Bao phủ đêm đó, ám khí bức mình lui hình như không phải Lâm Tử Lăng phóng ra, nhìn phương hướng thì là từ chỗ đám người Bao Quỳnh, có thể là ai đây? Tiểu Hầu? Bao Quỳnh? Những người khác? Hay là tên sứ giả núp trong bóng tối kia?

Tường Phong thở dài một tiếng, chuyển đi Lạc Dương này thật nguy hiểm, vụ Cẩm Yêu còn chưa vào đầu, giờ hình như lại gặp phải phiền toái lớn. Dù thế nào thì việc cần thiết nhất bây giờ là mau mau nghĩ cách ra khỏi nhà giam...

*****

Chưa đợi Tường Phong nghĩ ra biện pháp, ngày hai mươi bảy tháng tư, ngay sau ngày thứ ba Tường Phong bị giam, Lâm Tử Lăng đại nhân quá bận rộn theo đuổi giai nhân mà thờ ơ với cảm xúc nghi phạm cuối cùng cũng đại giá quang lâm nhà giam. “Nghi phạm! Nghi phạm bằng hữu!”

Tường Phong đang khò khò ngủ ngon lành trên mặt đất, đến cả mí mắt cũng lười nâng, sáng tinh mơ đã quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, lờ đi, nằng vung tay, xoay người tiếp tục ngủ.

Lâm Tử Lăng bị phốt lờ hơi sững sờ, đến cả phạm nhân mà cũng đòi làm cao, quá đáng, đúng là quá đáng. Gương mặt tuấn tú của hắn sầm xuống, hét âm lên: “Tiểu Phụng! Nghi phạm Tiểu Phụng dậy đi, có người đến nộp tiền bảo lãnh cho cô!”

Bị tập âm ồm ào liên miên bên tai đánh thức, cuối cùng Tường Phong cũng miễn cưỡng chống mí mắt lên, híp mắt nhìn hai bóng người mơ hồ trước mặt, lười biếng khởi động bộ não chậm chạp. Có người đến nộp tiền bảo lãnh cho ta? Ai tốt bụng thế? Bà chủ đột nhiên đổi tính à? Nghe nói bây giờ nộp bảo lãnh không chỉ mất rất nhiều bạc, mà còn cần người có thân phận có địa vị đứng ra bảo đảm mới được?

Nàng ngáp một cái, miễn cưỡng ngồi xếp bằng dậy, nhưng vẫn còn mắt nhắm mắt mở ngủ gà ngủ gật, “Ồ” một tiếng coi như trả lời, thuận miệng ậm ờ hỏi: “Ai mà coi tiền như rác thế?”

Một hồi im lặng lúng túng.

Lát sau, giọng một nam nhân dịu dàng bắt đầu vang lên, “Hoa thế muội, là ta, ta đến bảo lãnh cho muội đây.”

Hoa thế muội... Tường Phong cuối cùng cũng tỉnh ngủ, mở mắt nhìn thoáng qua, “Tiểu Hầu?” Cúi đầu ngẫm nghĩ, rồi nhìn quanh không thấy ai, nàng chỉ vào mình tò mò hỏi, “Hoa thế muội? Ta à?” Sau đó phủ nhận ngay, “Huynh nhận lầm người rồi.”

Đáng tiếc, hai nam nhân đều không đếm xỉa đến lời nói thật hiếm có của nàng. Lâm Tử Lăng quay đầu khách sáo thi lễ với Cố Ý Lâu, “Tiểu Hầu gia, thủ tục bảo lãnh đã lo liệu xong, hy vọng tiểu Hầu gia chớ quên quy củ mà thả lỏng nghi phạm. Ngoài ra, theo lệ ta vẫn phải thẩm vấn nghi phạm vài câu.” Cố Ý Lâu cũng mỉm cười lễ độ gật đầu, “Lâm đại nhân xin cứ tự nhiên.”

“Khụ khụ, nghi phạm Tiểu Phụng, hôm bị bắt cô một mực kêu oan, liên tục nói cô không ăn trộm. Vậy cô thử nói xem, rốt cuộc cô lén đến Bao phủ làm gì?” Lâm Tử Lăng mang quan uy ra hỏi. Haiz, không có vật chứng cũng thật sự không có cách nào định tội, chưa kể còn có Đỗ Thanh Thanh làm chỗ dựa cho nàng, đến cả tra tấn cũng không dám dùng, vụ án này chẳng còn cách nào điều tra nữa.

“Ta ấy hả, chỉ đến ngắm mỹ nhân thôi.” Tường Phong không chút do dự giải thích, liên tục chớp đôi mắt nhỏ như trắng non trong sáng ngày thơ, “Thật đấy, ta ngưỡng mộ danh tiếng Đệ nhất mỹ nhân Lạc Dương Bao Y Y đã lâu, nên tò mò đến xem.”

Lý do này... Hai nam nhân tiếp tục ghen tị. Lâm Tử Lăng bó tay lắc đầu, thật là, bịa lý do mà cũng không lựa cái nào tử tế, “Cô là nữ nhân, nhìn tiểu thư Bao Y Y làm gì? Toàn nói bậy.”

“Ồ, đại nhân, ngài vậy là không hiểu nữ nhân rồi.” Tường Phong la to, trịnh trọng dạy dỗ, “Nữ nhân mà, nghe thấy có ai xinh đẹp hơn mình là thế nào cũng muốn đi xem thử, so bì một lần. Hai người đừng có nhìn ta bằng cái vẻ khó tin ấy, phải, ta ngoại hình tầm thường, nhưng điều đó không thể ngăn cản ta theo đuổi Chân Thiện Mỹ của thế gian. Chẳng phải thánh nhân có câu, ta chưa thấy ai yêu đạo đức như yêu sắc đẹp cả, câu này đã đủ nói rõ, đứng trước sắc đẹp thì không phân biệt nam hay nữ.” Sau đó buông tay nhìn về phía Cố Ý Lâu, “Tiểu Hầu, chuyện này huynh có quyền phát ngôn đấy, nhà các người nhiều nữ nhân thế, chẳng lẽ họ chưa bao giờ ganh đua?”

Cố Ý Lâu ngẫm nghĩ, nhớ lại cảnh mỗi tháng lão quân gia Phí Hưng mặt mày ủ rũ khóc lóc kể tiền son phấn cho các nữ nhân lớn nhỏ trong nhà bị bội chi quá mức, bất giác gật đầu, “Hình như... Hình như là có chuyện như vậy.”

“Vậy nên, ta đi ngắm Bao Y Y, sự việc chỉ đơn giản vậy thôi.” Tường Phong nghiêm túc cất lời tổng kết, sau cùng còn bổ sung một câu, “Chưa hết, chẳng phải trên đường ta còn bắt cóc cô ta thấy, ừm, đó là do ghen tị, thuần túy là ghen tị trắng trợn.”

...

Lâm Tử Lăng day trán, cuối cùng hắn cũng day trán, cuối cùng cũng u uất day trán, hu hu hu, hắn không phải người, không phải người. Thế rồi, hắn vô lực vẫy tay, nói với Cố Ý Lâu: “Tiểu Hầu gia, phiền ngài mau mau dẫn Hoa đại tiểu thư đi giữm.”

“Ta thật sự không phải họ Hoa!” Tường Phong nhủ này thành hình chữ bát (八), nghiêm túc kháng nghị lần cuối. Hai nam nhân lại không hề tin tưởng

liếc nhìn nàng, Cố Ý Lâu thở dài, đưa ra một khối ngọc bích quyết* hoàn chỉnh, “Hoa thể muội, chắc chắn muội không thể phủ nhận thứ này rồi.”

*Ngọc bích quyết: Loại vòng thời xưa. -Mai Diên Vĩ-

Tường Phong tò mò nhào đầu qua, nàng nhận ra cái khối be bé được bọc ở chính giữa, thứ đó nàng có được do trao đổi tín vật với Tiểu Hoa, đêm đó trong lúc đánh nhau với Lâm Từ Lăng đã làm mất, cái khối lớn hình rồng này rất giống cái từng thấy Tiểu Hầu đeo trên người, hóa ra đây là một đôi ngọc bích quyết. Nàng chăm chú quan sát một lúc, mắt bắt gặp lóe sáng lấp lánh, không nhìn được thì thào: “Đôi ngọc xanh thắm, bề mặt nhẵn mịn, xanh đượm một màu, chất ngọc thượng hạng, giá thị trường ít nhất phải hơn một ngàn hai, không không, lại còn là một đôi nữa, chắc chắn đáng giá hơn, nếu đưa tới chợ đen thì có bán cũng vô giá đó...”

Nghe vậy, bàn tay đang chia ngọc quyết của Cố Ý Lâu bỗng rụt về, hần cố gắng nén cơn giận ngút trời và kích động muốn đánh người, tiếp tục tốt bụng giảng giải: “Hoa thể muội, dù hai ta từ hôn, muội cũng đâu cần giả vờ không nhận ra cặp tín vật ngày xưa này. Giờ muội đang gặp rắc rối, ta chỉ cố chút sức mọn, coi như đáp lại Hoa thể bá và giao tình giữa hai nhà khi xưa.” Nào ngờ Tường Phong vẫn giữ vẻ mặt nuối tiếc khi ngọc quyết bị thu về, dường như không thèm nghe lời mình nói, cuối cùng hần không nhìn được nghiêng răng nghiêng lợi rít lên một câu: “Hoa, Điền, Thác! Rốt cuộc muội muốn giả ngu đến khi nào?!”

Tường Phong sững sốt, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, liên hệ với mấy tin đồn mình từng nghe, nàng há miệng, nhưng vẫn không lên tiếng. Hừ hừ, Tiểu Hoa chết tiệt, hóa ra là có chuyện như vậy, không ngờ ta lại mắc lừa muội. Giờ là tình huống gì đây? Buồn bán không thành nhưng còn nhân nghĩa? Vậy nên thừa nhận hiểu lầm này hay không đây?

Thấy nàng cuối cùng cũng im bất không trả lời được, Lâm Từ Lăng bỗng thấy tâm trạng tốt hẳn, không nhìn được muốn chòng ghẹo một lần, bèn cố ý thở dài nói với Cố Ý Lâu: “Tiểu Hầu gia, ta thấy vị Tiểu Phụng cô nương này liên tục phủ nhận, có khi ngại thật sự nhận lầm người rồi, chỉ bằng đừng bảo lãnh cho cô ta nữa.”

Cố Ý Lâu ngẩn ra, hường ứng ngay lập tức, cơ hội tốt để trả thù đây rồi, cuối cùng cũng có thể lật ngược một ván. Hần kìm nén niềm hân hoan trong lòng, ngoài mặt vẫn không hề biến sắc, gật đầu đáp: “Nếu vậy, Cố mỗ cũng không quấy rầy đại nhân nữa, cáo từ.”

Tường Phong tròn mắt, nhìn hai nam nhân khách sáo giả bộ rồi đi, nghĩ lại thôi thì mặc kệ, ra khỏi nhà giam này trước rồi tính sau. Vậy là nàng hấp tấp nắm lấy song cửa nhà giam, vội vã gằn cổ la lên: “Là ta, là ta.”

“Ồ, muội là gì?” Cố Ý Lâu xoay người lại, ním môi cười nhẹ, nhưng trong mắt vẫn không giấu được vẻ đắc ý.

Hừ? Nghĩ vậy là đã thắng được ta ư? Không có cửa đâu. Tường Phong hất tóc, mặt trung ra nụ cười đáng yêu ngọt ngào chết người, bắt chước dáng vẻ của Hoa Miên Miên siết chặt quyền, chớp chớp mắt đen lúng liếng, dùng giọng nói yếu điệu nai tơ nhất thân mật gọi: “Cố ca ca, muội chính là Tiểu, Điền, Điền* nè.”

*Tiểu điền điền đồng âm với honey, sweetheart =)) -Mic-

Àm, trong nhà giam vọng ra tiếng hai vật nặng ngã xuống, cùng với đó là tiếng cười khà ồ của Tường Phong sau khi thực hiện thành công trò đùa ác ôn, “Ha ha ha ha, nhãi nhép, muốn đấu với ta ư?! Không bựa cũng ngứa chết các người!”

Ngày hai mươi sáu tháng tư, Hoa Miên Miên thăm tù, địch trong tối ta ngoài sáng, tình thế mập mờ, hung hiểm thay. Ngày hai mươi bảy, Tiểu Hầu Cố Ý Lâu báo lãnh Phong ra khỏi nhà giam, ngộ nhận Phong là con gái Hoa thị, đón về ở tạm trong Hầu phủ, sai một bước, nửa đời lâm lạc. [Tường Phong hồi ức lục]

Tiểu Hoa run rẩy viết: Tỷ tỷ, muội sai rồi, tỷ đừng néo tai muội nữa. Lần đó rõ ràng chính tỷ sống chết không từ bắt chấp mặt mũi cướp ngọc quyết, đâu liên quan đến muội chứ.

Tiểu Phụng bĩu môi nói: Có ý định giấu diếm, biết rõ không báo, đây là tội thứ nhất. Vu oan giá họa, hãm hại trường bối, đây là tội thứ hai. Tội khó tha nhất là, lúc trước hai nhà các người đính hôn, sao không đòi khối to hơn?! [Chút chuyện giang hồ]

Bạn đang đọc truyện *Tường Phong Truyền Kỳ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.